
ЛИЙ ЧАЙЛД

Труден
за
убиване

ОБСИДИАН

Лий Чайлд

Труден за убиване

1

Нейтън Рубин умря, защото прояви храброст. Не онази търпелива и упорита храброст, заради която на война дават медали, а другата – мимолетна и неудържима, с която човек си докарва единствено смърт на тротоара.

Той напусна дома си рано, както правеше по шест дни седмично, петдесет седмици всяка година. Бе закусил умерено, както се полага на дребен, но закръглен мъж, възнамеряващ да посрещне в отлична физическа форма четирийсет и петата си година. Излезе от столовата и тръгна по меките пътеки из коридорите на къщата си край езерото – къща, подходяща за човек, който печели по хиляда долара през всеки от своите триста работни дни в годината. С едно натискане на дистанционното отвори гаража, с леко завъртане на китката включи безшумния двигател на скъпата вносна лимузина. Зареди компактдиск в плейъра, превключи на задна, с широка дъга изкара колата на чистата чакълеста алея, после леко настъпи педала и пое към последното кратко пътуване в своя живот. Шест и четирийсет и пет сутринта, понеделник.

По пътя среща само зелени светофари и би могло да се каже, че тъкмо това причини гибелта му, защото, когато спря на личното си място за паркиране зад високата фирмена сграда, оставаха още трийсет и осем секунди от фугата на Бах в си минор. Той поседя да я изслуша, докато заглъхнаха и последните мощни звуци на органа, което бе причината да излезе от колата, когато тримата мъже вече приближаваха. Стори му се, че долавя в движението им нещо нередно. Озърна се към тях. Те измениха посоката едновременно, като войници или танцьори. Той отново се обърна към сградата. Тръгна напред. Но после спря. И пак се озърна. Тримата бяха до неговата кола. Опипваха дръжките на вратите.

– Хей! – подвикна той.

Дори не бе вик, а кратко възклицание, сбрало в себе си едновременно изненада, гняв, възмущение и предизвикателство. Инстинктивният звук, който издава един сериозен, културен, наивен гражданин пред нещо неподобаващо. Преди да се опомни, той вече крачеше обратно към колата си. Беше сам срещу трима, но правото бе на негова страна и това му придаваше самоувереност. Подтичвайки назад, той се чувстваше възмутен, могъщ и напълно в свои води.

Но тия чувства бяха измамни. Един префинен жител на изисканите

предградия просто не можеше да овладее подобна ситуация. Стегнатото му телосложение се дължеше само на фитнеса. Не струваше пукната пара. Плоските мускули по корема му се разкъсаха още от първия яростен удар. Лицето му клонна напред и надолу; в същия миг костелив юмрук размаза устните му на пихтия и натроши зъбите под тях. Груби, мускулести ръце го сграбчиха и удържаха прав, сякаш бе лек като перушинка. Някой изтръгна ключовете от пръстите му, друг го зашемети с оглушителен удар по ухото. Устата му се напълни с кръв. Пуснаха го на асфалта и тежки ботуши се врязаха жестоко в гърба му. После в слабините. След това в главата. Съзнанието му помръкна като развален телевизор. Светът наоколо просто изчезна. Смали се до размерите на ослепителна бяла точица и потъна в мрак.

Той умря, защото бе проявил храброст за част от секундата. Но не тогава. Умря много по-късно, когато подир мимолетната храброст дойдоха дългите часове на задъхан и жалък ужас, а след тях избухнаха страшните мигове на безумни, отчаяни крясъци.

Джак Ричър остана жив, защото прояви предпазливост: А това стана, защото дочу отзвук от миналото. В миналото му се криеха много неща и отзвукът долетя откъм най-неприятните.

Имаше тринайсет години служба в армията, но беше раняван само веднъж, при това не от куршум. Рани го парче от челостта на един сержант от морската пехота. По онова време Ричър беше с американските умиротворителни сили на летището в Бейрут. Един ден в казармата върхлетя камион, претъпкан с експлозиви. Ричър стоеше край портала. Сержантът се намираще сто метра по-близо до центъра на взрива. Парчето кост бе единственото, което остана от него. То прелетя стоте метра като куршум и със свистене се заби в корема на Ричър. По-късно армейският хирург, който закърпи раната, му каза, че е имал късмет. От истински куршум боляло много повече, особено пък в корема. Именно този отзвук дочу Ричър. И се вслуша твърде внимателно, защото тринайсет години по-късно стоеше на тротоара, а право срещу корема му бе насочено дулото на пистолет. От около четири сантиметра разстояние.

Пистолетът бе деветмилиметров, автоматичен. Чисто нов. Добре смазан. Целеше се ниско, точно в белета от старата рана. Изглеждаше, че притежателят му горе-долу знае какво върши. Предпазителят бе вдигнат. Дулото не трепваше. Нямаше напрежение. Показалецът върху спусъка бе готов да си свърши работата. Ричър отлично разбираше това.

Беше насочил цялото си внимание към показалеца.

Стоеше до една млада жена. Държеше я за ръката. Никога преди не се бяха срещали. Тя гледаше втренчено друг подобен пистолет, опрян в корема ѝ. Нейният човек бе по-неспокоен от неговия. Изглеждаше неуверен. Изплашен. Пистолетът му трепереше от напрежение. Ноктите му бяха изгризани. Нервен, тревожен тип. Четиримата стояха на тротоара – тримата бяха застинали като статуи, а четвъртият леко пристъпваше от крак на крак.

Намираха се в центъра на Чикаго. Оживен тротоар, понеделник, последният ден на юни. Посред бял ден, под яркото лятно слънце. Цялата ситуация възникна за част от секундата. Разигра се тъй съвършено, както не би могъл да я планира и най-добрият хореограф. Ричър вървеше по улицата без цел, нито бързо, нито бавно. Минаваше покрай изхода на малко ателие за химическо чистене. Ненадейно вратата се отвори под носа му и на тротоара право пред него издрънча стара метална патерица. Той завъртя глава и зърна жената на прага. От ръцете ѝ бавно се изплъзваха девет плика с почистени дрехи. Беше малко под трийсетте, елегантна, мургава, привлекателна, самоуверена. Очевидно имаше проблеми с крака. Някакво нараняване. По неловката поза Ричър разбра, че я боли. В очите ѝ забеляза молба. Няма проблеми, отвърна той с поглед и вдигна патерицата. Пое деветте плика с една ръка, а с другата ѝ подаде патерицата. Преметна дрехите през рамо и усети как телените закачалки се връзват в пръста му. Жената подпря патерицата на тротоара и пхна ръка в кръглата гривна. Ричър посегна да я подкрепи. Тя спря за момент. После кимна смутено, той я хвана за лакътя и изчака. Беше готов да помогне, но се чувстваше неловко. Завъртяха се заедно и направиха първата крачка. Ричър възнамеряваше да повърви малко с нея, докато разбере, че всичко е наред. След това щеше да я пусне и да ѝ върне дрехите. Но когато се завъртя, отсреща изникнаха двамата с деветмилиметровите пистолети.

Сега четиримата стояха по двойки един срещу друг. Сякаш бяха седнали да обядват в тясно сепаре. Двамата с пистолетите бяха бели, охранени и донякъде си приличаха – като войници. Среден ръст, късо подстригана кестенява коса. Здрави, мускулести ръце. Широки, розови, невзрачни и простодушни лица. Напрегнати изражения, втренчени погледи. Нервният беше малко по-дребен, като че хабеше в тревоги цялата си енергия. Двамата носеха еднакви карираны ризи и леки памучни якета. Стояха плътно един до друг. Ричър бе много по-висок от другите трима. Виждаше над главите им всичко наоколо. Стоеше изненадан, праметнал

през рамо дрехите на жената. Тя само се подпираше на патерицата и гледаше мълчаливо. Двамата се целеха в тях. От упор. Ричър имаше чувството, че стоят така цяла вечност. Но разбираше, че само така му се струва. Едва ли бе минало повече от секунда и половина.

Изглеждаше, че водачът е онзи срещу Ричър. По-едрият. По-спокойният. Той погледна Ричър и жената, след това леко въртна дулото на пистолета си към бордюра. После проговори. Настоятелно, но спокойно. С чувство за власт. Почти нямаше акцент. Може да е от Калифорния, помисли си Ричър.

– В колата, кучко – нареди той. – Ти също, тъпако.

Ричър изви глава и зърна до тротоара скъпа лимузина. Чакаше ги. Голяма, черна кола. Шофьорът се бе протегнал над дясната предна седалка. Посягаше да отвори задната врата. Човекът срещу Ричър отново направи знак с пистолета. Ричър не помръдна. Озърна се. Вероятно му оставаше още секунда и половина, за да прецени положението. Двамата с деветмилиметровите пистолети не го плашеха кой знае колко.

Заради дрехите трябваше да разчита само на едната си ръка, но предполагаше, че може да ги повали без затруднения. Проблемите бяха другаде – отстрани и отзад. Втренчи се към отражението във витрината на ателието. Оживеният кръстопът на двайсет метра зад него гъмжеше от пешеходци. Два заблудени куршума непременно щяха да си намерят мишени. Нямаше и капка съмнение. Нито капка. Това бе проблемът отзад. А проблемът отстрани бе непознатата. Нейните възможности въвеждаха в уравнението неизвестна величина. Нещо не беше наред с крака ѝ. Щеше да реагира бавно. И бавно да се отдръпне. С това преценката му приключи. Не беше готов за схватка. Средата и партньорът бяха неподходящи.

Мъжът с калифорнийския акцент посегна и го хвана за китката, притисната върху рамото от тежестта на деветте плика с дрехи зад гърба му. Дръпна го към колата. Пръстът върху спусъка все още изглеждаше готов за действие. Ричър го гледаше с крайчеца на окото си. Нямаше какво да се прави. Той хвърли още един поглед наоколо и сви рамене. Пусна ръката на жената. Прекрачи към автомобила. Метна пликите на задната седалка и се вмъкна след тях. Двамата бутнаха жената зад него. После плашливият се настани до нея и затръшна вратата. Водачът седна отпред, до шофьора. Лимузината безшумно, се плъзна напред по асфалта.

Жената изпъшка от болка и Ричър предположи, че пистолетът на плашливия се врязва в ребрата ѝ. Водачът се бе извъртял и подпираше пистолета си върху широката кожена облегалка. Дулото сочеше право в гърдите на Ричър. Пистолетът бе марка „Глок 17“. Ричър знаеше всичко за това оръжие. Някога бе проучвал прототипа. Докато се възстановяваше от раната в Бейрут, му възложиха да прецени дали е подходящ за използване в неговата част. Глокът беше малък, но стабилен пистолет. Деветнайсет сантиметра от ударника до края на цевта. Достатъчно дълъг, за да дава добри попадения. Ричър улучваше с него кабарчета от двайсет и пет метра. А и куршумите бяха съвсем прилични. Седем грама олово, излитащи от дулото с почти хиляда и двеста километра в час. Имаше пълнител за седемнайсет патрона, оттам му идваше и името. При това беше лек. Въпреки цялата си мощност тежеше по-малко от деветтотин грама. Основните части бяха стоманени. Останалите – пластмасови. Корпус от черен поликарбонат, като скъпа видеокамера. Чудесна изработка.

Но Ричър не го хареса. Не подхождаше за особените изисквания на неговата част. Препоръча да бъде отхвърлен. Вместо него предложи „Берета 92Ф“. Беретата беше също деветмилиметрова, с двеста грама по-тежка, три сантиметра по-дълга и имаше само петнайсет патрона. Но ударната ѝ сила бе с десет процента над тази на глока. Това имаше голямо значение. А и не беше от пластмаса. Ричър избра беретата. Командирът му се съгласи. Придвижи рапорта по-нагоре и цялата армия подкрепи препоръката. В една и съща седмица го повишиха, връчиха му орденни „Сребърна звезда“ и „Пурпурно сърце“ и приеха беретата на въоръжение, макар че беше по-скъпа и съюзниците от НАТО страшно си падаха по глока, а Ричър бе просто един млад офицер, току-що излязъл от „Уест Пойнт“. Скоро след това го преместиха, обиколи военните бази по цял свят и повече не видя глок. До този ден. Днес имаше адски подходящ повод да го разгледа повторно.

Той престана да се интересува от пистолета и отново погледна човека, който го държеше. Лицето му беше загоряло, с ивица по-бледа кожа в основата на косата. Наскоро се бе подстригвал. Шофьорът имаше високо, лъскаво чело, зализана назад оредяла коса, червендалесто лице с остри черти и противната усмивчица на грозник, който се смята за пръв красавец. Същата риза, взета от някой евтин магазин, същото яке. Същата здрава, добре охранена фигура. Същата властна самоувереност с едва доловим примес на лека възбуда. Общо трима – и тримата на възраст от трийсет до трийсет и пет години. Един водач, един стабилен и един

плашлив помощник. Всички бяха напрегнати, но изглеждаше, че са репетирали дълго и сега бързат да изпълнят някаква мисия. Загадка. Ричър вдигна поглед над неподвижното дуло на глока и се втренчи в очите на водача. Онзи обаче поклати глава.

– Нито дума, тъпако. Отвориш ли си устата, гръмвам те като едното нищо. Смятай го за обещание. Ако си траеш, може и да отървеш кожата.

Ричър му повярва. Погледът на онзи беше суров, устните – плътно стиснати. Сви рамене и премълча. После колата намали скоростта и навлезе в неравен бетонен двор. Заобиколи зад някаква изоставена фабрика. Досега бяха карали право на юг. Според Ричър трябваше да са минали около осем километра. Шофьорът плавно спря тежката лимузина така, че дясната врата да е точно срещу задницата на малка камионетка, стояща самотно сред просторния двор. Беше форд еконолайн, мръснобял на цвят, не много стар, но явно доста употребяван. Личеше, че отстрани е имало някакъв надпис. Съвсем наскоро го бяха замазали с малко по-светла бяла боя. Ричър плъзна поглед наоколо. Дворът беше осеян с боклуци. До камионетката зърна да се търкаля празна кутия от боя и четка. Не се виждаше жива душа. Дворът бе пуст. Ако смяташе да приеме нещо, вероятно мястото и моментът бяха подходящи. Но онзи отпред усети мислите му. Усмихна се кисело и посегна към задната седалка. С лявата ръка хвана Ричър за яката, а с дясната пхна в ухото му цевта на глока.

– Не мърдай, тъпако.

Шофьорът излезе от колата и заобиколи отпред. Измъкна от джоба си още една връзка ключове и отвори задната врата на камионетката. Ричър седеше неподвижно. Да напъхаш пистолета си в нечие ухо не е от най-умните идеи. Ако човекът внезапно въртне глава към теб, дулото изскача навън. Челото го избутва покрай главата. Тогава и най-бързата реакция не върши работа. Изстрелът може евентуално да разкъса ушната раковина и при всяко положение ще пукне тъпанчето на човека. Но това не са смъртоносни рани. За секунда Ричър прецени шансовете си. После плашливият тип измъкна жената навън и я изтласка в каросерията на камионетката. Разстоянието не беше голямо, но тя едва го преодоля с подскачане и накуцване. От едната врата право към другата. Ричър я гледаше с крайцеца на окоото си. Плашливият дръпна чантичката от ръцете ѝ, после я хвърли обратно в колата. Тя тупна глухо върху дебелото килимче край краката на Ричър. Беше от скъпа кожа и вътре имаше нещо тежко. Нещо метално. Само един метален предмет в дамска чантичка можеше да тупне така. Ричър пак се озърна към жената. Започваше да

му става интересно.

Тя лежеше с разперени ръце на пода отзад. С тоя крак не можеше да се движи добре. После водачът издърпа Ричър по кожената седалка и го предаде на плашливия. Щом единият глок се измъкна от ухото му, другият го мушна в ребрата. Задърпаха го по неравния бетон. Към задната врата на камионетката. Блъснаха го при жената. Докато плашливият се целеше в двамата с трепереща ръка, водачът посегна и извади от колата металната патерица. Прекрачи напред и я метна вътре. Тя отскочи от металната стена с глухо дрънчене. Чантичката и пликите от химическото останаха в лимузината. После водачът извади от джоба на якето си белезници. Хвана дясната китка на жената и закопча едната, гривна. Грубо я дръпна настрани и хвана лявата ръка на Ричър. Щракна другата гривна. Разтръска веригата, за да провери дали всичко е наред. Затръшна лявата задна врата. Ричър видя как шофьорът изсипва в лимузината някакви пластмасови бутилки. Различи бледия цвят и силния мирис на бензин. Една бутилка на задната седалка, още една на предната. После водачът затръшна и дясната врата. Преди да го обгърне мрак, Ричър видя как шофьорът вади кибрит от джоба си.

2

На две хиляди седемстотин трийсет и девет километра от Чикаго подготвиха стаята за гости. Една-единствена стая. Строяха я по необичаен план, разработен от един методичен ум след дълги и съсредоточени размисли. Този план предвиждаше няколко твърде странни подробности.

Стаята се създаваше за конкретна цел и конкретен гост. Същността на целта и самоличността на госта налагаха необичайните характеристики. Строителните работи се вършеха на втория етаж във вече съществуваща сграда. Беше избрана ъглова стая. Откъм двете външни стени тя имаше няколко големи прозореца. Прозорците гледаха на юг и на изток. Сега избиха стъклата и вместо тях заковаха за рамките листове дебел шперплат. Отвън го боядисаха бял, в тон с фасадата. Отвътре го оставиха както си беше.

После изкъртиха тавана на ъгловата стая. Сградата беше стара и по тавана имаше дебел слой мазилка. Смъкнаха я сред облаци задушлив прах. Сега над стаята свободно се виждаха гредите на покрива. Изкъртиха от стените старата чамова ламперия, потъмняла и излъскана от времето. Всичко изчезна. Разкри се скелетът на сградата и дебелият слой насмолена хартия зад външните дъсчени стени. Изтръгнаха дъските от пода. Между гредите и летвите се появи прашният таван на долния етаж. Стаята се превърна в празна черупка.

Преди да заковат прозорците с шперплат, изхвърлиха през тях старата мазилка и дъските от стените и пода. Двамата, които бяха изкъртили всичко, струпаха с лопати отпадъците на куп, после докараха камиона на заден ход и се приготвиха да товарят. Държаша непременно да оставят мястото чисто и спретнато. За пръв път работеха с този клиент, а от някои намеци съдеха, че ще има и още поръчки. Един поглед стигаше, за да разберат, че работата далеч не е приключила. Общо взето, перспективата беше приятна. Напоследък трудно се намираха нови клиенти, а този тук плащаше, без да се пазари. Двамата смятаха, че определено си струва да оставят добро впечатление. Докато усърдно мятаха в каросерията последните лопати мазилка, самият клиент пристъпи към тях.

– Привършихте ли? – запита той.

Беше грамаден, уродливо шишкав, с писклив глас и две кръгли червени петна върху бледите бузи. Движеше се удивително тихо и пъргаво

за огромните си размери. С две думи – човек, на когото е по-добре да отговаряш веднага, без да го гледаш в очите.

– Тъкмо разчистваме – отговори първият работник. – Къде да изхвърлим боклука?

– Ще ви покажа – каза клиентът. – Трябва да направите два курса. Дъските докарайте отделно, разбрахте ли ме?

Вторият кимна. Дъските бяха почти половин метър широки – наследство от добрите стари времена, когато секачите са можели да избират каквото си пожелаят. Нямаше начин да се поберат в каросерията заедно с останалите отпадъци. След като натовариха последната мазилка, тримата седнаха в кабината. Клиентът беше толкова едър, че едва се побраха. Той посочи с ръка зад старата сграда.

– Карайте на север. Около километър и половина.

До края на градчето пътят бе прав, сетне залькатуши стръмно нагоре. След малко клиентът размаха ръка.

– Тук, в дъното. Дайте назад чак до края.

Той се отдалечи тихо и двамата разтовариха камиона. После потеглиха на юг да вземат старите чамови дъски. Отново се изкатериха по стръмните завои и пак разтовариха. Пренесоха дъските и грижливо ги подредиха. В дъното, както бе казано. И тогава клиентът излезе от сенките. Беше ги чакал. Стискаше нещо в ръката си.

– Свършихме вече – каза първият работник.

Клиентът кимна.

– Да, определено свършихте.

После вдигна ръка. Държеше оръжие. Матовочерен автоматичен пистолет. Простреля първия работник в главата. Трясъкът бе оглушителен. Разлетяха се кръв, мозък и късчета кост. Вторият работник застина от ужас. Сетне побягна. Хвърли се настрани с отчаяната надежда да намери прикритие. Клиентът се усмихна. Обичаше да му бягат. Леко сведе огромната си ръка. Простреля изотзад коляното на беглеца. Пак се усмихна. Така бе по-добре. Обичаше да му бягат, но още повече обичаше да се гърчат по земята. Почти цяла минута стоя, слушайки крясъците на ранения. След това спокойно пристъпи напред и внимателно се прицели. Простреля другото коляно. Погледа още малко, но скоро му омръзна. Сви рамене и заби третия куршум право в главата. После остави пистолета на земята и изтъркаля двата трупа далече навътре в сенките, край купчината стари дъски.

3

Пътуваха вече час и трийсет и три минути. Отначало се провираха бавно по градските улици, след това ускориха по някаква магистрала. Трябва да бяха минали около сто километра. Но сред шумотевицата и пълния мрак отзад Ричър нямаше как да разбере в коя посока са тези сто километра.

Беше прикован за куцащата млада жена и само няколко минути след принудителното си запознанство двамата откриха как да се настанят що-годе удобно. Въртяха се в тъмнината, докато най-сетне седнаха странично с изпънати крака и здраво притиснаха гърбове към стената до широкото издадено гнездо за колелото. Жената беше от задната страна, Ричър от предната. Окованите им китки лежаха една до друга върху металната плоскост, сякаш бяха влюбена двойка в кафене.

Отначало не разговаряха. Дълго време просто седяха замаяни и мълчаливи. В момента най-много ги мъчеше жегата. Отминаваше пладене на последния юнски ден в Средния запад. Бяха затворени херметически в тесен метален сандък. Нямаше вентилация. Ричър предполагаше, че въздушният поток отвън донякъде охлажда камионетката, но това не помагаше кой знае колко.

Седнал в безжизнения задушен сумрак, той използваше времето за обмисляне и планиране, както го бяха учили. Запази спокойствие, отпусни се, бъди готов, недей да хабиш енергия в излишни догадки. Обмисляй и преценявай. Тримата изглеждаха сравнително добре организирани. Не бяха проявили нито талант, нито изтънченост, но и не допуснаха съществени грешки. Онзи, плашливият тип с втория глок, беше най-слабото им звено, водачът обаче го държеше под око през цялото време. Общо взето, прилична тройка. Бе виждал далеч по-слаби екипи. Но засега тримата не го тревожеха. Беше оцелявал и в по-тежки ситуации. Много по-тежки, и то неведнъж. Тъй че все още не се тревожеше.

Тъкмо тогава забеляза нещо. Откри, че и жената все още не се тревожи. И тя бе спокойна. Просто седеше, прикована за него, полюшваше се, обмисляше и планираше, сякаш бе минала през същото обучение. Той се озърна в здрача и видя, че жената го гледа втренчено. Загадъчен поглед – спокоен, съдържан, малко високомерен и донякъде неodobрителен. Младежка самонадеяност. Тя среща погледа му. За дълго. После протегна окованата си десница, при което белезниците болезнено

дръпнаха лявата му ръка, но жестът бе опит да го успокои. Той посегна насреща, стиснаха си ръцете и за миг се усмихнаха иронично на тая не-лепа официалност.

– Холи Джонсън – представи се тя.

Личеше, че преценява грижливо с кого си има работа. Той видя как оглежда лицето му. Сетне очите ѝ плъзнаха надолу към дрехите и пак се върнаха към лицето. Тя отново се усмихна, този път само за малко, сякаш бе решила, че заслужава известна учтивост.

– Много ми е приятно – каза жената.

Той я огледа на свой ред. Най-напред лицето. Беше много красива. Възраст около двайсет и шест, може би двайсет и седем. После огледа дрехите. В паметта му изплува стих от някаква стара песен: „... имам рокли, сто долара всяка, само дето не съм ги платила.“ Изчака следващия стих, но не си го припомни. Тогаваше се усмихна и кимна.

– Джек Ричър. Удоволствието е изцяло мое, Холи, уверявам те.

Беше им трудно да разговарят, защото едва се чуваха. Шумът от двигателя се смесваше с бученето на колелата. Засега Ричър с удоволствие би поседял мълчаливо, но Холи имаше други намерения. Държеше да изясни нещо.

– Трябва някак да се отърва от теб – каза тя.

Спокойна, самоуверена жена. Ричър не отговори. Само я погледна и отново извърна глава. Следващият стих беше: студена, студена жена. Заглъхваща мелодия, трогателно тъжен стих. От една стара песен на „Мемфис Слим“. Но не ѝ подходеше. Никак дори. Тази жена не беше студена. Пак се озърна към нея и леко сви рамене. Тя го гледаше. Недоволна от неговото мълчание.

– Наясно ли си какво точно стана? – запита тя.

Той се вгледа в лицето ѝ. В очите. Бяха насочени право към него. Удивени, дори смаяни. Май си мислеше, че е налетяла на идиот. И че изобщо не му е ясно какво става. Ричър отново сви рамене.

– Ясно е като бял ден, нали? Обстоятелствата говорят сами за себе си.

– Какви обстоятелства? – изненада се тя. – Всичко стана за броени секунди.

– Именно – кимна той. – Това напълно ми стига, прав ли съм. Изясни горе-долу всичко, което трябва да знам.

Млъкна и отново се облегна назад. Следващата възможност да се измъкне щеше да е при първото спиране. Дотогава можеше да минат няколко часа. По всичко личеше, че предстои тежък ден. Трябваше да си

пази силите.

– И какво точно трябва да знаеш? – запита жената.

Продължаваше да го гледа право в очите.

– Че си отвлечена – каза той. – Аз попаднах тук съвсем случайно.

Тя го гледаше. Беше все тъй самоуверена. Размишляваше. И все още се чудеше дали е прикована за идиот, или не.

– Ясно е като бял ден, нали? – повтори той. – Не търсеха мен.

Тя не отговори. Само леко повдигна тънката си вежда.

– Никой не знаеше, че ще бъда на онова място – продължи Ричър. – Аз самият не знаех, че ще мина оттам. До последния момент. Но акцията беше добре планирана. Подготовката сигурно им е отнела доста време. Въз основа на предварителни наблюдения, нали така? Трима души, един в колата и двама на тротоара. Колата беше спряна точно където трябва. Ония нямаха представа къде ще съм аз. За теб обаче явно знаеха всичко. Затова не ме гледай така, като че аз съм идиотът в тая кола. Грешката е изцяло твоя.

– Грешка ли? – запита жената.

– Имаш прекалено стабилни навици – обясни Ричър. – Вероятно са те следили две-три седмици и накрая ти сама влезе в капана. Ония типове не очакваха да се появи още някой. Съвсем ясно, нали? Носеха само един чифт белезници.

За да подчертае думите си, той размаха ръка, при което надигна и нейната. Жената помълча. Изглежда, преосмисляше първоначалната си преценка за него. Ричър се полюшваше в ритъма на колата и се усмихваше.

– Срамота е да правиш такива грешки – добави той. – Ти си на държавна служба, нали? Нещо от сорта на ЦРУ, ФБР, Отделът за борба с наркотиците, а може и да си детектив от чикагската полиция. Работиш отскоро и взимаш задачите присърце. Богата си. Значи или някой ще иска откуп, или макар и нова, вече създаваш някому сериозни неприятности. И в двата случая трябваше да си по-предпазлива.

Холи го изгледа. Кимна и разширените ѝ очи проблеснаха в полумрака. Личеше, че е впечатлена.

– Доказателства? – запита тя.

Той се усмихна отново.

– Дреболии. Да започнем с химическото чистене. Предполагам, че всеки понеделник през обедната почивка отнасяш в ателието дрехите от миналата седмица и прибираш почистените. Значи трябва да имаш към петнайсет-двайсет комплекта облекло. Като гледам какво носиш, не

вярвам да струва евтино. Ако сложим по четиристотин долара на костюм, това прави към осем бона само за дрехи. Ето, затова казвам, че си умерено богата и имаш прекалено стабилни навици.

Тя бавно кимна.

– Добре. А защо да съм на държавна служба?

– Проста работа – каза той. – В теб се целиха с „Глок 17“, блъснаха те в колата, после в камионетката, прикована за съвсем непознат човек, без да знаеш за какъв дявол им трябваш и накъде те откарват. На твоето място всеки нормален човек би се разпищял като луд. Но не и ти. Седиш си съвсем спокойно, което подсказва, че си преминала някакво обучение, навярно свързано със способността да преодоляваш тревожни и опасни ситуации. А може и да си сигурна, че доста народ ще се втурне да те издирва в най-скоро време.

Той замълча и Холи му кимна да продължи.

– Освен това в чантичката ти имаше револвер. Доста тежък, може би трийсет и осми калибър с дълга цев. Ако беше лично оръжие, елегантна жена като теб би избрала нещо изящно, да речем дващест и втори калибър. Но револверът беше голям, значи го носиш по задължение. Следователно си държавен служител, може би от полицията.

Жената кимна още веднъж.

– А защо работя отскоро?

– Заради възрастта – каза Ричър. – На колко години си? Дващест и шест?

– Дващест и седем – поправи го тя.

– Твърде малко за детектив. Колеж, после някоя и друга година в униформа. Малко са и за ЦРУ, ФБР или Отдела по наркотиците. Значи каквото и да работиш, почнала си наскоро.

Тя сви рамене.

– Добре де. Защо смяташ, че взимам задачите присърце?

Ричър посочи с лявата си ръка и белезниците издрънчаха.

– Контузията. Върнала си се на работа след някаква злополука още преди да се възстановиш. Заради тоя крак ходиш с патерица. Друг на твоето място би се излежавал, докато му свършат болничните.

Тя се усмихна.

– Може и да съм саката по рождение.

Ричър поклати глава в полумрака.

– Това е болнична патерица. Взела си я назаем, докато се възстановиш. Ако наистина беше куца, щеше да имаш собствена патерица. Или дори цяла дузина. В разни цветове, та да ти подхождат на скъпите

костюми.

Тя се разсмя. Звукът бе приятен въпреки тътена на двигателя и бученето на колелата.

– Много добре, Джек Ричър. Аз съм специален агент от ФБР. От миналата есен. Наскоро си разтегнах сухожилието, като играех футбол.

– Значи играеш футбол? – запита Ричър. – Браво, Холи Джонсън. И какъв точно агент си от миналата есен?

Тя помълча за момент.

– Просто агент. Един от многото в тукашната централа.

Ричър поклати глава.

– Не си какъв да е агент. Изглежда, вършиш нещо, което много е раздразнило някого. И тъй, кого си ядосала?

Тя поклати глава.

– Нямам право да го обсъждам. Не и с цивилни.

Той кимна. Нямаше нищо против.

– Както речеш.

– Всеки агент си създава врагове – добави Холи.

– Естествено – отвърна Ричър.

– И аз като всички.

Той я погледна. Последните думи му се сториха странни. Някак отбранителни. Думи на жена, обучена и изгаряща от нетърпение, но закотвена за бюрото от миналата есен насам.

– Финансов отдел, а? – подхвърли той.

Холи поклати глава и повтори:

– Нямам право да го обсъждам.

– Но вече успя да си създадеш врагове – рече той.

Тя се усмихна кисело, после отново стана сериозна. Замълча. Изглеждаше спокойна, но Ричър долови по напрежението в китката ѝ, че за пръв път започва да се тревожи. Само че не отиваше по-далеч от тревогата. А това бе грешка.

– Няма да те убият – каза той. – Можеха да го сторят още в оная фабрика. Защо им трябваше да те вкарват в проклетата камионетка? Пък и патерицата...

– Какво общо има патерицата?

– Не се връзва – поясни Ричър. – Защо метнаха патерицата вътре, ако смятат да те убият? Ти си заложник, Холи, това е положението. Сигурна ли си, че не познаваш тия типове? Никога ли не си ги виждала?

– Никога – каза тя. – Нямам представа кои са и какво искат от мен, по дяволите.

Той я изгледа втренчено. Беше прекалено категорична. Явно знаеше повече, отколкото споделяше с него. Двамата замълчаха сред шумотевицата. Подскачаха и се люшкаха заедно с каросерията. Ричър се взираше в полумрака. Усещаше как до него Холи взима решение. Сетне тя пак се обърна към него и повтори:

– Трябва някак да те измъкна оттук.

Той я погледна. Извърна глава и се ухили.

– Дадено, Холи. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

– Кога ще усетят, че си изчезнал? – запита тя.

Не му се искаше да обсъжда този въпрос. Но тя го гледеше втренчено и изчакаваше. Ричър се позамисли и накрая призна истината.

– Никога.

– Защо? Кой си ти, Ричър?

Той я погледна и сви рамене.

– Никой.

Тя продължаваше да го гледа озадачено. Може би и с раздразнение.

– Добре де, никой. А по-точно?

В главата му прозвуча нов стих от песен на „Мемфис Слим“: „... днес работя в стоманолеярна“.

– Портierer съм – каза той. – В един чикагски клуб.

– Кой клуб?

– В южните предградия. Свирят само блусове. Едва ли си го чувала.

Холи го изгледа и поклати глава.

– Портierer значи? Много си хладнокръвен за портierer.

– Портiererите често си имат работа със смахнат народ – каза Ричър.

Холи не изглеждаше твърде убедена и Ричър приведе лице към ръката си, за да види колко е часът. Два и половина следобед.

– А за теб кога ще се сетят? – запита той.

Тя погледна часовника си и направи гримаса.

– Няма да е скоро. Днес следобед имам съвещание в пет. Значи още два часа и половина, преди някой да усети, че съм изчезнала.

Сред празната черупка, която остана от стаята на втория етаж, се оформяше втора обвивка. Изграждаха я от новички чамови дъски, законвани една за друга по обичайния начин, тъй че в старото помещение постепенно израстваше нова стая. Само че щеше да бъде с трийсет сантиметра по-тясна във всички посоки. На дължина, ширина и височина.

На трийсет сантиметра над старите подови греди се издигаха къси чамови летви. Приличаха на горичка от подпори, готови да поемат новия под. Други подобни летви стърчаха от стените, за да закрепят рамката от греди. Новите греди бяха яркожълти и съвсем пресни. Блестяха пред старата дървена рамка с цвета на боров мед. Сякаш наред стария чамов скелет изведнъж бе взел да расте съвсем нов.

Строяха го трима работници. Те прескачаха умело и ловко от летва на летва. Личеше си, че отдавна са в занаята. А и работата им спореше. Според договора трябваше да приключат навреме. Клиентът изрично го подчерта. Работата била спешна. Тримата дърводелци не се оплакваха. Клиентът изобщо не се пазари за цената. Бяха я надули, за да могат да свалят при преговорите. Но за отстъпка не стана и дума. Онзи дори не спомена нещо подобно. Само кимна и заръча да почнат веднага щом предишната група приключи с разчистването. Напоследък работа се намираше трудно, а клиент, който да не се пазари, беше същинско чудо. Тъй че тримата се захванаха с радост да работят упорито, бързо и без почивки. Държаха да оставят добро впечатление. Накъдето и да погледнеха, виждаха възможности за още работа.

Именно затова се трудеха от сърце. Притичваха нагоре-надолу по стълбището с инструменти и нови греди. Работеха на око, като отбелязваха с нокът къде да режат, а моторните триони замлъкваха само когато почнеха да се нажежават. Но през цялото време измерваха разстоянието между вътрешната повърхност на старите стени и мястото, където щяха да бъдат новите дъсчени прегради. Клиентът бе подчертал, че това разстояние е от изключителна важност. Старите греди бяха дебели петнайсет сантиметра. Новите – десет. Между тях оставаха още трийсет сантиметра.

– Петнайсет плюс десет и още трийсет – каза единият. – Общо петдесет и пет сантиметра.

- Добре ли е така? – обърна се другият към старшия майстор.
- Идеално – рече старшият. – Точно както го искаше.

5

Съвещанието на Холи Джонсън бе насрочено за пет часа в заседателната зала на третия етаж в чикагския клон на ФБР. Залата беше голяма, шест на дванайсет метра, и в нея имаше огромна полирана маса с петнайсет стола от двете страни. Столовете бяха масивни, с кожена тапицерия, а масата – от първокачествено дърво, но всякакво сравнение с големите корпорации рухваше поради мизерните тапети по стените и евтиния мокет. На пода имаше седемдесет квадратни метра мокет и всички те едва ли струваха дори колкото един от столовете.

В пет часа жаркото следобедно слънце нахлуваше през стъклената стена и на влизане в залата хората трябваше да избират. Ако седнеха срещу стъклото, слънцето биеше право в очите им, тъй че щяха да присвиват очи през цялото заседание и накрая да си докарат убийствено главоболие. Ако пък му обърнеха гръб, скоро щяха да се облеят в пот и да се чудят дали в пет следобед дезодорантът им още върши работа. Тежък избор, но правилното решение бе да предпочетат жегата пред главоболието. Затова подранилите заеха местата откъм прозорците.

Пръв пристигна адвокатът на ФБР, отговарящ за борбата с финансовата престъпност. Той постоя край масата, размишлявайки колко може да продължи съвещанието. Вече познаваше Холи и реши, че ще свърши за около четирийсет и пет минути. Тогава се обърна и опита да прецени кой стол ще бъде облагодетелстван от сянката на тънката метална колона, разделяща стъклото на две. Тъмната ивица падаше вляво от третото място и адвокатът реши, че с времето тя ще пълзи към началото на масата. Струпа папките си пред втория стол, смъкна сакото и го метна върху облегалката в знак, че мястото е запазено. После пак се завъртя и отиде да си налее кафе от машината в ъгъла.

Подир него пристигнаха двама агенти, заели се със случаи, които можеха да се окажат свързани с кашата, по която работеше Холи Джонсън. Те кимнаха на адвоката и видяха къде се е настанил. Веднага им стана ясно, че няма смисъл да подбират измежду останалите четиринайсет стола откъм прозореца. Навсякъде щеше да е еднакво горещо. Затова просто метнаха куфарчетата си на съседните две места и отидоха за кафе.

– Не е ли дошла още? – попита единият.

– Днес не съм я виждал – отвърна адвокатът.

– Голям пропуск – рече вторият.

Холи Джонсън работеше отскоро в централата, но беше истински талант и това я правеше популярна. Преди години Бюрото не би закачило и с пръст деловите среди, из които се ровеше Холи, но времената се меняха и на агентите от Чикаго започна да им харесва. Кой знае защо, в днешно време всички бизнесмени приличаха на престъпници и феберейците ги гледаха с отвращение, докато се прибираха у дома с вечерните влакове. Агентите слизаха на няколко спирки преди луксозните предградия за банкери и брокери. Гнетяха ги мисли за ипотечи, допълнителна работа и бъдещата дългогодишна дейност като частни детективи, с която да допълват оскъдната държавна пенсия. А банкерите се надуваха отсреща със самодоволни усмивки. Затова щом един-двама от тях стъпеха накриво, в Бюрото наставаше радост. Станеха ли десетки и стотици, гонитбата се превръщаше в кървава страст.

Само едно му бе лошото на това забавление – искаше много работа. Едва ли има по-заплетени престъпления от финансовите. И тъкмо тук се намесваше Холи Джонсън. Тя бе надарена с талант за тия неща. Стигаше й един поглед върху някой баланс отчет, за да усети, че нещо не е наред. Сякаш надушваше нарушенията. Както си седеше на бюрото и преглеждаше документите, изведнъж леко навеждаше глава настрани и се замисляше. Понякога това продължаваше с часове, но когато приключеше, Холи знаеше свършено точно що за каша се е забъркала. И на поредното съвещание обясняваше как стоят нещата. Като я слушаха, всичко звучеше логично и просто, сякаш нямаше начин някой да сбърка.

Чакаше я голямо бъдеще. Заради нея колегите й се чувстваха малко по-добре във вечерните влакове. Точно това я правеше популярна.

Четвърти в залата влезе агентът, когото бяха прикрепили към Холи, за да й пренася папките и материалите, докато се възстанови от контузията. Казваше се Милошевич. Висок и слаб, с лек акцент от Западното крайбрежие. Наближаваше четирийсетте и беше облечен небрежно със скъп памучен костюм, а на шията и лявата му китка лъщяха златни верижки. Неотдавна го бяха прехвърлили в Чикаго, защото Бюрото смяташе, че местната централа се нуждае от повече финансисти. Милошевич също се нареди на опашката за кафе и хвърли поглед из залата.

– Закъснява ли? – попита той.

Адвокатът сви рамене и Милошевич му отвърна със същия жест. Харесваше Холи Джонсън. Вече пет седмици работеше с нея и това му доставяше удоволствие.

– Не помня някога да е закъснявала – каза Милошевич.

Пети пристигна Броган, шеф на отдела, в който работеше Холи. Ирландец от Бостън, работил преди това в Калифорния. Малко под средната възраст. Черна коса, червендалесто ирландско лице. Здравеняк, облечен с елегантен и скъп копиринен костюм. Амбициозен. Беше пристигнал в Чикаго едновременно с Милошевич и страшно се ядосваше, че не е назначен в Ню Йорк. Нетърпеливо чакаше повишението, което смяташе, че е заслужил отдавна. Надяваше се работата с Холи да увеличи шансовете му.

– Още ли не е дошла? – запита той.

Другите четирима вдигнаха рамене.

– Ще ѝ дам да се разбере – рече Броган.

Преди да постъпи във ФБР, Холи бе работила като финансов аналитик на Уолстрийт. Никой не знаеше защо е сменила професията. Носеха се слухове, че имала големи връзки и високопоставен баща, от което следваше простият извод, че навярно иска да го впечатли. Колегите ѝ нямаха представа дали старецът е впечатлен, или не, но единодушно смятаха, че ще е голямо дърво, ако не се гордее с такава дъщеря. Холи бе кандидатствала заедно с още десет хиляди души и влезе в Бюрото начело на четиристотинте избрани. Отговаряше и на най-строгите критерии. Бюрото търсеше кандидати, завършили право или счетоводство, а за по-скромните специалности се изискваха и поне три години трудов стаж. Холи имаше всичко това. Беше завършила счетоводство в Йейл, след това бе специализирала в Харвард и отгоре на всичко бе работила три години на Уолстрийт. От пръв опит преодоля тестовете за интелигентност и професионални умения. Очарова тримата свирепи агенти от изпитната комисия.

С баща като нейния проверките за благонадеждност минаха светкавично и скоро Холи попадна в Академията на ФБР в Куонтико. Там вече наистина стана сериозна. Беше силна и пъргава, научи се да стреля, направо срази преподавателите от курса по вземане на светкавични ръководни решения и неизменно даваше изключителни резултати при тренировъчните престрелки на полигона, наречен Алеята на Хоган. Но най-големият ѝ успех бе умението да се държи както трябва. Тя постигна две неща едновременно. Първо, прие безрезервно писаните и неписаните закони на Бюрото. За всички бе напълно ясно, че тази млада жена е готова да живее и умре за ФБР. И второ, стори го по начин, който не допускаше и капка съмнение в нейната искреност. Притежаваше чувство за хумор и лека самоирония, тъй че просто нямаше как да я намрази

човек. Напротив, обикнаха я. Никой не се съмняваше, че Бюрото се е сдобило с изключително ценен нов агент. Пратиха я в Чикаго и седнаха да чакат успехите.

Последните участници в съвещанието пристигнаха на плътна група. Тринайсет агенти и техният старши агент Макграт. Бяха се сгупчили около шефа си, който провеждаше импровизирана конференция в движение. Тринайсетте агенти попиваха всяка дума. Макграт се ползваше с всеобщо уважение. Беше се върнал от върховете обратно към оперативната дейност. Преди време бе издържал три години в Хувър Билдинг като заместник-директор на ФБР, сетне подаде молба за понижение и намаляване на заплатата, за да бъде прехвърлен в оперативния сектор. С това загуби десет хиляди долара годишно, но си запази разсъдъка и спечели вечното уважение и безрезервната обич на агентите, с които работеше.

В оперативна централа като чикагската старшият агент е нещо като капитан на голям кораб. Теоретично има началници, но всички те са във Вашингтон, на хиляди километри от него. Властта им е чиста абстракция. Старшият агент е реален. Той командва като наместник на Бога. Във всеки случай така го виждаха всички в централата. И Макграт не се опитваше да разсее това впечатление. Държеше се на разстояние, но вратата му винаги беше отворена. Не проявяваше чувства, но хората му усещаха, че би сторил всичко за тях. Беше нисък, широкоплещест, изпълнен с буйна енергия – един от онези неуморни мъже, които внушават пълно доверие. От онези, които успокояват екипа още щом поемат кормилото. Никой не знаеше как му е малкото име. Носеше се слух, че било Пол, но когато го питаха, той най-често отвърщаше: наричайте ме Мак, като ония големи камиони.

Той изчака тринайсетте си агенти да седнат – десет с гръб към прозореца и трима срещу слънцето. После дръпна един стол за Холи на председателското място. Отиде до другия край и дръпна още един стол за себе си. Седна с профил към слънцето. Започваше да се тревожи.

– Къде е? – запита той. – Броган?

Шефът на отдела разпери ръце.

– Нямам представа. Вече трябваше да е тук.

Милошевич, останалите петнайсет агенти и адвокатът едновременно свиха рамене и поклатиха глави. Макграт се разтревожи още повече. Всеки човек си има своя схема, свой ритъм на поведение, индивидуален

като пръстовите отпечатащи. Холи бе закъсняла само с една-две минути, но това дотолкова излизаше от рамките на нормалното, че будеше лоши предчувствия. За осем месеца Макграт не бе чувал да е закъсняла. Нито веднъж. Други хора можеха да пристигнат в залата пет минути по-късно и това би изглеждало съвсем нормално. Заради схемата. Но не и Холи. В пет часа и три минути Макграт заби поглед в празния стол и разбра, че е станало нещо сериозно. Отново се изправи сред притихналата зала и тръгна към масичката в ъгъла. До машината за кафе имаше телефон. Макграт вдигна слушалката и набра номера на кабинета си. Обади се секретарката.

– Да ме е търсила Холи Джонсън? – запита той.

– Не, Мак.

Той натисна вилката и се свърза с приемната на партера.

– Някакви съобщения от Холи Джонсън?

– Не, шефе – отвърна дежурният агент. – Не съм я виждал.

Макграт отново изключи и набра телефонната централа.

– Да се е обаждала Холи Джонсън?

– Не, сър – каза телефонистката.

Без да оставя слушалката, той направи знак да му донесат нещо за писане. После пак заговори на телефонистката.

– Дайте ми номера на пейджъра ѝ. И на клетъчния телефон, ако обичате.

Слушалката изписука и той бързо надраска няколко цифри. Изключи и набра първия номер. Отвърна му глух постоянен сигнал – знак, че пейджърът е изключен. Тогава опита клетъчния телефон. Раздаде се писукане и автоматичен глас събщи, че търсеният номер не отговаря. Той остави слушалката и се обърна към залата. Часът беше пет и десет минути. Понеделник следобед.

6

В шест и половина според часовника на Ричър движението на камионетката се промени. Шест часа и четири минути бяха пътували с равномерна скорост, нейде около деветдесет километра в час. През това време жегата достигна върха си и почна да намалява. Ричър седеше облян в пот, люшкаше се, а в гнездото между него и Холи колелото отмерваше километър след километър по невидимата карта в главата му. Предполагаше, че са изминали около петстотин и седемдесет километра. Но не знаеше в коя посока пътуват. Ако караха на изток, щяха да са прекосили Индиана и в момента да напускат Охайо, за да навлязат в Пенсилвания или Западна Вирджиния. На юг щяха да са отминали Илиной и да се движат през Мисури или Кентъки, а може би дори и през Тенеси, ако бе преценил неправилно скоростта. На запад щяха да са навлезли дълбоко в Айова. Можеше и да са заобиколили покрай езерото на север към Мичиган. Или да пътуват право на северозапад и в такъв случай да са някъде край Минеаполис.

Така или иначе, явно пристигаха някъде, защото скоростта намаля. Камионетката се люшна наляво, като че отбиваше от магистралата. Предвките избучаха и каросерията се разтресе по неравен път. Инерцията ги блъсна към стената. Патерицата на Холи се плъзна настрани и затрака по ребрата на металния под. С ръмжене и вой камионетката се катереше и слизаше по склонове, спираше на невидими кръстовища, ускоряваше, набиваше спирачки и накрая продължи около четвърт час право по някакъв разнебитен път.

– Селска област – каза Ричър.

– Очевидно – отвърна Холи. – Но къде точно?

Ричър мълчаливо сви рамене в полумрака. Камионетката намали съвсем и леко зави наляво. Пътят стана още по-лош. Колата продължи да се друсва още около сто и петдесет метра, после спря. Чуха как отпред се отваря дясната врата на кабината. Двигателят продължаваше да работи. Вратата се затръшна. Ричър чу хрущене и скърцане като от изместване на масивна порта, сетне камионетката бавно плъзна напред. Шумът на двигателя отекна от метални стени. Отново се раздаде познатото хрущене и моторът изрева още по-силно. След това изведнъж спря и заглъхна.

– Влязохме в нещо като хамбар – каза Ричър. – Затвориха вратата.

Холи кимна нетърпеливо.

– Знам. Обор за крави. Усещам по миризмата.

Отвън се раздадоха приглушени гласове. Нечии стъпки приближиха към задната врата. В ключалката изщрака ключ. Дръжката се завъртя. През отворената врата нахлу ослепителна светлина. Ричър примижа от внезапното електрическо сияние и се вгледа покрай Холи към тримата мъже. Този път освен двата глока имаше и пушка.

– Вън – рече водачът.

Приковани един за друг, двамата пропълзяха назад. Не беше лесно. След шест часа друсане и притискане към гнездото на колелото мускулите им бяха вдървени. Кракът на Холи вече изобщо не се прегъваше. Ричър посегна към патерицата.

– Не пипай, тъпако – каза водачът.

Изглеждаше раздразнен и уморен. Ричър го погледна втренчено и сви рамене. Холи прехапа устни и се опита да стъпи върху болния крак. Ахна от болка и се отпусна. Погледна Ричър като неодоушевен предмет, после протегна свободната си лява ръка и го прегърна през врата. Само така можеше да стои права.

– Извинявай – измънка тя.

Водачът посочи наляво с дулото на пистолета. Намираха се в просторен обор. Нямаше крави, но миризмата подсказваше, че са изведени съвсем наскоро. Камрионетката бе спряла на широката централна пътека. От двете страни имаше просторни отделения за животните с прегради от поцинковани стоманени тръби, заварени здраво една за друга. Ричър се извъртя, подхвана Холи през кръста и двамата изкуцукаха към отделениято, което им сочеше човекът с глока. Холи се хвана за парапета и смутено погледна спътника си.

– Извинявай – промърмори тя още веднъж.

Ричър кимна и зачака. Шофьорът остана да ги пази с пушката, а водачът се отдалечи. Избута тежката врата настрани и прекрачи навън. Ричър зърна късче притъмняващо небе. Облачно. Нищо не подсказваше къде са попаднали.

Водачът отсъства пет минути. В обора цареше тишина. Другите двама стояха неподвижно, готови за стрелба. Плашливият с глока гледаше Ричър в лицето. Шофьорът с пушката зяпаше гърдите на Холи. С лека усмивчица. Никой не проговори. После водачът отново се появи. Носеше втори чифт белезници и две парчета дебела верига.

– Правите голяма грешка – каза му Холи. – Аз съм агент от ФБР.

– Знам, кучко – отсече онзи. – А сега млъквай.

– Извършвате тежко престъпление – настоя тя.

– Знам, кучко – повтори той. – Казах ти да мълчиш. Още една дума, и ще гръмна тоя тип в главата. Много ли ти се иска да прекараш нощта, прикована за труп?

Изчака я да кимне безмълвно. После шофьорът с пушката застана зад пленниците, а водачът извади ключ и освободи ръката на Холи. Преметна едната верига през стоманената тръба и закачи двата края за втората гривна на белезниците, висящи под китката на Ричър. Разтръска я, за да види дали е наред. После отмъкна Холи две отделения по-нататък и я окова с втората верига по същия начин на шест метра от Ричър. Коляното ѝ не издържа и тя рухна с болезнен стон на мръсната слама. Водачът не ѝ обърна внимание. Върна се към окования Ричър. Спря пред него.

– Казвай сега кой си, тъпако – рече той.

Ричър не отговори. Знаеше, че и двата ключа са в джоба на човека отсреща. Знаеше, че се нуждае от около секунда и половина, за да му строши врата с примка от веригата. Но другите двама бяха далеч. Един глок, една пушка. Прекалено далеч, за да се добере до тях, без да отключи белезниците, и прекалено близо, за да си играе с ключа. Имаше работа със сравнително умели противници. Сви рамене и се загледа в сламата край краката си. Беше зацапана с кравешки тор.

– Питам те нещо, по дяволите – каза водачът.

Ричър го погледна. С крайчеца на окото си забеляза как плашливият леко надига пистолета.

– Зададох ти въпрос, тъпако – спокойно повтори водачът.

Плашливият продължаваше да надига глока. След малко ръката му вече бе изпъната на нивото на рамото. Целеше се право в главата на Ричър. Дулото трепереше и описваше кръгчета, но не чак толкова, че да не улучи. Във всеки случай не и от толкова близо. Ричър огледа първо единия, после другия и сви рамене. Шофьорът с пушката откъсна очи от гърдите на Холи. Повдигна дулото край бедрото си. Насочи го към Ричър. Пушката беше „Итака 37“. Дванайсети калибър. С пълнител за пет патрона и без приклад. Шофьорът зареди патрон в цевта. Прещракването на затвора прозвуча като изстрел в пустата сграда. Отекна от стените. Загълхна. Ричър забеляза как спусъкът измина първите три милиметра от краткия си път.

– Име – запита водачът.

Пушката нямаше да го убие веднага, но щеше да умре от кръвоизлив върху мръсната слама. С разкъсана бедрена артерия – за около

минута, може би минута и половина. При тия обстоятелства нямаше какво толкова да се опъва заради едно нищо и никакво име.

– Джак Ричър – каза той.

Водачът кимна доволно, сякаш бе постигнал победа.

– Познаваш ли тая кучка?

Ричър се озърна към Холи.

– Донякъде. Шест часа бях прикован за нея.

– Ти да не си падаш умник, тъпако? – запита водачът.

Ричър поклати глава.

– Просто случаен минувач. Не я бях виждал преди.

– От Бюрото ли си?

Ричър пак поклати глава.

– Портиер съм. В един чикагски клуб.

– Сигурен ли си, тъпако?

Ричър кимна.

– Напълно. Все ми е останал ум поне колкото да запомня с какво си изкарвам хляба.

Настана тишина. Напрегната. После плашливият с глока престана да се цели. Шофьорът с пушката отпусна оръжието си към сламата по пода. Завъртя глава и пак се вторачи в гърдите на Холи. Водачът кимна на Ричър.

– Добре, тъпако. Кротуваш ли, засега няма да те убиваме. Същото се отнася и за кучката. Нищо няма да ви се случи. Засега.

Тримата се събраха на пътеката и напуснаха обора. Преди да заключат вратата, Ричър отново успя да зърне небето. По-мрачно. Все тъй облачно. Нито една звезда. Нищо, което да му подсказе къде се намират. Той провери веригата. Беше свързана здраво с белезниците от една-та страна и тръбата от другата. Дълга около два метра. Чу как Холи провежда същия експеримент. Беше изпънала веригата, за да мине към отсрещния край на своето отделение.

– Би ли се извърнал? – подвикна тя.

– Защо? – обади се той.

Кратко мълчание. После въздишка. Отчасти смутена, отчасти ядосана.

– Толкова ли не се досещаш? – рече Холи. – Шест часа бяхме в оная камионетка, а там нямаше тоалетна, нали?

– В съседното отделение ли ще минеш? – запита Ричър.

– Естествено.

– Добре – каза той. – Ти надясно, аз наляво. Ако не ме гледаш, и аз

няма да те гледам.

След около час тримата дойдоха да им донесат храна. Беше нещо като говежда яхния в две метални войнишки канчета. Едри парчета месо и недоварени моркови. Които и да бяха тия типове, явно не ставаха за готвачи. Дадоха им и по една емайлирана чаша слабо кафе. После се качиха в камионетката. Включиха двигателя и я изкараха на заден ход от обора. Изгасиха яркото осветление. Ричър зърна мрачния пущинак навън. Онези дръпнаха на място тежката врата и я заключиха. Пленниците останаха в мрак и тишина.

– Отиват до някоя бензиностанция – обади се Холи. – Да заредят за остатъка от пътуването. Нямахме как да го направят, докато бяхме вътре. Сигурно се страхуват, че ще вземем да блъскаме и да викаме.

Ричър кимна и допи кафето. Облиза вилицата. Прегъна единия от зъбите и закриви края му. Получи се кукичка. С нея отключи беззъбните. Трябваша му всичко на всичко двайсет секунди. Захвърли веригата в сламата и отиде при Холи. Наведе се и отключи гривната. Дванайсет секунди. Помогна ѝ да се изправи.

– Портierer, а? – запита тя.

– Точно така. Дай да поогледаме.

– Не мога да вървя – каза Холи. – Патерицата ми е в проклетата камионетка.

Ричър кимна. Докато тя стоеше в своето отделение и се държеше за парапета, той набързо обиколи пустия хамбар. Беше солидна метална постройка от поцинкована ламарина, също като тръбите на отделенията. Голямата врата се оказа заключена отвън. Вероятно със здраво стоманено резе и катинар. Никакъв проблем, ако успееше да се добере до катинара. Само че той беше вътре, а катинарът отвън.

Стените бяха закрепени за бетонния под с винкели и масивни болтове. Всеки метален лист бе дълъг десетина метра и широк около метър. Съединяваха се пак с винкели и болтове. Железните издатини стърчаха почти на петнайсет сантиметра и оформяха нещо като грамадна стълба.

Ричър бързо се изкатери по винкелите, преодолявайки метър след метър. Седем листа по-нагоре стигна до изхода от обора – на осем метра и половина над пода. Между горната част на стената и скосения ламаринен покрив имаше отвор за вентилация. Широк почти половин метър. Човек можеше да се промъкне хоризонтално през процепа, да увисне отвън и да скочи от шест метра височина.

Ричър можеше да го стори, но не и Холи Джонсън. Тя не бе в състояние дори да се добере до стената. Не можеше да се изкатери догоре, а да увисне отвън и да скочи от шест метра с това разтеглено сухожилие бе направо изключено.

– Продължавай – подвикна тя. – Веднага се измъквай отгук.

Без да ѝ обръща внимание, той надникна през процепа към нощния мрак. Надвисналата стряха закриваше част от гледката. Накъдето и да се обърнеше, виждаше само пущинак. Той слезе долу и провери останалите посоки. От върха на втората стена видя същата пустош. Третата гледаше към селска къща. Бял дъсчен покрив. Два осветени прозореца. Откъм четвъртата страна беше отклонението за фермата. На около сто и петдесет метра от хамбара то се сливаше с някакъв селски път. По-нататък не се виждаше нищо. Само нейде в далечината блестяха самотни фарове. Примигваха и подскачаха. Растяха. Наближаваха. Камионетката се завръщаше.

– Видя ли къде сме? – обади се Холи отдолу.

– Нямам представа – отвърна Ричър. – Селска област. Място като място. Случайно да знаеш къде има кравеферми? Плюс ниви и тъй нататък.

– Хълмисто ли е навън? – запита Холи. – Или равно?

– Не виждам – каза Ричър. – Много е тъмно. Май леко хълмисто.

– Може да е Пенсилвания. Там има хълмове и крави.

Ричър отново слезе и се върна при Холи.

– Изчезвай, за бога – подкани го тя. – Вдигни тревога.

Той поклати глава. Чу как камионетката намалява скорост и завива по отклонението.

– Това може да не е най-добрият избор.

Тя зяпна насреща му.

– Че кой ти предлага избор, по дяволите? Това е заповед. Ти си цивилен, а аз съм от ФБР и заповядвам да се спасяваш незабавно.

Ричър пак поклати глава.

– Не приемам заповеди.

Холи го изгледа свирепо. Сетне колата пристигна. Отвън долетя бученето на дизеловия двигател и скърцането на ресори по неравния път. Ричър заключи белезниците на Холи и тичешком се върна в своето отделение. Чуха как вратата на камионетката се затръшна. Някой крачеше по бетона. Ричър се прикова за парапета и бързо оправя вилищата. Когато вратата на обора се отвори и лампите светнаха, той кротко седеше в сламата.

7

За да запълнят половинметровата празнина между външните и новите вътрешни стени, докараха материал от склада с открит пикап. Пълнежът тежеше цял тон и трябваше да направят четири курса. Всяка пратка се разтоварваше най-внимателно от осмина доброволци. Те работеха във верига, както някога са си прехвърляли кофи с вода при пожар. Подаваха всяко сандъче от ръка на ръка – през входа на сградата и нагоре по стълбището към втория етаж. Оставяха ги в коридора пред преобработената ъглова стая. Тримата строители отваряха сандъчетата едно по едно и пренасяха материала вътре. После го подреждаха предпазливо в широкото пространство зад новите дъсчени стени. След края на поредното разтоварване доброволците се събираха да ги гледат, доволни, че могат за малко да си отдъхнат.

Работата отне почти целия следобед, защото материалът бе много и трябваше да се пренася особено предпазливо. Когато и четвъртата пратка стигна до горния коридор, доброволците се разотидоха. Седмина поеха направо към столовата. Осмият се разкърши в последните лъчи на гаснещото слънце и лениво закрачи настрани. Имаше такъв навик – четири-пет пъти седмично да излиза на дълга разходка из гората, особено след тежък труд. Другите смятаха, че така си почива.

Бавно навлезе в гората. През смълчаните дебри на запад минаваше утъпкана пътека. Той продължи по нея около осемстотин метра. После спря и пак се разкърши. Използва това уморено движение, за да се озърне във всички посоки и тръгна встрани от пътеката. Вече не беше ленив. Пристъпваше бързо и устремено. Заобикаляйки дърветата, мъжът описа широка дъга от запад на север. Отправи се към едно определено дърво. Сред боровите иглички в подножието му лежеше голям плосък камък. Мъжът спря и изчака. Напрегна слух. После се наведе и отмести камъка настрани. Отдолу имаше нещо правоъгълно, увито в мушамата. Той разгъна мушамата и извади малка радиостанция. Изтегли късата антена, натисна един бутон и почака. После зашепна дълго и развълнувано.

Когато сградата утихна, клиентът дойде с удивителни нови инструкции. Тримата строители не задаваха въпроси. Само слушаха най-внимателно. Този човек имаше пълното право да получи каквото желае. Новите инструкции означаваха, че значителна част от свършеното ще

трябва да се преработи. При дадените обстоятелства това не беше проблем. Особено след като работодателят предлагаше солидна премия в брой над щедрата първоначална цена.

Тримата строители се хванаха на работа и приключиха по-бързо, отколкото би могло да се очаква. Навън вече притъмняваше. Чиракът остана да събере инструментите и кабелите. Шефът на екипа и другият работник подкараха на север през мрака и спряха точно там, където им бе наредил клиентът. Слязоха от камиона и зачакаха мълчаливо.

– Тук, навътре – подвикна някой. Беше клиентът. – Елате до края.

Те влязоха. Вътре бе тъмно. Онзи ги чакаше някъде в сенките.

– Ще ви свършат ли работа тия дъски? – запита клиентът.

В дъното имаше камара стари чамови дъски.

– Добра дървесина – рече клиентът. – Може да ви послужи за нещо.

Да не става зян, нали разбирате?

На земята край купчината лежеше и още нещо. Нещо странно. Двата дърводелци зяпнаха. Клиентът тихо излезе от сенките зад тях. Дърводелците бавно откъснаха очи от странните, безформени очертания и се спогледаха. После се завъртяха. Клиентът се усмихна широко и вдигна матовия черен пистолет.

Местният агент в усамотената свързочна станция на ФБР бе умно момче и разбра, че има работа с нещо важно. Не знаеше колко е важно или защо, но един таен осведомител не би рискувал да влезе в радиовръзка заради някаква дреболия. Затова агентът побърза да въведе данните в компютърната система на ФБР. Докладът му светкавично прелетя по мрежата и стигна до централния компютър на първия етаж на Хувър Билдинг във Вашингтон. В информационните хранилища на ФБР всяка секунда постъпваха нови доклади, тъй че програмите доста се позабавиха, докато прегледат отчета за кодови думи. След като най-сетне го сториха, те въведоха информацията на едно от челните места в паметта и зачакаха.

Точно по същото време системата получи съобщение от чикагската централа на ФБР. Тамошният началник, старши агент Макграт, съобщаваше, че е изчезнала негова служителка – специален агент Холи Джонсън, забелязана за последен път около дванайсет часа чикагско време, местонахождение неизвестно, опити за контакт безрезултатни. Тъй като Холи Джонсън бе много особена личност, докладът носеше гриф „Лично и поверително“, което го правеше достъпен само за един-единствен

терминал в сградата. Този терминал се намираше високо горе, в кабинета на директора.

Малко преди седем и половина вечерта директорът на ФБР излезе от съвещание, на което бяха разисквали бюджетни въпроси. Върна се в кабинета и провери текущите съобщения. Казваше се Харланд Уебстър и работеше в Бюрото от трийсет и шест години. Оставаше му само още една, за да приключи мандата си на директор и да напусне системата. Затова гледаше да избягва неприятностите, но този път ги завари да примигват върху монитора на бюрото му. Той включи доклада и го прочете два пъти. После въздъхна срещу екрана.

– Мамка му – промърмори той. – Мамка му, мамка му.

За своите трийсет и шест години служба Уебстър бе получавал и по-лоши известия, но много малко от тях надминаваха доклада на Макграт. Той натисна един бутон върху бюрото си и секретарката отговори веднага.

– Свържи ме с Макграт от Чикаго – нареди Уебстър.

– На линия е в момента – отвърна секретарката. – Чака ви.

Уебстър изръмжа и натисна бутона за първа линия. Включи микрофона и се облегна назад в креслото.

– Мак? Казвай какво става.

Гласът от Чикаго долетя съвсем ясно.

– Здравсти, шефе. Още нищо не става. Поне засега. Може и да прибързваме, но когато тя не се появи, взе да ме стяга шапката. Нали знаеш как е.

– Знам, Мак – каза Уебстър. – Ще ме запознаеш ли с фактите?

– Няма факти. Просто в пет часа не дойде на съвещание. Това ми се стори необичайно. Няма никакви вестии от нея. Пейджърът и клетъчният телефон не работят. Разпитах всички и се оказа, че за последен път е видяна около дванайсет.

– Беше ли на работа сутринта? – запита Уебстър.

– Чак до обяд.

– Да е имала някакви срещи преди съвещанието в пет?

– Не открихме нищо в дневника на бюрото ѝ – каза Макграт. – Нямам представа къде е била след дванайсет и какво е правила.

– Божичко, Мак – въздъхна Уебстър, – от теб се очакваше да се грижиш за нея. И да не я пускаш по гадните улици, нали така?

– Била е в обедна почивка – отвърна Макграт. – Какво можеш да

сторя, по дяволите?

В директорския кабинет настана тишина, нарушавана само от лекото бръмчене на телефонната линия. Уебстър потропа с пръсти по бюрото.

– Върху какво работеше? – запита той.

– Зарежи – каза Макграт. – Едва ли се е намесил някой заподозрян.

В нейния случай би било пълна безсмислица, нали така?

Уебстър кимна замислено.

– Да, май си прав. С какво друго разполагаме?

– Контузена е. Разтегна си сухожилието, като играеше футбол. Допускаме, че може да е паднала някъде и сега да се намира в болница. В момента ги проверяваме.

Уебстър изръмжа.

– Или пък да си има приятел, за когото не знаем – добави Макграт. – Може да се търкалят в някоя мотелска стая.

– Шест часа? – усъмни се Уебстър. – Де да ми падне такъв късмет.

Отново настана тишина. После Уебстър се приведе напред.

– Добре, Мак, знаеш какво да правиш. И какво да не правиш в подобен случай, нали? Поддържай връзка. Аз трябва да отскоча до Пентагона. Ще се върна след час. Потърси ме, ако ти трябва.

Уебстър прекъсна връзката и поръча на секретарката да повика колата му. После напусна кабинета и слезе с личния си асансьор до подземния паркинг. Шофьорът вече го чакаше и двамата тръгнаха към бронираната директорска лимузина.

– Към Пентагона – нареди Уебстър.

В седем и половина движението не бе особено натоварено за понеделник вечер. Изминаха четирите километра за около единайсет минути. През това време Уебстър проведе няколко спешни разговора по телефона. Всъщност всичките му събеседници бяха толкова наблизо, че вероятно можеше да мине и без телефон. После тежката лимузина наближи Пентагона откъм реката и морският пехотинец пред входа пристъпи напред. Уебстър приключи разговора и свали стъклото, за да се легитимира.

– Аз съм директорът на ФБР – каза той. – Имам среща с председателя на съвета на началник-щабовете.

Часовият козирува и направи знак на шофьора да продължи. Уебстър вдигна стъклото и изчака, докато спряха отново. После излезе и

мина през служебния вход. Отправи се към кабинета на председателя. Секретарката го очакваше.

– Влизайте, сър – каза тя. – Генералът ще дойде след малко.

Уебстър влезе в кабинета и застана до прозореца. Загледа се навън. Гледката беше великолепна, но имаше странен метален оттенък. Заради бронираното огледално стъкло тип „Майлар“. Изгледът си е изглед, прозорците обаче бяха от външната страна на сградата, точно над служебния вход, а това налагаше някои предпазни мерки. Уебстър видя долу колата си и застаналия до нея шофьор. По-нататък, отвъд Потомак, се белееше сградата на Капитолия. В близкото заливче се полюшваха платноходки и последните слънчеви лъчи искряха по водата. Приятен кабинет, помисли Уебстър. По-добър е от моя.

За директора на ФБР срещата с председателя на съвета на началник-щабовете представляваше сериозен проблем. Както се случва понякога във висшите кръгове, нямаше яснота по въпроса за старшинството. Кой стоеше по-горе? И двамата бяха назначени пряко от президента. И двамата отговаряха пред държавния глава с посредничеството на един-единствен човек – военния министър или министъра на правосъдието. В страната нямаше по-висок военен пост от председател на съвета на началник-щабовете. От своя страна директорът на ФБР стоеше най-горе в службите за охрана на обществения ред. Тия двама мъже се бяха изкатерили до най-високия връх в своята област. Ала чий връх бе по-висок? Тъкмо това смущаваше Уебстър. В крайна сметка тревогата му идваше от факта, че неговият връх е по-нисък. Той управляваше около двацет и пет хиляди души и бюджет от два милиарда долара. Председателят имаше бюджет от двеста милиарда и един милион подчинени. Дори два милиона, ако се прибавеха запасниците и Националната гвардия. Председателят посещаваше Овалния кабинет почти всяка седмица. Уебстър смяташе за късмет да попадне там два-три пъти годишно. Нищо чудно, че генералът имаше по-добър кабинет.

А дори и без поста си председателят вдъхваше уважение. Беше бригаден генерал с впечатляваща кариера. Преди години той се появи изневиделица в армията и тъй стремглаво потегли нагоре, че шивачите едва успяваха да прибавят нови лентички по мундира му. Парадната му униформа натежа от медали. Когато го поканиха във Вашингтон, той пристигна и завладя най-високия кабинет, като че превземаше вражеско укрепление. Сега Уебстър чу стъпките му в приемната и се обърна да го посрещне.

– Здравейте, генерале – каза той.

Председателят деловито махна с ръка и се усмихна.

– Случайно да ви трябват ракети? Евтино ги давам.

Уебстър се смя.

– Продавате ли? Какви ракети?

Председателят пак се усмихна и поклати глава.

– Шегувам се. Съкращаваме въоръженията. Руснаците разкараха от Сибир една ескадрила бомбардировачи, тъй че сега трябва да се отървем от ракетите, предвидени за нея. Договорите го налагат, нали така? Трябва да играем по правилата. По-едрата стока продаваме на Израел. Но пак ни останаха към двеста дребни ракети „Стингър“. Нали ги знаете, преносими, с ръчно изстрелване от земята. Абсолютно излишни. Май ще трябва да ги продадем на наркобароните. Бога ми, всичко друго си имат. Оръжието им е по-добро от нашето.

Без да млъква, председателят заобиколи бюрото и седна.

Уебстър кимна. Бе виждал президенти да се държат по същия начин – шега, закачка, лек мъжки разговор, за да разчупят леда и да задвижат деловите въпроси. Председателят леко отметна глава и се усмихна.

– И тъй, с какво мога да ви услужа? – запита той.

– Получихме доклад от Чикаго – каза Уебстър. – Дъщеря ви е изчезнала.

8

Към полунощ заседателната зала на третия етаж в Чикаго се превърна в оперативен център. През цялата вечер рояк техници прокарваха телефонни кабели и монтираха компютърни терминали по дългата маса. Сега тук цареше спокоен, прохладен полумрак. Стъклената стена беше черна и лъскава. Никой не се чудеше от коя страна да седне.

Всички бяха останали в централата. Седемнайсет агенти седяха по кожените столове. Дори и адвокатът не си бе тръгнал. Всъщност за него нямаше работа, но и той изпитваше същите сложни чувства както всички останали. Бюрото се грижи за своите хора. Това бе правило номер едно. Чикагската централа се грижи за Холи Джонсън. Това бе второто правило. Не заради дебелите ѝ връзки. Те нямаха нищо общо. Холи си беше Холи. А правило номер три гласеше, че каквото поиска Макграт, това става. Щом Макграт се тревожеше за Холи, значи всички бяха загрижени и така щеше да продължи, докато я върнат жива и здрава. Затова бяха тук. Мълчаливи и разтревожени. Най-сетне Макграт нахълта тържествено в залата – шумен, весел и развълнуван, сякаш току-що се бе отървал от сигурна смърт.

– Чудесна новина, момчета, слушайте всички – извика той.

Докато крачеше към председателското място, тихият шепот заглъхна изведнъж и настана мълчание. Осемнайсет чифта очи следяха всяка негова стъпка.

– Открихме я – заяви той. – Открихме я, разбрахте ли? Жива и здрава. Край на паниката, момчета. Всички можем да си отдохнем.

Осемнайсет души заговориха едновременно. Всички задаваха едни и същи развълнувани въпроси. Макграт вдигна ръце като на предизборен митинг.

– Холи е в болница. Просто днес следобед на нейния хирург внезапно му се отворило свободно време. Обадил ѝ се, тя пристигнала и направо я вкарали в операционната. Сега е добре, възстановява се и умира от срам, че ни е създала толкова неприятности.

Осемнайсетте гласа пак се надигнаха и Макграт ги остави да си побърят. После отново вдигна ръце.

– И тъй, паниката свърши, разбрахме ли се? – запита той.

Глъчката леко стихна и в гласовете прозвуча облекчение.

– Е, момчета, бягайте да спите – каза Макграт. – Утре ни чака

работа, нали така? Но благодаря, че останахте. Холи също благодари. Трогната е. Броган и Милошевич, вие изчакайте малко. На всички останали лека нощ. Приятни сънища и още веднъж благодаря, джентълмени.

Петнайсетте агенти и адвокатът се усмигнаха и с прозевки станаха от столовете. После весело и шумно напуснаха залата. Макграт, Броган и Милошевич останаха на местата си, далеч един от друг. Сред внезапната тишина Макграт пристъпи към вратата. Затвори я тихо. Върна се и огледа другите двама.

– Всичко беше пълна лъжа – каза той – и мисля, че го разбрахте от самото начало.

Броган и Милошевич го зяпнаха мълчаливо.

– Уебстър ми позвъни – продължи Макграт – и вие сигурно се досещате защо. Вашингтон е засегнат много сериозно. Отвличане във висшите кръгове, нали разбирате? Уебстър лично отговаря за случая. Иска пълна секретност и минимален брой участници. Настоява незабавно да отстрани всички от случая. Поемам го лично аз с двама помощници. По мой избор. Избрах вас, защото я познавате най-добре. И тъй, оставаме ние тримата. Контактваме пряко с Уебстър, а на всички останали – нищо дума, разбрахте ли?

Броган кимна, без да откъсва поглед от него. Милошевич Също кимна. Двамата знаеха, че са най-подходящите кандидати за случая. Но знаеха още, че е голяма чест Макграт да те избере за каквато и да било задача. А Макграт знаеше, че го знаят. Затова двамата кимнаха още веднъж, по-енергично.

После настана дълго мълчание. Димът от цигарата на Макграт се сливаше с тишината под високия таван. Стенният часовник неуморно тиктакаше към дванайсет и половина.

– Добре – каза най-сетне Броган. – И какво ще правим сега?

– Ще работим цяла нощ – отсеке Макграт. – Цял ден, цяла нощ, всеки ден, всяка нощ, докато я открием.

Той огледа двамата. Отново обмисли избора си. Реши, че са добър екип. Подходяща комбинация. Броган беше по-възрастен, по-суховат, песимист. Нисък, стегнат мъж с делови и разумен подход към задачите, но притежаващ и необходимата доза въображение. Доста объркан личен живот – приятелка и две бивши съпруги, които му струваха много пари и нерви. Това обаче никога не се отразяваше върху работата. Милошевич беше по-млад, рядко разчиташе на интуицията, обичаше да действа със замах, но само върху стабилна основа. Не беше амбициозен – по-скоро предимство, отколкото недостатък. Имаше слабост към скъпи

автомобили с висока проходимост, но всеки човек се нуждае от някакво хоби. И двамата спадаха към ветераните на Бюрото със солиден километраж и скалпове на колана. Обичаха работата си и не се оплакваха от извънредните часове. Нито пък от заплатата, което ги правеше едва ли не уникални. Да, добър екип. Отскоро работеха в Чикаго, но разследването нямаше да се води на местен терен. Макграт бе твърдо уверен в това.

– Мило, ти се заемаш с движението на Холи – каза той. – Всяка стъпка, всяка минута от дванайсет нататък.

Милошевич кимна разсеяно, като че обмисляше тъкмо това.

– Броган, проверка на обстоятелствата – добави Макграт. – Трябва да открием причината.

Броган кимна и се навъси, сякаш вярваше, че щом открият причината, всичко друго ще бъде решено.

– От стареца ли да почна? – запита той.

– Естествено – каза Макграт. – Лично аз бих започнал от него.

– Добре де, но кой от двамата? – запита Броган.

– Все едно – отвърна Макграт. – Както решиш.

На две хиляди седемстотин трийсет и девет километра от тях се взимаше друго важно решение. Относно третия дърводелец. Клиентът се върна до бялата сграда с пикапа на майстора. Третият дърводелец бе събрал инструментите и когато видя колата да наближава, пристъпи напред. После спря изненадан, защото зърна грамадния силует зад вола на. Все още се колебаеше, когато клиентът отби настрани и се измъкна от кабината.

– Наред ли е всичко? – запита клиентът.

– Къде са момчетата? – запита дърводелецът на свой ред.

– Поговорих си с тях – рече клиентът. – Имаме малък проблем.

– Проблем ли? – повтори дърводелецът.

После замълча, защото мислеше за своя дял от печалбата. Вярно, дребен дял – като за чирак. Но при тая цена щеше да получи повече пари, отколкото бе виждал от доста време насам.

– Имаш ли трион? – запита клиентът.

Младежът го погледна учудено.

– Тъп въпрос, нали? – рече клиентът. – Да питам дърводелец дали има трион. Я покажи най-добрия.

Дърводелецът постоя малко, после се наведе и измъкна от

купчината инструменти тежък моторен трион. Металният корпус лъщеше мътно, по острите зъбци на диска се белееха пресни стърготини.

– Добре ли е наточен? – запита клиентът. – Ще се справи ли и с най-коравото дърво?

Младежът кимна и предпазливо отвърна:

– Върши работа.

– Добре, слушай сега уговорката – рече клиентът. – Трябва ни демонстрация.

– На триона ли?

– На стаята.

– На стаята? – повтори младежът.

– Никой не бива да се измъкне от нея – каза клиентът. – Така се разбрахме, нали?

– Проектът е ваш – отвърна дърводелецът.

– Но го изпълнихте вие, нали? Ето какво искам. Трябва ни изпитание. Демонстрация, за да проверим дали стаята отговаря на целта.

– Добре, но как? – запита младежът.

– Влизаш вътре – обясни клиентът. – Да видим дали ще се измъкнеш до сутринта. Ти си я строил, нали така? Следователно знаеш всички слаби места. Ако някой може да се измъкне, това си ти, нали? Ясна работа, ти си.

Младежът дълго мълча. Опитваше се да проумее.

– И ако се измъкна? – запита той.

Клиентът сви рамене.

– Тогава няма да ви платя. Защото не сте си свършили работата.

Младежът отново замълча. Чудеше се дали не го взимат на подбив.

– Откри ли логическата грешка? – запита клиентът. – Сигурно в момента си мислиш, че ще е най-изгодно цяла нощ да си седиш на задника, а утре да ми речеш: не, сър, не можах да се измъкна, просто няма начин.

Дърводелецът се изкиска нервно.

– Да, горе-долу това си мислех – призна той.

– Значи ти трябва стимул – каза клиентът. – Разбра ли? За да съм сигурен, че ще положиш всички усилия да се измъкнеш.

Дърводелецът вдигна очи към затулените ъгливи прозорци на втория етаж. Когато отново погледна надолу, в ръката на клиента мътно лъщеше пистолет.

– В колата има чувал – каза клиентът. – Върви да го донесеш, разбра ли?

Дърводелецът го зяпаше смаяно. Клиентът се прицели в главата му.

– Донеси чувала – тихо изрече той.

Каросерията се оказа празна. На дясната седалка в кабината имаше конопен чувал. Омотан около нещо, дълго половин метър. Тежеше. Младежът имаше чувството, че измъква едро парче свинско от фризера в магазина.

– Отвори го – подвикна клиентът. – Погледни вътре.

Дърводелецът раздипли зеблото. Най-напред видя човешки пръст. Бял като мрамор, защото в него нямаше и капка кръв. Върху бялата кожа ясно се очертаваха едри, жълтеникави мазоли.

– Сега ще те затворя в стаята – високо изрече клиентът. – Ако не се измъкнеш до сутринта, чака те същото, разбра ли? Със собствения ти трион, по дяволите, защото моят вече се изтъпи.

9

Ричър лежеше неподвижно върху мръсната слама в своето отделение. Не спеше, но бе изключил тялото си до краен предел. Всяко мускулче беше отпуснато. Дишаше дълбоко и равномерно. Очите му бяха затворени, защото в мрачния обор нямаше нищо за гледане. Но мозъкът му работеше. Без излишно напрежение – прехвърляше мислите бавно и делово, с онази особена съсредоточеност, която идва сред нощната тишина.

Вършеше две неща едновременно. Първо, държеше сметка за времето. От два часа не бе поглеждал часовника си, но знаеше колко е часът с точност до двамайсет секунди. Стар навик, породен от дългите напрегнати нощи в армията. Когато очакваш нещо, заключваш тялото си като крайморска вила през зимата и оставяш ума да се вкопчи в равномерния ритъм на отминаващите секунди. Това е като дълбок зимен сън. Пести енергия, освобождава подсъзнанието от отговорността за дишането и я прехвърля на някакъв потаен часовник. Пред мислите се разтваря необятно мрачно пространство. Съзнанието обаче остава будно, готово всеки момент да предприеме каквото трябва. И по всяко време знаеш колко е часът.

Второто, с което се занимаваше Ричър, бе малка аритметична игра. Умножаваше наум големи числа. Беше точно на трийсет и седем години и осем месеца. Трийсет и седем по триста шейсет и пет прави тринайсет хиляди петстотин и пет. С още дванайсет дни за високосните години стават тринайсет хиляди петстотин и седемнайсет. Осемте месеца от рождения му ден през октомври до днешната юнска дата съдържаха двеста четирийсет и три дни. Общо тринайсет хиляди седемстотин и шейсет дни от раждането до днес. Тринайсет хиляди седемстотин и шейсет дни, тринайсет хиляди седемстотин и шейсет нощи. Мъчеше се да намести сегашната нощ някъде из тази безкрайна верига. По това доколко е неприятна.

Откровено казано, не спадаше към най-добрите му нощи, но далеч не бе и от най-лошите. В никакъв случай. За първите четири години от живота си не помнеше нищо, тъй че оставаха за оценка около дванайсет хиляди и триста нощи. Сегашната нощ вероятно бе нейде из горната третина. Без изобщо да се напруга, можеше да изброи хиляди по-неприятни. Тази нощ беше подслонен, здрав, извън непосредствена заплаха и

дори сит. Вярно, не го нахраниха кой знае колко добре, но усещаше, че това е по-скоро от липса на готварски опит, отколкото от някакви лоши намерения. Тъй че тел ом нямаше от какво да се оплаче.

Виж, духом нещата стояха съвсем различно. Висеше сред непроницаема пустота, напомняща мрака в обора. Основният проблем бе липсата на информация. Всъщност Ричър не спадеше към онези, които вечно страдат от недостиг на сведения. Като син на офицер от морската пехота бе живял в армията буквално от първия си ден. Затова хаосът и неведението не го смущаваха. Но тази нощ просто му идваше прекалено.

Не знаеше къде се намира. Случайно или нарочно, тримата похитители не подаваха и най-дребен намек за крайната цел на пътуването. Това го караше да се чувства като отнесен от вихъра. Личният му проблем идваше оттам, че попадайки по рождение в армията, бе живял в Съединените щати едва една пета от своите тринайсет хиляди седемстотин и шейсет дни. Беше американец също като президента, но почти през целия си живот бе служил из разни затънтени кътчета на света. И затова познаваше собствената си страна горе-долу колкото седемгодишно дете. Колкото и да му се искаше, просто не умееше да разшифрова добре едва доловимите ритми, усещания и миризми на Америка. Може би на негово място някой друг щеше да разпознае скритите очертания на невидимия пейзаж отвън, лекия полъх на въздуха или нощната температура и да каже: да, сега съм в този или онзи щат. Но Ричър не можеше. Оттук идваше и проблемът.

Освен това нямаше представа кои са похитителите. С какво точно се занимават. Или какви са техните намерения. При всеки удобен случай ги бе проучвал най-внимателно. Изводите обаче го затрудниха. Фактите изглеждаха противоречиви. Трима млади мъже на възраст от трийсет до трийсет и пет години, в добра форма, обучени да действат в екип сравнително ефикасно. Почти приличаха на военни, но не съвсем. Бяха организирани, но неопитни. Самият им вид просто крещеше: любители.

Защото бяха прекалено спретнати. И тримата носеха нови дрехи – простички памучни якета, ризи и панталони от магазин за конфекция. Наскоро се бяха подстригвали. Оръжията им идваха направо от сандъците. Двата глока бяха съвсем нови. Пушката също, личаха дори следи от заводската смазка. Тия факти доказваха, че не са професионалисти. Защото професионалистите вършат подобни неща всеки ден. Където и да работят – в специалните части, ЦРУ, ФБР, полицията, – това е техен занаят, тяхна професия. Те носят работни дрехи. Използват оръжия, които са получили миналата или по-миналата година, сигурни и

проверени оръжия – нащърбени и надраскани като занаятчийски инструменти. Когато и да избереш напосоки трима професионалисти, ще видиш по ризата на единия следи от снощната пица, другият ще се окаже брадясал, а третият ще е с ужасните стари панталони, заради които колегите му се подсмиват зад гърба. Може от време на време да срещнеш ново сако или току-що получен пистолет, но шансовете да видиш наведнъж трима спретнати професионалисти са тъй нищожни, че просто не заслужават внимание.

Издаваше ги и поведението им. Способни, но боязливи, настръхнали, враждебни, груби, напрегнати. Обучени до известна степен, но лишени от опит. Бяха назубрили всичко наизуст и имаха мозък колкото да избягват най-грубите грешки, но им липсваше професионалният навик. Следователно тримата бяха любители. Трима любители, които отвличат млада жена, наскоро постъпила във ФБР. Защо? Какво толкова можеше да им е сторила, по дяволите? Ричър нямаше представа. А въпросната млада жена мълчеше. Още една необяснима загадка. Но не най-голямата. Онова, което най-много го озадачаваше, бе за какъв дявол още стои тук.

Напълно разбираше как се е забъркал в цялата каша. Сляпата случайност го бе сблъскала с Холи Джонсън точно в мига, когато трябваше да я отвлекат. Той нямаше нищо против слепите случайности. Колкото и да не ни се иска, целият живот е изграден от тях. И никога не си прехосваше времето в празни разсъждения как би могло да се случи едно или друго. Ясна работа, ако бе тръгнал по онази чикагска улица минута по-рано или по-късно, щеше да отmine ателието за химическо чистене, без изобщо да разбере за тая проклета история. Но той не тръгна нито минута по-рано, нито минута по-късно, сляпата случайност се намеси и беше безсмислено да разсъждава къде можеше да е сега, щом се намираще точно тук.

Друго искаше да проумее – защо все още е тук, четиринайсет часа по-късно според часовника в главата му. Досега бе имал два несигурни шанса и една стопроцентова възможност да се измъкне. Още там, на улицата, можеше да се справи. Вероятно. Спря го само вероятността да пострада някой невинен минувач. После можеше да се справи и в изоставената фабрика, преди да го качат в бялата камионетка. Пак вероятно. И в двата случая беше сам срещу трима, но ставаше дума за трима любители срещу Джек Ричър, тъй че оценяваше шансовете си доста високо.

Стопроцентовата възможност беше да се измъкне от обора

примерно около час след като тримата се завърнаха с камионетката. Можеше пак да отключи гривната, да се изкатери по стената, да скочи долу и да изчезне. Защо не го бе сторил?

Легнал спокойно сред безграничния непрогледен мрак, той бавно осъзна, че го задържа Холи. Не бе избягал, защото не искаше да поеме риска. Тримата можеха да изпаднат в паника, да я застрелят и да си плюят на петите. А Ричър не искаше да стане така. Холи беше умно, храбро момиче. Проницателна, пряма, самоуверена и адски издръжлива. И привлекателна по своему, без да се натрапва. Тъмнокоса, стройна, интелигентна и енергична. Страхотни очи. Ричър си падаше по очите. Чифт красиви очи можеха да го погубят.

Но не до очите опираше работата. Или до външния вид. Нито пък до ума и характера. Коляното. От него идваше всичко. От нейния кураж и достойнство. За Ричър бе несъмнен признак на храброст и благородство да види как една красива и умна жена понася с усмивка мъчителния недъг. Това го бе привлякло към нея. Тя умееше да се справя. И то добре. Не се оплакваше. Не молеше за помощ. И тъкмо защото не молеше, щеше да я получи.

Към пет и половина във вторник сутринта специалният агент Броган седеше сам в заседателната зала на третия етаж и използваше една от новите телефонни линии, за да се свърже с приятелката си. Пет и половина сутринта едва ли е най-удобното време да поднесеш извинения за провалената снощна среща, но досега Броган беше много зает и не очакваше в близко време да се освободи. Затова реши да се обади. Събуди я и събщи, че го задържат по служба, вероятно за няколко дни. Тя беше сънena и ядосана, тъй че се наложи да повтори още веднъж. Сетне ѝ хрумна да приеме новината като малодушен опит за скъсване. Броган се ядоса на свой ред. Заяви, че Бюрото винаги е на първо място. Как не може да разбере? Темата не беше особено подходяща за обсъждане със сърдита и сънena жена в ранни зори. След кратък скандал Броган мрачно затвори телефона.

Неговият партньор Милошевич се бе усамотил в малкия си кабинет. Мъчеха го също тъй черни мисли. Най-голямата му слабост бе липсата на въображение. Макграт бе заръчал да проследи всяка стъпка на Холи от обяд нататък. Но засега Милошевич тъпчеше на място. Беше я видял как излезе вчера от сградата. Тя прекрачи навън и пристъпи на улицата, пхнала здраво ръка в извитата гривна на болничната патерица. Това го видя със собствените си очи. Но оттам насетне картината просто изчезваше. Цяла нощ си напруга мозъка и в крайна сметка нямаше какво да каже на Макграт.

В шест без петнайсет той отскочи до тоалетната, после си наля още кафе. Чувстваше се ужасно. Върна се на бюрото. Седна и за дълго потъна в размисъл. После сведе очи към китката си. Погледна колко показва масивният ръчен часовник. Усмихна се. Стана му по-добре. Пак се замисли. Отново погледна часовника. Кимна. Сега можеше да каже на Макграт къде е отишла Холи Джонсън през обедната почивка.

На две хиляди седемстотин трийсет и девет километра от Чикаго младежът започваше да изпада в паника. Първите часове бе прекарал в тъпо вцепенение. Покорен и слаб, той позволи на клиента да го изблъска нагоре по стълбите към новата стая. После прахоса първите часове. Просто седеше като парализиран и гледаше тъпо. След това го обзе безумен оптимизъм. Сигурно всичко беше някаква нелепа шега. Така

прахоса и следващите часове с твърдото убеждение, че нищо няма да му се случи. Но сетне, както става с всички затворници в самотата на студентите предутринни часове, цялата му защита рухна и го разтреса отчаяна паника.

След като бе загубил половината време, той се хвърли в трескава дейност. Жестоката подигравка на съдбата го смазваше. Толкова усилия бяха хвърлили за тази стая. Построиха я както трябва. В главите им непрестанно танцуваха доларови банкноти. Не пестяха труда. Напълно зарязаха дребните дърводелски хитрини. Всяка дъска беше безукорно права и лежеше плътно на място. Главата на всеки гвоздей бе забита дълбоко в дървото. Прозорци нямаше. Вратата беше масивна. Никаква надежда. Цял час младежът се лута из стаята като обезумял. Плъзна мазолестите си длани по всеки квадратен сантиметър. Под, таван, стени. Никога не бяха работили тъй усърдно. Накрая той се сви в ъгъла, погледна ръцете си и заплака.

– В ателие за химическо чистене – каза Макграт. – Там е отишла.

Отново седеше на председателското място край дългата маса. Вторник сутрин. Разпечатваше пакет цигари.

– Тъй ли? – запита Броган. – Химическо чистене?

Макграт кимна.

– Кажу ми, Мило.

Милошевич се усмихна.

– Преди малко си спомних. Вече пет седмици работя с нея, нали така? Откакто си разтегна коляното. Всеки понеделник отскачаше през обедната почивка да си отнесе дрехите на химическо чистене. И да вземе почистените. Сигурно тъй е било и вчера.

– Добре – каза Броган. – Къде е ателието?

Милошевич поклати глава.

– Не знам. Винаги ходеше сама. Всеки път предлагаш да й помогна, но тя отказваше. Пет понеделника един след друг. Нямала нищо против малко помощ в Бюрото, не искала обаче някой друг да й тича за дрехите. Много е независима.

– Но ходеше пеш, така ли? – запита Макграт.

– Точно така – потвърди Милошевич. – Винаги пеш. Връщаше се с осем или девет закачалки. Значи можем да предположим, че ателието е наблизо.

Броган кимна. Усмихна се. Вече имаха някаква нишка. Той грабна

телефонния справочник и отвори на буква „X“.

– В какъв кръг да търсим? – запита той.

Макрат сви рамене.

– Двайсет минути дотам, още двайсет обратно. Горе-долу това е максимумът, нали? С оная патерица не ми се вярва да мине повече от половин километър за двайсет минути. Куца здравата. Хайде, да речем седемстотин метра около сградата. Какво ще излезе?

Броган взе картата на Чикаго. Разпери палец и показалец вместо пергел. Раздалечи ги на около седемстотин метра според мащаба В долния край на картата. Описа кръг из гъсталака от улици. После взе да прелиства справочника, като надничаше в картата и отбелязваше с молив ателиетата. Накрая ги преброи.

– Двайсет и едно – заяви той.

Макрат се вторачи в него.

– Двайсет и едно? Сигурен ли си?

Броган кимна. Побутна към него справочника по лакираната повърхност на масата.

– Двайсет и едно. Явно в тоя град хората страшно си падат по чистите дрехи.

– Добре – каза Макрат. – Двайсет и един пункта. На работа, момчета.

Броган взе десет адреса, а Милошевич единайсет. Макрат им даде по една увеличена цветна фотография от досието на Холи Джонсън. После им кимна да вървят и зачака в креслото си на председателското място, близо до телефоните. Седеше прегърбен, гледаше в пустотата, пушеше и тревожно потропваше с тъпия край на молива.

Младежът чу неясни звуци навън много по-рано, отколкото бе очаквал. Нямаше нито часовник, нито прозорци, но твърдо смяташе, че утрото е още далеч. Със сигурност трябваше да му остава поне час. Може би два. И все пак чуваше шум. По улицата вървяха хора. Той затаи дъх и се вслуша. Минувачите бяха трима или четирима. Отново огледа стаята. Вцепенен от колебание. Би трябвало да блъска и рита новите чамови дъски. Знаеше го. Но не вършеше нищо. Защото знаеше, че е безнадечно и усещаше дълбоко в душата си, че трябва да пази тишина. Това се превърна в сигурност. В убеждение. Ако мълчеше, можеше и да не го закачат. Можеше да забравят, че е вътре.

Търсеното ателие се оказа седмо от единайсетте в списъка на Милошевич. В осем без двацет сутринта тъкмо започваше работа. Беше малко, но елегантно и без съмнение гонеше по-висока цел от евтиния костюм на средния чиновник. На големи табла по стените се рекламираха всевъзможни видове специална обработка и допълнителни услуги за редовни клиенти. С приемането се занимаваше млада корейка. Милошевич ѝ показа служебната си значка и сложи върху тезгяха пред нея снимката на Холи.

– Познавате ли тази жена? – запита той.

Корейката огледа снимката любезно и съсредоточено, с ръце зад гърба.

– Разбира се – каза тя. – Това е мис Джонсън, идва всеки понеделник.

Милошевич пристъпи плътно до тезгяха. Приведе се към жената.

– Идвала ли е вчера?

Жената се позамисли и кимна.

– Разбира се. Както ви казах, тя идва всеки понеделник.

– По кое време?

– През обедната почивка – каза жената. – Винаги по едно и също време.

– Около дванайсет? – настоя Милошевич. – Горедолу до дванайсет и половина?

– Разбира се. Всеки понеделник през обедната почивка.

– Добре, да поговорим за вчера – рече Милошевич. – Какво стана?

Жената сви рамене.

– Нищо. Дойде, взе си дрехите, плати и остави други дрехи за чистене.

– Имаше ли и друг човек с нея?

– Нямаше – каза жената. – Винаги идва сама.

– Накъде тръгна? – запита Милошевич.

Жената посочи към сградата на ФБР.

– Оттам дойде.

– Не питам откъде е дошла – каза Милошевич. – Накъде тръгна, когато излезе?

Жената помълча.

– Не видях – призна тя. – Отнесох дрехите в склада. Чух вратата да се отваря, но не видях накъде е тръгнала.

– Значи просто грабнахте дрехите? – рече Милошевич. – И хукнахте към склада още преди да е излязла?

Жената се запъна, сякаш я обвиняваха в нещо ужасно неприлично.

– Не хукнах – уточни тя. – Мис Джонсън вървеше бавно. Имаше болен крак, сигурно знаете. Не исках да я зяпам. Мислех си, че това ще я притесни. Отнесох дрехите в склада, за да не сметне, че я гледам.

Милошевич кимна, отметна глава и въздъхна към тавана. Високо над тезгяха зърна видеокамера.

– Какво е това? – попита той.

Корейката се завъртя и погледна нагоре.

– Мерки за безопасност. От застрахователната компания казаха, че трябвало да я монтираме.

– Работи ли?

– Разбира се, че работи. От компанията казаха, че така трябва.

– През цялото време? – настоя Милошевич.

Жената кимна и се изкиска.

– Ами разбира се. И сега работи. Сигурно вече ви има на лентата.

Милошевич погледна часовника си.

– Трябва ми вчерашната лента. Незабавно.

Жената се сепна. Милошевич отново измъкна служебната значка.

– Това е разследване на ФБР – заяви той. – Важна правителствена задача. Трябва да взема лентата още сега, разбрахте ли?

Жената кимна и му направи знак да изчака. Мина през една врата в дъното на ателието. След няколко минути се върна сред полъх от химикали с видеокасата в ръката.

– Само ми я върнете, бива ли? – рече тя. – От застрахователната компания казаха, че трябвало да ги пазим цял месец.

Милошевич хукна обратно и към осем и половина залата на третия етаж отново гъмжеше от техници, които включваха стандартен видеокасетофон към мониторите по дългата маса. Възникнаха проблеми с някакъв изгорял предпазител, после пък кабелът се оказа къс и трябваше да бутнат един от компютрите към средата на масата, за да се премести видеото. Най-сетне старшият техник подаде на Макграт дистанционното управление и кимна.

– Готово, шефе.

Макграт отпрати техниците и тримата агенти приведоха глави към екраните, очаквайки да тръгне картината. Екраните гледаха към стъклената стена и тримата бяха ѝ обърнали гръб. Но в този ранен час това не смущаваше никого, защото яркото утринно слънце огряваше другата

страна на сградата.

Същото слънце изгряваше в ясното утро над бялата сграда на две хиляди седемстотин трийсет и девет километра от Чикаго. Младежът знаеше, че е изгряло. Чуваше тихото пукане на затоплената рамка от стари греди. Чуваше приглушени гласове отвън и малко по-долу, на нивото на улицата. Гласовете на хора, пристъпващи в новия ден.

Вече нямаше нокти. Бе открил тесен процеп между две дъски, заковани малко по-хлабаво. Пъхна в него връхчетата на пръстите си и напъна с все сила. Ноктите му се откъснаха един по един. Дъската не помръдна. Тогава той пролази заднишком и се сви в ъгъла. Смучеше окървавените си пръсти и сега цялата му уста бе омазана в червено като на лакомо дете.

Чу стъпки по стълбището. Едър мъж с лека походка. Стъпките спряха пред вратата. Ключалката щракна. Вратата се отвори. Клиентът се втрени в него. Подпухнало лице с две кръгли червени петна, пламнали високо върху скулите.

– Още си тук – рече той.

Дърводелецът се вцепени. Нямаше сили нито да мръдне, нито да проговори.

– Не успя – рече клиентът.

В стаята настана тишина. Чуваше се само бавното пукане на рамката от греди под лъчите на утринното слънце.

– И какво ще правим сега? – попита клиентът.

Дърводелецът го гледаше тъпо. Без да помръдва. После върху лицето на клиента изгря непринудена, дружелюбна усмивка. Сякаш внезапно се бе изненадал от нещо.

– Ама ти наистина ли си мислеше, че говоря сериозно? – тихо запита той.

Дърводелецът примига. Леко поклати глава, изпълнен с надежда.

– Чуваш ли нещо? – запита клиентът.

Дърводелецът напрегна слух. Чуваше тихото пукане на дървото, далечната песен на горските птици, едва доловимия шепот на въздух в слънчевото утро.

– Значи е било само шега? – запита той.

Грачеше глухо и дрезгаво. Облекчението, надеждата и непоносимият страх притискаха езика му към небцето.

– Слушай – рече клиентът.

Дърводелецът се вслуша. Гредите пукаха, птиците пееха, топлият въздух нашепваше. Не чу нищо друго. Тишина. После чу тихо щракане.

И бръмчащ вой. Започна бавно и глухо, после се засили до познатото звънко свистене. Отлично познаваше този звук. Звука на голям моторен трион, който светкавично набира обороти.

– А сега мислиш ли, че говоря сериозно? – изкрещя клиентът.

Холи Джонсън бе леко разочарована от преценката на Ричър за стойността на нейния гардероб. Според него излизаше, че има петнайсет-двайсет комплекта облекло за около осем хиляди долара. Всъщност в гардероба ѝ имаше трийсет и четири делови костюма. Бе работила три години на Уолстрийт. Осем хиляди струваха само обувките ѝ. По четиристотин долара даваше за блуза, и то само защото вроденият здрав разум я предпазваше от излишно прахосничество.

Харесваше „Версаче“. Имаше тринайсет от неговите пролетни костюми. Пролетните костюми за Милано можеха да се носят в Чикаго почти цяло лято. През най-лютите августовски жеги понякога се прехвърляше на „Армани“, но през юни, юли, а при хубаво време и през септември оставаше вярна на „Версаче“. Най-много харесваше костюмите с тъмен прасковен цвят, които бе купила през последната си година като брокер. Някаква тайнствена италианска смес от различни коприни. Скроени и ушити от хора, чиито прадеди векове наред са опипвали най-изящните материи. Оглеждат плата, замислят се, после хващат ножицата и изведнъж възникват вълшебни заоблени очертания. Сетне продават костюма, а една брокерка от Уолстрийт го купува и все още го носи след две години, когато вече е агент на ФБР и я отвличат наред оживена чикагска улица. Носи го и осемнайсет часа по-късно след безсънна нощ върху мръсната слама в обора. По това време Версаче едва ли би разпознал собственото си творение.

Рано сутринта тримата похитители се завърнаха с камионетката и я вкараха на заден ход по бетонната пътека. После заключиха обора и изчезнаха. Вероятно бяха прекарали нощта в близката къща. Ричър спа безметежно в своето отделение, прикован за тръбата, докато тя се мяташе насам-натам по мръсната слама и напрегнато мислеше за него.

Отговаряше за живота му. Той бе невинен минавач, отвлечен заради нея. Каквото и да я чакаше, най-напред трябваше да се погрижи за него. Дължна бе да го стори. Той беше неин товар. И отгоре на всичко лъжеше. Холи бе абсолютно уверена, че не е портierer. Много добре знаеше какъв е. Израсла бе в семейство на военен. Покрай баща си бе живяла из военните бази чак докато постъпи в Йейл. Познаваше армията. И военните. Усещаше ги от пръв поглед. Знаеше, че Ричър е военен. Такъв изглеждаше. Така действаше. Така реагираше. Възможно е някой

портиер да разбира от ключалки и да се катери по стените като маймуна, но ако предприеме всичко това, ще го върши колебливо, самонадеяно или дръзко и подобно чувство не може да се прикрие. Не би действал така, сякаш за него тия неща са напълно естествени. Ричър беше тих, съдържан мъж. Спокоен, пъргав и очевидно обучен да проявява свръхестествено самообладание. Вероятно бе с десетина години по-възрастен от нея, но още нямаше четирийсет. Висок около метър и деветдесет и три, здрава мускулатура, тежък към сто килограма, сини очи, оредяваща руса коса. По фигура ставаше за портиер, пък и на тази възраст можеше да е опитал какво ли не; сто на сто обаче беше военен. Военен, който се представя за портиер. Но защо?

Холи нямаше представа. Лежеше сама с тревожните мисли и го слушаше как диша спокойно на десетина крачки от нея. Все едно, портиер или военен, по-възрастен или не, тя бе длъжна да го опази. Цяла нощ не можа да мигне. Размишляваше, а и коляното не й даваше мира. Към осем и половина чу как Ричър се събуди. Не издаде никакъв звук, само дишането му се промени едва доловимо.

– Добро утро, Ричър – подвикна тя.

– Добро утро, Холи – рече той. – Връщат се.

Беше тихо, но след минута-две отвън долетяха стъпки. Катери се като маймуна и чува като прилеп, помисли Холи. Ама че портиер.

– Добре ли си? – запита Ричър.

Тя не отговори. Нейна работа бе да се грижи за него, а не обратно-то. Резето отвън изскърца. Вратата застърга, отвори се и в обора нахлу светлина. За миг Холи зърна пусто зелено поле. Може би Пенсилвания, помисли си тя. Тримата похитители влязоха и затвориха вратата.

– Ставай, кучко – заповяда водачът.

Тя не помръдна. Обзе я непреодолимо желание да не се връща в камионетката. Вътре бе прекалено мрачно, задушно и неудобно. Не знаеше дали ще издържи още един ден люшкане, тръскане и най-вече пълно неведение къде, по дяволите, я водят, при кого и защо. Тя инстинктивно впи пръсти в металния парапет и напрегна ръка, сякаш се готвеше за схватка. Водачът спокойно извади глока. Погледна я отвисоко.

– Можем да го направим по два начина – рече той. – По лесния и по грубия.

Тя не отговори. Седеше на сламата и здраво стискаше стоманената тръба. Грозният шофьор направи три крачки напред и с тъничка усмивка отново се вторачи в гърдите й. Холи изведнъж се почувства разголена и потръпна от погнуса.

– Избирай, кучко – каза водачът.

Холи чу как Ричър се размърда в своето отделение.

– Не, вие избирайте – високо отвърна той. – Всичко е въпрос на взаимност. Трябва да си сътрудничим, нали така? Щом искате да се върнем в камионетката, нека поне да има защо.

Говореше спокойно и бавно. Холи се озърна към него. Видя го как седи срещу заредения пистолет – окован, без оръжие, напълно безпомощен във всяко едно отношение пред тримата враждебни мъже.

– Искаме закуска – каза Ричър. – Препечени филийки с конфитюр. И кафе, но да не е като снощната помия, бива ли? Аз много държа на доброто кафе. Запомнете това. И сложете в колата два дюшека. Единият двоен, другият персон и половина. Нагласете ги като диван. Тогава ще влезем.

Настана пълно мълчание. Холи гледеше ту единия, ту другия. Ричър се взираше нагоре към водача спокойно и безметежно. Сините му очи не трепваха. Водачът го гледеше отвисоко. Напрежението наоколо се съгъстяваше. Шофьорът бе откъснал очи от нея и също гледеше Ричър. После водачът рязко се завъртя, кимна на другите и ги изведе. Резето щракна зад тях.

– Обичаш ли препечени филийки? – запита Ричър.

Холи нямаше сили да отговори.

– Като дойдат, върни ги – рече той. – Поискай нови. Кажй, че са недопечени, прегорели или нещо такова.

– Какви ги вършиш, дявол да те вземе? – запита тя.

– Психология – обясни Ричър. – Трябва да им покажем кой командва тук. Много е важно в подобна ситуация.

Тя го гледеше смаяно.

– Просто слушай какво ти казвам – спокойно добави той.

И тя го послуша. Плашливият донесе филийките. Бяха препечени почти идеално, но Холи не ги прие. Хвърли им един презрителен поглед, сякаш виждаше калпав счетоводен отчет, и заяви, че са твърде препечени. Едва се крепеше на един крак и изглеждаше ужасно в костюмчето от „Версаче“, омазано цялото с тор, но намери сили да стресне противника със снизходителното си високомерие. Той изтича обратно към кухнята да препече нови филийки.

Този път донесе и кана силно кафе. Седнали на шест метра един от друг, Холи и Ричър закусиха, подрънквайки с веригите, докато

останалите двама мъкнеха към пикапа дюшеци. Единият двоен, другият персон и половина. Наместиха ги под прав ъгъл един към друг в дъното на каросерията, зад кабината. Холи гледаше и се чувстваше далеч по-добре, отколкото преди малко. После изведнъж осъзна накъде бие психологията на Ричър. Не само към тримата похитители, но и към нея. Ричър не искаше тя да влиза в двубой. Защото щеше да го загуби. Бе поел огромен риск, за да предотврати безнадеждния сблъсък. Това я изуми. Напълно. Мина ѝ замаяна мисъл: за бога, този тип преобръща всичко с главата надолу. Иска да се грижи за мен.

– Бихте ли ни казали имената си? – спокойно запита Ричър. – Щом ще бъдем заедно известно време, нека поне да проявим добро възпитание.

Холи видя как водачът се вгледа в него. Без да отговори.

– Вече видяхме лицата ви – каза Ричър. – Тъй че от имената нищо не губите. Щом е тъй, защо да не се държим човешки?

Водачът се позамисли и кимна.

– Лоудър – рече той.

Плашливият дребосък пристъпи от крак на крак.

– Стиви.

Ричър кимна. Грозният шофьор изведнъж усети, че всички гледат към него. Наведе глава.

– Не си казвам името – заяви той. – Откъде накъде?

– И да се разберем още отсега – добави Лоудър. – Възпитание и симпатия са съвсем различни неща, ясно ли е?

Холи го видя как се прицели с глока в главата на Ричър и за дълго остана така. Лицето му беше безизразно. Съвсем различни неща. Ричър кимна. Бавно и предпазливо. Двамата оставиха върху сламата чиниите и канчетата, после Лоудър отключи веригите. Излязоха на централната пътека. Под прицела на двата глока и пушката. Грозният шофьор се хилеше. Ричър го погледна право в очите, после се наведе и вдигна Холи като перце. Пренесе я до камионетката. Лекичко я остави вътре. Двамата пропълзяха към импровизирания диван. Настаниха се.

Задната врата се затръшна и ключалката щракна. Холи чу как се отваря портата на обора. Двигателят закашля и набра обороти. Излязоха навън и заподскачаха по неравното отклонение. След около сто и петдесет метра завиха надясно. Сетне продължиха за петнайсет минути право напред, с постоянна скорост.

– Не сме в Пенсилвания – каза Холи. – Пътищата са прекалено прави. И равни.

Ричър сви рамене в полумрака.

– Не ни сложиха обаче белезници – рече той. – Психология.

12

– Туй пък какво е? – възкликна старши агент Макграт.

Той вдигна дистанционното управление и пренави лентата. После пак включи и отново се вгледа. Но не видя нищо. По екрана се мятаха за части от секундата неясни картинки сред плътен снеговалеж.

– Какво става, по дяволите? – отново запита той.

Броган се приведе до него и поклати глава. Милошевич също застана до тях. Беше донесъл тази лента и се чувстваше лично отговорен за нея. Макграт пак върна записа и опита още веднъж. Със същия резултат. По екрана само примигваха мътни, разпокъсани образи.

– Докарайте онзи проклет техник – изрева той.

Милошевич вдигна телефона на ъгловата масичка до кафеварката. Обади се на горния етаж, където бяха техническите отдели. След минута старшият техник дотича в залата. Тонът на Милошевич му бе подсказал красноречиво, че е в негов интерес да побърза.

– Гадният запис не ще да тръгне – осведоми го Макграт.

Техникът пое дистанционното управление с присъщата за всички техничари смесица от колебание и самоувереност. По принцип сложната апаратура не ги плаши, но всеки отделен модел си има тънкости, особено когато става дума за нещо толкова банално и калпаво като домашен видеокасетофон. Той огледа бутоните и рязко натисна с палец. С тихо бръмчене лентата се върна назад. Техникът включи на възпроизвеждане и се загледа в хаоса от примигващи образи и бели искри.

– Можеш ли да го оправиш? – запита Макграт.

Техникът изключи и пак пренави касетата. Поклати глава.

– Няма нищо за оправяне – каза той. – Така и трябва да бъде. Типичен евтин модел охранителна видеокамера. Записва стоп кадри, вероятно по един на всеки десет секунди. Нищо повече. Като серия снимки.

– Защо? – запита Макграт.

– Просто и евтино – обясни техникът. – Така на една касета може да се запише цял ден. Иначе излиза по-скъпо и трябва на всеки три часа да сменяш касетата. Ако белята стане за повече от десет секунди, образът на извършителя ще е записан поне веднъж.

– Добре – нетърпеливо го прекъсна Макграт. – И как да го използваме?

Този път техникът си послужи с два пръста. Включи и в същото

време натисна бутона за спиране. Върху екрана изникна съвършено ясно и неподвижно изображение на празното ателие. В долния ляв ъгъл бе изписана вчерашната дата и часът – седем и половина сутринта. Техникът подаде дистанционното на Макграт и посочи един малък бутон.

– Виждате ли това? То е за възпроизвеждане кадър по кадър. Щом го натиснете, прехвърля на следващото изображение. Използват го най-вече при запис на спортни срещи, нали разбирате? Например хоккей. Да видят как шайбата влиза в мрежата. Или за порно. Да гледа кой каквото му душа иска. Само че в нашия случай другият кадър идва след десет секунди. Като серия снимки, нали така?

Макграт малко се успокои и кимна.

– А защо записът е черно-бял? – запита той.

– Евтина камера – обясни техникът. – Цялата система е евтина. Монтират ги само защото така настояват застрахователните компании.

Той подаде дистанционното на Макграт, отправи се към вратата и подхвърли през рамо:

– Ако ви потрябвам пак, обадете се.

Никой не му отговори, защото и тримата се взираха в екрана, на който Макграт вече бе започнал да преглежда записа. При всяко натискане на бутона през екрана минаваше широка ивица снеговалеж и се разкриваше нов кадър – все същото ателие, същият ъгъл и същата сива картина, но цифрите в долния ляв ъгъл прескачаха десет секунди напред. На третото изображение зад тезгяха стоеше жена. Милошевич докосна екрана с пръст.

– С тази жена разговарях, – каза той.

Макграт кимна.

– Добър изглед. Вижда се от тезгяха чак до улицата.

– Камерата е с широкоъгълен обектив – обади се Броган. – Нещо от типа „рибешко око“. Така наблюдателят вижда как влизат и излизат клиентите, а освен това може да следи дали дежурният не хитрува с касовия апарат.

Макграт кимна отново и тръгна през понеделнишкото утро на скокове от десет секунди. Клиентите се мяркаха и изчезваха. Жената зад тезгяха търчеше насам-натам, приемаше поръчки, връщаше дрехи и отбелязваше плащанията. Навън светкавично изникваха и чезнеха автомобили.

– Бързо напред до дванайсет – предложи Милошевич. – Така само си губим времето.

Макграт кимна и направи нещо с дистанционното. Касетата тихо

забръмча. Той натисна двата бутона и на екрана изникна кадър от четири следобед.

– Мамка му – изруга Макграт.

Повъртя още два-три пъти напред-назад и накрая се озова на единнайсет часа, четирийсет и три минути и петдесет секунди.

– По-близо няма да стигнем – каза той.

Този път задържа пръст върху бутона и белите ивици сняг плъзнаха по екрана една след друга. Сто петдесет и седем кадъра по-късно Макграт спря записа.

– Ето я.

Милошевич и Броган опряха рамо до рамо, за да погледнат отблизо. Холи Джонсън се виждаше в десния край на кадъра. Стоеше отвън на тротоара с патерица в едната ръка и дрехи на закачалки в другата. Дърпаше вратата с един пръст. Цифрите в долния ляв ъгъл сочеха дванайсет часа, десет минути и десет секунди.

– Добре – тихо каза Макграт. – Да видим сега.

Той натисна бутона и Холи прескочи половината път към тезгяха. Дори в неподвижното изображение върху мъгливия сив екран личеше с какво усилие крачи. Макграт отново натисна бутона, снегът отмина и Холи се озова до тезгяха. Десет секунди по-късно корейката стоеше пред нея. След още десет секунди Холи бе вдигнала подгъва на една пола и показваше нещо. Вероятно някое по-сериозно петно. Две минути жените стояха така и в течение на дванайсет кадъра само леко подскачаха насам-натам. После корейката изчезна, дрехите вече ги нямаше върху тезгяха и на пет изображения Холи стоеше сама. Петдесет секунди. На втория кадър вляво зад нея се вмъкна автомобил и остана до тротоара още три кадъра.

После жената се върна с цял наръч дрехи в найлонови пликове. Беше застинала както ги слагаше върху тезгяха. Десет секунди по-късно вече бе откъснала пет етикета от пликовете. След още десет подреждаше до касата другите четири.

– Девет костюма – каза Макграт.

– Нормално – обади се Милошевич. – Пет за работа от понеделник до петък, а четирите сигурно са вечерни, нали?

– Ами почивните дни? – запита Броган. – Може да са пет за работа, два вечерни и два за събота и неделя.

– В почивните дни сигурно ходи по джинси – рече Милошевич. – Джинси и тениска. А после направо ги мята в пералнята.

– Какво значение има, за бога? – прекъсна ги Макграт.

Той натисна бутона и пръстите на корейката увиснаха над клавишите на касовия апарат. Следващите два кадъра показваха как Холи плаща в брой и прибира два-три долара ресто.

– Колко ли й струва всичко това? – зачуди се Броган.

– Девет костюма? Бас лоя, че е над петдесет долара седмично – отвърна Милошевич. – Видях им ценоразписа. Специална обработка, омокотители и тъй нататък.

Следващият кадър показваше как Холи тръгва наляво към изхода. Виждаше се темето на корейката, отиваща в склада. Часът бе точно дванайсет и четвърт. Макграт придърпа стола си още по-напред и сведе лице само на педя от сивия екран.

– Добре – промърмори той. – И накъде си тръгнала, Холи?

Тя държеше с лява ръка деветте почистени костюма. Неловко ги вдигаше нагоре, за да не се влачат по пода. Дясната си ръка бе пъкнала в гривната на патерицата, но не стискаше дръжката. На следващия кадър посягаше с тази ръка да бутне вратата. Макграт отново натисна бутона.

– Господи! – изкрещя той.

Милошевич ахна високо, а Броган застина като ударен. Нямаше и капка съмнение какво виждат. Следващият кадър показваше как някакъв непознат напада Холи Джонсън. Беше висок и широкоплещест. В едната си ръка стискаше патерицата, а в другата дрехите. Никакво съмнение. Бе протегнал ръце, за да изтръгне патерицата и облеклото. Камерата го хващаше идеално през стъклената врата. Тримата агенти впиха погледи в него. В залата се възцари абсолютно мълчание. После Макграт пак натисна бутона. Цифрите в ъгъла прескочиха още десет секунди. Този път и тримата ахнаха едновременно.

Холи Джонсън изведнъж се озова обкръжена от трима мъже. Към високия нападател се бяха присъединили още двама. Той бе преметнал през рамо дрехите и държеше Холи за лакътя. Гледаше право към стъклената врата, сякаш знаеше, че там има камера. Другите двама гледаха Холи.

– Държат я на прицел – изрева Макграт. – Мамка им, вижте ги само.

Той завъртя настройката, докато ивицата снеговалеж изчезна от долния край на екрана и картината се избистри напълно. Ръцете на двамата бяха извити в лактите право напред и се усещаше напрежението на мускулите по раменете им.

– Колата – каза Милошевич. – Ще я пъкнат в колата.

Зад Холи и тримата мъже се виждаше колата, която бе спряла

преди четиринайсет кадъра. Просто си стоеше до тротоара. Макграт пак натисна бутона. Ивицата снеговалеж плъзна надолу. Групичката на екрана отскочи три метра назад и настрани, право към колата. Високият, който бе нападнал Холи, се вмъкваше пръв на задната седалка. Един от другите двама блъскаше Холи след него. Вторият отваряше дясната предна врата. През страничното стъкло ясно се виждаше четвърти човек зад волана.

Макграт отново натисна бутона. Снежната ивица тръгна надолу. Улицата бе пуста. От колата нямаше и следа. Сякаш изобщо не бе съществувала.

13

- Трябва да поговорим – каза Холи.
- Ами добре, говори – отвърна Ричър.

Двамата лежаха върху дюшека в полумрачната каросерия. Подскачаха и се люшкаха, но не чак толкова много. Ясно беше, че се движат по магистрала. Тази сутрин, след петнайсет минути бавно каране по прав път, скоростта намаля още повече. Спряха за малко, направиха ляв завой и ускориха нагоре по плавен наклон. После камионетката леко подкочи и още веднъж зави наляво. От онзи момент нататък се движеха непрестанно с около деветдесет километра в час и сякаш никога нямаше да спрат.

Температурата в мрака бавно нарастваше. Ричър бе свалил ризата си. Но тази сутрин камионетката беше изстинала след нощта в обора и Ричър имаше чувството, че докато насрещният вятър ги охлажда, положението ще е поносимо. Лошото щеше да дойде, ако им се наложеше да спрат за по-дълго време. Тогава каросерията щеше да се нагорещи като пещ и отново ги чакаха вчерашните мъки.

Отначало двойният дюшек беше изправен зад стената на кабината, а другият лежеше на пода пред него, оформяйки нещо като диван. Но правият ъгъл между седалка и облегалка се оказа много неудобен. Тогава Ричър издърпа по-малкия дюшек заедно с Холи и свали двойния до него. Сега разполагаха с широко меко легло. Лежаха по гръб под широк ъгъл един към друг, събрали глави, за да могат да разговарят. Подът под тях се полюшваше леко.

- Трябваше да ме послушаш – каза Холи. – Трябваше да избягаш.

Той не отговори.

– Обременяваш ме – продължи тя. – Разбираш ли? Не ми стигат другите грижи, ами и за теб да се тревожа през цялото време.

Той пак не отговори. Лежаха и се люшкаха мълчаливо, Ричър усещаше от косата ѝ аромата на вчерашен шампоан.

– Отсега нататък си длъжен да вършиш каквото ти наредя – каза тя. – Слушаш ли ме изобщо? Просто не мога да си позволя лукса да мисля и за теб.

Той извърна глава и я погледна отблизо. Значи тя се тревожеше за него. Изненадата го връхлетя изневиделица. Потресе го. Както става понякога във влака. Седиш в купето на някоя оживена гара и наблизко е

спрял друг влак. Твоят влак тръгва. Набира скорост. И изведнъж се оказва, че не е бил твоят влак. Движи се другият. Твоят е стоял неподвижно през цялото време. Сбъркал си гледната точка. По същия начин досега Ричър смяташе, че се движи неговият влак. А тя мислеше, че е нейният.

– Не ми трябва твоята помощ – говореше тя. – Има кой да ми помогне. Знаеш ли как работи Бюрото? Знаеш ли кое е най-голямото престъпление на света? Не са бомбите, тероризмът или отвличанията. Най-голямото престъпление на света е да се задяваш с човек от Бюрото. Бюрото си пази хората.

Ричър помълча за момент. После се усмихна.

– Значи и двамата няма от какво да се плашим – каза той. – Лежим си тук и скоро цяла тълпа агенти ще дотича да ни спаси.

– Вярвам на своите – отсече Холи.

Отново настана мълчание. Две-три минути се чуваше само равномерно боботене на двигателя. Ричър мислено отмерваше пътя. Около седемстотин километра от Чикаго. На изток, запад, север или юг. Холи изпъшка и с две ръце измести крака си.

– Боли ли? – запита Ричър.

– Само ако се изкриви – каза тя. – Когато е прав, нищо ми няма.

– В коя посока отиваме? – запита той.

– Ще правиш ли каквото ти кажа? – прекъсна го Холи.

– По-горещо ли става или по-хладно? Или си е все същото?

Тя сви рамене.

– Нямам представа. Защо?

– Ако се движим на юг или север, температурата ще се променя – обясни той. – На изток и запад ще е горе-долу едно и също.

– На мен ми изглежда същото – каза Холи. – Знае ли обаче човек в тая кутия...

– Магистралата ми се струва пуста – каза Ричър. – Не усещам да задминаваме други коли. И не намаляваме скоростта. Движим се равномерно.

– И какво от това?

– Може да означава, че източната посока отпада. Нататък има доста прегради, нали така? Кливланд, Питсбърг, Болтимор. Като граница. Става все по-оживено. Трябваше да навлезем в гъсто движение. Какво сме днес, вторник ли? Към единайсет сутринта? За изток е прекалено пусто.

Холи кимна.

– Значи остават север, запад и юг.

– Камионетката е крадена – каза той. – Голяма грешка.

– Крадена ли? Откъде знаеш?

– Знам, защото и другата кола беше крадена.

– Откъде знаеш? – повтори Холи.

– Защото я изгориха – каза той.

Холи извъртя глава и го погледна в очите.

– Помисли малко – обясни Ричър. – Помисли за техния план. Пристигнаха са в Чикаго със своя кола. Сигурно преди известно време. Може би са им трябвали две седмици, за да те проследят. Или три.

– Три седмици? Мислиш, че са ме следили толкова време?

– Вероятно три – каза той. – Ходиш в ателието всеки понеделник, нали така? Веднъж седмично. Трябвало им е време, за да го разберат. Но не са могли да те отвлекат със своята кола. Прекалено лесна е за откриване, а освен това навярно е имала прозорци и тъй нататък. С две думи – неподходяща за дълъг превоз на жертвата. Затова предполагам, че са откраднали камионетката от Чикаго, вероятно вчера сутринта. Замазали са надписа отстрани. Забеляза ли слоя бяла боя? Прясна, с малко по-друг оттенък. Маскирали са я донякъде, може и да са сменили номерата. Но все пак камионетката си остава опасна, нали? С нея е трябвало да се измъкнат след удара. Затова не са искали да рискуват из центъра. Пък и някак странно изглежда, когато група хора се качват в закрыта камионетка. За тая работа трябва обикновена кола. И те са откраднали черната лимузина. Смениха колите в оная изоставена фабрика, изгориха лимузината и отпратиха.

Холи сви рамене. Направи гримаса.

– Дотук няма никакво доказателство, че колите са крадени.

– Напротив, има – възрази Ричър. – Кой купува нова кола с кожени седалки, като знае, че ще я изгори? Биха предпочели някоя вехта таратайка.

Холи кимна неохотно.

– Какви са тия хора? – изрече тя по-скоро на себе си, отколкото на Ричър.

– Любители – каза той. – Правят грешка след грешка.

– Например?

– Тъпо е да подпалваш кола. Привлича вниманието. Мислят се за хитри, но не е така. Вероятно са изгорили и собствената си кола. И бас държа, че са го сторили някъде около мястото, откъдето са вдигнали черната лимузина.

– На мен ми изглежда доста разумно – каза Холи.

– Ченгетата забелязват подпалините коли – отвърна Ричър. – Ще намерят черната лимузина, ще разберат откъде е открадната, ще идат там и сигурно ще заварят другата кола още да тлее. Тия типове оставят следа, Холи. Трябваше да оставят и двете коли на дългосрочния паркинг пред аерогарата. Там могат да останат незабелязани цяла година. Или просто да ги зарежат отворени нейде из южното предградие заедно с ключовете. След броени минути двама души от онзи квартал щяха да си имат нови коли. И вече никой нямаше да ги види. Така се прикрива следа. Изгарянето изглежда приятно, създава чувство за окончателно решение на въпроса, но всъщност е адски тъпо.

Холи извърна глава и се загледа в горещия ламаринен покрив. Кой, по дяволите, е този човек, запита се тя. И дали казва истината, или само ме залъгва, защото се тревожи за мен?

14

Този път Макграт не повика старшия техник в залата. С касетата в ръка той лично поведе отряда си към лабораторията на шестия етаж. Нахълта вътре и разчисти място върху най-близката маса. После сложи на нея касетата предпазливо, като че беше от чисто злато. Техникът дотича и я погледна.

– Трябват ми снимки – каза Макграт.

Старшият техник взе касетата и я отнесе към цяла редица видеокасетофони в ъгъла. Зареди и натисна няколко ключа. Светнаха три екрана, изпълнени с бели искри.

– Добре – каза той. – Какво да търся?

– Последните пет кадъра – отвърна Макграт. – Мисля, че всичко е в тях.

Техникът не си послужи с дистанционно управление. Използваше командите на самия касетофон. Лентата тръгна назад и отвличането на Холи Джонсън се разигра в обратна посока.

– Господи – ахна техникът.

Спря кадъра, на който Холи тръгваше от тезгяха. После превключи напред. Премести Холи към изхода, после към сблъсъка с високия тип, към pistolетите на другите двама и накрая в колата. Върна и отново прегледа поредицата. После още веднъж.

– Господи – повтори той.

– Гледай да не изхабиш проклетата лента – рече Макграт. – Искам снимки и от петте кадъра. Много снимки.

Старшият техник бавно кимна.

– Мога да ви дам лазерни разпечатки още сега.

Той натисна два бутона и щракна няколко ключа. После изтича да включи компютъра върху едно бюро в другия край на залата. На монитора се появи Холи, с гръб към тезгяха. Техникът затрака по клавиатурата.

– Добре – каза той. – Записвам всичко на диска. Като графичен файл.

Изтича обратно към видеокасетофона и смени кадъра. Върна се на бюрото и компютърът записа изображението на Холи, посегнала да отвори вратата. Същата процедура се повтори още три пъти. После техникът разпечата петте графични файла на най-бързия лазерен принтер, с

който разполагаше. Макграт поемаше всеки лист още преди да е излязъл докрай.

– Не е зле – каза той. – Предпочитам хартията пред екрана. С нея е някак по-истинско.

Старшият техник го изгледа накриво и надникна през рамото му.

– За мен си е добре.

– Искam ги увеличени – рече Макграт.

– Няма проблеми, вече всичко записах – отвърна техникът. – Затова компютърът е по-добър от хартията.

Той седна и зареди четвъртия файл. На екрана се появиха Холи и тримата похитители, сгупчени плътно един до друг на тротоара. Техникът щракна мишката и очерта правоъгълник около главите. После щракна още веднъж. Образите рязко се увеличиха. Високият гледаше право към камерата. Другите двама бяха хванати отстрани, обърнати към Холи.

Техникът подаде команда за разпечатване и отвори петия файл. Увеличи го с мишката и очерта правоъгълник около главата на човека в колата. Разпечата и него. Макграт взе новите листове.

– Добре – каза той. – Във всеки случай по-добро няма откъде да вземем. Жалко, че тоя проклет компютър не може да ги обърне всички към камерата.

– Може – отвърна старшият техник.

– Може ли? – изненада се Макграт. – Как?

– Е, не точно да ги обърне – поправи се техникът. Той докосна с пръст увеличеното изображение на Холи. – Да речем, че искаме да я заснемем отпред. Какво ще направим? Ще я помолим да мине право пред камерата и да погледне в обектива. Ами ако по една или друга причина не може да се премести? Тогава? Ще изместим камерата, нали? Да допуснем, че се качите на тезгяха, развинтите камерата и я свалите надолу и настрани, докато насочите обектива право срещу нея. Тогава ще видите лицето отпред, прав ли съм?

– Добре – кимна Макграт.

– Затова се заемаме да пресмятаме – продължи техникът. – Изчисляваме, че ако искаме да я заснемем отпред, трябва да изместим камерата... колко? Да речем два метра надолу, три метра наляво и да завъртим на около четирийсет градуса. Тогава ще видим лицето право отпред. Взимаме тия данни, въвеждаме ги в програмата, компютърът прави обратна симулация и ни създава образ, все едно, че сме преместили истинската камера около нея.

– Значи можеш да го направиш? – рече Макграт. – И става ли?

– С известни ограничения – призна старшият техник. Посочи най-близкия похитител. – Този например е обърнат почти в профил. Няма проблеми, компютърът ще ни даде челна снимка, но до голяма степен това ще са само догадки за другата страна на лицето му, разбирате ли? Програмиран е да предполага, че скритата страна на лицето прилича на видимата, но не е съвсем симетрична. Ако обаче онзи е без ухо или, да речем, има белег, компютърът няма да знае.

– Добре – каза Макграт. – Какво ти трябва?

Старшият техник взе увеличената разпечатка на групата.

Посочи тук-там с дебелия си показалец.

– Измерения. Колкото се може по-точни. Трябва да знам положението на камерата спрямо нивото на вратата и тротоара. Трябва ми фокусното разстояние на обектива. Трябва ми оригинална снимка на Холи, за да калиброввам апаратурата. За нея поне знаем точно как изглежда, нали? Ще я използвам за еталон. Ако успее да я възстановя както трябва, значи и другите ще излязат добре, стига да имат по две уши и тъй нататък. Освен това донесете плочка от пода на ателието и работната прес-тилка на онази жена.

– Това пък защо? – запита Макграт.

– За да ги сравня с оттенъците на сиво от записа. Така ще мога да ви дам цветни снимки.

За днешния наказателен труд командирът избра шест жени. Онези, които имаха най-много черни точки, защото задачата щеше да бъде трудна и неприятна. Строи ги, даде команда мирно и изпълна в цял ръст пред тях огромното си туловище. Зачака да види коя първа ще откъсне очи от лицето му. Когато се увери, че нито една от тях не смее да го стори, той обясни задълженията им. Изхвърлена от дивата центробежна сила на зъбчатия диск, кръвта бе оплискала цялата стая. Навсякъде се валиха ситни късчета кост. Нареди им да стоплят вода в кухнята и да я пренесат с кофи. После да вземат от склада четки, парцали и препарати за дезинфекция. Каза им, че разполагат с два часа, за да почистят цялата стая до блясък. И най-малкото забавяне ще им донесе още черни точки.

Докато съберат необходимите данни, загубиха два часа. Милошевич и Брган изтичаха в ателието. Затвориха го и се развихриха като златотърсачи. Начертаха схема с точност до половин сантиметър.

Смъкнаха камерата и я прибраха. Разкъртиха пода и взеха плочките. Поискаха от жената две работни престилки и свалиха от стената два рекламни плаката, защото решиха, че може да помогнат при оцветяването. Когато отнесоха всичко това на шестия етаж, техникът загуби още два часа, за да въведе данните. После започна пробите, като използваше Холи Джонсън, за да калиброва програмата.

– Какво мислите? – обърна се той към Макграт.

Макграт се вгледа напрегнато в лицето на Холи. После го подаде на другите. Милошевич получи снимката последен и я гледа най-дълго. Закри някои части с длан и се навъси.

– Твърде слаба изглежда. И долу отдясно нещо не е наред. Някак липсва широчина.

– Правилно – потвърди Макграт. – Челюстта ѝ е безобразна.

Старшият техник изведе на екрана меню и поправи няколко цифри. Отново включи програмата. Принтерът забръмча. Изпълзя нов лист.

– Така е по-добре – каза Макграт. – Почти като, жива.

– А цветът как е? – запита техникът.

– Прасковен, но по-тъмен – обади се Милошевич. – Костюмът, искам да кажа. Виждал съм го. Беше нещо италианско.

Техникът превключи на цветовата таблица.

– Покажете ми.

Милошевич посочи един отънък.

– Горедолу като това.

Отново направиха проба. Компютърът шушнеше тихичко, принтерът забръмча.

– Сега стана – кимна Милошевич. – Костюмът е наред. И косата.

– Добре – каза техникът и записа всички параметри на диска. – Да се хващаме на работа.

ФБР никога не използва най-новата апаратура. Смята се, че е по-добре да си служиш с техника, проверена в реални условия. Затова компютърът на старшия техник бе дори малко по-бавен от онези в спалните на богатите хлапета. Но не кой знае колко. След четирийсет минути Макграт получи пет разпечатки. Четири снимки на похитителите и една странична на предната част от колата. Цветни, ярки, без дефекти и с пълни подробности. Макграт си помисли, че никога не е виждал пострахотни снимки.

– Благодаря, старши – каза той. – Великолепни са. Отдавна не бях виждал наш човек да върши такава работа. Никому нито дума обаче. Строго секретно, нали разбираш?

Той потупа техника по рамото и го остави да се чувства като най-важния човек в цялата сграда.

Шестте жени работиха усърдно и свършиха малко преди да изтекат двата часа. Най-много ги затрудниха тъничките цепнатини между дъските. Бяха съвсем тесни, но не чак дотам, че да не пропускат кръвта. Четките обаче не можеха да проникнат навътре. Наложиха се да наливат вода и да я попиват с парцали. Мокрите дъски станаха тъмнокафяви. Жените отчаяно се молеха да просветлеят, когато изсъхнат. Две от тях повърнаха. Това само усложни работата. Но все пак свършиха навреме за проверката на командира. Стояха изпънати мирно на влажния под и чакаха. Той провери навсякъде и дъските скърцаха под грамадното му туловище. Накрая остана доволен от работата и им даде още два часа, за да изчистят петната от коридора и стълбището, откъдето бяха извлекли трупа.

С колата не срещнаха затруднения. Бързо установиха модела – лексус. Четири врати. Последен модел. Лесно го определиха по формата на джантите. Цветът бе черен или тъмносив. Нямахше как да разберат със сигурност. Компютърната обработка беше добра, но не чак толкова, че да различи категорично тъмната автомобилна боя под ярко слънце.

– Крадена? – запита Милошевич.

Макрат кимна.

– Сто на сто. Провери, ако обичаш.

Поради колебанията в курса на японската йена един нов лексус струваше горе-долу колкото годишната заплата на Милошевич, тъй че той без колебание определи из кои квартали си струва да търси. Изобщо не си направи труда да проверява южните предградия. Обади се на централното полицейско управление и участъците по северния бряг на езерото чак до Лейк Форест.

Попадението дойде малко преди пладне. Не беше точно каквото търсеше. Не откраднат, а липсващ лексус. От участъка в Уилмет съобщиха, че в понеделник малко преди седем часа сутринта един тамошен зъболекар пристигнал на работа с чисто новия си лексус и паркирал зад сградата. Някакъв ортопед от съседния кабинет го видял да завива към паркинга. Но зъболекарят така и не се появил в сградата. Асистентката го потърсила у дома и жена му позвънила в участъка. Ченгетата приели съобщението и се направили на ударени. Не за пръв път си имали

работа с изчезнал съпруг. Казаха на Милошевич, че името на зъболекаря е Рубин, а колата е в най-новия оттенък на черно с вградени късчета слюда, за да искри, и има регистрационен номер ОРТО 1.

Милошевич едва бе оставил слушалката, когато му позвъниха отново, този път от противопожарната охрана. Един екип бил повикан да изгаси горящ автомобил, който пръскал гъст облак мазен дим към пистите на локалното летище Мийгс. Пожарната кола пристигнала на изоставен индустриален терен малко преди един часа в понеделник следобед и открила черен лексус, обгърнат в пламъци. Предполагали, че вече е догорял до шасито и скоро ще престане да пуши, тъй че си спестили пяната и го оставили да изгасне сам. Милошевич записа мястото и затвори телефона. Изтича при Макграт за инструкции.

– Провери – заръча Макграт.

Милошевич кимна. Винаги приемаше с удоволствие подобни задачи. Използваше всяка възможност да покара собствения си новичък форд експлорър вместо раздрънканите служебни коли. Бюрото пък с удоволствие одобряваше тази негова страст, защото досега нито веднъж не бе представил сметка за изразходван бензин. След малко Милошевич вече седеше в грамадния лъскав автомобил и след като измина около осем километра в южна посока, откри без затруднение изгорелия лексус. Беше паркиран накриво върху напукана бетонна площадка зад изоставена фабрика. От гумите нямаше и помен, тъй че шасито се крепеше върху джантите. Все още можеше да се разчете регистрационният номер: ОРТО 1. Милошевич опипа топлите купчинки пепел в купето, после измъкна от таблото обгорелия ключ и отвори багажника. В следващия миг залитна четири крачки назад и повърна върху бетона. Дълго кашля, облян в пот. Накрая измъкна от джоба си клетъчен телефон и го включи. Свърза се направо с Макграт.

– Открих зъболекаря – съобщи той.

– Къде – запита Макграт.

– В багажника, по дяволите. Изпечен на бавен огън. Май е бил още жив, когато са го подпалили.

– Божичко – въздъхна Макграт. – Има ли връзка с нашия случай?

– Несъмнено.

– Сигурен ли си?

– Несъмнено – повтори Милошевич. – Намерих и други неща. Изгорени, но се познават. Вътре лежеше револвер трийсет и осми калибър, а около него имаше тънка метална рамка с панти. Може да е от дамска чантичка, нали? Монети, тубичка от червило и метални части от

мобифон и пейджър! А на пода се търкалят девет телени закачалки. Като ония от химическото чистене.

– Божичко – повтори Макграт. – Изводи?

– Откраднали са лексуса в Уилмет – каза Милошевич. – Може зъболекарят да ги е забелязал. Опитал се е да им попречи, пребили са го и е попаднал в багажника. Накрая са го изгорили заедно с другите улики.

– Мамка им – изръмжа Макграт. – Но къде е Холи? Имаш ли някаква идея?

– Откарали са я на летище Мийгс – каза Милошевич. – Дотам няма и километър. Зарязали са колата и са избягали с частен самолет. Това са направили, Мак. Отвлекли са я със самолет. Сама с четирима мъжаги, способни да изгорят жив човек. Вече може да са на хиляди километри оттук.

15

Бялата камионетка продължаваше да бучи неуморно. Още час, може би още деветдесет километра. Часовникът в главата на Ричър бавно тиктакаше от единайсет към пладне. В душата му се надигаха първите неясни предвестници на тревогата. Вече цял ден, откакто бяха изчезнали. Почти двацет и четири часа. Първата фаза отминаваше, навлизаха във втората. И отгоре на всичко не се чувстваше твърде добре. Въздухът в тясната каросерия бе нажежен като в пещ. Опрели глава до глава, двамата лежаха по гръб върху горещите дюшеци. Пълнежът от конски косям ги прегряваше отдолу. Влажните тъмни коси на Холи се бяха разпилели настрани. Отляво докосваха голото рамо на Ричър.

– Защото съм жена ли? – запита тя. Напрегнато. – Или защото съм по-млада от теб? Или и двете?

– Какво защо? – отвърна той. Предпазливо.

– Мислиш, че трябва да се грижиш за мен. Тревожиш се, защото съм жена, при това по-млада, нали? Смяташ, че се нуждая от помощта на зрял мъж.

Ричър се раздвижи. Всъщност не искаше да помръдва. Не че се чувстваше кой знае колко удобно, но по-добре нямаше да стане. А освен това му бе приятно да усеща с рамо косата на момичето. Така гледаше на живота. Каквото и да се случи, все ще намериш някоя мъничка компенсация.

– Е? – запита тя.

– Не е до пола, Холи – каза той. – Нито до възрастта. Но все пак ти трябва помощ, нали?

– При това съм жена и по-млада, а ти – по-възрастен мъж. Значи непременно можеш да ми помогнеш. А защо да не е обратното?

Ричър поклати глава, без да се надига.

– Не е до пола, Холи – повтори той. – Нито до възрастта. Мога, защото мога, това е. Просто се мъча да оправя нещата.

– Поемаш глупави рискове – каза тя. – За бога, какво ще постигнеш, като ги дразниш и настройваш против нас? Най-много да ни убият и двамата.

– Глупости. Трябваше да разберат, че сме хора, а не товар.

– Я, кого чувам! – възкликна Холи. – Откъде се извъди такъв специалист?

Ричър сви рамене.

– Позволи ми един въпрос – каза той. – Ако беше на мое място, щеше ли да ме изоставиш в обора?

Тя се замисли.

– Щях, разбира се.

Той се усмихна. Навярно бе откровена. И това му допаднаше.

– Добре. При следващата възможност изчезвам, щом заповядаш. Без възражения.

Тя дълго мълча и накрая каза:

– Добре. Ако наистина искаш да ми помогнеш, помни си думата.

Ричър сви рамене. Пролази малко по-близо до нея.

– Рисковано е за теб. Ако избягам, може просто да те убият и да изчезнат.

– Поемам риска. За това ми плащат.

– И тъй, кои са те? – запита Ричър. – Какво искат?

– Нямам представа – отвърна тя.

Каза го прекалено бързо. Ричър усети, че знае.

– Ти им трябваш, нали? – каза той. – Или лично ти, или който и да било агент. Колко агенти има във ФБР?

– В Бюрото работят двайсет и пет хиляди души. От тях десет хиляди са агенти.

– Добре. Значи са търсили точно теб. Едно на десет хиляди е прекалено голяма случайност. Не са действали напосоки.

Тя извърна глава. Той я погледна.

– Защо, Холи?

Тя сви рамене и поклати глава.

– Не знам.

Пак избърза. Той продължаваше да я гледа. Говореше уверено, но в гласа ѝ отчетливо се усещаше нотка на предизвикателство и вина.

– Не знам – повтори тя. – Мога само да предполагам, че са ме взели за някоя друга от службата.

Ричър се разсмя и завъртя глава към нея. Кичур коса докосна лицето му.

– Шегуваш се, Холи Джонсън. Не си жена, дето може да бъде взета за някоя друга. Държали са те под наблюдение три седмици. Все са научили това-онова.

Без да го поглежда, тя се усмихна иронично към ламаринения покрив.

– Незабравима до сетния час, а? Де да беше така.

– Съмняваш ли се? Ти си най-привлекателната жена, която виждам за тази седмица.

– Браво бе, Ричър! – възкликна тя. – Днес е вторник. Срещнахме се в понеделник. Голям комплимент, няма що.

– Нищо де, важно е намерението – рече той.

Тя се изправи от кръста нагоре, сякаш правеше гимнастическо упражнение. С две ръце измести крака си и се подпря на лакът.

– Още нищо не знам за теб.

Той я погледна. Сви рамене.

– Ако нещо те интересува, питай. Аз съм за свободната информация.

– Добре – каза тя. – Ето първия въпрос: кой си ти, дявол да те вземе?

Той пак сви рамене и се усмихна.

– Джак Ричър. Без средно име, възраст трийсет и седем години и осем месеца, ерген, портиер в един чикагски клуб.

– Дрън-дрън.

– Дрън-дрън? – повтори той. – Кое по-точно? Името, възрастта, семейното положение или професията?

– Професията – заяви тя. – Не си никакъв портиер.

– Тъй ли? Какъв съм тогава?

– Военен. Бил си в армията.

– Така значи!

– Очевидно е – каза тя. – Баща ми е в армията. Цял живот съм обикаляла военните бази. До осемнайсетгодишна възраст не бях виждала цивилен. Знам как изглеждат военните. Знам как действат. И почти бях уверена, че си от тях. А като си свали ризата, го разбрах със сигурност.

Ричър се ухили.

– Защо? Да не би тъй просташки да постъпват само войниците?

Холи го изгледа с широка усмивка. Поклати глава. Косата ѝ се разпиля. Тя изви пръст като бяла кукичка и прибра кичура зад ухото си.

– Белегът на корема ти. Ония ужасни шевове. От сто километра си личи, че ги е правил военен хирург. В някоя полева болница за минута и половина. Ако цивилен хирург направи такива шевове, моментално отива на съд за лекарска некомпетентност.

Ричър плъзна пръст по сбръчканата кожа. Шевовете напомнях карта на голям железопътен възел.

– Зает беше човекът – каза той. – Според мен свърши чудесна работа с оглед на обстоятелствата. Бяхме в Бейрут. Водаха ме към най-

леките случаи. Нямаше друга опасност, освен да ми изтече кръвта.

– Значи не бъркам? – рече Холи. – Ти си военен.

Ричър пак се усмихна и поклати глава.

– Портierer съм. Казах ти вече. Един клуб в южните предградия. Само блусове свирят. Трябва някой път да наминеш. Туристическите заведения изобщо не могат да се сравняват с него.

Тя огледа огромния белег, после лицето му. Прехапа устни и бавно поклати глава. Ричър кимна, сякаш правеше голяма отстъпка.

– Бях военен. Напуснах преди четиринайсет месеца.

– В какви войски беше?

– Военна полиция.

Холи направи шеговита гримаса.

– От лоши по-лоши. Никой не ви обича.

– На мен ли го разправяш? – каза Ричър.

– Това обяснява много неща – рече тя. – Вие там преминавате цял куп специални курсове. Май наистина знаеш как да се справяш. Трябваше да ми кажеш, по дяволите. А не сега да се извинявам за глупостите, дето ти ги надрънках.

Той не отговори.

– Къде си служил? – запита Холи.

– По цял свят. Европа, Далечния изток, Близкия изток. Понякога изобщо не знаех къде съм попаднал.

– Чин?

– Майор.

– Медали?

Ричър сви рамене.

– Имам цял куп от тия боклуци. Нали знаеш как става. Медали за участие в бойни действия плюс „Сребърна звезда“, две бронзови, „Пурпурно сърце“ заради Бейрут, отличия от кампаниите в Панама и Гренада, „Пустинен щит“, „Пустинна буря“...

– „Сребърна звезда“? – повтори тя. – За какво?

– Бейрут. Измъкнах няколко момчета от един бункер.

– И тогава са те ранили? От това ли са белегът и „Пурпурното сърце“?

– Бях вече ранен – каза той. – Още преди да вляза. Май това най-много ги впечатли.

– Герой значи?

Той се усмихна и поклати глава.

– Дума да не става. Нищо не усетих. Не мислех. Бях в шок. Чак

след това разбрах. Ако знаех, сигурно щях да припадна. Червата ми висяха навън. Ужасно изглеждаха. Тъмнорозови и някак лепкави.

Холи помълча. Двигателят продължаваше да бучи. Още трийсет километра. На север, юг или запад. Може би.

– Колко време си служил? – запита тя.

– Цял живот. Баща ми беше офицер от морската пехота, изкара до пенсия. Оженил се за францужойка в Корея. Аз съм роден в Берлин. За пръв път видях Щатите чак когато навърших девет години. И след пет минути отпрашихме за Филипините. Обикаляхме целия свят. Най-дълго съм стоял на едно място в „Уест Пойнт“ – четири години. После постъпих в армията и всичко се завъртя отначало. По цял свят.

– Къде са роднините ти сега?

– Мъртви са – каза той. – Старият умря... кога беше? Май преди десет години. Майка ми живя още две. Сложих в ковчега й „Сребърната звезда“. Всъщност тя ми я спечели. Все ми казваше: върши каквото трябва. По хиляда пъти на ден със силен френски акцент.

– Братя и сестри? – запита тя.

– Имах брат. Умря миналата година. Доколкото знам, аз съм последният Ричър на този свят.

– Кога напусна армията?

– През април миналата година. Преди четиринайсет месеца.

– Защо?

Ричър сви рамене.

– Изглежда, просто загубих интерес. По онова време тъкмо орязваха военния бюджет. И армията взе някак да ми се струва ненужна. Един вид, щом не търсят най-голямото и най-доброто, значи не им трябва и Джек Ричър. Не исках да съм в нещо малко и долнопробно. Май навирих нос, а?

Тя се разсмя и сви рамене.

– И взе, че стана портиер. Бивш майор, с цял куп ордени. Не е ли долнопробно?

– Няма такава работа – каза той. – Не съм решил да правя кариера като портиер или нещо подобно. Хванах се само временно. Пристигнах в Чикаго миналия петък. Мислех в сряда да продължа. Може би към Уисконсин. Чувал съм, че било хубаво през този сезон.

– От петък до сряда, значи? Да не си станал дърво без корени?

– Има нещо такова – призна той. – Трийсет и шест години съм бил все където ми кажат. Живот по устав. Сега май залитнах в другата крайност. Хареса ми свободата да пътувам, когато си искам. То е като

наркотик. Никъде не съм стоял повече от седмица. Само веднъж се задържах десет дни. Миналата есен в Джорджия. Десет дни от четиринайсет месеца. Иначе почти непрекъснато съм на път.

– И си изкарваш хляба по клубовете?

– Не, това беше случайно. Рядко работя, имам си спестени пари. Но пристигнах в Чикаго с един певец и от дума на дума взеха, че ми предложиха работата.

– Какво правиш, щом не работиш?

– Гледам – каза той. – Не забравяй, макар че съм американец на трийсет и седем години, почти не познавам живота в Америка. Качвала ли си се на Емпайър Стейт Билдинг?

– Естествено.

– А аз не. До миналата година. Посещавала ли си музеите във Вашингтон?

– Разбира се.

– А аз не. До миналата година. И тъй нататък. Бостън, Ню Йорк, Вашингтон, Чикаго, Ню Орлиънс, Маунт Ръшмор, Голдън Гейт, Ниагара. Обикалям като турист. Имам какво да наваксам, нали?

– При мен пък е точно обратното – каза Холи. – Аз обичам да пътувам в чужбина.

Ричър сви рамене.

– До гуша ми е дошла тая чужбина. Шест континента. Повече не мърдам оттук.

– На мен ми е дошло до гуша от Щатите – каза тя. – Баща ми пътуваше непрекъснато, но почти не сме излизали от страната. Само два пъти ходихме до Германия.

Ричър кимна. Спомни си колко време е бил в Германия като дете и като възрастен. Общо се събираха доста години.

– В Европа ли се увлече по футбола? – запита той.

– Точно така. Там страховтно си падат по него. По едно време бяхме разквартировани близо до Мюнхен, нали се сещаш? Бях още хлапе, някъде към единайсетгодишна. Дадох на баща ми билети за някакъв голям мач в Ротердам, Холандия. Среща за европейската купа между „Байерн“, Мюнхен и някакъв английски отбор. „Астън Вила“, чувал ли си ги?

Ричър кимна.

– От Бърмингам, Англия. Веднъж бях настанен край едно градче, наречено Оксфорд. То е на около час път оттам.

– Германците бяха отвратителни – каза Холи. – Високомерни и

самонадеяни. Изобщо не се съмнявах, че ще размажат ония британци. Никак не ми се ходеше да гледам как го правят. Нямах обаче избор. Натовски протокол и тъй нататък, голям скандал щеше да стане, ако бях отказала. Тъй че отидохме. И германците рухнаха с гръм и трясък. Побесняха. Страхотно ми хареса. А и момчетата от „Астън Вила“ бяха големи сладури. От онази вечер се влюбих във футбола.

Ричър кимна. Донякъде обичаше да гледа футбол. Но в този спорт трябва да се навлиза отрано и постепенно. На пръв поглед изглежда съвсем прост, всъщност обаче е много технична игра. Пълна със скрити прелести. И все пак напълно разбираше как едно момиче е могло да се увлече по него преди години в Европа. Трескава вечер под прожекторите в Ротердам. Отначало досада и недоволство, сетне идва непреодолимата магия на фигурите, описвани от бялата топка по зеленото поле. И накрая се ражда страстна любов към футбола. Но нещо от нейните думи го накара да наостри уши. Значи ако единайсетгодишната дъщеря на американски военен откажела да посети футболен мач, щял да стане международен скандал. Това ли бе казала?

– Какъв беше баща ти? – запита той. – Май е бил доста голяма клечка.

Тя сви рамене. Не каза нищо. Ричър я гледаше. Започваше да го обзема тревога.

– Холи, кой е баща ти, по дяволите? – натърти той.

Смесеното чувство на вина и предизвикателност бе преминало от гласа към лицето ѝ. Тя отново сви рамене. Мълчаливо.

– Кой е той, Холи? – повтори Ричър.

Тя извърна глава. Заговори към ламаринената стена на колата. Гласът ѝ почти се губеше сред бученето. И беше адски сконфузен.

– Генерал Джонсън – тихо изрече тя. – По онова време беше главнокомандващ нашите части в Европа. Познаваш ли го?

Ричър се вторачи в нея. Генерал Джонсън. Холи Джонсън. Баща и дъщеря.

– Срещал съм го – каза той. – Но не е там работата, нали?

Тя го изгледа свирепо. Беше бясна.

– Защо? Щом не е там, къде е проклетата работа?

– Ето къде била причината – каза Ричър. – Баща ти е най-високопоставеният военен в Щатите, нали? За бога, Холи, тъкмо това е причината да те отвлекат. На тия юнаци не им трябва Холи Джонсън, агент от ФБР. Цялата работа с ФБР е съвършено случайна. Те искат дъщерята на генерал Джонсън.

Холи го гледаше тъй, сякаш току-що я бе зашлевил с всичка сила.

– Защо? – бавно изрече тя. – По дяволите, защо всички си въобразяват, че каквото и да извърша, непременно е свързано с тоя мой проклет баща?

16

Макрат грабна Броган и потегли да се срещне с Милошевич на летище Мийгс. Носеше четирите компютърни снимки на похитителите и експерименталния портрет на Холи Джонсън. Пристигна, очаквайки пълно съдействие от персонала на летището. И го получи. Много е трудно да не окажеш пълно съдействие на трима превъзбудени агенти от ФБР, обзети от страх за съдбата на своя колежка.

Мийгс беше малко частно летище, опитващо се да оцелее в огромната сянка на международната аерогара О'Хеър. Намираше се малко подолу от плажа на Дванайсета улица и езерните води го обгръщаха от три страни. Работеше отлично и имаше безупречна репутация. Не чак толкова, че да се справи моментално с проверка на ФБР, но все пак работеше и изкарваше добри пари под носа на най-жестокия конкурент в света. Добре организираната им документация много помогна на Макрат. Помогна му да осъзнае само за трийсет секунди, че е тръгнал по грешна следа.

Хората от персонала заявиха категорично, че не са виждали нито Холи Джонсън, нито който и да било от четиримата похитители. Особено пък в понеделник, около един следобед. Твърдяха го с пълна увереност. И това не бе поза, а спокойната сигурност на хора, чиято работа е тъкмо това – по цял ден да бъдат спокойно уверени в разни неща, като например насочването на малки самолети към най-натоварените въздушни трасета в света.

Впрочем в интервала от един до три следобед не бе имало нито едно съмнително излитане. Документацията го доказваше категорично. Тримата агенти си тръгнаха също тъй бързо, както бяха пристигнали. Персоналът поклати глави и ги забрави още преди да стигнат до колите си на малкия паркинг.

– Добре, започваме отначало – каза Макрат. – Вие, момчета, бягайте да проверите историята около онзи зъболекар в Уилмет. Аз имам друга работа. А и трябва да позвъня на Уебстър. Ония във Вашингтон сигурно вече подкачат на един крак.

На две хиляди и седемстотин километра от летище Мийгс младежът в гората очакваше инструкции. Той беше добър агент, добре обучен, но що се отнася до работа под прикритие, нямаше кой знае какъв

опит. Напоследък търсенето на тайни агенти нарастваше непрестанно. Бюрото напругаше всички сили, за да запълни празните места. И пращаше хора като него. Хора без опит. Младежът вярваше, че ще се справи, стига да помни собствените си недостатъци. В това отношение не страдеше от предразсъдъци. Винаги бе готов да потърси съвет. Беше предпазлив. И реалист. Поне колкото да разбира, че случаят е далеч над неговите способности. Нещата вървяха от зле по-зле, и то по начин, който го убеждаваше, че изведнъж ще избухне нещо далеч по-страшно. Какво точно? Не знаеше. Само го усещаше. Но той бе свикнал да вярва на усета си. Дотолкова, че преди да достигне дървото, спря и се обърна. После въздъхна дълбоко и пое натам, откъдето беше дошъл.

Уебстър бе чакал Макграт да се обади. Несъмнено. Отговори веднага, сякаш от часове седеше в просторния си кабинет и само чакаше телефонът да звънне.

– Напредваш ли, Мак? – запита Уебстър.

– По малко – каза Макграт. – Знаем точно какво е станало. Открихме го записано на охранителна видеокамера в едно ателие за химическо чистене. Влязла е там в дванайсет и десет. Излязла в дванайсет и петнайсет. Навън са чакали четирима. Трима на тротоара и един в колата. Грабнали са я.

– И после?

– Колата е била крадена. Изглежда, че са убили собственика. Откарали Холи на осем километра в южна посока и подпалили лимузината. Заедно със собственика в багажника. Изгорял е жив. Зъболекар на име Рубин. Засега не знаем какво е станало с Холи.

Отстреща, във Вашингтон, Харланд Уебстър мълча дълго.

– Струва ли си да претърсваме района? – запита той най-сетне.

Макграт помълча на свой ред. Не беше наясно с въпроса. За какво търсене говореше Уебстър – на скривалище или на втори труп?

– Инстинктът ми подсказва, че няма смисъл – каза той. – Те сигурно знаят, че можем да претърсим района. Според мен са я прехвърлили другаде, може би много далеч.

– Май си прав – съгласи се Уебстър. – Прехвърлили са я, Но как? С кола? По въздуха?

– Не е по въздуха – каза Макграт. – Проверихме всички вчерашни полети. Току-що идваме от едно частно летище. Няма начин да е по въздуха.

– Ами хеликоптер? Тайно кацане и излитане?

– Не и в Чикаго, шефе. Не и на две крачки от О'Хеър. И във военната авиация нямат толкова радари, колкото там. Ако някой хеликоптер вземе да се мотае насам-натам без разрешение, моментално ще го разберем.

– Добре – каза Уебстър. – Така или иначе, трябва да изясним положението. Да го овладеем. Отвлечане и убийство, Мак, не ми харесва тая работа. Как мислиш, дали е имало втора крадена кола? Да са тръгнали с нея след лимузината?

– Вероятно. В момента проверяваме.

– Имаш ли представа кои са?

– Не – каза Макграт. – Извадихме от видеозаписа много добри портети. Компютърна обработка. След малко ще ти ги пратя. Четирима мъже, бели, някъде между трийсет и четирийсет, трима от тях някак еднакви – невзрачни, спретнати, късо подстригани. Четвъртият е много висок, според компютъра може би метър и деветдесет и три. Прилича ми на водач. Той я е нападнал пръв.

– Някакви идеи за мотива?

– Никакви.

В слушалката отново настана тишина.

– Добре – каза Уебстър. – Пазиш ли всичко в тайна?

– Доколкото е възможно – каза Макграт. – Освен мен знаят само двама души.

– Кого използваш?

– Бруган и Милошевич.

– Бива ли ги?

Макграт изсумтя. Ама че въпрос. Щеше ли да ги вземе, ако бяха некадърници?

– Познават Холи доста добре – каза той. – Свестни момчета.

– Да не са от мърморковците? – запита Уебстър. – Искам стабилни, надеждни хора.

– Никога не съм ги чувал да се оплакват. За каквото и да било. Изпълняват задачите, работят извънредно. Дори и заплатата им стига.

Уебстър се разсмя.

– Няма ли как да ги клонираме?

Веселата нотка отзвуча и замлъкна след една-две секунди. Но Макграт бе благодарен на своя началник за опита да го ободри.

– А ти как я караш там? – запита той.

Уебстър отново стана сериозен.

– В какво отношение, Мак?

– Старият. Не те ли тормози?

– Кой от двамата?

– Генералът – уточни Макграт.

– Засега не – отвърна Уебстър. – Позвъни ми тази сутрин, но беше любезен. Винаги е така. Обикновено през първите ден-два родителите са много спокойни. По-късно ги хващат бесните. И с генерал Джонсън няма да е различно. Може да е голяма клечка, но хората са си хора, нали?

– Вярно. Ако иска сведения от първа ръка, кажи му да търси мен. Може малко да му олекне.

– Добре, Мак, благодаря ти – каза Уебстър. – Но мисля, че поне засега трябва да пазим в пълна тайна тая история със зъболекаря. Прекалено зловещо звучи. Междувременно ми изпрати каквото си изровил. Ще впрегна нашите хора. И не се безпокой. Ще я върнем. Бюрото пази своите, нали така?

Двамата началници изчакаха лъжата да заглъхне и затвориха едновременно.

Без да бърза, младежът излезе от гората и изведнъж се озова лице срещу лице с командира. Прояви благоразумието да козирува енергично и да покаже, че се бои, но не повече от всеки друг редник в присъствието на началството. Нищо повече, нищо подозрително. Стоеше изпънат и чакаше да го заговорят.

– Имам работа за теб – каза командирът. – Млад си, нали? И те бива с разните техничарски боклуци?

Младежът кимна предпазливо.

– Обикновено схващам как действа едно или друго, сър.

Командирът също кимна.

– Имаме си нова играчка – каза той. – За сканиране на радиочестоти. Искам денонощно дежурство.

Младежът усети как кръвта му застива.

– Защо, сър? Смятате ли, че някой използва радиостанция?

– Може би – каза командирът. – Никому не се доверявам, всекиго подозирам. Предпазливостта никога не е излишна. Особено пък сега. Трябва да внимавам за дреболиите. Знаеш ли какво казват? Геният си личи по дребните неща, нали така?

Младежът преглътна и кимна.

– Тъй че организирай нещата – добави командирът. – Събери дежурна рота. Две смени по шестнайсет часа на ден, разбра ли? В момента ни трябва неуморна бдителност.

Командирът се завъртя. Младежът кимна и си отдъхна. Инстинктивно хвърли поглед към своето дърво и благослови предчувствието си.

Милошевич взе Броган на север с новия си джип. Попътно спряха в пощенския клон на Уилмет, за да изпрати Броган двата поредни чека за издръжка. После тръгнаха да дирят жилището на мъртвия зъболекар. На паркинга зад сградата ги чакаше униформен полицай от местния участък. Не личеше да го е срам, че са пренебрегнали сигнала на съпругата. Милошевич го заведе здравата, сякаш лично той носеше вина за отвлечането на Холи Джонсън.

– Много съпрузи изчезват – рече полицаят. – Редовна история. Какво, като сме в Уилмет? И тук мъжете са същите, както навсякъде, само дето имат пари да го сторят. Друго какво да ви кажа?

Милошевич не омекна. Полицията имаше още две прегрешения. Първо, предполагаше, че ФБР му мъти водата заради убийството на зъболекаря. И второ, гледеше на всяка цена да си прикрие задника, без да знае, че четирима главорези са откъм Холи Джонсън насред Чикаго. Милошевич вече не можеше да го гледа. Но в този момент полицаят изведнъж изкупи греховете си.

– Тоя народ е полудял – каза той. – Да горят автомобили, представяте ли си? Някакъв идиот подпалил кола край езерото. Ще трябва да я махнем. Съседите вече вдигат врява.

– Къде точно? – попита Милошевич.

Ченгето сви рамене. Държеше да обясни съвсем точно.

– Онази отбивка към езерото. На Шеридан Роуд, точно до отсамната страна на Уошингтън Парк. Такова нещо досега не бях виждал в Уилмет.

Милошевич и Броган отидоха да проверят. Караха зад лъскавата служебна кола на полицая. Той ги отведе до самото място. Не беше лека кола, а пикап – додж отпреди десетина години. Номера нямаше. Облян с бензин и изгорял почти напълно.

– Вчера стана – каза ченгето. – Забелязали са го към седем и половина сутринта. Хората, дето отиват на работа, се обаждаха един подир друг.

Той заобиколи останките и ги огледа внимателно.

– Не е местна кола. Тъй мисля.

– Защо да не е? – запита Милошевич.

– Купена е поне преди десет години, нали? По тия места се намират пикапи тук-там, но са все скъпи играчки. Грамадни и лъскави. Никой не би държал подобна вехтория пред къщата си.

– Ами градинарите? – попита Бруган. – Разните там по поддръжка на басейните и тъй нататък?

– Че защо им е да я изгарят? – рече ченгето. – Ако искат нова кола, ще си вземат срещу старата с доплащане, нали така. Никой не си хвърля парите на вятъра, прав ли съм?

Милошевич се замисли и кимна.

– Добре. Оттук нататък поемаме случая. Федерално разследване, схващаш ли? При първа възможност ще пратим камион да вземе шасито. Дотогава го пази, ако обичаш. И много внимавай, за бога. Никой да не припарва до колата.

– Защо? – попита полицаят.

Милошевич го изгледа така, сякаш си имаше работа с кръгъл глупак.

– Колата е на престъпниците. Зарязали са я тук и са откраднали лексуса за големия удар.

Местният полицай огледа развълнуваното лице на Милошевич, после се завъртя към обгорелия пикап. За момент се зачуди как ли са се побрали и четиримата върху единствената седалка на доджа. Но премълча. Не искаше пак да става за смях. Само сви рамене и кимна.

17

Холи седеше на дюшека, изгънала право напред болния си крак и подпряла брадичка върху коляното на здравия. Ричър седеше до нея, тревожно приведен напред. С една ръка се подпираше на стената, а другата бе заровил в косата си.

– Ами майка ти? – попита той.

– Прочут ли беше баща ти? – попита Холи на свой ред.

Ричър поклати глава.

– Не особено. Мисля, че в полка всички го знаеха.

– Значи нямаш представа какво е – каза тя. – Каквото и да направиш, по дяволите, все е заради баща ти. Завърших гимназия с пълно отличие, минах през Йейл и Харвард, отидох на Уолстрийт, но не го върших аз, а някаква шантава друга личност, наречена дъщерята на генерал Джонсън. Същото беше и в Бюрото. Всички смятат, че съм успяла заради баща си, и откакто постъпих там, половината колеги се отнасят с мен подчертано любезно, а другите подчертано грубо, просто за да покажат колко са независими.

Ричър кимна. Замисли се. Сам той бе постигнал повече от баща си. Все напред, по утъпканата пътека. Старият бе изостанал далеч назад. Но познаваше момчета със знаменити родители. Синове на прославени пълководци. И дори внуци. Колкото и ярко да пламтяха, лъчите им вечно се губеха в сиянието.

– Добре де, не е лесно – каза той. – Можеш да пренебрегваш този факт до края на живота си, но точно сега няма къде да се дяваш. Тоя път гадният номер е съвсем различен.

Тя кимна. Въздъхна отчаяно. Ричър я погледна в полумрака.

– Кога го разбра? – попита той.

Тя сви рамене.

– Ами май от самото начало. Нали ти казах, вече съм свикнала. Всички си мислят, че каквото и да се случи, все е заради баща ми. Аз също.

– Е, благодаря, че побърза да ме осведомиш – подхвърли Ричър.

Тя не отговори. Замълчаха и двамата. Беше задушно и жегата някак се смесваше с безмилостното, досадно бучене. Полумракът, шумът и горещината изпълваха каросерията като гъста супа. Ричър имаше чувството, че се дави в нея. Но най-много го мъчеше неизвестността. Неведнъж

му се бе случвало да пътува с транспортен самолет в далеч по-лоши условия. Тревожеха го размерите на огромната неизвестност, възникнала изведнъж пред него.

– Та какво ще кажеш за майка си? – настоя той.

Холи поклати глава.

– Почина. Бях на двацет години, в колежа. Някакъв гаден рак.

– Извинявай – каза той. Помълча нервно. – Братя и сестри?

Тя отново поклати глава.

– Сама съм.

Той неохотно кимна.

– От това се боях. Все още имах надежда, че може да е заради някой друг. Нали разбираш, например майка ти да е съдия, брат ти конгресмен или нещо такова.

– Зарежи – каза тя. – Само аз съм. Аз и татко. Всичко е заради него.

– Но какво общо има той? – попита Ричър. – Какво ще постигнат, по дяволите? Откуп? Глупости. Баща ти може и да е голяма клечка, но си остава обикновен офицер. Цял живот е драпал за по-висока армейска заплата. Вярно, взима повече от другите, знам обаче какво дава армията. Тринайсет години съм й сърбал попарата. Не забогатях, а не вярвам и той да е забогатял. Поне не чак дотам, че някой да си помисли за откуп. Ако са искали откуп за нечия дъщеря, само в Чикаго щяха да си намерят милион по-добри кандидатури от твоята.

Холи кимна.

– Не е въпрос на пари, а на влияние. Той управлява два милиона души и двеста милиарда годишен бюджет. Затова се целят в него, нали?

Ричър поклати глава.

– Не. Точно това ме мъчи. Не виждам какво целят.

Той се надигна на колене и пропъзля напред по дюшека.

– Какво правиш, по дяволите? – запита Холи.

– Трябва да поговорим с тях – каза Ричър. – Преди да са стигнали там, където отиват.

Вдигна тежкия си юмрук и заблъска по стената на кабината. С всичка сила. Точно зад мястото, където би трябвало да е главата на шофьора. Продължи да удря, докато постигна своето. Не стана веднага. Едва след няколко минути. Юмрукът го заболя. Но камионетката се люшна настрани и започна да намалява. Усети как предните колела нагзват в ситен чакъл. Спирачките ухапаха. Инерцията го притисна към задната стена на кабината. Холи се преметна един-два пъти по дюшека. Коляното й изпука и тя изохка от болка.

– Отбиха от пътя – каза Ричър. – Насред пушинака.

– Голяма грешка правиш, Ричър – предупреди го Холи.

Той сви рамене, хвана я за ръка и ѝ помогна да седне в дъното, до стената. После се плъзна напред и застана между нея и задната врата. Чу как тримата излизат от кабината. Вратите се затръшнаха. Чу как стъпките им хрущят по чакъла. Двама идваха откъм десния фланг, един от левия. Чу как ключът влиза в ключалката. Дръжката се завъртя.

Лявата задна врата се откряна едва на пет сантиметра. Най-напред през отвора се подаде дулото на пушката. Зад него Ричър зърна тясна ивица пусто небе. Яркосиньо, осеяно с бели облачета. Можеше да се намират където и да било в северното полукълбо. След пушката през пролуката се провря дулото на „Глок 17“. После китка. Маншет на памучна риза. Глокът не трепваше. Беше Лоудър.

– Мисли му, ако ни разиграваш, кучко – подвикна той.

Враждебен, силно напрегнат глас.

– Трябва да поговорим – отвърна Ричър.

В тесния отвор се появи и вторият глок. Леко трепереше.

– За какво да говорим, тъпако? – високо запита Лоудър.

Ричър слушаше напрежението в гласа му и гледаше как вторият глок трепери, описвайки хаотични зигзаги.

– Тая работа няма да стане, момчета – каза той. – Който и да ви праща, няма ум за пет пари. Може да е изглеждало много хитър ход, грешите жестоко обаче. Нищо няма да постигнете. Само ще загазите тъй зле, че и представа си нямате.

Зад камионетката настана тишина. Само за секунда. Но и това време стигна на Ричър, за да разбере, че Холи е била права. И че той е допуснал ужасна грешка. Стабилният глок се отдръпна назад и изчезна. Пушката леко подскочи, сякаш сменяше притежателя си. Ричър отскочи назад и повали Холи на дюшека. Дулото се надигна нагоре. Ричър чу тихото прещракване на спусъка само част от секундата преди оглушителната експлозия. Пушката бе стреляла към покрива. С целия си убийствен заряд. В ламарината изникнаха стотина дупчици. Част от сачмите рикошираха и затракаха насам-натам из каросерията като градушка. После ехото на изстрела се изгуби сред тихото звънтене на временната глухота.

Ричър усети как се затръшна вратата. Късчето синьо небе изчезна. Усети как колата потрепва, докато тримата се качват в кабината. Усети вибрацията на мощния дизелов мотор. Камионетката залитна напред, после наляво и излезе на магистралата.

Когато слухът му се възвърна, Ричър най-напред чу протяжен вой – въздухът свистеше през стотината дупчици в покрива. Километър след километър звукът ставаше все по-силен. Сто пискливи свирки на едно място, настроени в почти една и съща тоналност, се надвикваха и преливаха като песен на ято обезумели птички.

– Смахната работа, а? – подхвърли Холи.

– Моята или тяхната? – запитва той и виновно поклати глава.

Холи кимна и с усилие седна. С две ръце намести коляното си. През дупките на покрива влизаше светлина. Достатъчно, за да се вижда ясно лицето ѝ. Ричър с лекота изтъква изражението. Забеляза мимолетния проблясък на болка. Сякаш в очите ѝ за миг се вдигаха щори и веднага пак падаха на място. Той коленичи и изтръска дюшека с длан. По металния под задрънчаха сачми.

– Сега вече трябва да се измъкнеш на всяка цена – каза тя. – Скоро ще си докараш белята.

От време на време някой заблуден слънчев лъч проблясваше по кожите ѝ.

– Говоря съвсем сериозно – добави тя. – Може и да те бива, но нямам право да те оставя тук.

– Знам – каза той.

Сви ризата си на топка и с нея измете сачмите на купчинка до вратата. После оправи дюшека и легна. Леко се люшкеше в такт с движението. Гледаше дупките в ламарината над себе си. Бяха като карта на някаква далечна галактика.

– Баща ми ще стори каквото трябва, за да ме върне – каза Холи.

Сега бе по-трудно да разговарят, отколкото преди. Към рева на двигателя и бученето на колелата се примесваше пискливото свистене от покрива. Цял спектър от шумове. Холи легна до Ричър. Отпусна глава край неговата. Косата ѝ се разпръсна като ветрило, закачи го по бузата и падна върху шията му. Тя поразмърда бедра и изпъна крака си. Между телата им все още имаше празно пространство. Все още лежаха под ъгъл един към друг. Но ъгълът бе малко по-тесен, отколкото преди.

– А ние какво да правим? – запитва Ричър. – Хайде, обясни ми.

– Те ще поставят някакво искане – каза Холи. – Нали знаеш: направя това или онова, иначе сторим зло на дъщеря ти.

Говореше бавно, с леко треперещ глас. Ричър отпусна ръка в пространството между двамата и откри нейната. Стисна я лекичко.

– Нелогично е – каза той. – Помисли малко. Какво върши баща ти? Планира дългосрочната политика и отговаря за непосредствената бойна готовност. Дългосрочната политика се контролира от Конгреса, президента и министъра на отбраната, нали така? Значи ако шефът на съвета на началник-щабове реши да им се бърка, чисто и просто ще го заместят. Особено ако знаят, че е под такъв натиск, нали?

– Ами непосредствената бойна готовност? – попита тя.

– Същата работа – каза Ричър. – Той е само председател на съвета. В него са и другите началник-щабове. На армията, флота, военновъздушните сили, морската пехота. Ако всички те пеят едно, а баща ти докладва нагоре друго, това няма да остане в тайна за дълго, нали? Просто ще сложат нов човек. Ще го изхвърлят от играта.

Холи завъртя глава. Погледна го право в очите.

– Сигурен ли си? Ами ако тия типове работят за Ирак или нещо такова? Да речем, че Саддам Хюсеин пак е хвърлил око на Кувейт. Но не иска нова „Пустинна буря“. Отвличат ме и баща ми казва: съжалявам, няма начин обаче да стане по едни какви си причини.

Ричър сви рамене.

– Отговорът е в собствените ти думи. Най-напред ще трябва да се измислят причини. Факт е, че ако искаме, можем да повторим „Пустинна буря“. Няма проблеми. Всички го знаят. Тъй че ако баща ти вземе да отрича, всички ще разберат, че лъже и по каква причина го прави. Просто ще го избутат настрана. Армейският живот е суров, Холи, няма място за лични чувства. Ако тия момчета са се захванали с такава стратегия, само си губят времето. Нищо няма да стане.

Тя дълго мълча. После бавно изрече:

– Тогава може да е за отмъщение. Може някой да го наказва за минали работи. И сега да ме откарват в Ирак. Може би някой ще го принудят да се извини за „Пустинна буря“. Или за Панама, Гренада и тъй нататък.

Ричър лежеше по гръб и се люшкеше заедно с каросерията. Усещаше лекичък полъх откъм дупчиците по покрива. Осъзна, че в камионетката е станало доста по-прохладно заради допълнителната вентилация. Или пък заради промяната в настроението му.

– Прекалено заплетено – каза той. – Трябва да имаш аналитичен ум, за да търсиш вината за всички тия истории в някакъв си военен. Има цял куп далеч по-очевидни мишени.

Хора от висшите кръгове, нали така? Президентът, министърът на отбраната, дипломати, действащи генерали. Ако в Багдад искаха да ни

унижат публично, щяха да изберат човек, когото познава цял свят, а не някакъв си бюрократ от Пентагона.

– За какъв дявол го вършат тогава? – попита Холи.

Ричър пак сви рамене.

– В крайна сметка за нищо. Не са го обмислили както трябва. Тъкмо това ги прави опасни. Те са подготвени, но глупави.

Камионетката продължи да бучи още шест часа. Още петстотин и дваейсет километра според догадките на Ричър. В каросерията захладня, но той вече не се опитваше да определи посоката по температурата. Дупките в покрива бяха объркали уравнението. Сега разчиташе само на точните сметки. Общо около хиляда и двеста километра от Чикаго, при това не на изток. Оставаха твърде много възможности. Той започна да кръжи по картата в главата си. Можеше да са в Джорджия, Алабама, Мисисипи. Или в Тексас, Оклахома, югозападния ъгъл на Канзас. На запад едва ли бяха стигнали по-далече. Там мислената карта на Ричър започваше да покафенява край източните планински склонове, а камионетката все още не бе започнала да се изкачва. Можеше и да са в Небраска или Южна Дакота. Може би щеше да мине покрай Маунт Ръшмор за втори път през живота си. Можеше да са отминали Минеаполис и да навлизат на Северна Дакота. С две думи – можеха да са навсякъде по огромната дъга, описана през континента на хиляда и двеста километра от Чикаго.

Светлината, която навлизаше през дупчиците, бе помръкнала от часове, когато камионетката най-сетне намали скоростта и отби надясно. Изкачи се нагоре по някаква рампа. Холи се размърда и обърна глава. Погледна Ричър в очите. Въпросително. Ричър сви рамене и зачака. Колата спря за момент и свърна надясно. Продължи известно време по прав път, после наляво, надясно и пак направо, вече по-бавно. Ричър се надигна и потърси ризата си. Навлече я, разкръшвайки рамене. Холи седна.

– Още едно скривалище – каза тя. – Добре са планирали операцията, Ричър.

Този път бяха в конферма. Камионетката дълго подскача по неравен път и накрая зави. Върна назад. Ричър чу как един от тримата излиза. Дясната врата се затръшна. Колата се люшна назад и навлезе в някаква сграда. Ричър чу кънтежа на ауспуха. Холи усети мирис на коне.

Двигателят заглъхна. Другите двама слязоха. Ричър чу как и тримата се събират отзад. Ключът се плъзна в ключалката. Вратата се откряна. Пушката надникна през процепа. Вече не сочеше нагоре, а право напред.

– Вън – подвикна Лоудър. – Първо кучката. Сама.

Холи застина. После погледна Ричър, сви рамене и пролази по дюшека. Вратата се отвори широко и два чифта ръце я издърпаха грубо навън. Появи се шофьорът, насочил пушката право срещу Ричър.

– Хайде, направи нещо, тъпако – каза той. – По дяволите, дай ми само някакъв повод.

Ричър се втрени в него. Изчака пет дълги минути. После пушката рязко мръдна настрана. До нея се появи пистолет. Лоудър направи знак. Ричър бавно пропълзя напред към двете дула. Лоудър се приведе навътре и щракна около китката му гривната на безелници. Заклучи другата гривна и пхна през нея верига. После го издърпа навън. Намираха се в конюшня. Сградата беше дървена. Много по-малка от снощния обор. Много по-стара. Създадена от съвсем друго поколение земеделци. Покрай централния коридор имаше две редици отделения. Подът беше от нещо като калдъръм. Обрасъл със зелен мъх.

Коридорът беше достатъчно широк за коне, но не и за камионетка. Тя стоеше почти на самия вход. Ричър зърна около нея правоъгълна рамка от небе. Бездънно, мрачно небе. Можеха да се намират където и да било. Поведоха го като кон по калдъръма. Лоудър държеше веригата. Стиви крачеше плътно до Ричър. Не отлепяше дулото на глока си от слепоочието му. Шофьорът вървеше отзад, притиснал пушката към кръста на Ричър. При всяка крачка го мушкаше в бъбрека. Спряха пред крайното отделение, най-далеч от вратата. Холи вече бе окована отсреща. На дясната ѝ китка имаше безелници, закрепени с верига за масивна железна халка, стърчаща от задната стена на конюшнията.

Двамата въоръжени се отдръпнаха в широка дъга и Лоудър блъсна Ричър в отделението. Отключи свободната гривна. Преметна веригата през железния пръстен на стената в дъното, намота я втори път и отново я закопча за безелниците. Подръпна няколко пъти, за да се увери, че е стабилна.

– Дюшечите – каза Ричър. – Донесете ни дюшечите от колата.

Лоудър поклати глава, но шофьорът се усмихна и кимна.

– Бива – каза той. – Добра идея, тъпако.

Вмъкна се в камионетката и издърпа по-малкия дюшек. Пренесе го по прохода и го метна в отделението на Холи. Намести го с един-два

ритника.

– Кучката ще получи дюшек – рече той. – Ти не.

Избухна в смях и другите взеха да му пригласят. Тръгнаха обратно по коридора. Шофьорът изкара камионетката. Тежката порта изскърца и се затвори зад нея. Ричър чу как отвън върху куките падна тежка греда, после се раздаде дрънчене на верига и катинар. Той погледна Холи. После наведе очи към влажния каменен под.

Ричър клечеше свит между дървените стени в най-далечния ъгъл на отделението. Чакаше тримата да се върнат с вечерята. Те дойдоха след час. С единия глок и пушката. И с едно тенекиено канче. Носеше го Стиви. След като влязоха, шофьорът взе канчето и го подаде на Холи. Постоя малко с похотлива усмивка, после се обърна към Ричър. Насочи пушката срещу него.

– Кучката ще яде. Ти няма.

Ричър не се изправи. Само сви рамене в полумрака.

– Голяма загуба, но все ще я преживея някак.

Никой от двамата не отговори. Просто си тръгнаха. Затвориха тежката дървена врата. Наместиха гредата и заключиха с веригата. Когато чу стъпките им да заглъхват в далечината, Ричър се обърна към Холи.

– Какво е?

Тя сви рамене отдалеч.

– Някаква рядка яхния. Или може би гъста супа. Или едното, или другото. Искаш ли малко?

– Дадоха ли ти вилица? – запита той.

– Не, само лъжица.

– Мамка му – изруга Ричър. – Нищо не мога да направя с тая проклетата лъжица.

– Искаш ли малко? – повтори тя.

– Можеш ли да ме достигнеш?

Тя хапна набързо, после се протегна напред. С една ръка изпъваше веригата до предел, с другата буташе канчето по пода. После се извъртя и със здравия си крак го изгласка още по-напред по камъните. Ричър пропълзя с краката напред, докдето му позволяваше веригата. Имаше чувството, че ако се протегне, ще успее да закачи канчето с крак и да го издърпа към себе си. Но това се оказа безнадеждна работа. Беше висок метър и деветдесет и три, армейските шивачи не бяха виждали по-дълги ръце от неговите, въпреки всичко обаче не му достигаше повече от

метър. Дватама с Холи се бяха изпънали един към друг точно по права линия, доколкото им позволяваха веригите, но канчето си оставаше недостижимо.

– Зарежи – каза той. – Прибери го, докато можеш.

Холи закачи канчето с крак и го придърпа обратно.

– Съжалявам – каза тя. – Няма как, ще стоиш гладен.

– Все ще го преживея някак – отвърна той. – И бездруго сигурно е ужасно.

– Така си е – потвърди тя. – Пълен боклук. Има вкус на кучешка храна.

Ричър ѝ се усмихна в тъмното. Чудеше се дали казва истината, или просто се мъчи да го успокои, защото все още се тревожи за него.

С виновна усмивка Холи легна върху дюшека и спокойно заспа, но Ричър остана буден. Не заради каменния под. Вярно, подът беше корав, студен и влажен. Облите камъни му убиваха ужасно. Но не това го държеше буден. Той очакваше нещо. Отмерваше в главата си секунда подир секунда и чакаше. Предполагаше, че ще стане след около три, може би четири часа. Дълбоко в малките часове, когато се изчерпва търпението и съпротивата е най-слаба.

Очакването бе дълго. Тази негова тринайсет хиляди седемстотин шейсет и първа нощ слезе ниско в най-долната третина на класацията. Лежеше буден и чакаше да се случи нещо. Нещо лошо. Много лошо. Нещо, което може би нямаше как да предотврати. Без съмнение то приближаваше. Сигурен беше в това. Бе забелязал признаците. Лежеше, чакаше го и отмяташе минутите в главата си. Три часа, може би четири.

То се случи след три часа и трийсет и четири минути. Безименният шофьор се върна в конюшната. Съвсем буден и сам. Ричър чу тихите му стъпки по пътеката отвън. Чу тракането на веригата и катинара. Чу го как вдига тежката гредка от скобите. Вратата на конюшната се отвори. На пода легна ивица ярка лунна светлина. Шофьорът прекрачи през нея. Ричър зърна за миг розовото му свинско лице. Шофьорът бързо закрочи по прохода. В ръцете му нямаше оръжие.

– Виждам те – тихо каза Ричър. – Изчезвай или си мъртъв.

Онзи спря отсреща. Не беше чак толкова тъп. Стоеше на безопасно разстояние. Лъскавият му поглед спря върху гривната около китката на Ричър, плъзна по веригата и стигна до желязната халка на стената.

После той се усмихна.

– Зяпай, щом ти се иска. Нямам нищо против. Пък може и да научиш нещичко.

Холи трепна и се събуди. Вдигна глава и се огледа, примигвайки в мрака.

– Какво става? – запита тя.

Шофьорът се завъртя към нея. Ричър вече не виждаше лицето му. То бе извърнато настрани. Но виждаше лицето на Холи.

– Малко ще се позабавляваме, кучко – рече шофьорът. – Само ти и аз, а пък твоят приятел, тъпакът, ще гледа, та да се учи.

Той вдигна ръце към кръста си и започна да разкопчава колана. Холи го зяпна. Понечи да се надигне.

– Сигурно се шегуваш – каза тя. – Пристъпиш ли към мен, ще те убия.

– Няма да го сториш – отвърна шофьорът. – Няма, нали? След като ти осигурих дюшек и тъй нататък. Да ни е удобничко, като го правим.

Ричър се изправи в своето отделение. Веригата му издрънча гръмко в тихата нощ.

– Ще те убия – подвикна той. – Докоснеш ли я, мъртъв си.

Каза го веднъж, после още веднъж. Но онзи сякаш не го чуваше. Като че бе оглушал. Ричър изтръпна от страх. Ако онзи не искаше да го слуша, просто нямаше какво повече да направи. Той разтръска веригата. Тя издрънча шумно. Зловещ звук в нощта. Но нямаше ефект. Онзи не му обърна и капка внимание.

– Пристъпиш ли към мен, ще те убия – повтори Холи.

Но болният крак забавяше движенията ѝ. Все още полагаше отчаяни усилия да се изправи. Шофьорът нахълта светкавично в нейното отделение. Вдигна крак и го стовари върху коляното ѝ. Тя изпищя от болка, рухна и се сви на кълбо.

– Прави каквото ти кажа, кучко – рече шофьорът. – Точно каквото ти кажа, инак повече няма да проходиш.

Писъкът на Холи заглъхна и се превърна в ридание. Шофьорът отново вдигна крак и много старателно я ритна по коляното, сякаш се целеше за гол в последната минута на мача. Тя изпищя още веднъж.

– Мъртъв си – изрева Ричър.

Шофьорът се обърна и го погледна. После се усмихна широко.

– Дръж си езика зад зъбите. Отвориш ли си пак човката, ще стане още по-зле за тая кучка, разбра ли?

Краят на колана му висеше надолу. Той сви юмруци и ги подпря на

кръста си. Широкото му червендалесто лице пламтеше. Косата му стърчеше нагоре, сякаш наскоро я бе измил и сресал назад. Той извърна глава и заговори на Холи през рамо:

– Носиш ли нещо под тоя костюм?

Холи не отговори. В конюшната настана тишина. Шофьорът се завъртя срещу нея. Ричър усети, че тя дебне всяко негово движение.

– Зададох ти въпрос, кучко – каза шофьорът. – Още един ритник ли искаш?

Тя не отговори. Дишаше тежко. Бореше се с болката. Шофьорът разкопча панталона си. Звукът на ципа бе пронизителен. За момент заглуши тежкото, зададено дишане на тримата.

– Виждаш ли това? – запита шофьорът. – Знаеш ли какво е?

– Донякъде – каза Холи. – Малко прилича на penis, само че е по-дребно.

Той я изгледа тъпо. После изрева от ярост, хвърли се напред и замахна с крак. Холи отскочи настрани. Късият, дебел крак описа широка дъга, без да срещне препятствие. Губейки равновесие, шофьорът залитна. В присвитите очи на Холи блеснаха победоносни пламъчета. Тя се стрелна покрай врага си и заби лакът в корема му. Направи го както трябва. Използва срещу него собствената му инерция и стовари удара с цялата си тежест, сякаш искаше да изкара гръбнака му навън. Ударът бе жесток и точен. Онзи ахна и отлетя настрани.

Ричър изрева от възторг. И от облекчение. Помисли си: по-добре не бих го сторил и аз, малката. Шофьорът пъхтеше. Ричър видя лицето му, изкривено от болка. Холи се озъби победоносно. Запълзя на коляно след него. Целеше се в слабините му. Ричър неволно се напрегна, сякаш искаше да влее в нея собствената си сила. Тя връхлетя срещу противника. Онзи се извъртя и пое удара с бедро. Холи бе предвидила това. Така гърлото му оставаше открито за лакътя ѝ. Ричър видя това. Холи също. Прицели се. Смъртоносен удар. Жестока възходяща дъга. Щеше да му откъсне главата. Замахна. В този момент веригата се изпъна докрай и я задържа на място. Издрънча звънко върху желязната халка и дръпна Холи назад.

Усмивката застина върху лицето на Ричър. Залитайки, шофьорът се отдръпна на безопасно разстояние. Пъхтеше и се мъчеше да си поеме дъх. Холи го чакаше с протегната ръка. Изпънатата верига трептеше от напрежение.

– Харесват ми борбените – изпъшка шофьорът. – Така е по-интересно. Само гледай да запазиш малко енергия за по-късно. Не искам

само да ми лежиш отдолу.

Холи го гледаше яростно и се задъхваше. Бе готова отново да се нахвърли върху него. Но разполагаше само с една ръка. Шофьорът пак пристъпи напред и тя нанесе светкавичен удар. Бърз и нисък. Той отскочи наляво и блокира. Холи нямаше как да нанесе нов удар. Другата ѝ ръка бе изпъната назад. Той вдигна крак и замахна към корема ѝ. Тя се извъртя около удара. Той ритна отново и налетя право на лакът, който рязко се заби в ухото му. Не беше подходящият лакът и в удара нямаше сила, защото идваше от невъзможна позиция. Слаб удар. За миг Холи загуби равновесие. Шофьорът пристъпи напред и я ритна в корема. Тя падна. Той ритна още веднъж и този път улучи коляното. Ричър го чу как изхрущя. Холи изкрещя от болка. Сгърчи се на дюшека. Шофьорът стоеше над нея и дишаше тежко.

– Зададох ти въпрос, по дяволите – каза той.

Холи бе пребледняла като платно и трепереше. Гърчеше се на дюшека с изпъната назад ръка и се задъхваше от болка. Ричър зърна как лицето ѝ проблесна за миг в лъч лунна светлина.

– Чакам, кучко – рече онзи.

Ричър отново видя лицето ѝ. Разбра, че е победена. Бе загубила бойния си дух.

– Искаш ли още един ритник? – запита шофьорът.

В конюшната отново настана тишина.

– Чакам отговор.

Ричър гледаше и също чакаше. Тишината бе станала плътна. Чува се само тежкото дишане на тримата. После Холи проговори.

– Какъв беше въпросът? – тихо изрече тя.

Шофьорът се усмихна.

– Носиш ли нещо под тоя костюм?

Холи кимна. Безмълвно.

– Добре де, какво? – настоя той.

– Бельо – тихо каза тя.

Шофьорът вдигна ръка зад ухото си.

– Не те чувам, кучко.

– Нося бельо, копеле гадно – високо изрече тя.

Онзи поклати глава.

– Лоша дума. Ще трябва да ми се извиниш.

– Майната ти – рече Холи.

– Пак ще те ритна – заплаши я той. – По коляното. Направя ли го, цял живот ще ходиш с бастун, кучко.

Холи извърна глава.

– Избирай, кучко – каза шофьорът.

Той вдигна крак. Холи заби поглед в дюшека.

– Добре, извинявай – каза тя. – Съжалявам.

Онзи радостно кимна.

– Опиши ми бельото си. Много подробно.

Тя сви рамене. Извърна лице и заговори на дъсчената стена.

– Сутиен и бикини. От специален бутик. Тъмен прасковен цвят.

– Секси ли са? – запита шофьорът.

Тя отново сви рамене с печално движение, сякаш вече знаеше какъв ще е следващият въпрос.

– Мисля, че да.

– Искаш ли да ми ги покажеш? – рече онзи.

– Не.

Шофьорът пристъпи крачка напред.

– Значи искаш още един ритник?

Тя мълчеше. Шофьорът пак вдигна ръка зад ухото си.

– Не те чувам, кучко.

– Какъв беше въпросът? – измънка Холи.

– Искаш ли още един ритник?

Холи поклати глава.

– Не – повтори тя.

– Добре. Покажи ми бельото си и няма да те ритам.

Той вдигна крак. Холи вдигна ръка. Към горното копче на костюма.

Ричър я гледаше. Горната част на костюма имаше пет копчета. С огромно усилие на волята Ричър се опита да й внуши, че трябва да разкопчае всяко от тях ритмично и бавно. Нуждаеше се от това. То бе изключително важно. Умоляваше я наум: ритмично и бавно, Холи. Сграбчи веригата с две ръце. На метър и двайсет от мястото, където минаваше през желязната халка на стената. Стегна ръце около нея.

Холи разкопча първото копче. Ричър преброи мислено: едно. Шофьорът се ухили отгоре. Тя разкопча второто копче. Ричър преброи: две. Ръката й плъзна надолу към третото копче. Ричър се обърна с лице към задната стена на своето отделение и дълбоко пое дъх. Извъртя глава и погледна през рамо. Холи разкопча третото копче. Гърдите й изхвъркнаха навън. Сутиен в тъмен прасковен цвят. Дантелен и много секси. Шофьорът пристъпи от крак на крак. Ричър преброи: три. Изтласка въздуха от дробовете си докрай. Ръката на Холи плъзна надолу към четвъртото копче. Ричър пое дъх както никога през живота си. Стегна пръсти около

веригата, докато кокалчетата побеляха. Холи разкопча четвъртото копче. Ричър преброи: четири. Ръката ѝ плъзна надолу. Поколеба се за миг. Изчака. Разкопча петото копче. Сакото се разтвори. Шофьорът зяпна и издаде тих, гърлен звук. Ричър се отхвърли назад и заби крак в стената. Точно под желязната халка. Заднишком стовари върху веригата цялата си тежест – сто килограма нагнетена ярост, избухнала изведнъж с цяла сила в неговия ритник. От стената изригна облак влажни трески. Старите дъски се процепиха. Болтовете изхвъркнаха от дървото. Ричър отскочи назад. Преметна се и падна на крака, а веригата се мятеше и фучеше свирепо зад него.

– Пет! – изрева той.

Сграбчи шофьора за ръката и го метна в своето отделение. Запоки-ти го към стената. Онзи се блъсна в нея и провисна като строшена кукла. Залитна напред и Ричър го ритна в корема. Шофьорът се сгъна във въздуха, нозете му се отлепиха от земята и той грохна по очи на калдъръма. Ричър събра двата края на веригата и я завъртя из въздуха. Насочи убийственото желязо към главата на врага като грамаден метален камшик. Центробежната сила тласна халката напред като средновековно оръжие. Но в последната секунда Ричър размисли. Отклони веригата от траекторията и я остави да се стовари на каменния под сред облак искри. Сграбчи шофьора с една ръка за яката, а с другата за косата. Вдигна го и го пренесе през пътеката към дюшека на Холи. Заби грозното му лице в меката подложка и го натисна надолу до задушаване. Онзи риташе и се мятеше, но Ричър просто положи огромната си длан върху тила му и търпеливо зачака кога ще умре.

Холи гледаше трупа с разширени очи, а Ричър седеше задъхан до нея. Чувстваше се омекнал и изтощен след експлозивното усилие, с което бе изтръгнал желязната халка от стената. Сякаш в една част от секундата бе вложил физическото напрежение на цял живот. Във вените му кипеше огромно количество адреналин. Часовникът в главата му бе избухнал и спрял. Нямаше представа от колко време седят така. Най-сетне той се опомни и с усилие се изправи на крака. Отмъкна трупа настрани и го остави далеч в коридора, близо до отворената врата. После бавно се върна назад и клекна до Холи. Пръстите му бяха посинели от отчаяната хватка около веригата, но той ги застави да бъдат нежни. Закопча всички копчета едно по едно, от долу на горе. Тя дишаше бързо и задавено. После метна ръце около шията му и се вкопчи в него. Той усети как

нейният дъх леко засмуква и отпуска ризата му.

Дълго стояха прегърнати. Той усети как яростта я напуска. Разделиха се и поседяха един до друг на дюшека, загледани в полумрака. Холи се завъртя и леко положи малката си ръка върху неговата.

– Сега май съм ти задължена – каза тя.

Ричър само сви рамене.

– Беше ми много приятно. Хей, истината ти казвам.

– Наистина ми трябваше помощ – тихо изрече тя. – Досега се зальгвах.

– Глупости, Холи – сърдечно отвърна той. – На всеки му трябва помощ от време на време. Недей да се упрекваш. Ако беше във форма, щеше да го претрепеш. Видях те. Без малко да успееш само с една ръка и един крак. Единствено коляното ти попречи. С такава болка просто нямаше шанс. Повярай ми, знам какво е. След Бейрут почти цяла година не бих посмял да се бия и с пеленаче.

Тя се усмихна леко и стисна ръката му. Часовникът отново бе зарботил. Утрото приближаваше.

В сряда сутрин, седем и двацет източно време, генерал Джонсън излезе от Пентагона. Беше облечен цивилно, с лек официален костюм, и вървеше пеш. Предпочиташе да се придвижва така. Вашингтонското утро бе топло и вече влажно, но той крачеше енергично, с високо вдигната глава, размахваше ръце и дишаше тежко.

Отправи се на север по прашния булевард Джордж Уошингтън, заобиколи отляво парка Лейди Бърд Джонсън и мина по мемориалния мост Арлингтън. После тръгна обратно на часовниковата стрелка покрай мемориала на Линкълн, отмина Виетнамската стена и зави надясно по Конститушън Авеню. Отдясно блестеше Огледалното езеро, отпред се извисяваше паметникът на Уошингтън. Мина покрай Националния музей на американската история, покрай Националния природонаучен музей и зави наляво по Девета улица. Точно шест километра в това чудесно утро, един час бърза ход през една от великите столици на света, покрай забележителности, около които се тълпят с фотоапарати туристите от цял свят, но той не виждаше абсолютно нищо, освен мътната пелена на страха, увиснала пред очите му.

Пресече Пенсилвания Авеню и влезе в Хувър Билдинг през главния вход. Положи длани върху бюрото на дежурния в приемната.

– Аз съм председателят на съвета на началник-щабовете – каза той.
– Идвам при директора.

Дланите му оставиха две влажни петна върху лъскавата пластмаса. Агентът, който слезе да го посрещне, забеляза това. В асансьора Джонсън не каза нито дума. Харланд Уебстър го чакаше в предверието на кабинета си. Джонсън му кимна. Мълчаливо. Уебстър отстъпи настрана и му направи знак да влезе. В кабинета бе сумрачно. По стените имаше махагонова ламперия, а щорите бяха спуснати. Джонсън седна на едно кожено кресло, а Уебстър го заобиколи и се отправи към бюрото си.

– Не искам да се намесвам в работата ви – каза Джонсън.

Гледаше Уебстър в очите. За момент директорът се помъчи да разшифрова това изречение. После кимна съдържано.

– Разговаряхте ли с президента?

Джонсън кимна.

– Разбирате, че се полагаше да го направя, нали? – запита той.

– Естествено – каза Уебстър. – В подобно положение не би

трябвало да мислим за протокола. Посетихте ли го, или разговаряхте по телефона?

– Посетих го. Неведнъж. Имахме няколко дълги разговора.

На четири очи, помисли Уебстър. Няколко дълги разговора. По-зле, отколкото очаквах, но напълно разбираемо.

– И какво? – попита той.

Джонсън сви рамене.

– Каза ми, че лично ви е поверил случая.

Уебстър кимна.

– Отвлечане. С това се занимава Бюрото, независимо коя е жертвата.

Джонсън бавно кимна.

– Приемам. Засега.

– Но се тревожите – каза Уебстър. – Повярвайте ми, генерале, всички сме разтревожени.

Джонсън кимна отново. Сетне зададе въпроса, заради който бе изминал пеш шест километра:

– Нещо ново?

Уебстър сви рамене.

– Вече привършва второто денонощие. Никак не ми харесва.

Той замълча. Второто денонощие след отвлечането е нещо като граница между два етапа. Всички ранни шансове за успех са отминали. Положението започва да загубява. Превръща се в дълго, мъчително протакане. Опасността за жертвата расте. Най-доброто време за борба с похитителите е първото денонощие. През второто става по-трудно. Шансовете намаляват.

– Нещо ново? – повтори Джонсън.

Уебстър пак сви рамене. През второто денонощие идва вест от похитителите. Потвърждаваше го цялата досегашна практика на Бюрото. През второто денонощие вече си отчаян и изтормозен от провалянето на първия и най-добър шанс. Седиш и от все сърце се надяваш похитителите да позвънят. Ако не се обадят през второто денонощие, вероятно няма да се обадят изобщо.

– Мога ли да помогна с нещо? – попита Джонсън.

Уебстър кимна.

– Можете да ми обясните причината. Кой би ви заплашвал по този начин?

Джонсън сви рамене. Задаваше си същия въпрос още от понеделник вечерта.

– Никой – каза той.

– Длъжен сте да ми кажете – настоя Уебстър. – Ако има нещо тайно, нещо скрито, кажете го още сега. Много е важно. За Холи.

– Знам – каза Джонсън. – Но няма нищо. Съвсем нищо.

Уебстър кимна. Вярваше му, защото знаеше, че е истина.

Бе прегледал всичко, с което разполагаше Бюрото за Джонсън. До-сието беше солидно. Започваше с кратки биографии на пращадото и пра-бабата по майчина линия. Бяха пристигнали от малко европейско кня-жество, което вече не съществуваше.

– Какво ще стане с Холи? – тихо попита Джонсън.

Някъде в последните страници се разказваше за смъртта на съпру-гата му. Изненада, злокачествен тумор – едва шест седмици от началото до края. Секретно психиатрично проучване на Бюрото бе посочило, че Джонсън ще издържи благодарение на дъщеря си. Диагнозата се бе ока-зала правилна. Но ако загубеше и нея, нямаше нужда човек да се обръ-ща към психиатър, за да предскаже най-вероятния резултат. Уебстър кимна отново и подбра най-убедителния си глас.

– Всичко ще бъде наред – каза той.

– С какво разполагаме досега? – запитва Джонсън.

– Четирима похитители – отговори Уебстър. – Открихме пикапа им. Изоставили са го преди отвличането. Подпалили го и избягали. Ста-нало е в северните покрайнини на Чикаго. В момента го прехвърляме със самолет тук. Нашите хора ще се заемат с него.

– За улики ли? – запитва Джонсън. – Макар че е изгорен?

Уебстър сви рамене.

– Да изгориш кола е голяма глупост – каза той. – Всъщност не скрива почти нищо. Поне от нашите хора. Чрез този пикап ще ги намерим.

– А после?

Уебстър пак сви рамене.

– После ще отидем да приберем дъщеря ви. Спасителният екип е в пълна готовност. Петдесет момчета, най-добрите в света. Чакат до хели-коптерите. Ще идем да я приберем и ще почистим онези, които я отвлякоха.

За момент в спокойния сумрачен кабинет настана тишина.

– Ще ги почистите ли? – повтори Джонсън. – Какво означава това?

Уебстър се озърна из кабинета и заговори по-тихо. Вече от трийсет и шест години имаше този навик.

– Политика. Как се постъпва при толкова тежко произшествие в

столицата? Никаква гласност. Никакъв достъп на медиите. Не можем да си го позволим. Изскочи ли нещо подобно по телевизията, всеки смахнат в страната ще го опита. Затова действаме тихомълком. Може да гръмнат няколко изстрела. Неизбежно е при това положение. Може да има незначителни човешки жертви.

Джонсън бавно кимна.

– Значи ще ги екзекутирате? – попита той с безизразен глас.

Уебстър продължаваше да го гледа спокойно. Психолозите от Бюрото му бяха намекнали, че очакваното смъртоносно възмездие често помага на хората да запазят самообладание, особено ако са свикнали да действат направо – например тайни агенти или войници.

– Политика – повтори той. – Моя политика. Както каза началството, лично отговарям за случая.

Изгорелият пикап бе положен върху алуминиева платформа и закрепен с найлонови въжета. Военен хеликоптер „Чинук“ долетя откъм базата на летище О'Хеър и увисна над него, разплисквайки с вятъра от витлата си водите на близкото езеро. Спусна вериги и вдигна пикапа във въздуха. Описа кръг над езерото, наведе нос и с рев се отправи обратно на запад, към О'Хеър. Спусна товара си точно пред отворения преден люк на транспортен самолет „Галакси“. Наземният екип бързо натовари платформата. Люкът се затвори и четири минути по-късно самолетът вече рулираше по пистата. След още четири минути тежко се издигна във въздуха и полетя на изток към Вашингтон. Четири часа по-късно бучеше над столицата, устремен към военновъздушната база „Андрюс“. Щом кацна, друг хеликоптер „Чинук“ излетя и зачака във въздуха. Транспортният самолет спря и отвътре свалиха с лебедки платформата. Хеликоптерът се спусна и я закачи. После полетя на юг над магистрала 1–95, която след шейсет километра минаваше през Куонтико.

Съвсем плавно спуснаха платформата върху бетонната площадка пред самата врата на автомобилната лаборатория. Отвътре наизскачаха техници и вятърът от витлата развя белите им престилки. Отмъкнаха платформата през широкия вход. Свалиха изгорелия пикап и го изтеглиха в центъра на просторната зала. Подредиха наоколо мощни прожектори и ги включиха. После една-две секунди постояха неподвижно като екип съдебни лекари, готови да се заемат с поредния труп.

Генерал Джонсън се върна точно по същия път. Мина по Девета улица покрай Природонаучния музей, после покрай Историческия.

Дишаше тежко, стиснал устни тъй силно, че устата му се бе превърнала в издължен тесен овал. Крачеше покрай Огледалното езеро и се задавяше от горчивата буца в гърлото. Зави наляво по Конститушън Авеню и стигна до Виетнамската стена. После спря. Както винаги наоколо стоеше човешко множество – замаяно и безмълвно. Огледа хората. Зърна отражението си в плочите от черен гранит. Не биеше на очи. Беше в лек сив костюм. Можеше да се отпусне. Едва сега позволи на сълзите да замрежат погледа му, пристъпи напред, седна в подножието на стената и заридя, притиснал гръб към златните имена на момчетата, загинали преди трийсет години.

Ричър намота провисналата верига и се измъкна от конюшната в предутринната дрезгавина. Измина двайсет крачки и спря. Свобода. Нощният въздух бе свеж и сладък. Нищо не го спираше. Но нямаше представа къде се намира. Конюшната стоеше усамотена на петдесетина метра от няколко също тъй стари селскостопански пострройки. Къща, две-три малки бараки и открит навес, под който бе паркиран новичък пикап. До пикапа стоеше трактор. До трактора призрачно се белееше камионетката, огряна от лунни лъчи. Ричър тръгна към нея по каменистия път. Вратите на кабината бяха заключени. Задните врати също. Той изтича обратно в конюшната и претърси джобовете на мъртвия шофьор. Не откри нищо друго, освен ключа на външния катинар. Ключовете за камионетката липсваха.

Стискайки здраво тежката верига, за да не издрънчи, той отново изтича навън. Мина покрай навеса с трактора и огледа къщата. Заобиколи я. Предната врата беше здраво заключена. Задната също. И в задния двор имаше куче. Ричър го чу как се размърдва насън. Чу глухо, сънено ръмжене. Отдалечи се.

Спря на половината път към конюшната и се огледа. Прикова поглед в неясния хоризонт и се завъртя в кръг сред полумрака. Необятен, пуст пейзаж. Равен, безкраен, лишен от каквито и да било забележителности. Усети влажния нощен мирис на милиони декари насаждения. На изток небето просветляваше. Той сви рамене и се върна в конюшната. Холи се надигна на лакът и го погледна въпросително.

– Проблеми – каза той. – Ключовете за белезниците са в къщата. Заедно с ключовете от камионетката. Не мога да вляза, защото отзад има куче. Ще се разлае и ще събуди всичко живо. Това тук е някаква ферма. Видях пикап и трактор. Вътре може да има четирима-петима въоръжени мъже. Разлае ли се проклетото псе, с мен е свършено. А вече се съмва.

– Проблеми – повтори Холи.

– Точно така. Няма как да откраднем кола, а не можем и да си тръгнем просто така, защото си окована и не можеш да вървиш, пък и бездруго сме на хиляди километри от цивилизацията.

– Къде сме? – попита Холи.

Той сви рамене.

– Нямам представа.

– Искам да видя – каза тя. – Искам да видя какво е навън. Писна ми да стоя затворена. Можеш ли да изкъртиш тая верига?

Ричър се промъкна зад нея и огледа железната халка на стената. Дървото изглеждаше малко по-здраво, отколкото в неговото отделение. По-стегнато. Той разтръска халката и разбра, че е безнадеждно. Холи неохотно кимна.

– Ще чакаме – каза тя. – Ще изчакаме по-добра възможност.

Ричър изтича към средните отделения и провери стените долу, където бяха по-влажни и направени от по-дълги дъски. Зае се да ги почуква и подритва. Избра едно място и силно натисна с крак. Дъската леко поддаде, ръждивият пирон се измъкна и зейна тясна пролука. Той разшири пукнатината, после разхлаби следващата дъска и по-следващата, докато най-сетне отвори процеп, през който можеше да се промъкне. Върна се на централната пътека и пусна веригата върху корема на мъртвеца. Бръкна в джоба на панталона му и измъкна ключа за катинара. Захапа го със зъби. Наведе се и вдигна трупа заедно с веригата. Изнесе го през отворената врата.

Продължи така около двайсет и пет метра. С гръб към къщата. После подпря трупа на крака, като го придържаше за раменете, сякаш танцуваше с пиян партньор. Наведе се и го преметна на рамо. Хвана веригата с една ръка и пое по пътеката.

Двайсетина минути вървя с бърза крачка. Около два километра. Отпред се появи път. Той зави наляво и продължи през пустото поле. Очевидно тук се занимаваха с коневъдство. От двете страни на пътя имаше заградени Пасища. Безкрайни равни ливади, прохладни и влажни в последния нощен час. Тук-там в мрака се извисяваха самотни дървета. Пътят бе прав, неравен и тесен.

Ричър вървеше по средата. После зави към тревата отстрани и откри канавката. Беше точно под оградата на пасището. Той се завъртя в кръг и инерцията леко повдигна мъртвеца на рамото му. Не видя нищо. Намираше се на два километра от фермата, а до следващата можеше да има още двеста. Наведе се и пусна трупа в канавката. Тялото изшумоля през високата трева и плюсна в калта по очи. Ричър се обърна и изтича назад към фермата. Светлата ивица небе ставаше все по-широка.

Зави по неравната пътека. Прозорците на къщата светеха. Втурна се към конюшната. Затвори отвън тежката дървена врата. Вдигна гредата върху скобите и я заключи с катинара. Изтича обратно по пътеката и захвърли ключа далеч в пасището. Новият ден вече пламтеше над хоризонта. Тичешком заобиколи конюшната и откри процепа между

дъските. Най-напред пхна вътре веригата. После провря рамене и с усилие се вмъкна след нея. Криво-ляво издърпа дъските наравно с останалата част от стената. Върна се в отделението и спря прегънат на две, за да си поеме дъх.

– Готово – каза той. – Никога няма да го намерят.

Грабна тенекиеното канче с изстиналия остатък от супата. Зашари с длани по пода и намери изкъртените болтове. Събра всички трески, които му паднаха под ръка. Натопи ги в студената супа и ги натъпка в безформените дупки върху стената. Отиде до отделението на Холи и остави канчето. Лъжицата задържа. Пхна болтовете през отворите в железната основа на халката, която се влачеше зад веригата. После ги заби между лепкавите трески. За да се наместват както трябва, натисна с опаката страна на лъжицата. Прехвърли веригата така, че да увисне право надолу и отчасти да се подпира на каменния под. Минимално натоварване върху крехката конструкция.

– Метна лъжицата към Холи. Тя я хвана с една ръка и я остави в канчето. Ричър приклепна и залепи ухо на дъските. Кучето беше отвън. Чу го да души. После чу и хора. Стъпки по пътеката. Идваха към вратата на конюшнията. Някой разтръска гредата. Хората се отдалечиха. Започнаха да викат. Повтаряха едно и също име. През пукнатините около вратата нахлуваше утринна светлина. Слънцето бе изпълзяло зад хоризонта и дървените стени тихо пукаха под топлите му лъчи.

Стъпките отново дотичаха към конюшнията. Катинарът изтрака и веригата падна. Гредата тежко изтрополя на земята. Вратата се отвори със скърцане. Лоудър прекрачи навътре. Държеше глока и лицето му беше напрегнато. Остана до прага. Стрелкаше поглед ту към Холи, ту към Ричър. Напрежението по лицето му бе примесено с гняв. В очите му пламтеше хладен огън. После иззад него се появи плашливият. Стиви. Той носеше пушката на шофьора. И се усмихваше. Мина край Лоудър и изтича по каменната централна пътека. Вдигна пушката и се прицели право в Ричър. Лоудър тръгна след него. Стиви зареди патрон в цевта. Ричър пристъпи наляво, за да прикрие железната халка.

– Какъв е проблемът? – попита той.

– Ти си проблемът, тъпако – каза Лоудър. – Положението се промени. Останахме с човек по-малко. Тъй че ставаш излишен.

Когато Стиви натисна спусъка, Ричър вече летеше към пода. Докато трясъкът на пушката разтръсваше цялата конюшня, той тежко падна на калдъръма и се хвърли напред. Мигновено въздухът се изпълни с гъст облак трески и замириса на барут. Дъската с железната халка падна

от разнебитената стена и веригата издрънча на пода. Ричър се претъркала и погледна нагоре. Стиви вдигна пушката вертикално и зареди нов патрон. Завъртя дулото и пак се прицели.

– Чакай! – изкрещя Холи.

Стиви се озърна към нея. Нямахше как да се удържи.

– Не ставай глупак, по дяволите – кресна тя. – Какви ги вършиш? Нямах време за дивотии.

Лоудър се обърна към нея.

– Избягал е, нали? – каза тя. – Шофьорът. Това ли стана? Заряза ви и си плю на петите, нали? Значи трябва да тръгвате незабавно. Нямаме време, за глупости.

Лоудър я гледаше втренчено.

– Засега имате преднина – изрече натъртено Холи. – Ако обаче гръмнете този тук, след половин час местните ченгета ще са по петите ви. Трябва да тръгвате.

Долу, на пода, Ричър ахна. Беше великолепна. Отвлечаше цялото им внимание. Спасяваше му живота.

– Вие сте двама, и ние сме двама – настоя тя. – Можете да се справите, нали така?

Настана тишина. Из въздуха се носеше прах и мирис на барут. После Лоудър отстъпи, като ги държеше на прицел с пистолета. Ричър видя разочарование по лицето на Стиви. Бавно се изправи и издръпа веригата. Желязната халка се изтръгна от разбитото дърво и издрънча по калдъръма.

– Кучката има право – каза Лоудър. – Можем да се справим.

Той кимна на Стиви. Стиви изтича към вратата, а Лоудър се завъртя, извади ключ и освободи Холи. Захвърли белезниците върху дюшека. Тежестта на веригата ги дръпна през ръба и те паднаха на камъните с остър метален звън.

– Добре, тъпако, побързай – рече Лоудър. – Додето не съм размислил.

Ричър намота веригата около ръката си. Наведе се и вдигна Холи на ръце. Чува как двигателят на камионетката заработи. После тя наближи на заден ход. Спря на вратата. Ричър тичешком пренесе Холи. Остави я вътре. Покатери се след нея. Лоудър затръшна вратата и ги остави в мрака.

– Сега май аз съм ти задължен – тихо каза Ричър.

Холи махна с ръка. Небрежен, смутен жест. Ричър я гледаше. Харесваше я. Харесваше лицето ѝ. Гледаше го, без да се крие. Спомни си го преbledняло от погнуса пред мръсотииите на шофьора. Спомни си гладките хълмчета на гърдите ѝ под неговия гаден поглед. После нова картина – Стиви с усмивка стреля по него, както е прикован за стената. После чу Лоудър да казва, че положението е променено.

Всичко бе променено. Той самият бе променен. Лежеше и чувстваше как застарелият гняв скърца в него като машинна предавка. Студен, безмилостен гняв. Неудържим. Тия хора бяха допуснали грешка. Бяха го превърнали от наблюдател в противник. Много лоша грешка. Бяха отворили забранената врата, без да знаят какво ще изхвъркне насреща им. Ричър лежеше и се чувстваше като бомба с часовников механизъм, която онези двама возеха право към своята територия. Усещаше прилива на гняв, тръпнеше, наслаждаваше му се и го трупаше малко по малко.

Сега в камионетката имаше само един дюшек. Не беше много широк. А Стиви се оказа калпав шофьор. Ричър и Холи лежаха, притиснати плътно един до друг. Лявата китка на Ричър все още бе прикована с белезниците и веригата. С дясната прегръщаше Холи през раменете. Стискахе здраво. По-здраво, отколкото се налагаше.

– Колко ли има още? – запита тя.

– До вечерта сме там – спокойно отвърна той. – Не взеха твоята верига. Значи край на попътните нощувки.

Тя помълча и накрая каза:

– Не знам да се радвам ли, или не. Ненавиждам тая камионетка, но не знам дали ми се иска да пристигнем.

Ричър кимна.

– Това намалява шансовете ни. Основно правило: бягай, докато сте в движение. След това става много по-трудно.

Движението подсказваше, че са на магистрала. Но или теренът се бе променил, или Стиви не можеше да се справя с колата, а може би и двете, защото рязко се люшкаха насам-натам. Стиви навлизаше късно в завоите и въртеше волана с всичка сила, сякаш едва се удържаше в платното. Холи се блъскаше в ребрата на Ричър. Той я придърпа и стисна по-здраво. Тя неволно се сгуши до него. Ричър я усети как трепна, осъзнавайки какво върши. После усети как реши да не се отдръпва. Да остане там, където е.

– Как се чувстваш? – попита тя. – Преди малко уби човек.

След дълго мълчание той отвърна:

– Не беше първият. И току-що реших, че няма да е последният.

Едновременно завъртяха глави един към друг. Колата рязко залитна наляво. Устните им почти се докосваха. Камионетката отново залитна. Целунаха се. Отначало леко и неуверено. Ричър усети нейните меки устни върху своите, непознатия вкус, аромат и допир. После се целунаха по-силно. Сетне колата се впусна в поредица от остри завои и те забравиха за целувките, само се вкопчваха един в друг, опитвайки се да не изхвъркнат от дюшека върху неравния метален под.

20

Големият пробив в Чикаго дойде от Броган. За тази сутрин той бе третият човек, който мина край кутията от бяла боя в изоставената фабрика, но пръв осъзна какво означава тя.

– Откраднали са бяла кола – каза Броган. – С някакъв фирмен надпис отстрани. Замазали са го. Няма начин да не е така. Кутията беше тук заедно с четката, само на три метра от лексуса. Близко е до ума, че са спрели лексуса до другата кола, нали така? Следователно и кутията е била до нея.

– Каква боя? – запита Макграт.

– Обикновена блажна боя – обясни Броган. – Кутия от един литър. Петсантиметрова четка. Дори не са махнали етикетчето от магазина. А по петната от боя върху дръжката личат отпечатъци.

Макграт кимна с усмивка.

– Добре. Хващай се на работа.

Броган взе компютърните портрети и тръгна към железарския магазин, чието име разчете върху етикета. Оказа се малко семейно магазинче само на двеста метра от изоставената фабрика. Зад тезгяха стоеше едра старица с ум като бръснач. Тя веднага разпозна снимката на похитителя, когото камерата бе заснела зад волана на лексуса. Каза, че купил боята и четката в понеделник, около десет сутринта. За да докаже това, отвори раздрънканото старо чекмедже и извади касовата лента от понеделник. Всичко беше изписано черно на бяло: седем и деветдесет и осем за боята, пет и деветдесет и осем за четката плюс данъците.

– Плати в брой – добави тя.

– Имате ли видеокамера? – запита Броган.

– Не.

– Не ви ли казаха от застрахователната компания, че трябва да си монтирате?

Едрата старица безразлично сви рамене.

– Не сме застраховани – каза тя. После се наведе под тезгяха и след миг изникна с пушка в ръка. – Това върши по-добра работа от застраховките.

Броган огледа оръжието. Беше напълно уверен, че цевта е доста покъса, отколкото се полага по закон. Но нямаше намерение да си губи

времето с подобни дреболии. Поне засега.

– Добре – каза той. – И умната.

В Чикаго има над седем милиона души и около десет милиона моторни превозни средства, но за двацет и четирите часа от неделя до понеделник по обяд бе регистрирана само една кражба на бяла камионетка. Бял форд еконолайн. Собственост на един електротехник от южните предградия. Застрахователната компания го задължаваше всяка вечер да разтоварва камионетката и да прибира материалите и инструментите в ателието си. Каквото останеше в колата, не подлежеше на застраховка. Това бе правилото. Досадно правило, но когато в понеделник сутринта дойде да натовари и откри, че камионетката е изчезнала, изискването взе да му се струва твърде разумно. Той съобщи за кражбата на своя застраховател, после на полицията, макар че не се надяваше да сторят нещо. И затова много се изненада, когато само след четирийсет и осем часа двама агенти от ФБР пристигнаха с цял куп настоятелни въпроси.

– Добре – каза Макграт. – Знаем какво търсим. Бял форд еконолайн с прясна боя отстрани. Имаме номерата. Сега трябва да разберем къде да търсим. Някакви идеи?

– Имат преднина четирийсет и осем часа – каза Броган. – Да сложим средна скорост седемдесет и пет километра. Значи максималният радиус на търсенето става около три хиляди и шестстотин километра. За бога, та това е цяла Северна Америка.

– Твърде песимистично – възрази Милошевич. – Вероятно са спирали през нощта. Да сложим шест часа движение в понеделник, десетина във вторник и за днес още четири, общо двацет часа. Радиусът излиза около хиляда и седемстотин километра.

– Игла в купа сено – промърмори Броган. Макграт сви рамене.

– В такъв случай най-напред да открием купата. После ще дирим иглата в нея. И тъй, да сложим хиляда и седемстотин километра. Какво се получава?

Броган извади пътен атлас от купчината справочна литература на масата. Отвори в началото, където на една страница бе изобразена цялата страна, нашарена с пъстрата мозайка на щатите. Провери мащаба и описа кръг с нокътя на показалеца си.

– Почти навсякъде без Калифорния – каза той. – Половината щат Вашингтон, половината Орегон и абсолютно всичко друго без

Калифорния. Милиони квадратни километри.

В залата настана унила тишина.

– Преди Вашингтон има планини, нали така? – каза Макграт. – Да предположим, че още не са във Вашингтон. Нито пък в Орегон. Да махнем Калифорния, Аляска и Хавай. Ето че вече стеснихме района. Остават само четирийсет и един щата, нали? Хайде на работа.

– Може да са минали в Канада – каза Броган. – Или в Мексико. Може да са се прехвърлили на кораб или самолет.

Милошевич сви рамене и дръпна атласа от ръката му.

– Ти си бил голям песимист – рече той.

– Игла в купа сено, дявол да го вземе – отвърна Броган.

Три етажа над тях специалистите по отпечатъци оглеждаха четката, която донесе Броган. Тя бе използвана само веднъж и то от доста несръчен човек. Боята бе протекла от космите по тенекиената лента, която ги свързваше с дървената дръжка. Личеше, че човекът е притискал лентата от едната страна с палеца си, от другата с показалеца и средния пръст. Това подсказваше, че е бил среден на ръст и се е надигал, за да замаже плоска повърхност наравно с лицето си или малко по-горе, при което дръжката е сочела надолу. Височината на форд еконолайн бе мъничко над два метра. Надписът би трябвало да е на около метър и седемдесет и пет над земята. Досега компютърът не бе успял да пресметне ръста на този тип, защото камерата го показваше седнал зад волана, но според начина, по който боравеше с четката, излизаше, че е висок около метър и седемдесет, може би малко повече, и се е пресягал да боядисва на няколко сантиметра над нивото на очите си. Енергично, със силен страничен замах. Крайният резултат едва ли беше изящен.

Прясната боя съхранява чудесно отпечатъците от пръсти и техниките веднага разбраха, че няма да имат проблеми. За всеки случай обаче приложиха всички възможни методи – от флуороскопията до традиционния сив прах. В крайна сметка получиха три отпечатъка и половина. Ясно личаха палецът, показалецът и средният пръст на дясната ръка, а като добавка откриха и страничен отпечатък от малкия пръст. Изчистиха изображенията с компютър и ги изпратиха по информационната мрежа до Хувър Билдинг във Вашингтон. Прибавиха кодово нареждане до тамошната база данни да ги провери с максимална бързина.

В лабораторията на ФБР изследователите бяха разделени на два

екипа. Разглобиха изгорелия пикап и половината персонал се зае да проучва микроскопичните характеристики, присъщи единствено за тази кола. Останалите се ровеха из откъслечните архивни данни на производителите, търсейки сведения за изработката и продажбите на автомобила.

Колата бе додж, произведен в Детройт преди десет години. Номерата върху шасито и двигателя бяха оригинални. Чрез тях производителят успя да уточни датата на първоначалната доставка. Пикапът бе напуснал заводския портал през април, за да потегли с железопътен вагон към Калифорния. Оттам го бяха изпратили на автомобилен търговец в Мохаве. Търговецът бе платил с чек през май и данните на производителя свършваха дотук.

Две години по-късно фирмата в Мохаве бе фалирала. Сега я притежаваше нов собственик. В компютъра му се пазеха данните за всички по-нови сделки. Старите документи лежах в склада. Не всеки ден Академията на ФБР търси помощ от малък автомобилен салон в покрайнините на пустинята, тъй че нещата тръгнаха бързо. Директорът по продажбите обеща лично да издири информацията и да позвъни където трябва.

Самият автомобил бе изгорял до железата. По-меките части бяха напълно изчезнали. Вътре нямаше нищо съществено. Нямаше жетони за минаване през мостове или тунели. Лепенките по стъклата бяха изчезнали заедно със самите стъкла. Оставаше само калта. Техниците изрязаха двата задни калника заедно с извитите ламарини над водещите колела и предпазливо пренесоха всичко в отдел „Анализ на материали“. Всеки автомобил сам изписва своя маршрут в слоевете от кал, които се натрупват отдолу. Геолозите на Бюрото сваляха слой след слой, за да узнаят къде е бил този пикап и откъде идва.

Горящите гуми бяха спекли калта като цимент. Част от по-меките кристалчета се бяха превърнали в стъклена корица. Но слоевете личаха ясно. Външните бяха тънки. Геолозите стигнаха до извода, че са натрупани при дълго пътешествие през страната. По-навътре имаше двегодишен слой от скални частици. Необичайна и интересна смес. Комбинацията от пясъци беше такава, че лесно щяха да определят точния им произход. Под тази смес лежеше дебел основен слой от пустинен прах. Геолозите веднага решиха единодушно, че пикапът е започнал своята кариера нейде около пустинята Мохаве.

Всяка една служба за охрана на обществения ред в четирийсет и

петте щата разполагаше с описанието и номера на откраднатия бял форд. Всеки дежурен полицаи в страната бе получил нареждане да го търси, независимо дали е в движение, или спрял, изгорен, скрит или захвърлен. За кратък период през онази сряда фордът стана най-търсената кола на планетата.

Макграт седеше на председателското място в тихата зала, пушеше и чакаше. Не се надяваше на успех. Ако камионетката беше паркирана и скрита, едва ли щяха да я намерят. Просто задачата бе непосилна. Можеше да се спотайва в който и да било гараж или хамбар. Ако все още беше някъде по пътищата, шансовете ставаха по-добри. Сега най-важният залог в живота на Макграт зависеше от един дребен факт: дали за четирийсет и осем часа похитителите бяха стигнали до целта си, или все още се движеха.

Два часа след като почна търпеливото си издирване сред огромно количество отпечатъци, компютърът стигна до име: Питър Уейн Бел. Отпечатъците съпадаха идеално: десен палец, показалец и среден пръст. Според компютъра имаше висока степен на съвпадение и с частичния отпечатък от малкия пръст.

– На трийсет и една години – каза Броган. – Родом от Мохаве, Калифорния. Арестуван на два пъти за сексуални престъпления. Преди три години обвинен в двойно изнасилване, но не е стигнал до съд. Жертвите са лежали три месеца в болница. Бел представил алиби от трима свои приятели. Жертвите не успели да го разпознаят, били прекалено потресени от побоя.

– Симпатията – обади се Макграт.

Милошевич кимна.

– И Холи му е в ръцете. Затворена в неговата кола.

Макграт не отговори. В този момент иззвъня телефонът.

Той вдигна слушалката. Изслуша бързо, задъхано съобщение. Поседа неподвижно и другите двама видяха как лицето му бавно грейва, като че е видял в един и същ ден любимите му отбори да печелят всички купи – по бейзбол, футбол, баскетбол и хоккей, – а синът му се е дипломирал с отличие в Харвард и акциите му са хвъркнали до тавана.

– Аризона – изрева той. – Намират се в Аризона и карат на север по шосе 1–60.

Един стар ветеран от пътната полиция на Аризона бе засякъл бяла

камионетка да навлиза неправилно в съседното платно на шосе 1–60 малко преди острия завой край градчето Глоуб, на стотина километра източно от Финикс. Полицията скъси дистанцията и провери номера. Забеляза синия овал с марката „Форд Еконолайн“. Включи микрофона и съобщи в участъка. После светът полуля. Казаха му да се лепне за камионетката на всяка цена. Щели да пратят хеликоптери от Финикс, Флагстаф и дори чак от Албукърки в Ню Мексико. Всички налични полицейски коли тръгнаха подир него от юг. Отпред Националната гвардия слагала бариери. След двацет минути, рекоха, ще имаш подкрепа, каквато не си и сънувал. А дотогава си най-важният полицай в цяла Америка.

Търговският директор от представителството на „Додж“ в Мохаве позвъни във ФБР само след час. Лично беше отишъл в архива да изрови старите сведения за продажбите, направени от предишния собственик преди десет години. Въпросният пикап се оказа закупен през месец май от един производител на цитрусови плодове в Кендал, на осемдесет километра южно от Мохаве. През първите четири години човекът бе идвал за профилактика и обслужване, след това дирите му се губеха. Беше купил колата на четиригодишно изплащане и се казваше Дъч Боркен.

Половин час по-късно краденият бял форд бе изминал още четирийсет и пет километра на север по шосе 1–60 в Аризона и заемаше острия край на изтеглена капковидна колона от петдесет автомобила, устремени след него. Високо горе се носеха с рев пет хеликоптера. Пред него, петнайсет километра на север, шосето бе преградено и още четирийсет коли чакаха на платното, подредени в правилен клин. Цялата операция се ръководеше от старшия агент на ФБР във Финикс. Той седеше в челния хеликоптер и наблюдаваше покрива на камионетката през бистрия пустинен въздух. Носеше слушалки с микрофон и говореше непрекъснато.

– Добре, момчета. Хайде сега, всички заедно. Давай, давай, давай!

Челният хеликоптер се изтегли нагоре и следващите два пикираха към шосето. Изравниха скорост с камионетката и увиснаха точно пред нея от двете страни на платното. Отзад полицейските коли запречиха цялото шосе, включиха едновременно лампите и надуха сирените. Третият хеликоптер слезе надолу и полетя на заден ход пред самата камионетка, само на три метра над платното. Червените лампи мигаха, витлата ревяха из въздуха. Вторият пилот подхвана серия изразителни

жестове с протегнати ръце и разперени длани, сякаш се мъчеше сам да спре колата. После всички сирени замлъкнаха изведнъж и се включи огромният мегафон пред хеликоптера. Гласът на втория пилот отекна с невероятна мощ, заглушавайки свистенето и рева на витлата.

– ФБР – изрева гласът. – Заповядваме да спрете веднага. Повтарям, заповядваме незабавно да спрете колата.

Камионетката продължаваше да се движи. Хеликоптерът пред нея зави и се издигна. После отново слезе, този път още по-близо, продължавайки да лети заднишком само на три метра от кабината.

– Обкръжени сте – изкрещя вторият пилот през грамадния мегафон. – Зад вас има сто полицейски служители. Пътят отпред е затворен. Ня-мате избор. Трябва да намалите скоростта и да спрете. Незабавно.

Полицейските автомобили отново включиха сирените и най-предните минаха от двете страни на камионетката. Сега я обгръщаше плътен поток от вражески машини. Тя се опита да ускори, после забави ход. Зад нея трескавите преследвачи натиснаха спирачките и взеха да отбиват встрани. Хеликоптерите се вдигнаха, без да избързват. Камионетката се движеше все по-бавно. Полицейските коли спираха една по една – броня до броня, врата до врата. Камионетката отби и спря. Хеликоптерите увиснаха над нея. Първите коли рязко завиха и удариха спирачки само на сантиметри от предната броня на форда. Отвсякъде изскачаха полицаи. Дори и през рева на хеликоптерите ясно се чуваше как прещракват пушки и стотици служебни револвери.

В Чикаго Макграт не чу нито пушките, нито револверите, но чуваше как старшият агент от Финикс крещи по радиото. Сигналът от неговия микрофон в хеликоптера минаваше през Вашингтон и стигаше до високоговорителя върху дългата заседателна маса. Развълнуваният агент говореше непрекъснато – половината приказки бяха инструкции към екипа, другата половина коментираше всичко, което вижда на пътя под себе си. Макграт седеше с изстинали, влажни ръце и се взираше във високоговорителя, сякаш вярваше, че ако още малко напрегне очи, ще го превърне в кристално кълбо и ще види какво става долу.

– Те спират, спират – говореше гласът от хеликоптера. – Вече са неподвижни, спряха на пътя, обкръжени са. Никой да не стреля без моя команда, все още не излизат, отворете вратите, отворете проклетите врати и ги измъкнете навън, добре, отпред са двама, двама са, един шофьор и един пътник, сега излизат, вече са вън, хванете ги, вкарайте ги в някоя

кола, вземете ключовете и отворете каросерията, внимавайте обаче, вътре има още двама заедно с нея. Добре, минаваме отзад, заобикаляме, задните врати са заключени, ще опитаме с ключа. Знаете ли какво? Надписът отстрани е непокътнат. Вижда се съвсем ясно. „Брайт Спарк Електрик“. Не трябваше ли да е премахнат, а? Замазан или нещо такова?

Из заседателната зала в Чикаго увисна мъртвешка тишина. Макграт преbledня. Милошевич го гледаше. Броган спокойно зяпаше през стъклата.

– И защо се движите на север? – запита Макграт. – В Чикаго ли се връщате?

Гласът продължаваше да се лее от говорителя. Те отново се завъртяха към него. Напрегнаха слух. Свистенето на витлата леко заглушаваше забързаните думи.

– Задните врати се отварят. Вратите са отворени, отворени са, нашите влизат, отвътре излизат хора, ето ги, какво става, по дяволите? Вътре има десетки хора. Всички излизат. Продължават да излизат. Вътре има двайсет или трийсет души. Каква е тая проклета история?

Агентът замлъкна. Явно слушаше съобщение от земята. Макграт, Броган и Милошевич гледаха прациящия говорител. Той мълча дълго. Не се чуваше нищо, освен тежкото дишане на агента, грохотът на витлата и пукотът на атмосферни смущения. Сетне гласът заговори отново.

– Дявол да го вземе. Дявол да го вземе, Вашингтон, чувате ли ме? Знаете ли каква я свършихме току-що? Знаете ли къде ни пратихте? Спипахме товар мексиканци. Трийсетина нелегални емигранти от Мексико. Преди малко са ги взели от границата. Пътували за Чикаго. Разпращат, че на всички им обещали работа там.

21

Белият форд продължаваше да бучи неуморно. Сега се движеше по-бързо. Вече не лъкатушеше. След последните остри завои бе увеличил скоростта и продължаваше право напред. Шумът се засили – от бързото движение и от свистенето на въздуха през стотината дупчици по покрива.

Ричър и Холи се притискаха един до друг върху тесния дюшек. Лежаха по гръб и гледаха дупките. Всяка от тях бе ярка светеща точица. Не синя, а толкова ярка, че нямаше цвят. Просто светеща точка в мрака. Като математическа абстракция. Абсолютно светла върху абсолютно тъмната ламарина наоколо. Светлина, обратното на мрак. Мрак, липсата на светлина. Положително и отрицателно. Двете понятия влизаха в ярък контраст върху металния покрив.

– Искам да видя небето – каза Холи.

В камионетката беше топло. Не горещо, както през първия и част от втория ден. Свистящият въздушен поток бе отстранил този проблем. Вентилацията поддържаше поносима температура. Но все пак бе доста топло и преди малко Ричър свали ризата си. Сега я използваше вместо възглавница.

– Искам да видя цялото небе – каза Холи. – Не само късчета.

Ричър не отговори. Броеше дупките.

– Колко е часът? – запита Холи.

– Сто и тринайсет – каза Ричър.

Тя завъртя глава към него.

– Какво?

– Сто и тринайсет дупки на покрива – обясни той.

– Страхотно. Колко е часът?

– Три и половина.

Тя се сгуши по-близо. Завъртя се на една страна. Бе положила глава на рамото му. Левият ѝ крак лежеше върху неговия. Бедрото му беше притиснато между нейните.

– Сряда е, нали? – запита тя.

– Сряда – потвърди той.

Физически я усещаше по-близо до себе си, отколкото много други жени. Беше стройна и атлетична. Стегната и в същото време мека. Млада. Миришеше на хубаво. Налягаше го приятна дрямка. Беше леко

замаян. Не се заблуждаваше обаче относно намеренията ѝ. Тя се държеше свободно, но само с цел да облекчи болното си коляно и да не се търкулне на пода.

– Петдесет и един часа – каза Холи. – Петдесет и един часа не съм виждала небето.

Сто и тринайсет беше просто число. Не можеше да се получи чрез умножаване на други числа. Например сто и дванайсет е равно на петдесет и шест по две, двайсет и осем по четири или четиринайсет по осем. Но сто и тринайсет е просто число. Няма делители. Единственият начин да го получиш е, като умножиш сто и тринайсет по едно. Или като стреляш с пушка в тавана на камионетка.

– Ричър, започвам да се тревожа – каза Холи.

Петдесет и един часа. Петдесет и едно не беше просто число. Можеше да се получи, като умножиш седемнайсет по три. Три по десет прави трийсет, три по седем двайсет и едно, трийсет плюс двайсет и едно прави петдесет и едно. Значи не е просто число. Петдесет и едно има делители. Ричър придърпа веригата с лявата си ръка и здраво прегърна Холи.

– Всичко ще е наред – каза той. – Няма да ти сторят нищо лошо. Искат да те разменят за нещо. Ще се грижат да бъдеш в добро състояние.

Усети как Холи поклати глава върху рамото му. Съвсем лекичко, но решително.

– Не се тревожа за себе си – отвърна тя. – За теб ме е страх. Кой, по дяволите, би дал нещо, за да те спаси?

Той премълча. Нямахше какво да отговори. Тя се сгуши още по-близо. Ричър усети как при всяко примигване ресниците ѝ лекичко драскат гърдите му отстрани. Камионетката бучеше с непосилно напрежение. Явно шофьорът се мъчеше да надхвърли възможностите ѝ.

– Затова започвам да се тревожа – добави Холи.

– Добре де, наглеждай ме – каза той. – А пък аз ще наглеждам теб.

– Не съм те молила да го правиш.

– Знам, че не си.

– И изобщо не мога да го допусна – настоя тя.

– Не можеш и да ме спреш – възрази той. – Сега вече съм пряко заегнат. Те си го навлякоха. Исаха да ме застрелят. А аз имам едно правило, Холи: закачи ли ме някой, сам си носи последствията. Мъча се да бъда търпелив. Навремето в прогимназията имах една учителка, май беше на Филипините, защото вечно носеше голяма бяла шапка. Значи

трябва да е било някъде из топлите страни. Открай време си бях двойно по-едър от всички съученици и тя често повтаряше: брой до десет, преди да се ядосаш, Ричър. А този път броих повече. Много повече. Тъй че приемай го както искаш, за добро или за зло обаче ще бъдем заедно до края.

Замълчаха. Двигателят продължаваше да бучи.

– Ричър? – обади се Холи.

– Какво?

– Дръж ме здраво.

– Държа те.

И за да докаже думите си, той я прегърна нежно, с двете ръце. Холи се притисна към него.

– Ричър? – повтори тя.

– Да?

– Ще ме целунеш ли пак? Така ми става по-леко.

Той завъртя глава към нея и се усмихна в полумрака.

– И на мен май няма да ми навреди.

Осем часа с деветдесет-сто километра в час. Някъде между седемстотин и осемстотин километра. Толкова път бяха изминали. Според преценката на Ричър. И това започваше да му подсказва къде са попаднали.

– Намираме се в щат, където няма ограничения на скоростта – каза той.

Холи се размърда лениво.

– Какво?

– Караме бързо. От часове насам не сме слезли под сто километра. Лоудър е много старателен. Не би позволил на Стиви да кара толкова бързо, ако имаше опасност да ги спрат. Значи сме на път, където ограниченията на скоростта са доста високи или изобщо не съществуват. В кои щати има подобен правилник?

Тя сви рамене.

– Не знам точно. Май предимно в западните.

Ричър кимна. Описа дъга върху картата в главата си.

– Не се движим на изток, – каза той. – Това вече го уточнихме. Значи вероятно сме в Тексас, Ню Мексико, Колорадо, Уайоминг или Монтана. Може би дори в Айдахо, Юта, Невада или Аризона. До Калифорния още не сме стигнали.

Камионетката намали скорост и двамата чуха как бученето на

двигателя изтъня. После предавките изхрусяха – шофьорът превключваше от пета на четвърта скорост.

– Планини – каза Холи.

Не беше обикновен хълм. Нито обикновен баир. Равномерно, безкрайно изкачване. Шосе през планините. Добре проектирано, за да облекчи мъките на шофьорите, но на всеки изминат километър се изкачваха с двайсетина метра нагоре. Ричър усети полюшване – шофьорът почваше да задминава по-бавни автомобили. Не бяха много, но ги имаше. Продължаваше да кара на четвърта, натиснал педала докрай по баира, после даваше кратък отдиш на пета и пак натискаше.

– Може да им свърши бензинът – обади се Холи.

– Не е бензин, а нафта – отвърна Ричър. – Имахме такива машини в армията. Сто и петдесет литров резервоар. По шосе дизелът харчи около десет на сто. Значи към хиляда и петстотин километра, докато свърши.

– Така могат и от Щатите да ни изкарат – каза тя.

Продължаваха все напред. Час подир час камионетката се носеше с рев из проходите, докато най-сетне изостави шосето. Вече бе паднала нощ. Ярките точки по ламарината помръкнаха. После напълно изчезнаха. Станаха по-тъмни от самия покрив. Позитив и негатив. Двамата усетиха рязкото люшкане, когато колата отби надясно от шосето. После гумите захапаху неравния път и камионетката направи още един десен завой. След това всичко се обърка – завои, спиране, ускоряване. Неравни надолница и остри извивки по стръмното с мъчителна смяна на скоростите. Плавни спускания по широки завои, лоша настилка, добра настилка, стръмнини, чакъл под колелата, бабуни и ями. Ричър си представяше как лъчите на фаровете подскачат нагоре и надолу, надясно и наляво.

Камионетката съвсем намали скоростта. Рязко зави наляво. Изтрополи по някакъв дървен мост. После с мъчителен рев заподскача по черен път. Движеше се бавно, залитайки настрани. Сякаш караха по пресъхнало речно корито. Някакъв тесен, каменист път. Ричър имаше чувството, че са съвсем близо до целта. Шофьорът вече караше по-спокойно. Като че виждаше края на пътешествието.

Но финалната отсечка отне доста време. Караха бавно и пътят беше лош. Изпод гумите хвърчеше чакъл, примесен с дребни камъни. Колелата се хлъзгаха ту наляво, ту надясно. Така продължи четирийсет минути. Петдесет. На Ричър му стана студено. Седна и изтръска ризата си.

Надяна я. Един час по разбития път. Със скорост около дваисет, може би трийсет километра.

Най-сетне пристигнаха. С последен напън камионетката изкатери един наклон и излезе на равно. Продължи още няколко метра и спря. Двигателят стихна. Настана зловеща тишина. Ричър не чуваше нищо освен необятно безмълвие, в което тихо пукаше изстиващият ауспук. Усети как двамата отпред седят мълчаливи и изтощени. После слязоха. Чу как предните врати се отвориха и пружините на седалките изскърцаха. Чу стъпките им по чакъла. Вратите се затръшнаха с оглушителен метален трясък сред нощния покой. Отново се чу хрущене на стъпки. Ключовете тихо звънтяха в ръката на шофьора.

После Ричър чу как ключът се плъзна в ключалката. Езичето щракна. Дръжката се завъртя. Вратата се отвори. Лоудър я закачи със скобата. После отвори другото крило. Закачи и него. Размаха глока. Ричър помогна на Холи да пропълзи по ръбестия под. Слезе долу. Веригата около китката му издрънча на земята. Пое Холи и я спусна до себе си. Стояха един до друг и се облягаха на каросерията. Огледаха се.

Холи бе казала, че иска да види небето. Сега стояха под най-необятното небе, което Ричър някога бе виждал. Тъмносино като мастило, почти черно и безгранично. Простираше се нагоре до неописуеми висини. Беше огромно. Осейваха го милиарди блестящи звезди. Далечни, но неестествено ярки. Те се рояха из далечните хладни предели на вселената. Огромно нощно небе, достигащо края на вечността.

Намираха се на горска поляна. Ричър усети тежкия дъх на борова смола. Мощен аромат. Чист и свеж. От всички страни ги обграждаше черен горски масив. Дърветата закриваха назъбените планински склонове. Бяха на поляна, обкръжена от планински гори. Голяма поляна, безкрайно мрачна и тиха. Отдясно Ричър зърна неясните черни очертания на сгради. Дълги, ниски постройки. Някакви дървени бараки, сгъшени в тъмното.

В края на поляната имаше хора. Стояха сред най-близките дървета. Ричър смътно различаваше силуетите им. Около петдесет-шейсет души. Просто стояха, неподвижни и мълчаливи. Носеха тъмни дрехи. И лицата им бяха тъмни. Зацапани с нощна маскировка. Очите им се белееха на фона на черните дървета. Носеха оръжие. Ричър забеляза пушки и автомати. Закачени небрежно по раменете на мълчаливите, вторачени хора. Имаше и кучета. Няколко едри кучета с дебели кожени каишки.

Сред хората имаше и деца. Ричър ги видя как стоят на мълчаливи групички и гледат с широко разтворени, сънени очи. Бяха се струпали

зад възрастните – неподвижни, леко извърнали рамене настрани, обзети от страх и недоумение. Сънени деца, събудени посред нощ, за да присъстват на някакво събитие.

Лоудър бавно се завъртя и махна на мълчаливите хора да дойдат по-близо. После описа с ръка широк кръг като цирково конферансие.

– Спихахме я – изкрещя той в тишината. – Федералната кучка е тук.

Гласът му отекна мощно из далечните планини.

– Къде сме, по дяволите? – попита го Холи.

Лоудър се обърна с усмивка към нея.

– При нас, кучко – тихо отвърна той. – Там, откъдето федералните ти приятелчета не могат да те измъкнат.

– Защо не? Къде сме, по дяволите?

– Ще ти е трудно да го разбереш – каза Лоудър.

– Защо? Все трябва да сме някъде, нали така? Някъде в Щатите.

Лоудър поклати глава.

– Не.

Холи го изгледа с недоумение.

– Канада?

Той пак поклати глава.

– Не сме в Канада, кучко.

Холи се озърна към дърветата и планините. Погледна нагоре към необятното нощно небе. Потръпна от внезапно налетелия хлад.

– Във всеки случай това не е Мексико – каза тя.

Лоудър широко разпери ръце.

– Пред теб е една съвсем нова страна – обяви той.

В сряда вечер из чикагския отдел цареше погребално настроение и в известен смисъл наистина ставаше дума за погребение, защото всички надежди да спасят Холи бяха мъртви. Макграт знаеше, че най-добрият шанс е ранният шанс. Ранният шанс бе отминал. Ако Холи все още бе жива, сега се намираще в плен някъде из северноамериканския континент и нямаше надежда да се разбере къде е, преди похитителите да се обадят. А засега те не се обаждаха, макар че бяха изминали около шейсет часа след отвличането.

Макграт седеше край дългата маса в заседателната зала на третия етаж. Пушеше. В залата беше тихо. Милошевич седеше отстрани, с гръб към прозорците. През целия следобед слънцето бе пълзяло бавно по небосклона, за да отстъпи най-сетне място на вечерния здрач. Заедно с него се бе променяла температурата в залата и сега ги обгръщаше меката топлина на лятна привечер. Но двамата усещаха само хладните тръпки на разочарованието. Почти не вдигнаха глави, когато пристигна Броган. Той стискаше наръч компютърни разпечатки. Не се усмихваше, но лицето му изразяваше умерен оптимизъм.

– Откри ли нещо? – запита Макграт.

Броган кимна енергично и седна. Раздели разпечатките на четири купчинки и ги вдигна една по една.

– Куонтико – каза той. – Открили са нещо. И криминалният архив във Вашингтон. Те пък ни пращат три неща. А на мен ми хрумна идея.

Подреди листовете на масата пред себе си и вдигна глава.

– Чуйте сега. Графичен гранит, взаимопроникващи кристали, кремък, гнайс, шисти, слоести метаморфни скали, кварцити, кварцови кристали, червен пясъчник, триасов червен пясък, киселинни вулканични породи, розов фелдшпат, зелен хлорит, желязна руда, едрозърнест пясъчник, пясък и тиня. Знаете ли какво е това?

Макграт и Милошевич свиха рамене й поклатиха глави.

– Геология – каза Броган. – В Академията са проучили пикапа. Геолози от отдел „Анализ на материали“. Заели се с мръсотията, полепнала отдолу по калниците. Открили какво представлява и разбрали къде е била колата. По метала полепват дребни частици скала и пръст. Образува се един вид геоложки отпечатък.

– Добре де, къде е била? – запита Макграт.

– Започнала е от Калифорния – каза Броган. – Някой си Дъч Боркен, производител на цитруси, я купил преди десет години в Мохаве. Това го знаем от производителя. Не е свързано с геологията. После учените казват, че е била една-две години в Монтана. И накрая потеглила насам по северните пътища през Северна Дакота, Минесота и Уисконсин.

– Сигурно ли е? – запита Макграт.

– Като счетоводство на мафиот – каза Броган. – Само дето не е писано с мастило върху хартия, а с кал по ламарините.

– Кой е този Дъч Боркен? Има ли нещо общо?

Броган поклати глава.

– Не. Дъч Боркен е починал.

– Кога? – запита Макграт.

– Преди около две години. Взел голям заем от банката, реколтата отишла по дяволите, ипотеката му изтекла, тогава налупал пушката и си пръснал черепа из цяла Калифорния.

– И по-нататък?

– Синът му откраднал пикапа. Строго погледнато, колата вече е била собственост на банката, нали така? Синът я взел и повече не се мярнал. Банката подала оплакване, местните ченгета се опитали да намерят колата, но не успели. Тя не е регистрирана. В архивите няма никакви данни. Накрая ченгетата зарязали търсенето – на кой му пука за някакъв си раздрънкан пикап? Но според мен Боркен младши е изчезнал с нея в Монтана. Определено е била две години в Монтана, учените са категорични.

– Имаме ли нещо за тоя Боркен младши? – запита Макграт.

Броган кимна. Вдигна следващия лист.

– Данните за него с лопата да ги ринеш. Плъзнал е из целия криминален архив като мравуняк на пикник. Казва се Бо Боркен. Трийсет и пет годишен, ръст сто и осемдесет сантиметра и точно толкова килограма тегло. Едър тип, а? Параноична психика, крайно десни политически убеждения. Сега е водач на нелегален въоръжен отряд. Фанатик до мозъка на костите. Поддържа връзки с други подобни отряди из цялата страна. Главен заподозрян за обир в Северна Калифорния. Нападение срещу бронирана кола, превозваща двама милиона в облигации, платими на предявител. Шофьорът загинал. Предполагат, че е работа на нелегални отряди, защото някои от нападателите носели военни униформи. Подозрението паднало върху Боркен. Но не успели да му го лепнат. От архивите не става ясно защо. А за нас е интересно, че преди тая

история Бо Боркен заедно с неколцина други потвърдил алибито на Питър Уейн и го отървал от съда за изнасилване. Значи има доказана връзка с човек, забелязан на местопрестъплението.

Милошевич надигна глава.

– И отрядът му е в Монтана, така ли?

Броган кимна.

– Можем дори приблизително да посочим в коя област. Учените глави от Чикаго са си харесали две-три долини в северозападния край на Монтана.

– Може ли да са толкова точни? – запита Милошевич.

Броган кимна отново.

– Обадих им се. Казаха, че утаечната порода по калниците била характерна за едно конкретно място. Преди милион години ледниците били остъргали някакви много стари скали, които лежали по-близо до повърхността, отколкото другаде, и всичко това се смесило с обикновената скала – тя също била стара, но не чак толкова, нали разбираш. Своеобразна смес. Попитах ги как могат да са толкова сигурни. А те рекоха, че просто я разпознават, както аз бих разпознал майка си на тротоара от двайсетина метра. Идвала от някакви ледникови долини в североизточния край на Монтана, където някога огромните ледници слизали откъм Канада. Имало и някакъв съвсем различен натрошен пясъчник. Горската охрана го използвала за покритие на планинските пътища.

– Добре – каза Макграт. – Значи тия приятели са били две години в Монтана. Но дали са се върнали пак там?

Броган вдигна третата купчинка запечатки. Разгъна картата. И се усмихна за пръв път от понеделник насам.

– Върнали са се, и още как. Гледайте картата. Прекият път от Чикаго до северозападния край на Монтана минава през Северна Дакота, нали? Тази сутрин някакъв тамошен фермер тръгнал да се поразходи. И знаете ли какво намерил в канавката?

– Какво? – запита Макграт.

– Мъртвец. Насред пасищата, на километри от най-близката сграда. Естествено, фермерът викнал ченгетата, те взели отпечатъци от трупа и компютърът ги разпознал.

– Кой е бил? – запита Макграт.

– Питър Уейн Бел – каза Бросан. – Един от похитителите на Холи.

– Значи мъртъв? Как е умрял?

– Не знам как. Може да са се скарали. На тоя Бел умът му е бил в гащите. Вече знаем това, нали? Може да е налетял на Холи и тя да го е

очистила. Сега да сложим линия върху картата и да погледнем. Били са на път към Монтана. Сто на сто. Така трябва да е било.

– С каква кола? – прекъсна го Макграт. – Да не речеш, че е била бяла камионетка?

– Да, с бяла камионетка – каза Броган.

– Онзи форд беше единствената открадната бяла кола – възрази Макграт.

Броган поклати глава. Вдигна четвъртата купчинка документи.

– Новата ми идея. Проверих дали Рубин не е наемал камионетка.

Макграт го изгледа с недоумение.

– Че за какъв дявол му е на зъболекар камионетка?

– Не е бил той – каза Броган. – Предположих, че може онези да са наели камионетка с кредитните карти на зъболекаря. Изглеждаше доста разумно. Защо да поемат рискове с крадена кола, когато могат да си я наемат – нали са имали краден портфейл, тъпкан с кредитни карти, шофьорски документи и тъй нататък? Обадох се тук-там. И излезе, че в понеделник сутринта около девет часа някой си доктор Рубин е наел форд еконолайн от клона на „Чикаго-Ю-Драйв“ в южните предградия. Попитах ги дали е приличал на снимката в шофьорската книжка. Рекоха, че нямали навика да се заглеждат. Щом кредитната карта била наред, другото не ги интересувало. Тогава попитах каква е на цвят колата. Казаха, че всичките им коли са бели. А надпис имат ли отстранени? Ами да, голям зелен надпис „Чикаго-Ю-Драйв“ на височина около метър и седемдесет.

Макграт кимна.

– Ще се обадя на Харланд Уебстър. Искам да ме изпрати в Монтана.

– Мини по-напред през Северна Дакота – каза Уебстър.

– Защо? – попита Макграт.

За момент настана мълчание.

– Карай стъпка по стъпка – каза Уебстър. – Трябва да проверим тая история с Питър Уейн Бел. Тъй че отскочи най-напред до Северна Дакота, ако обичаш.

– Сигурен ли си, шефе?

– Търпение и труд. Това ще ни оправи. Опитай се да намериш следа. Засега този метод излезе най-подходящ. А твоят Броган свърши добра работа. Харесва ми.

– Тогава да действаме, шефе – предложи Макграт. – Направо в

Монтана.

– Да не се втурваме слепешком – отвърна Уебстър. – Още не знаем кой, къде и защо. Това трябва да разберем, Мак.

– Вече знаем кой и къде – възрази Макграт. – Онзи Бо Боркен. В Монтана. Всичко е ясно, нали?

Уебстър отново помълча.

– Може би. Но защо?

Макграт подпря слушалката с рамо и запали следващата цигара.

– Нямам представа – неохотно призна той.

– Огледахме портретите – каза Уебстър. – Пратих ги в отдел „Психология на поведението“.

– И какво?

– Не знам. В онзи отдел са големи умници, но какво можеш да разбереш от една нищо и никаква снимка?

– Има ли изобщо някакви изводи? – запита Макграт.

– Да, в общи линии. Смятат, че трима от групата са обединени, а едрият тип стои някак отделно. Тримата изглеждат еднакво. Забеляза ли го? Еднакво обучение, еднаква външност, може би и роднински връзки. Вероятно нещо ги свързва. Онзи Бел е от Калифорния. Мохаве, нали така? Бо Боркен също. Момчетата предполагат, че тримата са земляци. Типични жители на Западното крайбрежие. Едрият обаче е различен. Други дрехи, друга стойка, друго телосложение. Нашите антрополози смятат, че може да е чужденец, поне отчасти, да речем син на емигранти. Руса коса и сини очи, но има нещо странно в лицето. Казват, че може да е европеец. Едър мъжага. Не напомним с гимнастика, а едър по рождение.

– И какво? – запита Макграт. – Стигнаха ли до някакви изводи?

– Може да е европеец – каза Уебстър. – Едър, жилав, може би от Европа. Боят се да не излезе някакъв терорист. Или наемник. Сега проверват в чужбина.

– Терорист? – повтори Макграт. – Наемник? Но защо?

– Там е цялата работа. Трябва да разберем защо. Ако този тип наистина е терорист, какво точно цели? Кой кого е наел? Кой е движещата сила? Дали доброволците на Боркен са го наели да им помогне, или е точно обратното? Дали няма да се окаже, че върти своя игра? И че е наел отряда на Боркен само за местен колорит?

– Какво става, по дяволите?

– Хващам самолет за Чикаго – каза Уебстър. – Поемам прякото ръководство, Мак. Проклетият случай е толкова важен, че се налага да го

сторя, нали? Старият ще очаква от мен нещо подобно.

– Кой по-точно? – кисело запита Макграт.

– Който си избереш. И двамата.

Когато Броган потегли към летище О'Хеър, вече притъмняваше. Бяха минали шест часа от аризонския лов на мексиканци. Макграт беше до него на предната седалка, Милошевич седеше отзад. Не разговаряха. Броган мина отвъд телената мрежа и спря край военната писта. Без да излизат от колата, тримата зачакаха реактивния самолет на ФБР. Той пристигна след двайсет минути. Видяха го как кацна и бързо се насочи към тях. После спря под блясъка на прожекторите. Двигателите все още ревяха, когато вратата се отвори и стълбичката падна. Харланд Уебстър подаде глава и се огледа. Забеляза ги и размаха ръка. Енергичен, настоятелен жест. Повтори го още веднъж.

Тримата се вмъкнаха в малкия самолет. Стълбичката се сгъна и вратата хлътна на място с тихо шумолене. Уебстър ги поведе към две двойни седалки, разделени от малка масичка. Седнаха – Макграт и Броган срещу Уебстър и Милошевич. Докато закопчаваха коланите, самолетът отново запълзя по пистата. Направи завой и зачака. Разтърси се от грохота на двигателите, после стремително литна напред по дългата бетонна ивица и изведнъж се озова във въздуха. Зави на северозапад, изравни и с мощен рев пое по новия курс.

– Добре, нека разгледаме такава версия – каза Уебстър. – Дъщерята на председателя на съвета на началник-щабове е отвлечена от някаква терористична група с чуждестранна подкрепа. Ще му бъдат поставени искания. Свързани с един или друг военен въпрос.

Макграт поклати глава.

– Чиста глупост. Как стават тия работи? Нали просто ще го изместят от поста. Едва ли има недостиг на стари офицери, мечтаещи да си наместват дебелия задници на някой стол в Пентагона.

Броган кимна предпазливо.

– И аз така смятам, шефе. Изключено.

Уебстър кимна.

– Именно. И какво ни остава?

Тримата не отговориха. Никой не искаше да изрече думата.

Самолетът догони заревото на залеза и кацна във Фарго, Северна Дакота. Чакаше ги с кола един агент от централата в Минеаполис.

Броган и Милошевич не му направиха впечатление, а беше прекалено горд, за да покаже, че го изненадва присъствието на чикагския старши агент. Но явно бе развълнуван от срещата с Харланд Уебстър. Развълнуван и решен на всяка цена да покаже колко струва.

– Открихме скривалището им, сър – съобщи той. – Използвали са го снощи, после са продължили. Всичко е ясно. Намира се на около два километра от мястото, където е намерен трупът.

Два часа пътуваха на северозапад сред полумрак и напрегната тишина. Колата пълзеше като насекомо сред безкрайни нивя, засети с ечемик, пшеница, фасул и овес. После агентът зави надясно и фаровете плъзнаха по също тъй безкрайни пасища под тъмносивото небе. Слънцето отдавна бе залязло на запад. След още няколко завоя спряха край оградата на някакво ранчо. Оградата се губеше в мрака, но на двайсетина метра от тях фаровете осветяваха жълта полицейска лента, опъната между две дървета, полицейска кола и един пикап, вероятно на съдебния лекар.

– Тук са открили трупа – каза местният агент.

Той извади фенерче от джоба си. Нямаше кой знае какво за гледане. Обикновена буренясала канавка между шосето и оградата. Десетина метра от нея бяха утъпкани. Тялото вече го нямаше, но съдебният лекар бе изчакал, за да разкаже подробностите.

– Смахната работа – каза той. – Бил е удушен. Няма съмнение. Пригискали са лицето му в нещо меко, докато се задуши. По цялото лице и в очите има микроскопични кръвоизливи, каквито се получават при задушаване.

Макграт сви рамене.

– Защо да е смахната работа? И аз бих удушил тая отрепка при пръв удобен случай.

– Въпросът е какво са направили преди и след това – обясни лекарят. – Струва ми се, че някой здравата го е блъснал в стена или може би в ламарините на кола. Черепът му е пукнат отзад и има три счупени прешлена. После са го ритали в корема. Вътрешностите му са размазани. Буквално на пихтия. Извънредна жестокост и страшна сила. Който и да го е сторил, никак не бих искал да му се изпреча на пътя.

– Това е било преди – каза Макграт. – А после?

– Преместили са тялото. Трупните петна са съвсем объркани. Сякаш някой е пребил тоя тип, удушил го е, оставил го е да лежи около час, после е размислил и е донесъл трупа да го захвърли тук.

Уебстър, Макграт и Броган свиха рамене едновременно.

Милошевич надничаше в канавката. Отстъпиха на платното и дълго стояха, загледани в необятния мрачен пейзаж, после се върнаха към колата.

– Благодаря, докторе – подхвърли Уебстър. – Добра работа.

Лекарят кимна. Вратите на колата се затръшнаха. Местният агент включи двигателя и подкара по пътя на запад, където бе изчезнало слънцето.

– Здравениякът командва – каза Уебстър. – Всичко е ясно, нали? Налел е тримата да му свършат някаква работа. Питър Уейн Бел е нарушил правилата. Започнал е да закача Холи. Безпомощна, болна жена, при това млада и хубава – прекалено голямо изкушение за животно като него, нали?

– Вярно – потвърди Бруган. – Но онзи тип е професионалист. Наемник, терорист или нещо такова. Не е предвиждал забавления с пленничката. Побеснял и пречукал Бел. За назидание на останалите.

Уебстър кимна.

– Тъй трябва да е било. Само здравениякът може да го е сторил. От една страна, защото командва и има това право, а, от друга страна, притежава необходимата сила, за да размаже човека по такъв начин.

– Значи я пази? – запита Макграт.

– Пази си капиталовложението – кисело го поправи Уебстър.

– В такъв случай да се надяваме, че засега не е пострадала – каза Макграт.

Никой не му отговори. След километър и половина колата рязко зави наляво и заподскача по разнебитен черен път. Фаровете осветиха групичка дървени сгради.

– Тук са спрели – каза местният. – Стара коневъдна ферма.

– Изоставена ли е? – запита Макграт.

– До вчера не беше. Днес няма жива душа.

Спряха пред конюшната и излязоха в мрака. Вратата беше широко разтворена. Местният агент остана при колата, а Уебстър, Макграт, Бруган и Милошевич влязоха вътре. Зашариха наоколо с фенерчетата. Беше мрачно и влажно. Калдъръмен под, позеленял от мъх. Отделения за конете от двете страни. Тръгнаха напред. По централната пътека към дъното. Дясното отделение беше изпотрошено от пушечен изстрел. В задната стена зееше огромна дупка. Дъските бяха изхвъркнали навън. Навсякъде се валяха прогнили трески.

В крайното ляво отделение имаше дюшек. Захвърлен накриво върху зелениясалите камъни. От желязна халка на стената в дъното висеше верига. Халката бе сложена там преди век, за да връзват коне. Но снощи

бе послужила, за да приковат жена. Уебстър се приведе и вдигна чифт лъскави белезници, закопчани с едната халка за двата края на веригата. Броган коленичи и събра от дюшека няколко дълги черни косъма. После двамата с Милошевич тръгнаха да претърсят другите отделения. Макграт погледа, сетне излезе от конюшната. Обърна лице на запад и се вторачи в мястото, където слънцето бе потънало зад хоризонта. Стоеше и гледаше към безкрайната тъмнина, сякаш вярваше, че ако напегне очи и изчака достатъчно дълго, ще съзре Холи, макар да ги делиа осемстотин километра.

23

Никой не можеше да съзре Холи, защото беше сама и под ключ в затворническата стая, изградена специално за нея. От горската поляна я отведоха четири мълчаливи жени с тъмнозелени униформи, маскировъчен грим по лицата, автомати на раменете и резервни пълнители на коланите. Дръпнаха я от Ричър и я повлякоха през поляната към дърветата по коридор от шушукащи, плюещи, ухилени хора. После дойде мъчителното изкачване по камениста пътека. След около километър и половина пак излязоха от гората и приближиха голяма бяла сграда. Жените не казаха нито дума. Просто влязоха и я избутаха по стълбището към втория етаж. Отвориха масивната нова врата и накараха Холи да се изкачи в стаята. На прага имаше стъпало, защото подът беше с педя и половина по-висок от външния коридор. Докато се придвижваше напред и нагоре, тя чу как вратата се затръшна и ключът шумно прещрака в ключалката.

Нямаше прозорци. От тавана крушка с телена мрежа хвърляше в стаята ярка жълтеникава светлина. Четирите стени, таванът и подът бяха от нерендосани, чисто нови чамови дъски, излъчващи аромат на прясна дървесина. В дъното на стаята имаше легло с проста дървена рамка и тънък, сплескан дюшек. Като в казарма или затвор. Върху леглото бяха оставени два комплекта облекло. Два чифта униформени панталони и две ризи. Тъмнозелени, каквито носеха четирите жени. Тя изкуцука до леглото и ги докосна. Стари и позахабени, но чисти. Изгледа ни. Ръбовете на панталоните бяха като бръснач.

Обърна се и огледа внимателно стаята. Не беше малка. Около двадесет и пет квадратни метра. Но все пак усещаше, че е по-малка, отколкото би трябвало. В пропорциите имаше нещо нередно. Вече бе забелязала пода – около педя и половина над нормалното ниво. Предположи, че със стените и тавана е същото. Накуцвайки, тя пристъпи към стената и почука по новите дъски. Кънтяха на кухо. Отзад имаше празно пространство. Някой бе изградил тази простичка дъсчена клетка в една по-голяма стая. И то добре. Новите дъски бяха прави, плътно прилепнали една до друга. Но в тъничките цепнатини между тях имаше влага. Тя се загледа във влагата и подуши въздуха. Изтръпна. Из стаята се носеше мирис на страх.

Единият ъгъл бе отделен. Проста диагонална преграда с врата. Тя пристъпи към нея и я отвори. Баня. Тоалетна, мивка. Кофа за боклук с

чиста найлонова торбичка. И вана с душ. Евтина бяла керамика, но чисто нова. Грижливо монтирана. Чисти плочки на пода. Сапун и шампоан върху лавицата. Холи подпря рамо на вратата и се загледа в душа. Дълго остана така. После смъкна мръсния костюм от „Версаче“. Смачка го на топка и го захвърли в кофата за боклук. Пусна душа и пристъпи под мощната струя. Три пъти си изми косата. Изтърка цялото си измъчено тяло. Стоя под душа почти цял час.

После се довлече до леглото и избра една от двете униформи. Стоеше ѝ почти идеално. Легна, отправи поглед към чамовия таван и се заслуша в тишината. За пръв път от шейсет часа насам беше сама.

Ричър не беше сам. Все още стоеше на горската поляна. Беше на пет-шест метра от белия форд, прикован за едно дърво под охраната на шестима мълчаливи мъже с автомати. Кучетата свободно обикаляха из поляната. Ричър се подпираше на грубата кора, чакаше и наблюдаваше пазачите. Беше му студено. Усещаше как борвата смола полепва по тънката риза. Пазачите бяха предпазливи. Стояха в редица на два метра от него с насочени автомати и очите им блестяха върху начернените лица. Носеха масленозелени униформи. На раменете имаха някакви полукръгли емблеми. В тъмното не можеше да се различи какво представляват.

И шестимата бяха на около четирийсет години. Мършави и брадати. Личеше, че умеят да боравят с оръжие. Бдителни. Мълчаливи. Свикнали с нощни операции. Ричър виждаше всичко това. Приличаха на оцелели войници от малък пехотен взвод. Сякаш преди двацет години бяха тръгнали като новобранци на нощна мисия из гората, за да останат завинаги в нея.

Щом чуха зад себе си приближаващи стъпки, шестимата изведнъж застанаха мирно. В тихата нощ звуците бяха удивително гръмки. Каменистата почва изскърца под ботушите им и дланите изплющяха върху прикладите. Ричър се озърна към поляната и видя седми човек. По-млад, на около трийсет и пет години. Висок, гладко избръснат, без боя по лицето, с чисто нова униформа и лъснати ботуши. Нещо като офицер.

Шестимата четирийсетгодишни редници се изгънаха и козируваха, а новодошлият пристъпи към Ричър. Измъкна пакет от джоба си и извади цигара. Запали я, после освети със запалката лицето на Ричър. Гледаше го безизразно над трептящото пламъче. Ричър отвърна на погледа. Човекът имаше широки рамене, малка глава и остро, костеливо лице,

прорязано от дълбоки бръчки. В плътната сянка изглеждаше, че изобщо няма устни. Само тесен процеп на мястото на устата. Студени, блестящи очи под челото, покрито с тънка, изопната кожа. Военна подстрижка нула номер, косата едва бе набола отново. Огледа Ричър и изгаси пламъчето. Плъзна ръка по темето си. Ричър чу в нощната тишина как дланта му стърже по четината.

– Аз съм Дел Фаулър – каза човекът. – Шеф на личния състав.

Тих глас. Акцент от Западното крайбрежие. Ричър го погледна в очите и бавно кимна.

– Ще ми кажеш ли на какъв личен състав си шеф? – запита той.

– Лоудър не ти ли е обяснил? – изненада се Фаулър.

– Лоудър нищо не е обяснил – каза Ричър. – Чудеше се как да ни докара дотук.

Фаулър кимна и се усмихна студено.

– Лоудър е идиот. Допусна пет основни грешки. Ти си една от тях. Сега е загазили здравата. И ти също.

Той кимна на охраната. Един от пазачите пристъпи напред, извади ключ от джоба си и му го подаде. После се отдръпна, готов за стрелба, а Фаулър отключи веригата на Ричър. Тя издрънча надолу по дънера. Метал по дърво – мощен, ясен звук в горската нощ. Едно куче дотича и я подуши. Между дърветата се движеха хора. Ричър отлепи гръб от дървото и разтри изтръпналата си китка. Шестимата пазачи едновременно направиха крачка напред. Автоматите отново го държаха на прицел. Докато Ричър гледеше насочените дула, Фаулър хвана ръката му и го завъртя. Отново му сложи белезниците, само че този път зад гърба. Кимна. Двама пазачи изчезнаха между дърветата. Трети смушка Ричър в гърба с дулото на автомата си. Четвърти зае място зад него. Останалите двама минаха отпред. Фаулър застана до Ричър и го хвана за лакътя. Тръгнаха към малка дъсчена барака в отсрещния край на поляната. Насрани от дърветата лунната светлина ставаше по-ярка. Ричър успя да разчете емблемата върху рамото на Фаулър. На нея пишеше: *Доброволчески отряди, Монтана*.

– В Монтана ли сме? – попита той. – Лоудър каза, че било съвсем нова страна.

Фаулър сви рамене, без да спира.

– Много бърза. Засега все още си е Монтана.

Стигнаха до бараката. Предните двама отвориха вратата.

В мрака бликна жълта светлина. Пазачът отзад блъсна Ричър навътре с дулото на автомата. До отсрещната стена стоеше Лоудър. Ръцете му

бяха оковани зад гърба. Пазеше го още един мършав, брадат мъж с автомат. Беше малко по-млад от другите, с грижливо подрязана брада. Дълъг белег пресичаше косо челото му.

Фаулър мина напред и седна зад проста дървена маса. Посочи другия стол. Ричър седна – окован и с шестима пазачи зад себе си. Фаулър го погледа още малко, после насочи вниманието си към Лоудър. Ричър също се обърна натам. Когато за пръв път се срещнаха в понеделник, Лоудър беше сдържан, бдителен, сравнително спокоен и уверен. Сега от всичко това нямаше и следа. Буквално се тресеше от страх. Белезниците зад гърба му звънтяха. Този човек изпитва ужас от началството си, помисли си Ричър.

– И тъй, пет грешки – каза Фаулър.

Гласът му все още бе тих. И уверен. Почти безгрижен. Спокоен, уверен глас на човек, който твърдо вярва в своята власт. После гласът заглъхна и Ричър чу тихото скърцане на ботуши по дъсчения под зад гърба му.

– Направих всичко възможно – каза Лоудър. – Доведох я, нали?

Гласът му бе жален и умолителен. Глас на човек, който знае, че е загазил жестоко, без да разбира защо.

– Доведох я, нали? – повтори той.

– По чудо – отсече Фаулър. – Създаде цял куп неприятности. Хората си зарязаха работата, за да оправят твоята некадърност.

– Какво съм сбъркал? – запита Лоудър.

Той се отдръпна от стената с ръце зад гърба и застана пред Ричър. Погледна го отчаяно, сякаш го призоваваше за свидетел.

– Пет грешки – повтори Фаулър. – Първо, изгори пикапа и второ, изгори колата. Това привлича вниманието. По дяволите, защо не взе просто да пуснеш обява във вестниците?

Лоудър не отговори. Устните му се движеха, но не издаваха нито звук.

– Трето, отвлече тоя тип – продължи Фаулър.

Лоудър пак се озърна към Ричър и енергично поклати глава.

– Тоя тип няма значение. Никой не се е залетял да го търси.

– И все пак трябваше да изчакаш – каза Фаулър. – Четвърто, загуби Питър. Всъщност какво стана с него?

Лоудър пак сви рамене.

– Не знам.

– Изплашил се е. Допускал си толкова много грешки, че е избягал от страх. Това е станало. Имаш ли друго обяснение?

Лоудър мълчеше.

– И пето, уби онзи проклет зъболекар – каза Фаулър. – Това няма да мине незабелязано, нали? Трябваше да проведеш военна операция, прав ли съм? Политически акт. А ти вмъкна излишен фактор.

– Какъв зъболекар? – попита Ричър.

Фаулър го погледна и по тънките му устни плъзна снизходителна усмивка, сякаш използваше неговото присъствие, за да подсили унижението на Лоудър.

– Откраднали са колата на някакъв зъболекар – обясни той. – Онзи ги засякъл. Трябвало е да изчакаат, докато си тръгне.

– Той сам се изпречи – каза Лоудър. – Не можем да го доведем, нали?

– Доведохте обаче мен – обади се Ричър.

Лоудър го изгледа, като че бе изгърсил невероятна глупост.

– Онзи беше евреин. Това място не е за евреи.

Ричър се озърна из стаята. Погледна емблемите. *Доброволчески отряди, Монтана, Доброволчески отряди, Монтана, Доброволчески отряди, Монтана.* Бавно кимна. Съвсем нова страна.

– Къде отведохте Холи? – попита той.

Фаулър не му обърна внимание. Все още говореше с Лоудър.

– Утре те чака съд – каза той. – Извънреден трибунал. Под председателството на командира. Обвинен си в престъпна небрежност при изпълнение на военна мисия. Аз ще съм обвинител.

– Къде е Холи? – попита отново Ричър.

Фаулър сви рамене. Хвърли му хладен поглед.

– Наблизо. Не се тревожи за нея.

После погледна над главата на Ричър и каза на един от пазачите:

– Свалете Лоудър на пода.

Лоудър изобщо не оказа съпротива. Покорно се остави в ръцете на младежа с белега. Най-близкият пазач завъртя автомата и стовари приклада в корема му. Ричър чу как въздухът излетя шумно от дробовете му. Младежът пусна Лоудър и прекрачи над него. После излезе, явно нямаше повече работа тук. Вратата се затръшна. Фаулър извърна лице към Ричър.

– А сега да поговорим за теб.

Гласът му бе все тъй спокоен. Спокоен и уверен. Безгрижен. Но не е трудно да бъдеш безгрижен сред пущинака с шестима въоръжени пазачи срещу един-единствен човек с беззници. При това след като си му показал открито и грубо с каква власт разполагаш. Ричър го погледна и

сви рамене.

– Какво има да говорим? Знаеш името ми. Казах го на Лоудър. Той вероятно е казал на теб. Поне толкова ум трябва да има. Просто нямаме тема за разговор.

Тишина. Фаулър се замисли. Кимна.

– Това е решение за командира – каза той.

Душът бе решителното доказателство. Холи основа изводите си върху него. Добри и лоши. Чисто нова баня, обзаведена евтино, но с голямо усърдие, както би сторила някоя бедна домакиня в трогателно усилие да придаде малко блясък на мизерното си жилище. Банята разкриваше много неща.

Бяха я задържали като дългосрочен заложник, но щяха да проявяват известно уважение. Заради нейната стойност в някаква сделка. Нямаше съмнение относно елементарните удобства и безопасност. Тези фактори трябваше да отпаднат от преговорите. Да се смятат за напълно естествени. Щяха да се отнасят към нея като към важен пленник. Защото имаше стойност. Защото бе именно тя.

Или не съвсем. Заради баща ѝ. Заради нейните връзки. Очакваха да седи в тази смазваща стая, изпълнена с мирис на страх, и да бъде нечия дъщеря. Да седи и да чака, докато някъде преценяват нейната стойност в едно или друго отношение. Докато вземат присърце нейното, положение, донякъде успокоени от факта, че разполага със собствен душ.

Стана от леглото. Да вървят по дяволите, помисли тя. Нямаше намерение да седи тук и да чака резултата от пазарлъците. В гърдите ѝ бавно се разгаряше гняв. И когато се разгоря, тя го превърна в желязна решителност. Изкуцука до вратата и за двайсети път натисна дръжката. В този момент чу стъпки по стълбището. После по коридора. Ето, спряха пред вратата. В ключалката щракна ключ. Дръжката трепна под пръстите ѝ. Тя отстъпи назад и вратата се отвори.

Някой блъсна Ричър в стаята. Зад него се мярнаха силуети с маскировъчни униформи. Бутнаха го през прага и затръшнаха вратата. Ключът отново прещрака и тежките стъпки се отдалечиха. Ричър стоеше неподвижно и се оглеждаше.

– Май ще трябва да споделим квартирата – каза той.

Холи го изгледа въпросително.

– Очаквали са само един гост – добави Ричър.

Тя не отговори. Гледаше как очите му изследват стаята. Плъзнаха по стените, пода, тавана. После Ричър се завъртя и надникна в банята. Кимна. Пак се обърна към нея и зачака да каже нещо. Тя мълчеше.

Чудеше се какво да каже и точно как. Накрая изрече:

– Има само едно легло.

Опитваше се да вложи в думите нещо повече. Опитваше се да ги превърне в цял разговор. В напълно обсъдена тема. Искаше да му каже: добре де, в камионетката се сближихме. Добре, целувахме се. Първия път просто случайно. Втория път те помолих, защото търсех спокойствие и утеха. Но сега се разделихме за час-два. И за това време цялата работа ми се стори малко нелепа. Искаше да изрази всичко това само с четири думи и чакаше да види отговора в очите му.

– Има някой друг, нали? – попита той.

Тя усети, че го казва на шега, като закачка, за да покаже, че е съгласен, че разбира, че иска да се измъкнат по-леко от неловкото положение. Но не му се усмихна. Вместо това неволно кимна.

– Да, има някой. Какво друго да кажа? Ако нямаше, може би щях да приема.

И си помисли: май го разочаровах.

– Сигурно щях дори сама да предложа – добави тя. – Но има някой, тъй че съжалявам. Идеята ти не е добра.

Погледна лицето му и усети, че трябва да каже още нещо.

– Съжалявам – повтори тя. – Не че не би ми се искало.

Гледаше го напрегнато. Той само сви рамене. Усети какво си мисли: нищо де, не е краят на света. И после: само дето така ми се струва. Холи се изчерви. Въпреки всичко ѝ стана приятно. Но побърза да смени темата.

– Какво става тук? Казаха ли ти нещо?

– Кой е щастливецът? – попита Ричър.

– Просто... някой – каза тя. – Какво става тук?

Очите ѝ се замъглиха. Ричър я гледаше втренчено.

– Щастливец е този някой.

– Той дори не знае – каза тя.

– Че си изчезнала ли?

Тя поклати глава.

– Не знае какво изпитвам.

Ричър продължаваше да я гледа. Не каза нищо. В стаята за дълго настана тишина. После Холи отново чу стъпки. Някакви хора тичаха покрай сградата. Изтрополиха през входа. Хукнаха нагоре по стълбището. Спряха пред вратата. Ключът изщрака. Вратата се отвори. Нахълтаха шестима пазачи. И шестимата с автомати. Тя с усилие отстъпи назад. Онези изобщо не ѝ обърнаха внимание.

– Командирът те чака, Ричър – каза водачът на групата.

Направи му знак да се обърне. Щракна белезниците зад гърба му. Стегна ги докрай. Блъсна го с автомата си към коридора. Вратата хлопна, ключалката изщрака и тропотът се отдалечи.

Фаулър смъкна слушалките и спря записа.

– Има ли нещо? – запита командирът.

– Не – отвърна Фаулър. – Тя каза, че леглото е само едно и той ми се стори разочарован, май е искал да я докопа. После рече, че си имала приятел.

– Не знаех това – каза командирът. – Спомена ли име?

Фаулър поклати глава.

– Всичко обаче се чува, нали? – запита командирът.

– Все едно, че бях в стаята – каза Фаулър.

След като го изблъскаха надолу по стълбите, Ричър отново се озова в звездната нощ. Поеха обратно по същата стръмна, камениста пътека. Водачът на групата го влачеше за лакътя. Бързаха. Почти тичаха. Мушкаха го в гърба с дулата на автоматите. Изминаха километър и половина за петнайсет минути. Отново прекосиха поляната и грубо блъснаха Ричър в малката барака.

Лоудър още лежеше на пода. Но зад дъсчената маса седеше нов човек. Командирът. Ричър веднага разбра това. Човекът изглеждаше невяроятно. Висок към метър и осемдесет, тегло около сто и осемдесет килограма. Възраст някъде към трийсет и пет години. Гъста светлоруса, почти бяла коса, късо подстригана отстрани и дълга отгоре като на немски гимназист. Гладко и розово лице, подпухнало от нездрава пълнота, с две малки яркочервени петна на скулите. Мънички безцветни очи, хлътнали дълбоко между бузите и белезникавите вежди. Влажни червени устни, издадени над брадичката, която явно бе доста мощна, за да запази някаква форма сред шишката физиономия.

Беше облечен в огромна черна униформа. Безупречно изгладена черна риза с военна кройка, но без други отличителни знаци, освен емблемите на раменете. Широк черен колан, блестящ като огледало. Черен панталон за езда и черни ботуши, лъснати не по-зле от колана.

– Влез и седни – тихо каза той.

Блъснаха Ричър към стола, където бе седял преди малко. Той се отпусна с ръце зад гърба. Пазачите се изпънаха наоколо, затаиха дъх и

впериха очи в пустотата.

– Името ми е Бо Боркен – каза едрият мъж. – Тук командвам аз.

Гласът му беше писклив. Ричър се вгледа в него и усети някакво странно излъчване. Излъчването на абсолютна власт. То струеше от командира като мощно, ослепително сияние.

– Трябва да взема решение – каза Боркен. – Искам да ми помогнеш.

Ричър изведнъж осъзна, че гледа встрани от този човек. Сякаш сиянието го заслепяваше. Наложил си да извърне бавно глава и да погледне право към широкото бледо лице.

– Какво решение? – попита той.

– Дали да живееш – каза Боркен. – Или да умреш.

Холи дръпна страничното капаче на ваната. Знаеше, че понякога водопроводчиците пъхат зад плочките разни боклуци. Парчета тръба, летви, дори инструменти. Изхабени ножовки, гаечни ключове. Все полезни неща. В някои квартири бе намирала какво ли не. Но тук нямаше нищо. Легна и дълго шари с ръка в тъмнината, без да открие каквото и да било.

А подът под ваната беше все тъй плътен. Тръбите минаваха през тесни дупки в дъските. Майсторска работа. Може би имаше начин да се вмъкне лост покрай голямата тръба на тоалетната. Ако разполагаше с лост, вероятно би успяла да изкърти дъска от пода. Но в стаята нямаше лост. Нито друг подходящ предмет. Закачалката за кърпи беше пластмасова. Щеше да се строши още при първия натиск. Друго нямаше. Тя седна на пода и усети как я обзема разочарование. После отново чу стъпки пред вратата.

Този път бяха тихи. Не тропаха, а пристъпваха едва-едва. Някой се приближаваше бавно и предпазливо. Някой, комуто не се полагаше да е тук. Тя бавно стана. Излезе от банята и затвори вратата, за да не се вижда сваленият капак. Докато куцаше към леглото, ключалката щракна и вратата се отвори.

В стаята влезе мъж. Беше млад, облечен в маскировъчна униформа, с черни петна по лицето. Дълъг червен белег пресичаше косо челото му. През рамо носеше автомат. Той се обърна и тихо затвори вратата. После се завъртя към Холи с пръст върху устните.

Тя се втренчи в него. Обзе я гняв. Този път не беше окована. Този път щеше да го убие. Тя се усмихна на безумната логика. Банята щеше да я спаси. Нали беше високопоставена затворничка. Трябваше да се

отнасят към нея с уважение и почит. Ако някой дойде да я насилва и тя го убие, другите нямаше какво да кажат, нали?

Но младежът с белега само кимна към банята, без да сваля пръст от устните си. Тихичко пристъпи натам и отвори вратата. Кимна ѝ да го последва. Тя закуца след него. Младежът погледна сваления капак и поклати глава. После посегна и завъртя крановете. Във ваната блисна мощна струя вода.

– Монтирали са микрофони – каза той. – Подслушват, за да ме хванат.

– Кой си ти, по дяволите? – попита Холи.

Той клекна и отново намести страничния капак.

– Излишен труд. Няма начин да се измъкнеш.

– Трябва да има – каза тя.

Младежът поклати глава.

– Вече изпробваха стаята. Командирът затвори тук един от работниците, които я построиха. Каза, че ако не се измъкне, ще му отреже ръцете. След такава заплаха сигурно е опитал всичко възможно.

– И какво стана? – запита тя.

– Командирът му отрязва ръцете.

– Кой си ти, по дяволите? – повтори Холи.

– ФБР – каза младежът. – Отдел за борба с тероризма. Под прикритие. Май ще трябва да те измъкна.

– Как?

– Утре. Мога да взема джип. Пък после каквото стане. Не мога да поискам помощ по радиото, защото подслушват ефира. Просто се качваме в джипа, караме на юг и разчитаме на късмета.

– Ами Ричър? – запита тя. – Къде го отведоха?

– Забрави го – каза младежът. – До сутринта ще е мъртъв.

Холи поклати глава.

– Не тръгвам без него.

– Сърдит съм на Лоудър – каза Бо Боркен.

Ричър сви рамене и погледна надолу. Лоудър лежеше на една страна, свит в ъгъла между стената и пода.

– Ти сърдит ли си му? – попита Боркен.

Ричър не отговори.

– Искаш ли да го ритнеш? – попита Боркен.

Ричър продължаваше да мълчи. Виждаше накъде води тази игра.

Ако кажеше „да“, трябваше да пребие Лоудър. Не че имаше нещо против, но предпочиташе да го стори по своя воля. Ако кажеше „не“, Боркен щеше да го нарече страхливец без вродено чувство за справедливост и самоуважение. Проста и ясна игра без печеливш вариант. Затова избра тактиката, която бе използвал хиляди пъти: съмняваш ли се, дръж си езика зад зъбите.

– В лицето, а? – запита Боркен. – Или може би в топките?

Лоудър гледаше Ричър. Имаше нещо странно в лицето му. Ричър разбра какво е. Очите му се разшириха от изненада. Лоудър умоляваше да го ритне той, а не Боркен.

– Лоудър, лягай долу – нареди Боркен.

Лоудър се отлепи от стената и отпусна рамене на пода. Завъртя тяло насам-натам и се изпъна по гръб. Боркен кимна на най-близкия пазач.

– В лицето.

Пазачът пристъпи напред и притисна с подметка главата на Лоудър настрани, тъй че лицето му да е обърнато към стаята. После се отдръпна и замахна с крак. Мощен ритник с тежък ботуш. Главата на Лоудър се отметна назад и изкъртя в стената. От носа му шурна кръв. Боркен дълго гледа червената струя без особен интерес. После пак се обърна към Ричър.

– Лоудър е един от най-старите ми приятели – каза той.

Ричър не отговори.

– Възникват два въпроса, нали? – продължи Боркен. – Първи въпрос: защо съм толкова строг дори и към старите си приятели? И втори въпрос: ако така се отнасям с приятелите, то какво ли правя на враговете си?

Ричър мълчеше. Съмняваш ли се, дръж си езика зад зъбите.

– На враговете им правя далеч по-страшни неща – каза Боркен. – Толкова страшни, че не можеш и да си ги представиш. Наистина не можеш, повярвай ми. А защо съм толкова строг? Защото остават само два дни до изключителен исторически момент. Предстоят ни събития, които ще променят света. Разработват се планове, операциите са в пълен ход. Затова трябва да издигна вродената си предпазливост на още по-високо ниво. Старият ми приятел Лоудър стана жертва на историческите процеси. За жалост навярно това ще постигне и теб.

Ричър не каза нищо. Наведе очи и погледна Лоудър. Беше загубил съзнание. Дишаше задавено през съсирената кръв в носа си.

– Имаш ли някаква стойност за мен като заложник? – попита

Боркен.

Ричър се замисли. Не отговори. Боркен го погледна в лицето и се усмихна.

– Така и предполагам. Е, какво да правя с човек, който няма стойност за мен като заложник? В един решителен исторически миг.

Ричър мълчеше. Наблюдаваше. Леко прехвърли тежестта си напред.

– Да не мислиш, че ще те ритна? – попита Боркен.

Ричър напрегна крака, готов за скок.

– Успокой се – каза Боркен. – Няма да те ритам. Като му дойде времето, ще получиш куршум в главата. Изотзад. Не съм глупав, ще знаеш. Имам очи и мозък. Колко си висок, над метър и деветдесет ли? И тежиш към сто килограма. Очевидно силен и здрав. Гледай само как си напрегнал бедра, готов да скочиш. Трениран човек, личи от пръв поглед. Не си обаче боксьор. Защото носят ти не е чупен. За да останеш със здрав нос в твоята категория, трябва да си феноменален талант и щяхме да те знаем от вестниците. Значи си прост бияч, вероятно бивш военен, нали? Затова ще внимавам с теб. Никакъв бой, само куршум.

Пазачите схванаха намека. Шест дула се надигнаха, шест пръста легнаха върху спусъка.

– Имаш ли присъди? – попита Боркен.

Ричър сви рамене и проговори за пръв път.

– Не.

– Значи почтен гражданин?

Ричър пак сви рамене.

– Така излиза.

Боркен кимна.

– Ще си помисля. Каквото и да реша, ще ти го кажа утре рано, бива ли?

Той вдигна масивната си ръка и шракна с пръсти. Петима от пазачите се раздвижиха. Двама отидоха да отворят вратата. Трети мина между тях и излезе. Другите двама изчакаха. Боркен стана с удивителна за теглото му сръчност и заобиколи масата. Дъските на пода изскърцаха под грамадното му туловище. Четиримата пазачи се наредиха зад него и той излезе в нощта, без да поглежда назад.

Боркен прекоси поляната и влезе в друга барака. Фаулър го чакаше със слушалки на ушите.

– Мисля, че някой влезе при нея – съобщи той.

– Така ли смяташ? – запита Боркен.

– Душът работеше – каза Фаулър. – Влязъл е някой, който знае за микрофоните. Иначе защо ще пуска водата? Преди малко се изкъпа, нали? Някой е влязъл и е пунал душа, за да заглуши разговора.

– Кой?

Фаулър поклати глава.

– Не знам. Но ще се опитам да разбера.

Боркен кимна.

– Да, опитай се – каза той. – Опитай се да разбереш.

В полумрака на жилищните бараки мъже и жени усърдно почистваха пушките. Слухът за Лоудър се бе разнесъл светкавично. Всички знаеха за трибунала. Знаеха и какво ще е решението. Всеки от тях можеше да бъде избран за участие в екзекуцията. Ако изобщо се стигнеше до екзекуция. Повечето вярваха, че ще е така. За офицер като Лоудър командирът сигурно щеше да се ограничи с разстрел. Едва ли щеше да избере нещо по-лошо. Затова всички грижливо почистиха пушките и ги оставиха до леглата си заредени.

Онзи, които имаха повече черни точки и утре можеше да получат дисциплинарни наказания, се опитаха да поспят. Ако командирът не се задоволи с участието им в екзекуцията, чакаше ги доста работа. Тежка, неприятна работа. А дори на Лоудър да му се разминеше, оставаше другият. Онзи едър тип, дето пристигна с федералната кучка. Едва ли щеше да доживее до закуска. Не помнеха някой случаен чужденец да е оцелявал по-дълго.

Холи Джонсън си имаше правило. Беше го усвоила от дете, като семеен девиз. Дългото обучение в Академията го подсили още повече. Правило, изградено от хиляди години военна история и стотици години полицейски опит. То гласеше: надявай се на най-доброто, готви се за най-лошото.

Нямаше никакви основания да се съмнява, че ще избяга с джип на юг веднага щом новият ѝ съюзник уреди нещата. Той беше добре обучен агент като нея. Знаеше, че ако ролите се обърнеха, щеше да го измъкне без затруднения. Тъй че можеше да седи и да чака. Но не го правеше. Надяваше се на най-доброто, готвеше се обаче за най-лошото.

Беше отписала банята. Оттам нямаше изход. Сега изследваше стаята сантиметър по сантиметър. Навсякъде новите чамови дъски се

оказаха заковани плътно за гредите. Това я подлудяваше. Чамови дъски с дебелина два сантиметра и половина – най-старата технология, използвана от десет хиляди години насам, а нямаше начин да се измъкне. За самотна жена без инструменти стените бяха непробиваеми като брониран корпус на крайцер.

И тя си постави за цел да намери инструменти. Сякаш препускаше вихрено през дарвиновата еволюция. Някога маймуните бяха слезли от дърветата, за да открият използването на инструменти. Тя насочи вниманието си към леглото. От дюшека нямаше полза. Беше тънък, сплескан, без пружини отвътре. Но рамката изглеждаше по-надеждна. Беше сглобена от винкели и железни тръби. Ако успееше да я разглоби, можеше да вмъкне в най-дългата тръба един от ъгловите винкели и да получи лост с дължина два метра. Но болтовете бяха покрити с дебел слой боя. Макар че имаше здрави ръце, не успя да ги раздвижи. Измъчените ѝ пръсти само се хлъзгаха от потта.

След като извлякоха Лоудър от бараката, Ричър остана сам с последния от пазачите. Седеше на стола, а пазачът се бе настанил зад масата. Автоматът лежеше върху нея, насочен право срещу пленника. Ръцете на Ричър бяха оковани зад гърба. Трябваше да вземе няколко решения. Първо – в никакъв случай нямаше да остане така цяла нощ. Той спокойно погледна пазача, понадигна се и плъзна ръце отдолу. Притисна гърди към коленете си и измъкна ръцете напред. После се облегна назад, отпусна окованите китки в скута си и с усилие се усмихна на пазача.

– Дълги ръце – каза той. – Понякога са полезни.

Пазачът бавно кимна. Имаше тясно лице и дълбоко хлътнали, проницателни очички. Те блестяха сред буйната брада и маскировъчните петна, но в блясъка им като че нямаше злоба.

– Как се казваш? – попита Ричър.

Пазачът се поколеба. Размърда се на стола. Ричър усети, че някаква вродена учтивост го кара да отговори. Но явно имаше и сериозни тактически възражения. Ричър продължи да се усмихва широко.

– Аз съм Ричър – каза той. – Знаеш името ми. А ти как се казваш? Щом ще сме заедно цяла нощ, поне да бъдем културни, нали така?

Пазачът отново кимна. После сви рамене.

– Рей.

– Рей – повтори Ричър. – Това името ли е, или фамилията?

– Фамилията – каза пазачът. – Джоузеф Рей.

Ричър кимна.

– Добре, мистър Рей. Много ми е приятно.

– Викай ми Джо – каза Джоузеф Рей.

Ричър отново се усмихна насила. Ледът се пропукуваше. Като на разпит. Беше го правил хиляди пъти. Но за пръв път седеше от другата страна на бюрото. За пръв път носеше белезници.

– Джо, ще трябва малко да ми помогнеш – каза той. – Да ми разкажеш как стоят нещата. Не знам къде съм, защо ме доведоха тук и кои сте вие. Можеш ли да ми обясниш поне най-основното?

Рей го гледаше колебливо, сякаш не знаеше откъде да започне. После хвърли поглед из стаята, като че се чудеше дали изобщо има право да заговори.

– Къде се намираме всъщност? – попита Ричър. – Това поне можеш да кажеш, нали?

– В Монтана – каза Рей.

Ричър кимна.

– Добре. Къде по-точно?

– До едно градче, казва се Йорк. Старо миньорско Градче, почти изоставено.

Ричър кимна отново.

– Добре. И какво правите тук?

– Изграждаме бастион – каза Рей. – Място само за нас.

– И защо? – попита Ричър.

Рей сви рамене. Не беше от приказливите. Отначало не каза нищо. После се приведе напред и подхвана нещо, което приличаше на дълга молитва, сякаш я беше повтарял десетки пъти. Или му я бяха повтаряли.

– Дойдохме тук, за да избягаме от тиранията на Америка – каза той. – Трябва да очертаем граници и да речем: тук вече няма да е така.

– А как? – запитва Ричър.

– Трябва да си възвърнем Америка педя по педя – продължаваше Рей. – Трябва да създадем място, където белият човек ще живее свободен, в мир, без тирания, с достойнство и справедливи закони.

– И мислиш ли, че ще можете?

– Не е за пръв път. Така е било и през 1776 година. Хората рекли: стига толкова. Искаме по-добра държава. Сега и ние го казваме. Искаме си страната. И ще си я вземем. Защото сме заедно. По-рано тук имаше десетки доброволчески отряди. Всички искаха едно и също. Но действаха поотделно. Мисията на Бо беше да обедини хората. Сега сме единни и ще си възвърнем страната. Започваме тук. Още сега.

Ричър кимна. Погледна надясно, където кръвта на Лоудър бе попила в пода.

– Така ли смятате да започнете? – попита той. – Ами гласуването и демокрацията? Ами гражданските права? Щом не харесвате старите хора, гласувайте срещу тях и изберете нови.

Рей се усмихна печално и поклати глава.

– Вече двеста и двайсет години гласуваме. И става все по-зле. Ония в правителството не се интересуват от нашия глас. Те ни отнеха властта. Продадоха страната. Знаеш ли къде е истинското правителство на тази страна?

Ричър сви рамене.

– Във Вашингтон, нали така?

– Грешка. Намира се в Ню Йорк. В сградата на Обединените нации. Питал ли си се някога защо Обединените нации са толкова близо до Уолстрийт? Защото това е правителството. Обединените нации и банките. Те управляват света. Америка е само част от него. Дори президентът, по дяволите, е само член на кабинета. Затова от проклетото гласуване няма полза. Да не мислиш, че на Обединените нации и световните банки им пука как ще гласуваме?

– Сигурен ли си? – попита Ричър.

Рей енергично кимна.

– Сигурен съм и още как. Видях как стават тия работи. Според теб защо пращаме на руснаците милиарди долари, когато в Америка има мизерия? Да не мислиш, че е свободно решение на американското правителство? Пращаме ги, защото така ни нарежда световното правителство. Знаеш ли, че тук има лагери? Стотици, лагери в цялата страна. Повечето са за войските на Обединените нации. Чуждестранните армии само чакат да се намесят, ако вземем да създаваме неприятности. Но на четирийсет и три места има концлагери. Там ще ни вкарат, щом си отворим устата.

– Сигурен ли си? – повтори Ричър.

– И още как. Бо откри документи. Разполагаме с доказателства. Нямаш представа какви неща се въртят. Знаеш ли, че има секретен федерален закон болниците да присаждат микрочип под кожата на всички новородени? Когато взимат бебетата от майките, не е, за да ги претеглят. Присаждат им микрочип. Скоро ще могат да наблюдават цялата нация от секретни спътници. Да не мислиш, че космическата совалка служи за научни опити? Вярваш ли, че световното правителство ще разреши да се харчат пари за подобни неща? Друг път. Космическата совалка

изстрелва наблюдателни спътници.

– Сигурно се шегуваш – каза Ричър.

Рей поклати глава.

– Не ми е до шегите. Бо откри документи. Има и друг секретен закон, прати ни го един приятел от Детройт. От осемдесет и пета година във всяка нова американска кола се вгражда таен предавател, за да засичат спътниците накъде отива. Щом купиш кола, радарите в сградата на Обединените нации знаят къде си по всяко време на денонощието. В момента обучават у нас чуждестранни войски за окончателното завземане на властта. Знаеш ли защо пращаме толкова много пари на Израел? Не защото ни интересува какво ще стане с евреите. Много важно. Пращаме им пари, защото именно там Обединените нации обучават секретната световна армия. Нещо като експериментален полигон. Според теб защо Обединените нации нито веднъж не попречиха на евреите да нахлуват в чужди държави? Ами защото точно Обединените нации ги пращат там. Обучават ги за голямото нашествие. В момента из военните бази на цяла Америка чакат три хиляди хеликоптера в бойна готовност. Боядисани в черно, без отличителни знаци.

– Сигурен ли си? – изрече Ричър за трети път. Влагаше в гласа си нещо средно между тревога и съмнение. – Никога не бях чувал такива неща.

– Точно това го доказва, нали? – каза Рей.

– Как така?

– Много просто. Мислиш ли, че световното правителство ще позволи на радиото и телевизията да се доберат до подобни сведения? Та нали именно то ги контролира. Сложило ги е в джоба си. Значи е логично да мислим, че става тъкмо онова, за което не споменават никога, прав ли съм? Казват ни каквото е безопасно, а тайните работи крият. Всичко е истина, вярвай ми. Казах ти вече, Бо откри документи. Знаеш ли, че всеки пътен знак в Съединените щати има секретна маркировка отзад? Ако не вярваш, иди да видиш. Тайни обозначения, за да ориентират световната армия из страната. Те се готвят да завземат властта. Затова ни трябва собствена територия.

– Смяташ ли, че ще ви нападнат? – запитва Ричър.

– Несъмнено – отвърна Рей. – Моментално ще връхлетят срещу нас.

– И вярваш, че можете да се защитите? Шепа хора в някакво си затънтено градче?

Джо Рей поклати глава.

– Не сме шепа хора. Имаме над сто бойци.

– Сто души? Срещу световното правителство?

Рей отново поклати глава.

– Можем да се защитим. Бо е умен водач. Разполагаме с добра територия. Намираме се в долина. Сто километра от север на юг и още толкова от изток на запад. На север минава канадската граница.

За да подчертае географското разположение, той завъртя ръка из въздуха, сякаш искаше да нанесе саблен удар. Ричър кимна. Познаваше канадската граница. Рей размаха вертикално другата си ръка по левия край на невидимата карта.

– Рапид Ривър. Тая река е западната ни граница. Голяма, буйна река. Няма начин да се премине.

С другата ръка описа малко кръгче из въздуха вдясно от канадската граница, сякаш бършеше стъкло.

– Национален парк. Виждал ли си го? Осемдесет километра от изток на запад. Гъста вековна гора, абсолютно непроходима. По-добра източна граница никъде няма да намериш.

– Ами на юг? – попита Ричър.

Рей отсечено размаха ръка на нивото на гърдите си.

– Овраг. Естествен противотанков ров. Мене слушай, разбирам от танкове. Само от две места могат да прекосят – по шосето и черния път. Над оврага има дървен мост, черният път минава по него.

Ричър кимна. Помнеше трополенето на камионетката.

– Взривяваме моста – каза Рей. – И с пътя е свършено.

– Ами шосето?

– Същата работа. Вдигаме моста във въздуха и сме в безопасност. В момента слагат зарядите.

Ричър бавно кимна. Мислеше за въздушна атака, артилерия, ракети, управляеми бомби, проникване на специални части, хеликоптери, парашутен десант. Мислеше как командосите от флота могат да преодолеят реката или морските пехотинци да построят мост над оврага. Мислеше как съюзниците от НАТО биха нахлули през канадската граница.

– Ами Холи? – запита той. – За какво ви е тя?

Рей се усмихна. Брадата му се разтвори за миг и в отвора лъснаха бели зъби.

– Тайното оръжие на Бо. Помисли малко. Световното правителство ще прати нейния старец да ръководи атаката. За това са го назначили. Да не мислиш, че президентът назначава когото си иска? Не ме разсмивай. Дъртият Джонсън е човек на световното правителство и само чака да получи секретната заповед. Но какво ще завари, когато пристигне?

– Какво? – запита Ричър.

– Идва от юг, нали така? Най-напред ще види старата съдебна сграда в югоизточния край на градчето. Ти вече си бил там. Тя е на втория етаж, нали така? Забеляза ли новата обстановка? Специална стая с двойни стени на петдесет и пет сантиметра разстояние. Между тях е тъпкано с динамит и детонатори от старите миньорски складове. Първият заблуден снаряд ще прати дъщерята на стария Джонсън направо в царството небесно.

Ричър кимна отново. Рей го гледаше втренчено.

– Не искаме кой знае какво. Сто на сто, колко прави това? Десет хиляди квадратни километра.

– Но защо точно сега? – запита Ричър. – Закъде сте се разбързали?

– Коя дата сме днес? – отвърна Рей.

Ричър сви рамене.

– Не беше ли началото на юли?

– Втори юли. Само два дни остават.

– До какво?

– До Деня на независимостта. Четвърти юли.

– И какво? – попита Ричър.

– Обявяваме независимост – каза Рей. – Вдругиден. Ражда се нова нация. Тогава ще ни нападнат, нали? Свобода за малкия човек? Няма да го допуснат.

Реактивният самолет на Бюрото кацна за зареждане във Фарго, Северна Дакота, после полетя право на югозапад към Калифорния. Макграт отново предложи да се насочат към Монтана, но Уебстър не се съгласи. Директорът на Бюрото предпочиташе бавните, методични действия, тъй че първо щяха да проверят миналото на Бо Боркен в Калифорния, а после да отлетят до военновъздушната база „Питърсън“ в Колорадо, където ги чакаше генерал Джонсън. В цялото ФБР вероятно само Макграт имаше смелостта да се разкрещи на Уебстър и не пропусна да го стори, но едно е да възразяваш, друго – да убедиш. Сега се носеха към Мохаве в пълен състав – Макграт, Уебстър, Бруган и Милошевич; всички се чувстваха изтощени, кисели и пренапрегнати в горещия, шумен салон.

– Трябват ми всички възможни сведения – каза Уебстър. – Лично отговарям за случая, а с голямото началство няма как да шикалкавя, нали?

Макграт го изгледа свирепо и си помисли: недей да въртиш кабинетни игрички с живота на Холи, Уебстър. Но не каза нищо. Остана да седи като вдървен, докато самолетът най-сетне се стрелна надолу към пистата в покрайнините на пустинята.

Кацнаха малко след два часа през нощта западно време.

Местният агент ги посрещна на пустото летище с личната си кола. Потеглиха на юг през заспалия град.

– Семейство Боркен е живяло в Кендал – каза агентът. – Малко градче на осемдесет километра оттук. Земеделски край, отглеждат предимно цитруси. Има само един полицейски служител. Шерифът ни чака.

– Знае ли нещо? – попита Макграт.

Човекът зад волана сви рамене.

– Може би. Градчето е малко, нали?

Осемдесет километра през пустинята със сто и трийсет в час им отнеха само трийсет и шест минути. Кендал представляваше шепа постройки, изгубени сред море от плодни дръвчета. Имаше бензиностанция, смесен магазин, земеделска кооперация и ниска бетонна сграда с дълги антени на покрива. Отпред беше паркирана лъскава полицейска кола с надпис: *Областен шериф, Кендал*. Зад колата светеше прозорецът на канцелария.

Петимата агенти се разтърпкаха уморено, вдъхнаха сухия нощен въздух и поеха в колона към сградата. Областният шериф се оказа солиден шейсетгодишен мъж с прошарена коса. Изглеждаше надежден. Уебстър му махна с ръка да седне, а Макграт сложи на бюрото пред него четирите лъскави снимки.

– Познавате ли тези хора? – запита той.

Шерифът придърпа портретите по-близо и ги огледа един по един. После ги размести по нов начин. Подреди снимките върху бюрото, сякаш сваляше печелившата ръка на покер. Кимна и посегна настрани. Дръпна едно чекмедже. Измъкна три обемисти папки. Пъкна ги под три от снимките. Посочи със задебелял пръст първото лице.

– Питър Уейн Бел. От Мохаве, но често се навърташе тук. Както навярно знаете, не е божа кравичка.

Той кимна към монитора в края на бюрото. Върху екрана бяха изписани данни от Националния център за борба с престъпността. Доклад на полицията от Северна Дакота за мъртвец, намерен в канавка. Име и сведения за покойника.

Шерифът мръдна ръка и положи пръст върху съседната снимка. Този човек бе блъснал Холи Джонсън в лексуса.

– Стивън Стюарт. Викат му Стиви или Малкия. Селско момче в пълния смисъл на думата, нали ме разбирате. Плахо, нервно момче.

– Какво има в досието? – запита Уебстър.

Шерифът сви рамене.

– Нищо сериозно. Просто е тъпичък открай време. Хукнат хлапетата да правят пакости и познайте кого заварвам, когато пристигна? Малкия Стиви. Прибирал съм го десетина пъти, но никога не се е забърквал в нещо по-тежко.

Макграт кимна и посочи снимката на човека, който бе седнал до шофьора.

– Този тук?

Шерифът премести пръста си точно върху гърлото на портрета.

– Тони Лоудър. Е, това вече е лошо момче. По-умен от Стиви, но по-глупав от мен или вас. Ще ви дам досието. Може и да не ви държи будни цяла нощ, но определено няма да сънувате приятни сънища, като го прочетете.

– Ами онзи здравеняк? – попита Уебстър.

Шерифът прехвърли пръст и поклати прошарената си глава.

– Този не съм го виждал. Гарантирам. Щях да го запомня.

– Допускаме, че е чужденец – каза Уебстър. – Може би европеец.

Може да говори с акцент. Спомняте ли си нещо такова?

Шерифът продължи да клати глава.

– Не съм го виждал – повтори той. – Щях да си спомня.

– Добре – каза Макграт. – Бел, Малкия Стиви Стюарт, Тони Лоудър и тайнственият непознат. Какво общо имат със семейство Боркен?

Шерифът сви рамене.

– Старият Дъч Боркен не се е замесвал в нищо. Там му беше проблемът. Бил пехотинец във Виетнам, после напусна армията и се пресели тук. Доведе красива жена и пълничко десетгодишно момче. Захвана се да произвежда цитруси и отначало му потръгна добре. Странен човек беше, саможив, рядко идваше насам. Но според мен беше щастлив. После жена му се разболя и умря, момчето взе да откача, пазарът се издъни, печалбите паднаха, всички производители започнаха да теглят заеми, лихвите скочиха, земята поевтиня, държавните помощи спряха, напояването поскъпна и стопанствата изгърмяха едно подир друго. Боркен не издържа и налага пушката.

Уебстър кимна.

– Онова пълничко десетгодишно момче е било Бо Боркен, нали?

Шерифът кимна.

– Бо Боркен. Много странен младеж. Много умен. Побъркан обаче.

– На каква тема? – запита Макграт.

– Започнаха да пристигат мексиканци – каза шерифът. – Евтина работна ръка. Младият Бо беше твърдо против. Взе да вдига шум, че трябвало да опазим Кендал от цветнокожите. Свърза се с расистите от организацията „Джон Бърч“.

– Значи е бил расист? – обади се Макграт.

– Да, отначало. После го прихванаха бесните на тема международни заговори. Все това разправяше – че евреите били завладели правителството. Или май бяха Обединените нации. Все същите дивотии. Цялото правителство било от комунисти, готвело се да завладее света и трупало секретни планове за какво ли не. Голям заговор срещу всички, най-вече срещу самия него. Банките държали правителството за гушата... или може и да беше обратното, не помня. Тъй че и в банките било тъпкано с комунисти, които искали да унищожат Америка. Смяташе, че банката е отпуснала заем на баща му с едничката цел да прибере земята и да я даде на мексиканците, негрите или нещо такова. Беше като ненормален, само за това приказваше.

– А какво стана в действителност? – запита Уебстър.

– Е, в крайна сметка банката взе земята. Човекът не си изплащаше

заема, нали така? Но не я дадох на мексиканците. Продадох я на същата голяма корпорация, която владее, кажи-речи, всичко по тия места. Тя пък е собственост на пенсионните фондове, което значи, че в известен смисъл е моя и ваша, а не на комунистите, мексиканците и тъй нататък, прав ли съм?

– Но момчето смяташе, че международният заговор е причинил смъртта на баща му? – попита Броган.

– Определено. А истината е, че сам Бо съсипа баща си. Според мен старият холандец би издържал всичко, освен едно – да разбере, че единственият му син е луд за връзване. Егоистично, жестоко, капризно хлапе. Ако искате да знаете, затова лапна пушката горкият човек.

– И къде отиде Бо? – запита Уебстър.

– В Монтана. Поне така чух. Повлякъл се с ония десни групировки, нали ги знаете, доброволческите отряди. Станал там някакъв шеф. Разправял, че белият човек трябва да се вдигне на въоръжена борба.

– А другите тръгнаха с него, така ли? – запита Броган.

– За тримата знам със сигурност – каза шерифът. – Големия не съм го виждал. Но Малкия Стиви, Лоудър и Питър Бел направо се прекланяха пред Бо, слушаха го като роботчета. Потеглиха заедно. Имаха малко пари, обраха от фермата каквото им падна подръка и поеха на север. Смятаха да закупят някой по-евтин терен и там да се отбраняват, макар че нямам представа срещу кого точно, защото, доколкото знам, ония места са почти обезлюдени, а малцината останали са все бели.

– Какво има в досието му? – попита Уебстър.

Шерифът поклати глава.

– Нищо и половина. Бо е прекалено хитър, за да се остави да го спипат.

– Сторил е обаче много неща, без да го хванат – каза Уебстър.

Шерифът кимна.

– Помните ли обира на бронираната кола? Някъде северно от нашия щат. Чух за тая история. Не откриха извършителя, нали? Прекалено е хитър, казвам ви.

– Нещо друго да ни кажете? – запита Уебстър.

Шерифът се позамисли и кимна отново.

– Имаше и пето момче. Казваше се Одел Фаулър. Където е Бо, и той ще е там. Обзалагам се. Тръгнат ли Лоудър, Стиви и Бел да вършат пакости, значи Боркен и Фаулър седят нейде на сянка и дърпат конците.

– Нещо друго? – повтори Уебстър.

– Отначало имаше и шесто момче – каза шерифът. – Пакър се

казваше. Шестимата се бяха сдушили като крастави псета. Но Пакър тръгна с мексиканско момиче. Не че искаше, просто се влюби. Бо му каза да я зареже. Изпокараха се заради тази история. Един ден Пакър изчезна, а Бо се разкарваше насам-натам, ухилен до уши. Открихме Пакър сред пушинака, прикован за голям дървен кръст. Разпнат. Беше мъртъв от два дни.

– И смятате, че е дело на Боркен? – попита Бруган.

– Нищо не успях да докажа – отвърна шерифът. – Но съм сигурен. И в още едно нещо съм сигурен – че е убедил другите да му помогнат. Той е водач по рождение. Уверявам ви, може да убеди всекиго в каквото и да било.

Още осемдесет километра с кола на връщане към Мохаве. Хиляда и триста километра със самолет от Мохаве до военновъздушната база „Питърсън“ в Колорадо. Общо три часа, тъй че кацнаха в „Питърсън“ заедно с великолепенния планински изгрев. За подобна гледка хората дават мило и драго, но четиримата от ФБР изобщо не я забелязаха. Четвъртък, 3 юли – четвъртият ден на кризата. От умора и недосяждане бяха изнервени до крайност. Не мислеха за нищо друго, освен за непосредствените задачи.

Генерал Джонсън не дойде да ги посрещне лично. Беше тръгнал някъде из огромната база да инспектира патрулите, които се връщаха от нощна смяна. Неговият адютант козирува на Уебстър, ръкува се с другите трима и ги поведе към щабното помещение, запазено за тях. На масата имаше грамадна, отлично заснета черно-бяла фотография. Някакъв пейзаж. Напомняше снимка на лунната повърхност.

– Това е Анадир, в сибирската част на Русия – каза адютантът. – Снимка от спътник. Миналата седмица тук имаше голяма военновъздушна база. Ядрени бомбардировачи. Пистите бяха насочени право срещу нашите ракетни силози в Юта. Според договора за ограничаване на въоръженията базата трябваше да бъде взривена. Волю-неволю, руснаците се подчиниха.

Четиримата агенти се наведоха да погледнат отблизо. На снимката нямаше и следа от човешка дейност. Само хаотично разхвърляни кратери.

– Волю-неволю ли? – обади се Макграт. – На мен пък ми изглежда, че са го сторили от все сърце.

– И какво? – запита Уебстър.

Адютантът извади карта от чантата си. Разгъна я и се отдръпна, за да видят по-добре. Картата показваше част от света – Източна Азия и западния край на Съединените щати с Аляска точно в средата и северния полюс най-отгоре. Адютантът отмери с педя разстоянието на югоизток от Сибир до Юта.

– Анадир беше тук – каза той. – Юта е тук. Естествено, знаехме всичко за тяхната база и бяхме взели контрамерки, които включват големи ракетни бази в Аляска, ето ги, и след това верига от малки противосамолетни постове по цялото трасе на бомбардировачите от Анадир до Юта. Ето ги тук, тук, тук и тук, разхвърляни между Монтана и Айдахо.

Агентите не обърнаха внимание на червените точки в Айдахо. За сметка на това грижливо огледаха постовете в Монтана.

– Какво представляват тия бази? – попита Уебстър.

Адютантът сви рамене.

– Временни съоръжения. Построени набързо през шейсетте години и криво-ляво изтраяха досега. Откровено казано, не вярвахме да влязат в работа. Ракетите в Аляска бяха достатъчни. Нищо нямаше да мине през тях. Но нали знаете как е. Повечко предпазливост никога не е излишна.

– С какви оръжия разполагат? – запитва Макграт.

– Във всеки пост имаше батарея ракети „Пейтриът“ – каза адютантът. – Тях отдавна сме ги изтеглили. Продадохме ги на Израел. Сега останаха само ракети „Стингър“. Нали ги знаете, пехотни установки за изстрелване от рамо.

Уебстър го погледна смяно.

– „Стингър“? Искали сте да свалите руски бомбардировачи с пехотни установки?

Адютантът кимна. Изглеждаше напълно уверен.

– Защо не? В края на краищата тия бази бяха чиста формалност. По принцип нищо не би трябвало да мине отвъд Аляска. Но стингърите щяха да свършат работа. Навремето ги праскахме с хиляди в Афганистан. Свалиха стотици руски самолети. Всъщност предимно хеликоптери, но, така или иначе, вършат работа. Топлинното насочване не подбира, нали? Няма значение дали ще го изстреляш от камион или от рамото на пехотинец.

– И какво става сега? – запитва Уебстър.

– Закриваме базите – каза адютантът. – Затова генералът е тук, господа. Събираме оборудването и персонала в „Питърсн“ и ще има

някаква церемония. Нали знаете, край на една епоха и тъй нататък.

– Къде са тия бази? – попита Макграт. – Къде точно в Монтана?

Адютантът придърпа картата към себе си и огледа обозначенията.

– Най-южната е маскирана между нивите около Мисула. Най-северната – в една долина на шейсетина километра от канадската граница близо до градче, наречено Йорк. Защо? Има ли някакви проблеми?

Макграт сви рамене.

– Все още не знаем.

Адютантът ги отведе на закуска и обеща да потърси генерала. Джонсън пристигна между яйцата и препечените филийки, тъй че заря-заха филийките и се върнаха в щабното помещение. Сега Джонсън не приличаше на онзи лъскав офицер, когото Уебстър бе срещнал в понеделник вечерта. В този ранен час след четири дни напрежение изглеждаше отслабнал с десет килограма и състарен с двайсет години. Лицето му беше бледо, очите зачервени. Сякаш бе готов всеки миг да се признае за победен.

– Какво знаем дотук? – попита той.

– Според нас почти всичко – отвърна Уебстър. – В момента действаме по работната версия, че дъщеря ви е отвлечена от доброволческите отряди в Монтана. Знаем сравнително точно къде се намират. Някъде в северозападните долини.

Джонсън бавно кимна.

– Обадиха ли се?

Уебстър поклати глава.

– Не още.

– Каква е причината? – попита Джонсън. – Какво искат?

Уебстър пак поклати глава.

– Засега не знаем.

Джонсън кимна още веднъж, по-неуверено.

– Кои са те?

Макграт отвори плика, който носеше.

– Разполагаме с четири имена – каза той. – Трима от ударната група и намерихме доста убедителни доказателства кой е водач на отряда. Някой си Бо Боркен. Да ви напомня нещо?

– Боркен? – повтори Джонсън, после поклати глава. – Не съм го чувал.

– Добре – каза Макграт. – А този тук? Името му е Питър Бел.

Макграт подаде на Джонсън компютърната снимка, която показваше Бел зад волана на лексуса. Генералът дълго я гледа и накрая поклати глава.

– Мъртъв е – добави Макграт. – Не успял да се добере до Монтана.

– Добре – каза Джонсън.

Макграт му подаде следващата снимка.

– Стивън Стюарт?

Джонсън я огледа по-дълго, но накрая пак поклати глава.

– Не съм го виждал преди.

– Тони Лоудър?

Джонсън поклати глава още от пръв поглед.

– Не.

– Боркен и тия тримата са от Калифорния – каза Макграт. – Може да има още един, на име Одел Фаулър. Напомня ли ви нещо?

Джонсън поклати глава.

– И остава ето този – каза Макграт. – Не знаем кой е.

Той извади снимката на едрия мъж. Джонсън я погледна, извърна лице, но после отново се взря.

– Познавате ли го? – попита Макграт.

Джонсън сви рамене.

– Като че ми е познат. Може да съм го виждал.

– Наскоро ли?

Джонсън поклати глава.

– Не е наскоро. Вероятно доста отдавна.

– Военен? – запитва Уебстър.

– Вероятно – повтори Джонсън. – Повечето хора, с които се срещам, са военни.

Адютантът надникна през рамото му.

– Не го познавам – каза той. – Но не е зле да пратим снимката до Пентагона. Ако се окаже военен, може някой там да е служил заедно с него.

Джонсън тръсна глава.

– Пратете портрета по факса на военната полиция. Този тип е пресъпник, нали? Може да е създавал неприятности в своята част. Все някой ще си го спомни.

Дойдоха да го изведат един час след изгрев слънце. Джоузеф Рей седеше напрегнато отсреща, а Ричър дремеше върху коравия стол, отпуснал оковани ръце в скута си. Почти цяла нощ бе мислил за динамит. Стар динамит от складовете на изоставена мина. Представяше си как поема в ръка динамитната шашка. Усещаше тежестта ѝ. Пресмяташе обема на кухнята зад стените на Холи. Представяше си я натъпкана със стар динамит. Стар, бракуван динамит – нестабилен, покрит с капчици нитроглицерин. Може би цял тон нестабилен стар динамит, натъпкан около нея. Още не чак толкова стар, че да избухне от случайно движение, но вече готов да гръмне от попадение на заблуден артилерийски снаряд. Или куршум. Или дори малко по-силен удар с чук.

После отвън долетя тропот по камъните и пред бараката спря група хора. Вратата се отвори рязко. Ричър извърна глава и видя шестима пазачи. Най-предният изтича навътре и стисна ръката му. Извлече го под яркото утринно слънце срещу петима строени мъже с насочени автоматични пушки. Маскировъчни облекла, буйни бради. Ричър стоеше и примигваше от светлината. Пушките се подредиха наоколо и шестимата го поведоха през поляната към тясна пътека, която чезнеше на запад в гората.

След петдесет метра излязоха на нова поляна. Малък неправилен правоъгълник. Две бараки от шперплат и чамови дъски. Без прозорци. Пазачите спряха и водачът им посочи с пушката си лявата сграда.

– Командирската барака.

После посочи надясно.

– Наказателната барака. Не ти я препоръчвам.

Шестимата се разсмяха със спокойната самоувереност на елитни бойци и водачът почука на вратата на командирската барака. Изчака малко и отвори. Отзад побутнаха Ричър с дуло.

Бараката бе ярко осветена. Лъчите на електрическите крушки се смесваха със зеленикава дневна светлина, падаща през обраслите с мъх капандури на покрива. Вътре имаше просто дъбово бюро и столове – тежки, заоблени, изтъркани, каквито Ричър бе виждал в старите филми за провинциални редакции или банки. Нямахме никаква украса освен няколко знамена по стените. Зад бюрото бе изрисувана грамадна свастика, няколко по-малки се виждаха по останалите стени. На голяма дъска в

дъното беше разпъната карта на Монтана. Черна линия обкръжаваше част от северозападния ъгъл на щата. Върху голия под лежаха вързопи брошури и инструкции. Една от тях бе озаглавена „Изушено ще ви хареса“. Изглежда, описваше как да се подготвят провизии за обсада. Друга съветваше как да се водят партизански действия срещу железопътните линии. Имаше и нелепо изящна библиотечка от полиран махагон, претъпкана с книги. Лъч светлина откъм откритата врата огряваше позлатените заглавия по гръбчетата им. Стандартен подбор съчинения за военното изкуство, превод от немски и японски. Една цяла лавица съдържаше книги за Пърл Харбър. Книги, които Ричър бе изучавал някога далеч оттук.

Остана неподвижен. Боркен седеше зад бюрото. Блестящата му коса изглеждаше почти бяла. Черната униформа сивееше. Боркен гледаше пленника мълчаливо. После махна с ръка към отсрещния стол. Направи знак на пазачите да изчакат отвън.

Ричър тежко се отпусна на стола. Умората го изцеждаше, а адреналинът изгаряше стомаха му. Пазачите с тропот се изнизиха навън. Тихо затвори вратата. Боркен раздвижи ръка и отвори едно чекмедже. Извади старинен револвер. Шумно го пусна върху бюрото.

– Взех решение – каза той. – Дали да живееш, или да умреш.

После посочи стария револвер върху бюрото.

– Знаеш ли какво е това?

Ричър погледна и кимна.

– „Колт Маршал“.

Боркен кимна.

– Има си хас да не е. Оригинален „Колт Маршал“ от 1873 година, приет на въоръжение в американската кавалерия. Моето лично оръжие.

Вдигна револвера с дясна ръка и лекичко го подхвърли върху дланта си.

– Знаеш ли с какво стреля?

Ричър кимна отново.

– Шест куршума. Четирийсет и петорки.

– Верен отговор – каза Боркен. – Шест куршума четирийсет и петорки, цев деветнайсет сантиметра, начална скорост двеста и седемдесет метра в секунда. Знаеш ли на какво може да те направи такъв куршум?

Ричър сви рамене.

– Зависи дали ще ме улучи.

Боркен го изгледа с недоумение. После се ухили. Влажните устни се извиха нагоре и шишкавите бузи почти закриха очите му.

– Ще те улучи. Щом аз стрелям, ще те улучи.

Ричър пак сви рамене.

– От такова разстояние може би.

– Откъдето и да било – каза Боркен. – Оттук, от петнайсет метра, от петдесет метра. Щом аз стрелям, ще те улучи.

– Вдигни си дясната ръка – каза Ричър.

Боркен отново го изгледа с недоумение. После остави револвера и вдигна грамадната си бяла ръка, сякаш махаше на случаен познат или се готвеше да положи клетва.

– Глупости – каза Ричър.

– Глупости? – повтори Боркен.

– Ами да – потвърди Ричър. – Тоя револвер дава прилична точност, но далеч не е най-доброто оръжие на света. За да улучиш с него човек от петдесет метра, трябва да си тренирал като смахнат. А ти не си тренирал.

– Не съм ли?

– Не си. Виж я тая железария. Изработена е през седемдесетте години на миналия век, нали така? Гледал ли си стари снимки? Хората са били много по-дребни. Мършави дребосъци, току-що дошли от Европа, където гладът ги е гонил от поколения. Дребни хора, дребни ръце. Виж му дръжката. Прекалено извита, прекалено дребна за теб. Хванеш ли го, пръстите ти ще са като бананов грозд. А дръжката е от орехово дърво на сто и двамайсест години. Корово като камък. Откатът ще те блъсне в ръката отзад, точно под ударника. Ако си служиш често с тоя револвер, ще имаш такъв мазол между палеца и показалеца, че да го видя оттук. Но нямаш, затова не ми разправяй, че си тренирал, нито пък, че можеш да улучваш без тренировки.

Боркен го изгледа втренчено. После пак се усмихна. Леко разтвори влажните устни и очите му се превърнаха в тънички цепки. Отвори другото чекмедже и извади ново оръжие. Деветмилиметров пистолет „Зиг Зауер“. На около пет години. Често използван, но добре поддържан. Широка, масивна дръжка за едра ръка.

– Излъгах те – каза той. – Това е моето лично оръжие. А сега знам нещо. Знам, че съм избрал правилното решение.

Той помълча, давайки на Ричър възможност да запита какво е било решението. Ричър премълча. Стискаше устни. Нямаше да пита, дори ако животът му зависеше от това.

– Тук сме сериозни, ще знаеш – каза Боркен. – Напълно сериозни. Не си играем. И гледаме правилно на нещата.

Той отново помълча в очакване на въпрос. Ричър не каза нищо. Седеше и гледаше право напред.

– Америка е във властта на деспотично правителство – продължи Боркен. – Диктатура под контрола на врагове отвъд границата. Сегашният президент е член на световното правителство, което тайно управлява живота ни. Федералната система е само прикритие на тоталния им контрол. Готвят се да ни обезоръжат и поробят. Вече започнаха. Нека да сме наясно.

Той помълча. Отново взе стария револвер. Ричър го гледаше как изпробва хватката си около дръжката. Усети около Боркен някакъв ореол на хипнотично обаяние. Неволно се вслуша в мекия, завладяващ глас.

– Два основни метода – каза Боркен. – Първо опит да се обезоръжи цивилното население. Втората поправка към Конституцията гарантира на всекиго правото да носи оръжие, но те ще я отменят. Законите за контрол на оръжието, цялата шумотевица около престъпленията, убийствата, наркотиците, всичко това цели да обезоръжи хората като нас. А останем ли без оръжие, могат да правят с нас каквото си щат, нали така? Тъкмо затова е тая поправка на Конституцията. Умни хора са били едно време. Знаели са, че могат да контролират правителството само ако имат желание и възможност да стрелят.

Боркен отново млъкна. Ричър гледаше свастиката зад него.

– Вторият метод е да задушат дребния бизнес – продължи Боркен. – Лично моя теория. Малцина в Движението разбират това. Но аз го засякох. И тъй схванах нещата далеч преди другите.

Боркен изчака, но Ричър продължаваше да мълчи. Гледаше настрани.

– Ясно е като бял ден, нали? – каза Боркен. – В общи линии световното правителство е от комунистически тип. Не искат сила в дребния бизнес. Но Америка е тъкмо това. Милиони хора работят усърдно за насъщния. Твърде много, за да ги изтребят с един удар, когато му дойде времето. Значи бройката трябва да се намали предварително. И федералното правителство получава нареждане да задуши дребния частник. Въвеждат всевъзможни правилници, закони и данъци, съсипват пазара, повалят малкия човек на колене, после заръчват на банките да дотърчат с примамливи заеми и още преди да е засъхнало мастилото върху договора, вдигат лихвата и съсипват пазара още повече, докато накрая горкият човечец фалира. Тогава му отнемат всичко, та да спестят една бройка от газовите камери.

Ричър го погледна. Мълчаливо.

– Повярвай ми – каза Боркен. – Просто решават в аванс проблема с труповете. Ако се отгърват сега от средната класа, после ще им трябват по-малко концлагери.

Ричър се взираше право в очите му. Сякаш гледаше електрическа крушка. Дебелите червени устни се усмихнаха снизходително.

– Казах ти, че сме далеч пред останалите. Разбрахме накъде е тръгнало. Иначе за какво служи Федералният резерв? Там е разковничето. По принцип американската нация се гради върху бизнеса, нали така? Контролираш ли бизнеса, значи владееш всичко. Как се контролира бизнесът? Като хванеш банките. Как да хванеш банките? Въвеждаш идиотска система за федерален резерв. Казваш на банките точно какво да правят. Там е разковничето. Световното правителство управлява всичко чрез Федералния резерв. Виждал съм точно как става.

Очите му бяха широко разтворени. Безцветни и лъскави.

– Видях как го направиха със собствения ми баща – изкрещя той. – Мир на клетата му душа. Федералните власти го разориха.

Ричър извърна очи към тъгъла. Сви рамене. Мълчаливо. Започна да си припомня как са подредени томове в махагоновата библиотечка. Военно изкуство – от древния Китай и Ренесансова Италия до Пърл Харбър. За да издържи втрещения поглед на Боркен, той напрегна памет и взе да изрежда заглавията от ляво на дясно.

– Тук сме сериозни – повтори Боркен. – Може би ме гледаш и си мислиш, че съм някакъв деспот, фанатик или кой знае още какво. Светът ще ми лепне всякакви етикети. Но не е вярно. Добър водач съм, признавам. Дори талантлив водач. Кажи, че съм умен, че съм вдъхновен, няма да споря. Но не е задължително. На моите хора не им трябва пример и духовна подкрепа. Нито пък особено ръководство. Нуждаят се от упътване и дисциплина, но не се заблуждавай. Никога не задържам насила. Не допускай грешката да подцениш тяхната воля. Не си затваряй очите пред желанието им за промяна.

Ричър мълчеше. Продължаваше да се съсредоточава върху книгите и прехвърляше през ума си събитията от декември 1941 година, както са ги видели японците.

– Не сме престъпници, ще знаеш – говореше Боркен. – Когато едно правителство тръгне по лош път, именно най-добрите въстават срещу него. Или мислиш, че трябва просто да бъдем послушно стадо?

Ричър рискува отново да го погледне. Събра смелост да проговори.

– Много строги критерии имаш. Кой да остане и кой да се махне.

Боркен сви рамене.

– Всеки при своите. Така е в природата, нали? Черните си имат цяла Африка. Тук е за белите.

– Ами евреите зъболекари? – попита Ричър. – Те къде да се даят? Боркен отново сви рамене.

– Онова беше тактическа грешка. Лоудър трябваше да го изчака. Случват се такива неща.

– И мен трябваше да изчака – каза Ричър.

Боркен кимна.

– Напълно си прав. Така щеше да е по-добре за теб. Но не е изчакал и сега си при нас.

– Само защото съм бял ли? – попита Ричър.

– Да, не се смей – отвърна Боркен. – На белия и без това почти не му остават права.

Ричър го погледна. Озърна се из ярко осветената стая, наситена с люта омраза. Потръпна.

– Дълго проучвах тиранията – каза Боркен. – И пътищата за борба с нея. Първото правило е да решиш веднъж завинаги: свобода или смърт. Безвъзвратно. Свобода или смърт. Второ правило: не бъди овца. Вдигни се на бой. Опознай системата на врага и се научи да я мразиш. А после действай. Но как? Храбрият мъж се сражава. Отмъщава за злото, нали така?

Ричър сви рамене. Мълчаливо.

– Храбрият отмъщава – повтори Боркен. – Но ако е храбър и умен, постъпва другояче. Най-напред отмъщава. Предварително. Удря пръв. Така, както не са очаквали, и там, – където не подозират. Точно това правим ние. Отмъщаваме предварително. Войната е тяхна, но ние ще нанесем първия удар. Там, където не го очакват. Ще провалим техните планове.

Ричър отново погледна библиотечката. Пет хиляди страници военна класика и всички повтаряха едно и също: не прави каквото очакват от теб.

– Иди да видиш картата – каза Боркен.

Ричър протегна напред окованите си ръце и тромаво се надигна от стола. Пристъпи до закачената карта на Монтана. Откри Йорк в горния ляв ъгъл. Доста навътре в черните очертания. Провери мащаба и огледа цветовете и условните знаци. Реката, за която бе споменал Джоузеф Рей, течеше на около петдесет километра от града, отвъд висок планински хребет. Напомняше права синя черта, устремена надолу по картата. На север имаше огромни кафяви възвишения чак до Канада.

Единственият път на север прекосяваше Йорк и свършваше до някакви изоставени мини. На изток няколко тесни пътеки лъкатушеха през гъста гора. На юг контурните линии се сливаха в ужасяващ овраг, изпънат от изток на запад.

– Огледай терена, Ричър – тихо изрече Боркен. – Какво ти подсказва?

Ричър огледа терена. Подсказваше му, че не може да се измъкне. Във всеки случай не и пеш, заедно с Холи. На изток и север имаше двестри седмици тежък преход. На запад и юг – природни прегради. Нямаше нужда от бодлива тел и минни полета – самият терен беше затвор. По време на гласността Ричър веднъж бе посетил Сибир да проверява старите слухове за корейски военнопленници. Лагерите се оказаха напълно открити. Нито мрежи, нито огради. Тогава бе запитал домакините: къде е бодливата тел? А руснаците посочиха безкрайното заснежено поле и отвърнаха: ето я. Няма къде да се бяга. Той отново погледна картата. Самият терен беше затвор. За да избяга, човек трябваше да има превозно средство. И голям късмет.

– Не могат да стигнат дотук – каза Боркен. – Неуязвими сме. Няма как да ни спрат. И не бива да ни спрат. Това ще е истинска историческа катастрофа. Представяш ли си какво щеше да стане, ако англичаните бяха потушили Американската революция през 1776 година?

Ричър се озърна из тясната дъсчена стаичка и потръпна.

– Това не е Американската революция – каза той.

– Не е ли? – запита Боркен. – По какво се различава? Тогава са искали да се освободят от едно тиранично правителство. Същото искаме и ние.

– Вие сте убийци – каза Ричър.

– И онези са били същите – възрази Боркен. – Убивали са хора. Утвърденият режим го е наричал убийство.

– Вие сте расисти.

– Както през 1776 година. Какво ще речеш за Джеферсън и неговите роби? Знаели са, че черните стоят по-долу. Били са точно като нас. Но после са се превърнали в копие на англичаните. Бавно, година след година. На нас се падна да върнем нещата там, където е трябвало да останат. Свобода или смърт, Ричър. Благородна цел. И винаги е била, не смяташ ли?

Боркен се приведе напред, притиснал бюрото с цялото си огромно туловище. Размаха ръце. Безцветните му очи сияеха.

– Но през 1776 година са допуснали грешки – каза той. – Проучих

историята. Можело е да избегнат войната, ако и двете страни са действали разумно, А войната трябва да се избягва на всяка цена, не мислиш ли?

Ричър сви рамене.

– Не е задължително.

– Е, във всеки случай ти ще ни помогнеш да я избегнем – каза Боркен. – Това реших. Ще бъдеш мой емисар.

– Какво? – сепна се Ричър.

– Ти си независим. Не си от нас. Нямаме какво да делим.

Американец като тях, почтен гражданин без присъди. Умен, разсъдлив мъж. Всичко виждаш. Ще те изслушат.

– Какво? – повтори Ричър.

– Ние сме организирани – каза Боркен. – Съзряхме да се превърнем в нация. Това трябва да разбереш. Имаме армия, икономика, финансови резерви, правна система, демокрация. Днес ще ти покажа всичко това. Ще ти покажа общество, готово за своята независимост, готово само след два дни да избере свободата или смъртта. После ще те изпратят в Америка. Да им разкажеш, че нашата позиция е силна, а тяхната безнадеждна.

Ричър го гледаше мълчаливо.

– Разкажи им за Холи – тихо добави Боркен. – В онази специална стаичка. Разкажи им за моето тайно оръжие. Моята застраховка.

– Ти си луд – каза Ричър.

В бараката настана тишина. Нещо повече от тишина.

– Защо? – прошепна Боркен. – Защо да съм луд? Посочи точно.

– Не мислиш нормално – каза Ричър. – Не разбираш ли, че Холи просто не влиза в сметката? Додето мигнеш, президентът ще смени стария Джонсън с някой друг. Ще те смажат като буболечка и Холи ще е просто нещастна случайност. По-добре я върни заедно с мен.

Боркен поклати издутата си глава радостно и самоуверено.

– Не. Няма да стане. Холи е нещо повече от генералска дъщеря. Не ти ли го е казала?

Ричър се вторачи в него. Боркен погледна часовника си.

– Време е да вървим – каза той. – Време е да видиш правната ни система в действие.

Холи чу тихи стъпки пред вратата и се надигна от леглото. Ключалката щракна и в стаята влезе младият войник с белег на челото.

Държеше пръст на устата си. Холи кимна. Изкуцука към банята и пусна душа с пълна сила в празната вана. Младежът я последва и затвори вратата.

– Можем да го правим само веднъж на ден – прошепна Холи. – Ще се усъмнят, ако пускам душа по-често.

Младежът кимна.

– Измъкваме се довечера. Тази сутрин няма как. Всички сме свикани за процеса срещу Лоудър. Щом се мръкне, пристигам с джип. Ще избягаме в тъмното. На юг. Опасно е, но ще успеем.

– Не тръгвам без Ричър – каза Холи.

Младежът тръсна глава.

– Нищо не мога да обещаая. В момента е при Боркен. Бог знае какво го чака.

Той откряна вратата на банята и се измъкна. Холи го изпрати с поглед и спря душа. После продължи да се вира след него.

Както на идване, той зави на северозапад и описа широка дъга през гората. Часовият, когото Фаулър бе скрил между дърветата на пет метра от главната пътека, не забеляза нищо. Но другият, затаен между дърветата, го забеляза. Зърна как из храстите се мярна за миг маскировъчна униформа. Завъртя се светкавично, но не видя лицето. Тогава сви рамене и се замисли. Реши да си трае. По-добре беше да премълчи, отколкото да докладва, че не е разпознал човека.

А младежът с белега продължи да тича и се върна в бараката две минути преди времето, когато трябваше да придружи командира си за процеса срещу Лоудър.

На дневна светлина съдебната сграда в североизточния край на изоставеното градче Йорк изглеждаше като стотици други, които Ричър бе виждал из селските области на Америка. Построена в началото на века. Голяма, бяла, с колони и купички. От една страна, солидна, за да личи сериозното й предназначение, но, от друга, обогатена с по-леки детайли, за да бъде изящна. Над покрива се извисяваше кула с чудесен градски часовник, закупен навярно с обществена подписка от някое отдавна забравено поколение. Горедолу както на стотици други места, само дето стрехите бяха по-стръмни и поздравни. Сигурно така се строеше в Монтана. Тоя покрив трябваше да издържа по цяла зима стотици тонове сняг.

Но денят бе трети юли и на покрива нямаше сняг. Ричър започваше да се поти след километър и половина изкачване.

Под бледото северно слънце. Боркен бе избързал напред, а шестимата елитни пазачи доведоха Ричър през гората. Без да му свалят белезниците. Изкачиха се по широките стъпала и влязоха вътре. Целият първи етаж представляваше просторна зала, из която стърчаха подпорните колони на втория етаж. За ламперия служеха широки гладки дъски, изсечени от огромни борове. Потъмнели от десетилетия лъскане, тия панели бяха сурови в своята простота.

Всички места бяха заети. Всички скамейки претъпкани. Залата приличаше на море от маскировъчни униформи. Мъже и жени. Седяха изпънати и вдървени, с пушки между коленете. Чакаха напрегнато. Тук-там се мяркаха смутени, мълчаливи деца. Поведоха Ричър през тълпата към една маса в съдийската ложа. Фаулър вече чакаше там. До него седеше Стиви. Той кимна към един свободен стол. Ричър седна. Стражата застана зад него. След минута двойната врата се разтвори и Бо Боркен тръгна към съдийското място. Старите дъски прашяха под грамадното му туловище. Всички освен Ричър станаха на крака. Изпънаха се и козируваха като по команда. Боркен носеше същата черна униформа, колан и ботуши. Беше добавил голям кобур за личното си оръжие. Държеше тъничка книжка с кожена подвързия. Влезе с шестима придружители в свободен строй. Те застанаха пред съдийския подиум, застинаха мирно и отправиха безизразни погледи право напред.

Хората седнаха. Ричър вдигна очи към тавана и мислено го раздели на части. Определи къде е югоизточният ъгъл. Вратата се отвори отново и тълпата ахна. В залата залитна Лоудър, обкръжен от шестима пазачи. Изблъскаха го към масата срещу Фаулър. Масата на обвиняемия. Заста-наха отзад и го натиснаха за раменете да седне. Лицето му бе преbled-няло от страх и покрито със засъхнала кръв. Носът му бе счупен, устни-те разцепени. Боркен го изгледа отдалеч. Тежко седна на съдийското място и отпусна ръце върху масата с длани надолу. Огледа стихналата зала и проговори.

– Всички знаем защо сме тук.

Холи усещаше, че под нея се е събрала голяма тълпа. Долавяше приглушената гълчава на хора, които прииждат и постепенно замлъкват. Но не спираше да работи. Нямаше повод да се съмнява, че по мръкнало ще се носи на юг с откраднат джип, но въпреки всичко щеше да се

подготвя цял ден. За всеки случай.

Търсенето на инструмент я насочи към онова, което бе донесла със себе си. Металната патерица. Алуминиева тръба с дръжка и гривна за лакътя. Тръбата беше прекалено широка – два сантиметра и половина, – а металът прекалено мек, за да го използва вместо лост. Но реши, че ако махне отдолу гумения накрайник, може би има начин да превърне отворената тръба в нещо като гаечен ключ. Стига да успееше да сплеска метала около главите на болтовете, които крепяха леглото. После оставаше да прегъне патерицата под прав ъгъл и с малко късмет да използва приспособлението като импровизиран тръбен ключ.

Но най-напред трябваше да остърже дебелия слой боя от болтовете. Тя беше гладка, хлъзгава и здраво залепнала за желязната рамка. С ръба на гривната Холи олющи горните слоеве. После продължи да стърже покрай болтовете, докато видя метален проблясък. Сега смяташе да куца до банята и обратно с кърпа, напоена в гореща вода. Щеше да я притиска към болтовете, за да се разширят от топлината и да разхлабят хватката на железния винкел. Може би тогава меката алуминиева патерица щеше да свърши работа.

– Престъпна небрежност при изпълнение на бойна мисия – каза Бо Боркен.

Гласът му бе глух и хипнотичен. В залата цареше тишина. Пазачите пред съдийския подиум гледаха право напред. Само най-крайният гледаше Ричър. Същият младеж с грижливо подстригана брада и белег на челото, който бе пазил Лоудър предната нощ. Гледаше Ричър с любопитство.

Боркен вдигна книжката с кожена подвързия и бавно я завъртя от ляво на дясно, сякаш държеше прожектор и искаше да освети с яркия лъч цялата зала.

– Конституцията на Съединените щати – каза той. – Макар и грубо опорочена, тя си остава най-великото политическо творение на човечеството. Модел за нашата бъдеща конституция.

Той прелисти книгата. Шумоленето на груба хартия огласи стихнатата зала. Започна да чете.

– Декларация за правата. Петата поправка сочи, че никой не бива да отговаря за престъпление без присъда от съдебните заседатели, освен при случаи в опълчението по време на обществена опасност. Шестата поправка сочи, че обвиняемият има право на бърз и публичен процес

пред местни съдебни заседатели. И че му се полага помощ от съветник в негова защита.

Боркен млъкна отново. Огледа залата. Вдигна книжката.

– Тази книга ни казва какво да правим. Трябват ни съдебни заседатели. Не е уточнено колко. Според мен трима души ще стигнат. Има ли доброволци?

Вдигна се гора от ръце. Боркен посочи налуки и трима мъже тръгнаха напред по чамовия под. Оставиха пушките до стената и заеха места в заседателската ложа. Боркен се завъртя към тях.

– Господа. Случаят засяга опълчението, тоест доброволческите отряди и сега е време на обществена опасност. Съгласни ли сте?

Новите съдебни заседатели кимнаха едновременно. Боркен се завъртя и огледа отвисоко Лоудър, седнал сам зад дългата маса.

– Получи ли помощ от съветник?

– Сега пък адвокат ли ще ми предлагаш? – запита Лоудър.

Гласът му бе носов и глух. Боркен поклати глава.

– Тук няма адвокати. Те съсипаха цяла Америка. Не ни трябват адвокати. Не ги щем. В Декларацията за правата не се споменават адвокатите. Казано е: съветник в твоя защита. Както щеш го върти, съветът си е съвет. Посъветвах ли те? Или аз да те посъветвам?

– Можеш ли нещо да ми предложиш? – запита Лоудър.

Боркен кимна и се усмихна студено.

– Признай се за виновен.

Лоудър мълчаливо поклати глава и наведе очи.

– Добре – каза Боркен. – Значи получи правен съвет, но не се признаваш за виновен?

Лоудър кимна. Боркен отново погледна книгата. Върна се към началото.

– Декларацията за независимостта – обяви той. – Казва се, че хората имат право да променят или свалят старото управление и да издигнат правителство под тази форма, която смятат най-подходяща за сигурно и щастливо съществуване.

Той помълча и огледа тълпата.

– Разбирате ли всички какво означава това? Старите закони вече ги няма. Сега имаме нови закони. По нов начин ще вършим всичко. Предстои ни да поправим двеста години грешки. Връщаме се там, където трябваше да останем от самото начало. Това е първият съдебен процес на едно ново общество. По-добро общество. Общество с далеч по-големи права да се обяви за законно. Имаме правото да го сторим и каквото

сторим, е правилно.

Тълпата зашумя. Ричър не усети нотка на недоволство. Всички бяха хипнотизирани. Замаяни от сиянието на Боркен като влечуги под жарко обедно слънце. Боркен кимна на Фаулър. Фаулър се изправи до Ричър и погледна към заседателската ложа.

– Фактите са следните – каза той. – Командирът изпрати Лоудър на мисия с огромно значение за живота на всички ни. Лоудър не се справи добре. Нямаше го само пет дни, но допусна пет сериозни грешки. Грешки, които можеха да провалят цялото начинание. По-конкретно – остави следа, като изгори два автомобила. После планира зле две операции и отвлече двама цивилни. И накрая позволи на Питър Бел да дезертира. Пет сериозни грешки.

Фаулър замълча, но остана прав. Ричър го гледаше напрегнато.

– Призовавам свидетел – каза Фаулър. – Стиви Стюарт.

Малкия Стиви веднага скочи на крака и Фаулър му кимна към свидетелското място под съдийския подиум. Боркен се приведе и му подаде книга. Ричър не различи точно каква, но не беше Библията. Освен ако бяха започнали да я печатат със свастика на корицата.

– Заклеваш ли се да говориш истината? – запита Боркен.

Стиви кимна.

– Да, сър.

Остави книгата и се обърна към Фаулър в очакване на първия въпрос.

– Споменах пет грешки – каза Фаулър. – Видя ли как ги допусна Лоудър?

Стиви кимна отново.

– Допусна ги.

– Отговорен ли е за тях?

– И още как – потвърди Стиви. – През цялото време се правеше на голямо началство.

Фаулър му кимна да се върне на място. Залата бе стихнала. Боркен се усмихна многозначително на съдиите и наведе очи към Лоудър.

– Имаш ли нещо да кажеш в своя защита? – тихо попита той.

Изрече го тъй, сякаш бе пълен абсурд някой дори да помисли за защита срещу подобно обвинение. В залата настана мъртвешка тишина. Никой не помръдваше. Боркен гледаше тълпата. Всички погледи бяха приковани в тила на Лоудър.

– Имаш ли нещо да кажеш? – повтори Боркен.

Лоудър гледаше напред. Не отговори. Боркен се завъртя към

заседателската ложа и погледна тримата мъже върху протритата стара скамейка. Тримата събраха глави за момент и зашушукаха. После най-левият стана.

– Виновен, сър – изрече той. – Категорично виновен.

Боркен кимна доволно.

– Благодаря, господа.

Тълпата забръмча като кошер. Боркен я усмири с един поглед.

– От мен се иска да издам присъда – каза той. – Както знаят мнозина от вас, Лоудър е мой познат. С него сме стари приятели. От детинство. А за мен дружбата е велико нещо.

Той помълча и сведе очи към Лоудър.

– Но има по-велики неща. Личният дълг. Моята отговорност пред една нова нация. Понякога трябва да сложим държавните дела над всичко, което обичаме.

Тълпата мълчеше. Бе затаила дъх. Боркен дълго седя неподвижно. После погледна над главата на Лоудър към стражата зад него и кимна съвсем лекичко. Пазачите сграбчиха Лоудър за лактите и го вдигнаха на крака. Подредиха се в каре и го извлякоха навън. Боркен стана и огледа тълпата. После се завъртя, тръгна към изхода и изчезна. Хората се надигнаха от скамейките и побързаха да го последват.

Ричър видя как пазачите влачат Лоудър към пилона за знаме на сред моравата пред съда. Боркен крачеше подир тях.

Пазачите стигнаха до пилона и блъснаха Лоудър с лице към него. Хванаха китките му и дръпнаха силно. Той покорно прегърна дървото, притиснал лице към потъмнялата бяла боя. Боркен пристъпи зад него. Извади пистолета от кобура. Свали предпазителя. Зареди патрон в цевта. Притисна дулото към тила на Лоудър и стреля. Плисна розова кръв, после грехотът на изстрела отекна из планините и бавно заглъхна.

26

– Името му е Джек Ричър – каза Уебстър.

– Добро попадение, генерале – обади се Макграт. – Май си спомнят за него.

Джонсън кимна.

– Военната полиция има добри архиви.

В шабното помещение на военновъздушната база „Питърсън“ настана тишина. Десет сутринта, четвъртък, 3 юли. От факса бавно излизаше подробен отговор на тяхното запитване. Отреща бяха разпознали веднага лицето на снимката. Сега прашаха името и служебното досие от компютъра на Пентагона.

– Спомняте ли си го сега? – попита Броган.

– Ричър? – колебливо повтори Джонсън. – Не знам. Какво е направил?

Уебстър и адютантът бяха свели глава над факса и четяха всеки нов ред. Държаха книжната лента и бавно отстъпваха, за да не увисне на пода.

– Какво е направил? – повиши глас Джонсън.

– Нищо – каза Уебстър.

– Нищо? – повтори Макграт. – Че защо ще има досие, щом не е сторил нищо?

– Бил е един от тях – обясни Уебстър. – Майор Джек Ричър от военната полиция.

Адютантът трескаво преглеждаше досието.

– „Сребърна звезда“. Две бронзови, „Пурпурно сърце“. Страхотно досие, сър. За бога, та този човек е герой.

Макграт отвори чантата си и извади двете оригинални фотографии от престъплението – черно-бели, неясни, зърнести. Избра първата снимка на Ричър. Онази, която показваше как грабва патерицата на Холи и изтръгва дрехите от ръцете ѝ. Подхвърли я върху масата.

– Голям герой, няма що – каза той.

Джонсън се наведе над снимката. Макграт му подаде следващата. На нея Ричър стискаше Холи за ръката и я задържаше в обръча от нападатели. Джонсън вдигна снимката пред очите си. Макграт се запита дали гледа Ричър или дъщеря си.

– На трийсет и седем години – четеше адютантът. – Напуснал

армията преди четиринайсет месеца. Завършил военната академия „Уест Пойнт“, тринайсет години служба, някакъв голям подвиг в Бейрут. Сър, вие лично му сте връчили бронзовата звезда преди десет години. Невероятно досие от край до край. Единствен носител на купата „Уимбълдън“, без да е морски пехотинец.

Уебстър надигна глава.

– Тенисист?

Адютантът се усмихна за миг.

– Не онзи „Уимбълдън“. Другият. Снайперистката школа към морската пехота провежда всяка година състезание за купата „Уимбълдън“. По точна стрелба. Допускат всекиго, но победителят винаги е морски пехотинец. Само веднъж е имало изключение. Спечелил Ричър.

– Тогава защо не е станал снайперист? – запита Макграт.

Адютантът сви рамене.

– Знам ли? Много загадки има в това досие. Например защо е напуснал армията? Човек като него би стигнал чак до върха.

Джонсън държеше двете снимки и ги гледаше втречено.

– Добре де, защо е напуснал? – обади се Броган. – Някакви неприятности?

Адютантът поклати глава. Прегледа книжната лента.

– Нищо не споменават. Не е посочил причина. По онова време съкращавахме бройката, но идеята беше да изхвърлим най-некадрните. Не е трябвало да пипат такъв човек.

Джонсън прехвърли снимките от ръка в ръка, сякаш искаше да ги види под нов ъгъл.

– Няма ли някой негов познат? – запита Милошевич. – Някой, с когото да поговорим?

– Сигурно можем да издирим бившия му командир – каза адютантът. – Но ще отнеме цял ден.

– Търсете – каза Уебстър. – Трябва ни информация. Всичко ще е от полза.

Джонсън остави снимките и ги побутна към Макграт.

– Сигурно се е озлобил – каза той. – Така става понякога. Добри хора се озлобяват. Виждал съм го е очите си. Може да ни създаде страхотни проблеми.

Макграт завъртя снимките върху лъскавата маса и се втренчи в тях.

– Не е шега работа – промърмори той.

Джонсън го погледна в очите.

– Може ли да задържа тази снимка? Първата.

Макрат поклати глава.

– Не. Ако искате снимка, аз ще ви я направя. Вие и Холи пред надгробен камък с името на този мръсник.

27

Четирима мъже влачеха трупа на Лоудър, а тълпата наоколо се разпръскваше мълчаливо. Ричър остана на стъпалата пред съда с Фаулър и шестима пазачи. Фаулър най-сетне бе разкопчал белезниците. Ричър разкърши рамене и се протегна. Цяла нощ бе стоял с белезници и се чувстваше ужасно вдървен. На китките му имаше дълбоки червени бразди от металните гривни.

– Цигара? – попита Фаулър.

Протегна пакета. Приятелски жест. Ричър поклати глава.

– Искам да видя Холи.

Фаулър понечи да откаже, сетне размисли и кимна.

– Добре. Не е лоша идея. Изведи я да се разтъпче. Поговорете си. Разбери как се отнасят към нея. По-късно сигурно ще те питат за това. Ще е много важно за тях. Не искаме да останат с погрешни впечатления.

Ричър изчака на най-долното стъпало. Слънцето бе станало бледо и воднисто. На север се сбираха парцаливи облачета. Но част от небето оставаше ясносиня. След пет минути Фаулър доведе Холи. Тя крачеше бавно, с отсечени движения, подпирайки тежестта си ту на патерицата, ту на здравия крак. Излезе навън и спря пред стъпалата.

– Въпрос за теб, Ричър – подвикна Фаулър. – Колко можеш да пробягаш за половин час с петдесет и пет килограма на гръб?

Ричър сви рамене.

– Май няма да стигна далеч.

Фаулър кимна.

– Правилно. Няма да стигнеш далеч. Ако след половин час не сте точно тук, ще дойдем да ви потърсим. В кръг от три километра.

Ричър се замисли и кимна. С петдесет и пет килограма на гръб можеше да пробяга за половин час доста повече. Три километра бяха навярно песимистична оценка. Но помнеше картата на стената. Помнеше и терена. Къде да бяга, по дяволите? Демонстративно погледна часовника си. Фаулър се отдалечи и изчезна зад някаква порутена сграда. Пазачите метнаха оръжията на рамо и се отпуснаха. Холи приглади косата си. Вдигна лице срещу бледото слънце.

– Ще можеш ли да походиш? – попита Ричър.

– Бавно – каза тя.

После пое на север по пустата улица. Ричър вървеше до нея.

Изчакаха пазачите да изчезнат от поглед. След това се прегърнаха. Патицата издрънча на земята и Ричър я вдигна с крак. Холи вкопчи ръце в него и зарови лице на гърдите му.

– Ще полудея вътре.

– Имам лоши новини – каза той.

– Какви?

– Някой им помага в Чикаго.

Тя го изгледа втренчено.

– Нямало ги е само пет дни – обясни Ричър. – Така каза Фаулър пред съда. Лоудър е отсъствал само пет дни.

– И какво?

– Това, че не са имали време за наблюдение. Не са те следили. Някой им е казал къде ще бъдеш и точно кога. Имали са помощник, Холи.

Холи пребледня бавно. Беше потресена.

– Пет дни? – повтори тя. – Сигурен ли си?

Той кимна. Холи замълча. Мислеше напрегнато.

– Кой е бил? – запита Ричър. – Кой знаеше къде ще бъдеш в понеделник по обяд? Съквартирантка? Приятелка?

Тя стрелкаше поглед наоколо. Трескаво обмисляше всички възможности.

– Никой не знаеше – каза накрая.

– Проследиха ли те? – запита Ричър.

Тя безпомощно сви рамене. Ричър виждаше колко отчаяно й се иска да каже: да, проследиха ме. Защото другата възможност беше ужасна.

– Проследиха ли те? – настоя той.

– Не – тихо каза тя. – Ония отрепки ли? Отпиши ги. Щях да усетя веднага. Пък и би трябвало цял ден да киснат пред сградата на Бюрото. Щяхме да ги приберем за нула време.

– Тогава?

– Нямах постоянна обедна почивка. Понякога се изместваше с час-два напред или назад. Никога не е била редовна.

– Тогава? – повтори той.

Холи го гледаше с разширени очи.

– Значи са имали помощ отвътре – каза тя. – В самото Бюро. Няма друг начин. Някой от службата ме е видял да излизам и е завъртял телефона.

Ричър мълчеше. Гледаше отчаянието, изписано по лицето й.

– Предател в Чикаго – каза тя. Не питаше, просто установяваше факта. – Вътре в Бюрото. Няма друга възможност. По дяволите, направо

не ми се вярва. – За миг се усмихна горчиво. – А пък ние си имаме таен агент тук. Смешно, нали? Младеж с голям белег на челото. Работи под прикритие за Бюрото. Казва, че имаме хора в доста от тия групи. За всеки случай. Докладвал, когато започнали да зареждат динамит зад стените.

Ричър трепна.

– Знаеш ли за динамита?

Тя направи гримаса и кимна.

– Нищо чудно, че се побъркваш – каза той. После изведнъж я погледна стреснато и бързо запита: – На кого е докладвал нашият човек?

– На централата в Бют. Всъщност там няма нищо. Център за сателитна връзка с един дежурен агент. Досега са поддържали връзка по радиото. Нашият човек има скрит предавател в гората. Но сега не го използва. Казва, че подслушвали всички честоти.

Ричър потръпна.

– И след колко време ще го усети предателят в Чикаго?

Холи пребледня още повече.

– Сигурно скоро. Веднага щом някой съобрази, че сме тръгнали в тази посока. Чикаго ще се разрови из компютрите за вести от Монтана. А неговият доклад ще стои най-отгоре, по дяволите. Божичко, Ричър, трябва да стигнеш до него. Да го предупредиш. Името му е Джаксън.

Завъртяха се и закрачиха бързо на юг през призрачния град.

– Той казва, че може да ме измъкне – каза Холи. – Довечера, с джип.

Ричър мрачно кимна.

– Тръгвай с него.

– Не тръгвам без теб – възрази тя.

– И без това ще ме отпратят – каза той. – Готвят ме за емисар. Трябвало да кажа на твоите хора, че положението е безнадеждно.

– Ще тръгнеш ли?

Той поклати глава.

– Не, ако зависи от мен. Няма да те оставя.

– Трябва – каза тя. – Не се тревожи за мен.

Той отново поклати глава.

– Тревожа се.

– Върви. Забрави ме и бягай.

Той сви рамене. Не отговори.

– Бягай, докато е време, Ричър – каза тя. – Не се шегувам.

И наистина не изглеждаше шеговито настроена. Гледаше го

свирепо.

– Само ако избягаш първа – каза накрая той. – Оставам, докато се измъкнеш. В никакъв случай няма да те зарежа с тия смахнати.

– Не можеш да останеш – възрази тя. – Ако избягам, ще пощурят. Това променя всичко.

Ричър я погледна. Спомни си думите на Боркен: Холи е нещо повече от генералска дъщеря.

– Защо, Холи? – запита той. – Защо променя всичко? Коя си, по дяволите?

Тя не отговори. Извърна глава. Фаулър се зададе от север с цигара в ръка. Наближи. Спря точно пред тях. Извади пакета.

– Цигара?

Холи наведе очи към земята. Ричър поклати глава.

– Разказа ли ти колко уютно сме я настанили? – запита Фаулър.

Пазачите бяха застанали мирно. Като почетна стража на стъпалата. Фаулър я поведе към тях. Един пазач я придружи навътре. На прага тя се озърна. Ричър кимна. Искаше да ѝ каже: пак ще се видим. После Холи изчезна.

– А сега да вървим на обиколка – каза Фаулър. – Не се отлепвай от мен. Така нареди Бо. Но можеш да питаш каквото си искаш, разбра ли?

Ричър плъзна поглед по него и кимна. Озърна се към шестимата пазачи отзад. Слезе по стъпалата и спря. Погледна пилона. Беше точно в средата на останките от някогашна чудесна морава пред сградата. Ричър тръгна натам, спря върху кървавото петно и се огледа.

Градчето Йорк бе почти мъртво. Явно от доста време. А и в най-добрите си времена не бе представлявало нещо особено. Пътят водеше от север на юг и единствената пресечка разделяше сградите на четири части. Съдебното здание заемаше целия югоизточен блок, а срещу него на югозапад се намираше изоставената областна управа. Западната страна на улицата бе по-висока. Натам имаше стръмен склон. Основите на областната управа бяха почти наравно с втория етаж на съда. Личеше, че сградата е била почти същата, но стоеше занемарена от трийсетина години. Олющената боя разкриваше дървени стени, придобили от времето металносив цвят. На нито един прозорец нямаше здраво стъкло. Наоколо тънеше в буренаци. Някога отпред бе расло декоративно дърво. Сега от него оставаше само двуметров дънер, шръкнал право нагоре като стълб за екзекуции.

От север имаше редица стари магазинчета със заковани витрини. Още се виждаше, че някога ъгловатите простички сгради са имали изящни фасади, но безмилостното време бе покрило всичко с еднакъв мътнокафяв цвят. Избелелите надписи над вратите вече не се разчитаха. По тротоарите не се мяркаше жива душа. Нито шум на коли, нито движение – нищо. Градът бе призрак. Приличаше на изоставено каубойско градче от Дивия запад.

– Някога е било миньорско селище – каза Фаулър. – Добивали са предимно олово, но освен това е имало малко мед и една-две жили сребро. Големи пари са паднали, бас държа.

– И какво е станало? – попита Ричър.

Фаулър сви рамене.

– Какво става с всяко миньорско селище? Изчерпват се залежите, това става. Преди петдесет години хората се блъскали да запазват участъци в оная сграда, без да мислят за утре, оспорвали ги в отсрещния съд, а по улицата имало кръчми, банки и магазини. После вместо руда взели да вадят камъни. Тогава се преселили и ето какво е останало.

Фаулър огледа унилата панорама и Ричър стори същото. После леко вдигна очи нагоре към огромните планини, закриващи хоризонта. Бяха величави и безразлични, все още увенчани със сняг на трети юли. Мъгли висяха из проходите и се процеждаха през боровите гори. Фаулър пое напред и Ричър го последва по стръмната пътека на северозапад зад разрушената областна управа. Пазачите вървяха в колона след тях. Ричър разбра, че точно по тази пътека се е препъвал на два пъти предната нощ. След стотина метра навлязоха между дърветата. Пътеката лъкатушеше стръмно нагоре из гъстата гора. Все пак в зеления полумрак се вървеше по-леко. След километър и половина път бяха изминали може би двойно по-малко по права линия. Най-сетне излязоха на поляната, където снощи спря бялата камионетка. В средата стояха мирно неколцина въоръжени часови с безупречно чисти униформи. Но от камионетката нямаше и следа. Бяха я откарали някъде.

– Наричаме това място Бастиона – каза Фаулър. – Тук са първите декари, които закупихме.

На дневна светлина мястото изглеждаше съвсем различно. Бастиона бе просторна и равна просека сред храсталака, стгушена в планинска котловина на стотина метра над самото градче. Нямаше ограда. Самата природа я бе оградилa преди милион години, тласкайки откъм полюса могъщи ледници. На север и запад отвесни планински склонове плавно се сливаха с високите върхове. Ричър отново видя сняг, навейн от

вихрите в стръмните северни дерета. Щом го имаше и през юли, значи лежеше там по цяла година.

Долу на югозапад градчето се мержелееше в пролуките между дърветата. Ричър различи разрушената областна управа и бялата сграда на съда. От това разстояние приличаха на макети. Право на юг планинските склонове слизаха към гъсти гори. Където нямаше дървета, зееха мрачни оврази. Ричър гледаше мълчаливо. Фаулър посочи с ръка.

– Някои са дълбоки към трийсет метра. Гъмжи от лосове и муфлони. Тук-там върлуват мечки. Някои момчета са виждали и пуми. Често ги чуваме нощем, когато всичко притихне.

Ричър кимна и се вслуша в невероятната тишина. Опита се да си представи какво ли е нощем. Фаулър се завъртя и отново посочи с ръка.

– А ето какво построихме. Засага.

Ричър пак кимна. На поляната имаше десет сгради. Големи, чисто функционални бараки, построени от шперплат и кедрови дъски върху стабилни бетонни основи. Бяха електрифицирани, както подсказваха дебелия кабел между тях.

– Получаваме ток от града – каза Фаулър. – Километър и половина кабел. Имаме и водопровод с течаща вода от едно чисто планинско езеро. Пластмасовите тръби бяха монтирани с доброволен труд.

Ричър забеляза бараката, където бе престоял почти цяла нощ. Беше по-малка от другите.

– Административната барака – обясни Фаулър.

Над покрива на една от тях стърчеше антена, висока около двайсет метра. Късовълнова радиовръзка. Ричър видя под електрическия кабел още един, по-тънък. Той се вмъкваше в същата барака, но не излизаше.

– Телефон ли си имате? Сигурно не е регистриран.

Посочи с ръка и Фаулър погледна нататък.

– Телефонният кабел ли? Идва от Йорк заедно с електрическия. Но нямаме телефон. Ако имахме, световното правителство щеше да го подслушва.

Той кимна на Ричър да го последва към бараката с антена на покрива. Минаха заедно през тясната врата. Фаулър гордо разпери ръце.

– Свързочната барака.

Помещението бе мрачно, с размери около шест на четири метра. Вътре имаше двама мъже. Единият клечеше със слушалки на ушите над някакъв касетофон, другият бавно въртеше настройката на радиостанция. В двата края имаше груби дървени маси, съединени със стените. Ричър погледна нагоре и видя, че телефонният кабел влиза през дупка

високо в стената. Съединяваше се с модем. Към модема бяха включени два персонални компютъра.

– Националният доброволчески Интернет – поясни Фаулър.

Още един кабел отиваше от модема към факс. От машината с тихо бръмчене изпълзяваше лист хартия.

– Патриотичната факсова мрежа – каза Фаулър.

Ричър кимна и пристъпи натам. До факса имаше още един компютър и голяма късовълнова радиостанция.

– Това са медиите в сянка – каза Фаулър. – Благодарение на тази апаратура разкриваме истината за събитията в Америка. Няма друг начин да я узнаеш.

Ричър хвърли бърз поглед наоколо и сви рамене.

– Гладен съм – каза той. – Това е истината за мен. От вчера карам без вечеря и без закуска. Има ли тук къде да изпие човек едно кафе?

Фаулър го погледна и се ухили.

– Естествено. В столовата сервират по цял ден. Да не мислиш, че сме диваци?

Той освободи охраната и кимна на Ричър да го последва. Столовата се намираше до свързочната барака. Беше двойно по-дълга и по-широка. Над покрива се издигаше висок комин от лъскава поцинкована ламарина. Вътре бяха подредени като по конец грубовати дървени маси с грижливо прибрани под тях пейки. Из въздуха се носеше мирис на застояла храна и онзи особен пращен дъх, характерен за всички големи общи помещения.

Три жени бяха заети с работа. Почистваха масите. Всички бяха с масленозелени униформи, имаха дълги, чисти коси и зачервени ръце. Не носеха нито грим, нито бижута. Когато Фаулър и Ричър влязоха, жените трепнаха. Спряха да работят, застанаха една до друга и ги огледаха напрегнато. Ричър си спомни, че бе виждал една от тях в съда. Тя го поздрави с предпазливо кимване. Фаулър пристъпи напред.

– Нашият гост не е закусвал – каза той.

Предпазливата жена кимна отново.

– Разбира се. Какво да ти предложи?

– Все едно – отвърна Ричър. – Стига да има кафе.

– Пет минути – каза жената.

И тя поведе другите две към вратата в дъното, където се намираше кухнята. Фаулър седна до една маса и Ричър се настани отсреща.

– Три пъти дневно се храним тук – каза Фаулър. – През другото време, предимно следобед и вечер, мястото служи за общи събрания. Бо

се качва на някоя маса и казва на хората какво да правят.

– Къде е сега той? – попита Ричър.

– Ще го видиш, преди да си тръгнеш – отвърна Фаулър. – Непременно.

Ричър бавно кимна и се загледа през тясното прозорче към планините. От този ъгъл се виждаше друг хребет, увиснал между небето и земята далеч на хоризонта. Тишината бе все тъй потискаща.

– Къде са хората? – попита той.

– Работят – каза Фаулър. – Работят и се обучават.

– Работят? – повтори Ричър. – Какво?

– Изграждат южния периметър. На едно-две места оврагът е плитък. Могат да минат танкове. Знаеш ли що е засека?

Ричър го изгледа с недоумение. Знаеше що е засека. Всеки грамотен възпитаник на „Уест Пойнт“ го знаеше. Но не държеше да показва на Фаулър какво знае и какво не. Затова се престори, че не разбира.

– Изсичаш част от дърветата – обясни Фаулър. – Да речем всяко пето или шесто дърво. Поваляш го с дънера към врага. Тукашните гори са предимно борови, клоните сочат нагоре, нали така? Тъй че, когато паднат, клоните им са в наша посока. Танкът стига до отсечения край на дървото и се опитва да го избута. Но клоните се опират в ония дървета, които си оставил непокътнати. Скоро танкът се мъчи да изтласка дветри. После четири-пет. Няма начин. Не е по силите дори на голям танк като „Ейбрамс“. Шейсет и три тона, Дизелова турбина с мощност хиляда и петстотин конски сили, ще забуксува обаче пред всички тия дървета. И грамадните руски танкове да докарат, пак нищо няма да стане. Това е *засека*, Ричър. Използвай мощта на природата срещу тях. Сто на сто няма да минат през тия проклети дървета. Руснаците са го приложили в Курск срещу Хитлер през Втората световна война. Стар номер на комунистите. Сега го обръщаме против тях.

– Ами пехотата? – запитва Ричър. – Танковете няма да дойдат сами. Ще ги следва пехота. Просто ще минат напред и ще взривят дърветата.

Фаулър се ухили.

– Ще опитат. После ще спрат. На петдесет метра северно от засеките имаме картечни гнезда. Ще ги направим на кайма.

Предпазливата жена излезе от кухнята с поднос в ръце. Сложи го на масата пред Ричър. Яйца, бекон, пържени картофи и фасул в емайлирана чиния. Голямо метално канче с горещо кафе. Евтини прибори.

– Наздраве – каза тя.

– Благодаря – отвърна Ричър.

– А за мен няма ли кафе? – попита Фаулър.

Предпазливата жена кимна към кухнята.

– Заповядай.

Фаулър стана и погледна Ричър, сякаш искаше да каже: женска им работа. Ричър се направи на разсеян. Фаулър се отдалечи и изчезна в кухнята. Жената го проследи с поглед и хвана Ричър за ръката.

– Трябва да поговоря с теб – прошепна тя. – Потърси ме довечера след сигнала за лягане. Ще те чакам пред кухненската врата.

– Казвай сега – отвърна шепнешком Ричър. – Довечера може и да ме няма.

– Трябва да ни помогнеш – прошепна жената.

В този момент Фаулър излезе от кухнята и очите ѝ се замъглиха от ужас. Тя изправи глава и побърза да се отдалечи.

На всяка от дългите тръби имаше по шест болта. Два от тях крепяха пружината под дюшека. Още по два на всеки край свързваха дългата тръба с ъгловия винкел, на който се държаха краката. Холи дълго проучва конструкцията и накрая подобри плана си. Можеше да остави единия винкел. Щеше да стърчи под прав ъгъл на края. По-добре, отколкото да го развинти и после да го заклеци в тръбата. Така лостът ставаше по-здрав.

Но пак ѝ оставаха шест болта. Трябваше да откачи винкела от крака. Бе подобрила плана, но трудът оставаше същият. И тя енергично се хвана на работа. Нямахше повод да смята, че Джаксън ще се провали, но шансовете му намаляваха. Намаляваха застрашително.

До столовата бяха спалните. Четири големи помещения – пусти и безупречно чисти. По едно за ергените и неомъжените жени. Другите две бяха разделени с шперплатови прегради. Там живееха семейства – възрастните по двойки в тесните стаички, децата в общата част на помещението. Тесните им железни кушетки бяха подредени грижливо една до друга. Край тях имаше малки шкафчета. Не се виждаха нито картини, нито играчки. Единствената украса бе туристически плакат със снимка на Вашингтон. Фотографията беше заснета от въздуха в ясен пролетен ден. Отдясно се виждаше Белият дом, отляво Капитолият. Снимката беше в пластмасова рамка и върху рекламния текст имаше хартиена лента с нов надпис: *Това е твоят враг.*

– Къде са децата в момента? – запита Ричър.

– На училище – каза Фаулър. – Зиме използват столовата. През лятото са из горите.

– Какво учат?

Фаулър сви рамене.

– Каквото трябва да знаят.

– Кой решава какво трябва да знаят?

– Бо – каза Фаулър. – Той решава всичко.

– И какво е решил да знаят? – запита Ричър.

– Обмислил го е много внимателно. В крайна сметка се спря на Библията, Конституцията, история, физическо възпитание, знания за природата, лов, оръжия.

– Кой преподава всичко това?

– Жените.

– Щастливи ли са децата тук? – запита Ричър.

Фаулър отново сви рамене.

– Не са дошли тук, за да бъдат щастливи. Важното е да оцелеят.

Съседната барака беше празна, само в ъгъла имаше бюро с компютърен терминал.

– Това е нещо като финансово министерство – каза Фаулър. – Всичките ни средства са на Каймановите острови. Когато потрябва, с този компютър прехвърляме суми където искаме.

– Колко имате? – запита Ричър.

Фаулър се усмихна като съзаклятник.

– Купища. Двайсет милиона в облигации. Досега сме похарчили една част. Но има още много. Не бой се, няма да обеднеем.

– Крадени?

Фаулър поклати глава и се ухили.

– Извоювани. От врага. Двайсет милиона.

Крайните две бараки бяха складове. Едната стоеше наравно с последното спално помещение. Другата беше по-настрани. Фаулър въведе Ричър в първата барака. Тя се оказа претъпкана със запаси. Край едната стена се редяха чак до тавана грамадни пластмасови бидони, пълни с вода.

– Боб, боеприпаси, бинтове – каза Фаулър. – Това е девизът на Бо. Рано или късно ни предстои обсада. Ясно е като бял ден. И няма съмнение с какво ще започне правителството, нали? Ще изстреля снаряди с вируси в езерото, откъдето взимаме вода. Затова сме се запасили. Сто хиляди литра. Това ни беше първата грижа. После набавихме консервирани храни за две години. Може и да не стигнат, ако започнем да

приемаме хора, но все пак е добро начало.

Складът беше претъпкан. На един рафт се трупаха купища дрехи. Познатите зелени униформи, маскировъчни комбинезони, ботуши. Стари армейски запаси – изпрани, изгладени и продавани на килограм.

– Искаш ли да вземеш нещо? – попита Фаулър.

Ричър понечи да продължи, но после спря и огледа дрехите си. Не бяха свалени от понеделник сутринта. Три денонощия. Поначало не бяха кой знае какво, а сега изглеждаха още по-зле.

– Бива – каза той.

Най-големите номера бяха отдолу. Фаулър се разрови и измъкна чифт панталони, риза и яке. Ричър се отказа от лъскавите ботуши. Предпочиташе своите. Смъкна дрехите и се преоблече, подскачайки от крак на крак по голия дъсчен под. Закопча ризата и навлече якето. Почти не му стягаше. Не потърси огледало. Знаеше как изглежда с униформа. Беше я носил дълги години.

До вратата имаше лавици с медикаменти. Комплекти за първа помощ, кръвна плазма, антибиотици, бинтове. Всичко подредено така, че да е подръка. Спретнати редици с достатъчно разстояние между тях. Боркен сигурно бе обучил хората си да грабват медикаментите на бегом и да оказват първа помощ.

– Боб и бинтове – каза Ричър. – А боеприпасите?

Фаулър кимна към отдалечената барака.

– Наглата оръжейна. Ще ти покажа.

Оръжейната бе по-голяма от другия склад. С огромен катинар на вратата. Ричър отдавна не бе виждал толкова много оръжие. Вътре бяха подредени грижливо стотици пушки и автомати. Навсякъде се носеше мирис на прясна смазка. Сандъци с патрони от пода до тавана. Добре познати сандъчета за гранати. Лавици с пистолети. По-тежко въоръжение нямаше, но все пак гледката бе страшно впечатляваща.

Двата болта за пружината се оказаха най-лесни. Бяха по-малки от другите. Големите болтове поемаха цялото натоварване. Малките само държаха пружината. И без тях леглото щеше да си остане легло.

Холи олющи боята докрай. Нагрях главите с мократа кърпа. После махна гумения накрайник на патерицата и леко сплеска тръбата. Притисна с пръсти алуминиевия овал около главата на болта. Хвана дръжката и завъртя патерицата като грамаден тръбен ключ. Тя се изплъзна от болта. Холи тихичко изруга и сплеска тръбата по-силно. Стисна с

пръсти и същевременно завъртя патерицата. Болът помръдна.

На север от бараките започваше утъпкана пътека. Фаулър поведе Ричър по нея. Стигнаха до стрелкови полигон. Стрелбището представяше дълга, равна просека, почистена с много труд от дървета и храсти. Наоколо не се мяркаше жив човек. Просеката бе широка само двайсетина метра, но на дължина достигаше почти километър. В единия край имаше нахвърляни дюшеци за стрелците, а далеч отсреща Ричър забеляза мишени. Бавно тръгна към тях. Изглеждаха стандартни шперплатови фигури на бягащи и приклекнали войници. Явно датираха още от Втората световна война. Грубо изрисувани германци с черни каски и озъбени физиономии. Но когато се приближи, Ричър видя, че е добавено още нещо. На гърдите им бяха изобразени с жълта боя големи значки. Върху всяка значка имаше три букви. На четири от мишените надписът бе ФБР. На други четири – ЦРУ. Мишените се редуваха през сто метра – от триста до осемстотин. Най-близките бяха направени на решето.

– Всички трябва да улучват на триста метра – каза Фаулър. – Това е задължително условие за приемане на нови граждани.

Ричър сви рамене. Равнодушно. Триста метра не бяха кой знае какво. Продължи напред. На четиристотин метра мишените бяха доста загсегнати, на петстотин вече не толкова. На шестстотин метра Ричър преброи осемнайсет попадения, на седемстотин – седем и само две на осемстотин.

– Откога са тия мишени? – запита той.

Фаулър сви рамене.

– От месец. Може би два. Работим по въпроса.

– Още има да поработите – каза Ричър.

– Не предвиждаме далечна стрелба – отвърна Фаулър. – Според Бо войските на ООН ще нападнат през нощта. Когато мислят, че си почива-
ме. Той очаква да проникнат донякъде в периметъра. Може би на кило-
метър. Не ми се вярва, но Бо е предпазлив. В края на краищата той носи
цялата отговорност. Тъй че нашата тактика се свежда до нощни обкръ-
жаваци маневри. Да заклучим врага сред гората и да го унищожим с
кръстосан огън. Отблизо, с точни изстрели, нали така? В това отноше-
ние сме отлично обучени. Можем да се движим в тъмното бързо и тихо
– без светлини, без шум, без проблеми.

Ричър погледна гората и си помисли за купищата боеприпаси, кои-
то бе видял. Припомни си хвалбата на Боркен: неуязвими сме. Помисли

колко трудности среща всяка армия, изправена пред фанатични партизани на труден терен. Всяка позиция може да бъде превзета, но тук загубите щяха да бъдат извънредно тежки.

– Дано да не си се разтревожил тази сутрин – каза Фаулър.

Ричър го погледна учудено.

– Имам предвид съда срещу Лоудър – поясни Фаулър.

Ричър сви рамене и си помисли: спестихте ми труда.

– Нуждаем се от желязна дисциплина – продължи Фаулър. – Всички нови нации минават през този етап. Строги правила, желязна дисциплина. Бо е проучил въпроса. В момента това има огромно значение. Но външен човек сигурно би се разтревожил.

– Ти трябва да се тревожиш – каза Ричър. – Чувал ли си за Йосиф Сталин?

Фаулър кимна.

– Съветски диктатор.

– Същият – каза Ричър. – И той е имал такъв навик.

– Какъв?

– Да премахва потенциалните си съперници. Чрез измислени обвинения.

Фаулър поклати глава.

– Обвиненията бяха основателни. Лоудър допусна грешки.

Ричър сви рамене.

– Нищо съществено. Свърши прилична работа.

Фаулър извърна глава.

– Ти ще си следващият – добави Ричър. – Отваряй си очите на четири. Рано или късно ще откриеш, че си допуснал някаква грешка.

– Ние с Бо сме стари приятели – възрази Фаулър.

– И Лоудър му беше приятел, нали? – каза Ричър. – Стиви ще оцелее. Той не представлява заплаха. Много е глупав. Но ти трябва да се замислиш. Идва твоят ред.

Фаулър не отговори. Мълчаливо се загледа настрани. Върнаха се обратно през тревата на стрелбището. Продължиха по нова пътека на север. По някое време се отдръпнаха, за да сторят път на колона деца. Децата вървяха по двойки, момченца с момиченца. Една жена крачеше начело, друга следваше колоната. Децата бяха облечени с преправени униформи и носеха дълги пръчки. Гледаха безизразно и покорно. Момчетата имаха дълги, разпуснати коси, момчетата бяха подстригани като с паница. Ричър ги огледа, докато минаваха. Взираха се право напред. Нито едно не пося да завърти очи към него.

Новата пътека се изкачваше през рядка горичка и стигаше до площадка с размери петдесет на петдесет метра. Личеше, че е изкуствено изравнена. На равни интервали по краищата лежах белосани камъни. Беше тихо и пусто.

– Парадният плац – кисело подхвърли Фаулър.

Ричър кимна и се озърна. На север и запад стърчаха високите планини. На изток гъста вековна гора. На юг отвъд далечния град и горския пояс се виждаха скалисти урви. Студен вятър нахлу под новото му яке и той потръпна.

С големите болтове се оказа много по-трудно. По-голяма допирна площ между двете метални повърхности. Повече боя за стъргане. Повече натиск за развинтването. Но колкото по-силно натискаше, толкова по-лесно се изплъзваше сплесканият край на патерицата. Тя свали обувката си и го сплеска още повече. Наведе се и притисна мекия алуминий около главата на болта. После го заклеци с пръсти. Стисна с все сила, докато тънките сухожилия по ръката ѝ се опънаха като въжета, а челото ѝ плувна в пот. Затаи дъх и завъртя патерицата, очаквайки да види кое ще поддаде първо – пръстите или болтът.

Заедно с вятъра долетяха и далечни звуци. Ричър погледна Фаулър и се обърна към западния край на плаца. Чу стъпки между дърветата. Няколко души приближаваха края на гората.

Те изскочиха измежду дърветата – шестима в редица, с автоматични пушки през рамо. Маскировъчни униформи, бради. Същите шестима, които стояха пред съдийския подиум тази сутрин. Личната охрана на Боркен. Ричър огледа лицата им. Най-младият беше отляво и имаше белег на челото. Джаксън, агентът от ФБР. За момент шестимата спряха, за да се ориентират. После хукнаха през плаца към Ричър. Когато приближиха, Фаулър се отдръпна настрана, оставяйки Ричър като самотна мишена. Петима свалиха пушките и се разпръснаха в широка дъга. Насочиха дулата право в гърдите на Ричър. Шестият отиде до Фаулър. Не козирува, но застана мирно, което бе горе-долу същото.

– Бо иска да му доведем този тип – каза войникът. – Било много спешно.

Фаулър кимна.

– Водете го. Започна да ми омръзва.

Шестимата въоръжени мъже се подредиха около Ричър и с бърза

крачка го поведоха на юг през горичката. Отминаха стрелбището и продължиха по утъпканата пътека към Бастиона. Там завиха на запад, заобиколиха оръжейната и се насочиха през дърветата към командирската барака. Ричър ускори крачка. Избърза напред. Закачи с крак един корен и тежко се просна на камъните. Пръв го догони Джаксън. Ричър видя белега на челото. Джаксън го сграбчи за ръката.

– Предател в Чикаго – прошепна Ричър.

– Ставай, тъпако – изрева Джаксън.

– Скрый се и бягай довечера – добави Ричър. – Много внимавай, чу ли?

Джаксън го погледна и леко стисна ръката му. После го дръпна нагоре и го изблъска по пътеката към по-малката поляна. Бо Боркен стоеше на прага на командирската барака. Беше мръсен и чорлав, облечен в грамаден торбест маскировъчен комбинезон. Изглежда, бе поработил здравата. Втренчи се в идващия Ричър.

– Виждам, че сме ти дали нови дрехи – каза той.

Ричър кимна.

– В такъв случай трябва да се извиня за външността си – продължи Боркен. – Днес имах тежък ден.

– Фаулър ми каза – отвърна Ричър. – Изграждали сте засеки.

– Засеки? – повтори Боркен. – Да, точно така.

После замълча. Ричър видя как грамадните му бели ръце се отпускат и свиват.

– Мисията ти се отменя – тихо каза Боркен.

– Тъй ли? – запита Ричър. – Защо?

Боркен измъкна туловището си от рамката на вратата и пристъпи напред. Ричър бе приковал поглед в пламтящите му очи и изобщо не предусети удара. Боркен заби в корема му огромен корав юмрук, гласнат от сто и осемдесет килограма мускули и сланина. Ричър рухна като съсечен и Боркен стовари крак върху гръбнака му.

- Името му е Джаксън – каза Уебстър.
- Откога е там? – попита Милошевич.
- Почти цяла година – отвърна Уебстър.

Единайсет сутринта, четвъртък, 3 юли. Базата „Питърсън“. Завеждащият отдел в Куонтико прашаше трескаво материали по секретната факсова мрежа на военновъздушните сили. Милошевич и Броган вадеха листовите и ги подаваха за анализ на Уебстър и Макграт. В другия край на масата генерал Джонсън и неговият адютант разглеждаха карта на североизточната част от Монтана.

– Във всички групировки ли имате тайни агенти? – запита Джонсън.

Уебстър поклати глава и се усмихна.

– Не във всички. Много групи, малко агенти. Мисля, че просто ни провървя.

– Не знаех, че имаме човек точно там – изненада се Броган.

Уебстър продължаваше да се усмихва.

– Още много неща не знаеш – каза той. – Така е по-безопасно, нали?

– И какво докладва тоя Джаксън? – попита Броган.

– Казва ли нещо за Холи? – добави Джонсън.

– Разбрал ли е за какъв дявол вършат всичко това? – обади се Милошевич.

Уебстър изду бузи и махна с ръка към камарата подвити листове. Макграт делово се ровеше из тях. Подреждаше ги на две купчинки. Едната за обичайните сведения, другата за извънредни произшествия. Първата купчинка бе по-голяма. Спешни доклади почти нямаше.

– Анализ, Мак – каза Уебстър.

Макграт сви рамене.

– Засега всичко е в рамките на нормалното.

Макграт го изглежда втренчено.

– Нормално ли?

Уебстър кимна.

– Да, нормално. Имаме подобни въоръжени отряди из цялата страна и точно затова не можем да следим всички. Много са, проклетниците. Според последни данни наброяваме над четиристотин групи във

всичките петдесет щата. Повечето са просто смахнати некадърници, но смятаме някои за сериозни антиправителствени формации с терористичен уклон.

– А тая шайка каква е? – запита Джонсън.

Макграт го погледна.

– Тая шайка е напълно сериозна. Сто души, скрити в гората. Много добре въоръжени, много добре организирани, много самоуверени. И много добре финансирани. Джексън докладва за пощенски измами, банкови злоупотреби, дребни фалшификации на пари. Вероятно е имало и въоръжени грабежи. Подозираме, че са откраднали ценни книжа за двацет милиона при нападение срещу бронирана кола в Северна Калифорния. Естествено, освен това продават по пощата видеокасети, книги и наръчници на другите смахнати. В момента това е процъфтяваща индустрия. И, разбира се, отказват да плащат данъци, не регистрират колите си, с две думи, избягват всякакви разходи.

– На практика област Йорк е под техен контрол – добави Уебстър.

– Как е възможно? – запита Джонсън.

– Просто никой друг не се интересува от нея – каза Уебстър. – Били ли сте някога там? Аз не. Джексън твърди, че градчето е изоставено. Всички отдавна са го напуснали. Двайсетина души все още живеели по ония места, на километри един от друг – разорени земеделци, бивши миньори, старци. Няма областни власти. Боркен просто дошъл и завладял всичко.

– Той го нарича експеримент – вметна Макграт. – Модел за създаване на нова нация.

Джонсън кимна разсеяно.

– Но какво става с Холи? – попита той.

Уебстър отпусна ръка върху купчинката.

– Джексън не споменава за нея. Последният му доклад е от понеделник, деня на отвличането. Изграждали затвор. Трябва да предположим, че е за нея.

– Значи докладва? – обади се Брogan. – По радиото ли?

Уебстър кимна.

– Има скрит предавател в гората. Когато успее, излиза на разходка и се обажда. Затова докладите му са толкова нередовни. Средно по един на седмица. Не е много опитен и са му заръчали да внимава. Предполагаме, че е под наблюдение. Сто на сто е така в оная приятна компания.

– Можем ли да го потърсим? – запита Милошевич.

– Не се шегувай – отвърна Уебстър. – Просто ще чакаме.

– На кого докладва? – попита Броган.

– На местния агент в Бют, Монтана – каза Уебстър.

– И какво ще правим сега? – запита Джонсън.

Уебстър сви рамене. Стана тихо.

– Засега нищо – каза той. – Трябва да изясним положението.

Сред плътната тишина Уебстър се втренчи в Джонсън. Този поглед между двама държавни служители говореше недвусмислено: знаеш как е. Джонсън дълго седя като вкаменен, без да извърща очи, после кимна едва доловимо. Колкото да отговори: да, засега знам как е.

Адютантът на Джонсън се изкашля.

– Северно от Йорк имаме ракетна част. В момента се движи на юг, идва към базата. Двайсет войници, сто ракети „Стингър“, пет камиона. Всеки момент може да минат през Йорк. Дали да не ги използваме?

Броган поклати глава.

– Незаконно е. Военните нямат право да взимат участие в полицейски акции.

Без да му обръща внимание, Уебстър обърна очи към Джонсън и зачака. Ставаше дума за неговите войници и неговата дъщеря. Мълчанието се проточи, после Джонсън поклати глава.

– Не. Трябва ни време за планиране.

Адютантът разпери ръце.

– Можем да планираме. Имаме наземна радиовръзка. Да действаме, генерал е.

– Незаконно е – повтори Броган.

Джонсън не отговори. Мислеше напрегнато. Макграт се порови из купчината и извади доклада за динамита в стените на затвора. Остави го върху лъскавата маса, обърнат наопаки. Но в този момент Джонсън отново поклати глава.

– Не. Двайсет срещу сто? Те не са ударна част. Не са пехотинци. А с противосамолетни ракети нищо няма да постигнем. Не вярвам ония терористи да имат авиация, нали така?

Ще изчакаме. Незабавно върнете тук ракетното поделение. Без стълкновения.

Адютантът сви рамене и Макграт пхна доклада обратно в купчинката. Уебстър се озърна и леко плесна с длани по масата.

– Връщам се във Вашингтон – каза той. – Трябва да изясня положението.

Джонсън сви рамене. Знаеше, че нищо не става, без да се изясни положението във Вашингтон. Уебстър се обърна към Макграт.

– Вие тримата отскачете до Бют. Настанете се в тамошната централа. Ако се обади онзи Джаксън, вдигнете го по тревога.

– Можем да ви прехвърлим дотам с хеликоптер – обади се адютантът.

– И трябва да установим наблюдение – каза Уебстър. – Има ли начин да пуснете над Йорк разузнавателни самолети?

Джонсън кимна.

– Ще бъдат там. Денонощно. Ще ви подадем в Бют пряка телевизионна връзка. Мишка да пръдне, ще я видите.

– Без активна намеса – каза Уебстър. – Засега.

Холи чу стъпките в коридора точно когато вадеше шестия болт. Леки стъпки. Не бяха на Джаксън. Нито на мъж, който се прокрадва. Нормални женски стъпки. Спряха пред вратата. Кратко затишие. Холи намести дългата тръба върху рамката. В ключалката изшумоля ключ. Тя дръпна дюшека на място. Опъна одеялото. Ново затишие. Вратата се отвори.

В стаята влезе жена. Изглеждаше като всички останали – бяла, мършава, с дълга права коса, зачервени ръце, костеливо апатично лице без грим и накити. Държеше поднос, закрит с бяла кърпа. Нямаше оръжие.

– Обяд – каза тя.

Холи кимна. Сърцето ѝ биеше лудо. Жената стоеше с подноса в ръце и се озърташе. Явно най-много я интересуваха новите чамови стени.

– Къде да го оставя? – попита тя. – На леглото ли?

Холи поклати глава.

– На пода.

Жената се наведе и остави подноса на пода.

– Май ще ти трябва маса – каза тя. – И стол.

Холи сведе очи към приборите за хранене и си помисли: инструменти.

– Искаш ли да им кажа, че ти трябва стол? – попита жената.

– Не – каза Холи.

– Е, на мен пък ми трябва. Имам заповед да те гледам как ядеш. Да сме сигурни, че няма да задигнеш приборите.

Холи кимна разсеяно и заобиколи жената. Озърна се към отворената врата. Жената усети това и се ухили.

– Няма къде да бягаш. Далеч сме от всичко, а пътят е доста тежък. На север може да стигнеш до Канада за две-три седмици, ако имаш късмета да се изхраниш с корени, ягоди и буболечки. На запад ще трябва да преплуваш реката. На изток или ще се загубиш в горите, или ще те излапа някоя мечка. А и да оцелееш, има цял месец път до Монтана. На юг ще те застреляме. Там гъмжи от граничари. Нямаш никакъв шанс.

– Преграден ли е пътят? – попита Холи.

Жената се усмихна.

– Вече няма път. Взривихме моста.

– Кога? Нали по него пристигнахме.

– Преди малко – каза жената. – Не чу ли? Сигурно не си, с тия дебели стени.

– Тогава как ще си тръгне Ричър? – попита Холи. – Нали трябваше да отнесе някакво послание?

Жената пак се усмихна.

– Планът се промени. Мисията е отменена. Няма да тръгне.

– Защо? – трепна Холи.

Жената я изгледа втренчено.

– Разбрахме какво е станало с Питър Бел.

Холи премълча.

– Ричър го е убил – добави жената. – Удушил го е. В Северна Дакота. Току-що ни съобщиха. Но ти сигурно знаеш, нали?

Холи я погледна и си помисли: Ричър е загазили здравата. Представи си го окован и затворен.

– Как разбрахте? – тихо попита тя.

Жената сви рамене.

– Имаме много приятели.

Холи продължаваше да я гледа. Предателят, помисли си тя. Значи в Бюрото знаят къде сме сега. Не е трудно да го открият с карта и линийка. Представи си как тракат компютърните клавиши и името на Джексън изскача върху десетки екрани.

– Какво ще стане с Ричър? – запита тя.

– Живот за живот – каза жената. – Такъв е законът тук. Както за другите, тъй и за твоя приятел Ричър.

– Какво ще стане с него? – повтори Холи.

Жената се разсмя.

– Не е трудно да си представиш. А може и да е трудно. Не вярвам да му се размине по най-лека начин.

Холи поклати глава.

– Беше при самозащита. Онзи се опита да ме изнасили.

Жената я изгледа презрително.

– Каква е тая самозащита? Не е изнасилвал него, нали? Пък и ти най-вероятно сама си си го изпросила.

– Какво?

– Въртяла си опашка – каза жената. – Знаем ви ние вас, градските кучки. Как да устои, горкият Питър?

Холи я гледеше мълчаливо. После наведе очи.

– Къде е сега Ричър? – попита тя.

– Нямам представа. Сигурно са го оковали за някое дърво. –

Жената изведнъж се ухили. – Знам обаче къде ще иде. На парадния плац. Обикновено там стават тия неща. Всички се събираме за веселбата.

Холи я погледна. Преглътна мъчително. После кимна.

– Ще ми помогнеш ли за леглото? Нещо не е наред.

Жената се поколеба. Сетне я последва.

– Какво му има? – попита тя.

Холи дръпна одеялото и събори дюшека на пода.

– Болтовете изглеждат поразхлабени.

– Къде? – запитва жената.

– Тук – каза Холи.

Сграбчи дългата тръба с две ръце. Дръпна нагоре, завъртя се и я заби като тъпо копие право в слепоочието на жената. Винкелът се стовари като железен юмрук. Кожата се разкъса и правилно квадратче от кост потъна дълбоко в мозъка. Жената отлетя настрани и издъхна още преди да докосне земята. Холи прекрачи внимателно над подноса и спокойно закуца към отворената врата.

30

Харланд Уебстър се върна в Хувър Билдинг от Колорадо около три следобед източно време. Незабавно се отправи към кабинета си и провери съобщенията. После позвъни на секретарката.

– Кола – каза той.

Слезе с личния си асансьор до гаража, където го чакаше шофьорът. Настаниха се в лимузината.

– Към Белия дом – каза Уебстър.

– С президента ли имате среща, сър? – изненада се шофьорът.

Уебстър навъсено се вторачи в тила му. Нямаше среща с президента. И изобщо рядко се срещаше с него. Не обичаше да му напомнят това – особено пък някакъв си проклет шофьор да се чуди дали има такава възможност.

– С министъра на правосъдието – каза той. – В момента тя е в Белия дом.

Шофьорът мълчаливо кимна. Изруга се за дългия си език. Подкара меко и плавно. От Хувър Билдинг до Белия дом имаше точно хиляда и шестстотин метра. Малко повече от километър и половина. Само едно прещракване на километража върху таблото. Пеш можеше да се стигне по-бързо. И по-евтино. Страшно много бензин отиваше за загряване на изстиналия двигател и километър и половина път с това бронирано чудовище. Но директорът не биваше да ходи пеш. На теория се смяташе, че могат да го убият. На практика в целия град биха го разпознали най-много осем души. Обикновен столичен чиновник със сив костюм и скромна вратовръзка. Още една причина старият Уебстър вечно да е киснат, помисли шофьорът.

Уебстър познаваше министъра на правосъдието много добре. Тя бе прекият му началник, но познанството им датираше още отпреди да се срещнат. Бе започнало с обстояните проверки на миналото ѝ, за да получи поста. Уебстър навярно знаеше за нея повече от който и да било друг човек на света. Родители, приятели, бивши колеги – всички те я познаваха от дадена гледна точка. Уебстър събра всичко това и разкри цялостната картина. Досието ѝ заемаше място колкото средно голям роман. Нямаше нищо, което да го подразни. Беше започнала като адвокатка с умерено радикални възгледи и след успешна дейност на това

поприше бе минала на работа в съда, без да досажда на полицията или да се пени за всякакви дреболии. Кандидатурата ѝ се оказа идеална и бе утвърдена без затруднения. Проявяваше се като добър шеф и чудесен съюзник. Казваше се Рут Роузън и досега Уебстър имаше с нея само един проблем – че е с дванайсет години по-млада, много красива и далеч по-известна от него.

Срещата бе уговорена за четири часа. Завари Роузън сама в малка стаичка. От Овалния кабинет я дележа два етажа и осем агенти. Поздрави го с пресилена усмивка и забързано кимване.

– Холи? – попита тя.

Той кимна. Разказа всичко от игла до конец. Тя слушаше напрегнато, пребледняла и с прехапани устни.

– Напълно ли сме сигурни, че е там? – попита накрая.

Уебстър кимна отново.

– По-сигурни няма накъде.

– Добре – каза тя. – Изчакай, ако обичаш.

Излезе от стаичката. Уебстър зачака. Десет минути, двайсет, половин час. Крачеше насам-натам. Зяпаше през прозореца. Открехна вратата и надникна в коридора. Дежурният агент се озърна. Пристъпи към него. Уебстър поклати глава в отговор на неизречения въпрос и отново затвори вратата. Седна и продължи да чака.

Рут Роузън се върна след час. Влезе и затвори вратата. Остана да стои на крачка от прага пребледняла, задъхана, потресена. Не каза нищо. Просто го остави да проумее, че става нещо крайно неприятно.

– Какво има? – попита той.

– Аз съм извън играта – каза тя.

– Какво? – трепна Уебстър.

– Извън играта съм – повтори тя. – Не харесаха отношението ми. Отсега нататък Декстър поема нещата.

– Декстър? – повтори той.

Декстър беше началник на президентската канцелария. Политик от старата школа. Коров като камък и двойно по-студен. Но именно заради него президентът бе влязъл в Овалния кабинет с огромно мнозинство.

– Много съжалявам, Харланд – каза Рут Роузън. – Той ще – дойде след малко.

Уебстър кимна намусено, а тя излезе и го остави отново да чака.

Образно казано, връзката между ФБР и централата в Бют, Монтана,

е като тази между Москва и Сибир. Сътрудниците в Бюрото имат една стара шега. Щом объркаш конците, стягай си куфарите за Бют. Един вид заточение. Разправяха, че по същия начин неудачниците от КГБ отивали да регулират движението в Сибир.

Но този четвъртък централата в Бют бе като център на вселената за Макграт, Милошевич и Броган. Едва ли не най-желаното назначение на света. Досега нито един от тях не бе стъпвал там. Нито по работа, нито на пътешествие. Не биха си и помислили подобно нещо. Но сега тръпнеха във военния хеликоптер като деца, пътуващи към вълшебното царство. Гледаха прелитания отдолу пейзаж и въртяха очи на северозапад, където в мъгливата далечина се спотайваше област Йорк.

Агентът в Бют беше врял и кипял ветеран, но още не можеше да се опомни след личното обаждане на самия Харланд Уебстър от Хувър Билдинг. Имаше инструкции да откара тримата агенти в кантората си, като по пътя им обясни ситуацията, да ги настани, да им наеме два джипа и после да се пръждосва по дяволите до второ нареждане. Когато мръсночерният военен хеликоптер изпълзя с рев иззад хоризонта, той вече чакаше край областното летище Силвър Боу. Натовари агентите в служебния си буйк и подкара с пълна газ назад към града.

– Пътува се дълго по тия места – каза той на Макграт. – Запомнете го веднъж завинаги. До Йорк има около триста и шейсет километра. По нашите пътища това прави минимум четири часа. На ваше място лично аз бих докарал подвижна апаратура, за да се настани доста по-близо. Не че ще ви помогне кой знае колко, ако нещата тръгнат на зле.

Макграт кимна.

– Обаждал ли се е Джексън? – запита той.

– За последен път го чух в понеделник – каза агентът. – Когато докладва за динамита.

– Обади ли се пак, ще разговаря с мен, ясно?

Местният агент кимна. Свали ръка от волана и затършува из джоба си. Извади малка радиостанция. Макграт я взе. Пъхна я в джоба си.

– На ваше разположение – каза агентът. – Аз излизам в отпуск. Уебстър нареди. Не се надявайте много обаче. Джексън рядко ме търси. Много е предпазлив.

Местната централа се оказа обикновена стая на втория етаж в двеетажна общинска сграда. Бюро, два стола, компютър, голяма карта на Монтана върху стената, шкафове с папки и звънящ телефон. Макграт вдигна слушалката. Послуша малко и изръмжа. Затвори и изчака местния агент да схване намека.

– Добре де, изчезвам – каза ветеранът. – От агенция „Силвър Боу“ ще ви докарат два джипа. Нещо друго да искате?

– Спокойствие – каза Броган.

Ветеранът кимна и хвърли поглед из кабинета. После изчезна.

– Военните са разположили горе два разузнавателни самолета – каза Макграт. – Изпращат камиони с апаратура за сателитна връзка. Генералът и адютантът му пътуват насам. Май ще ни гостуват до края. Няма как да ги пропъдим, нали?

Милошевич проучваше картата на стената.

– Би било неразумно – каза той. – Пак ще ни потрябват. Някога да сте виждали по-скапано място?

Макграт и Броган се приближиха до него. Милошевич бе сложил пръст върху Йорк. Всичко наоколо беше само в тъмнокафяво и отровназелено.

– Десет хиляди квадратни километра – каза Милошевич. – Едно шосе и един черен път.

– Добре са го подбрали – каза Броган.

– Разговарях с президента – каза Декстър.

Облегна се назад и помълча. Уебстър го изгледа свирепо. Че каква друга работа можеше да има в момента? Да пледи Розовата градина ли? Декстър спокойно устоя на погледа. Беше дребен, сух, мургав и някак изкривен – така става, когато човек цял живот обмисля всяко събитие от всеки възможен ъгъл.

– И какво? – запита Уебстър.

– В страната има шейсет и шест милиона притежатели на оръжие.

– Е?

– Нашите социолози смятат, че всички те споделят някои основни симпатии.

– Какви социолози? – запита Уебстър. – Какви симпатии?

– Проведохме социологическо проучване – обясни Декстър. – Не ти ли пратихме екземпляр? Всеки пети възрастен е готов при изключителни обстоятелства да се вдигне на оръжие срещу правителството.

– Е? – повтори Уебстър.

– Имаше още едно проучване – каза Декстър. – Простичък въпрос, на който трябваше да отговорят по интуиция, както им подсказже сърцето. Кой е прав, нелегалните отряди или правителството?

– И какво?

– Дванайсет милиона американци подкрепиха отрядите – каза Декстър.

Уебстър продължаваше да го гледа. Чакаше извода.

– Това е – добави Декстър. – Някъде между дванайсет и шейсет и шест милиона избиратели.

– Какви са те? – запита Декстър.

– По-добре питай къде са – поправи го Декстър. – Не ги търси във Вашингтон, Ню Йорк, Бостън или Лос Анджелис. Най-много да откриеш броени единици. На места те са нищожно малцинство. Смятат ги за побъркани. Но другаде са мнозинство. Там са напълно нормални, Харланд.

– Е?

– На места те управляват области – каза Декстър. – Дори цели щати.

Уебстър се втренчи в него.

– За бога, Декстър, това не ти е политика. Става дума за Холи.

Декстър не отговори веднага. Огледа малката стаичка. Беше боядисана в бяло. Президентите идваха и си отиваха, а бояджиите минаваха през година-две с една и съща боя. Той се усмихна многозначително.

– За жалост всичко е политика.

– Става дума за Холи – повтори Уебстър.

Декстър поклати глава. Едва забележимо.

– Това са емоции. Представи си цял куп невинни думички като патриоти, съпротива, смазвам, нелегалност, борба, тирания, личност, недоверие, бунтовник, бунт, революция, права. Има нещо величаво в тях, не смяташ ли? Когато ги свържеш с Америка.

Уебстър упорито тръсна глава.

– Изобщо не е величаво да отвличаш жени. Не е величаво да притежаваш нелегални оръжия, да създаваш нелегални армии, да крадеш динамит. Това не е политика.

Декстър пак поклати глава. Също тъй лекичко.

– Всичко има неприятната склонност да се превръща в политика – каза той. – Помниш ли колко подобни случаи сме имали? Отначало и те не бяха политика, нали? Но станаха адски бързо. Сблъскваме се с шейсет и шест милиона избиратели. И подхождаме глупаво, много глупаво. Тия хора искат да реагираме грубо. Надяват се, че жестоките репресии ще стреснат народа, ще привлекат нови симпатизанти. И ние реагираме точно така. Наливаме масло в огъня. Създаваме впечатление, че голямото правителство примира от желание да смаже мъничкия човек.

Настана тишина.

– Според социолозите трябва да изберем по-добър подход – продължи Декстър. – И ние се мъчим да го открием. Полагаме всички усилия. На какво ще заприличаме, ако Белият дом прекрати тези усилия само защото става дума за Холи? И то тъкмо сега. В навечерието на четвърти юли. Нима не разбираш? Помисли малко, Харланд, Помисли за реакцията. Помисли какви думички ще се посипят: отмъстителност, егоизъм, лична злоба и тъй нататък. Помисли какво ще сторят тия думички с нашите избиратели.

Уебстър гледаше втренчено. Белите стени сякаш рухваха около него.

– Но това е Холи, за бога – изрече той. – Не говорим за избиратели. Ами генералът? Казал ли му е президентът всичко това?

Декстър поклати глава.

– Аз му го казах. Лично. Десетина пъти. Той звъни час по час.

Значи президентът вече не иска да чува за Джонсън, помисли Уебстър. Оставил го е на Декстър.

– И какво? – запита той.

Декстър сви рамене.

– Мисля, че ни разбира по принцип. Но, естествено, в момента е малко предубеден. Не се зарадва.

Уебстър помълча. Разсъждаваше трескаво. Беше стар бюрократ и знаеше, че когато не можеш да победиш системата, минаваш на нейна страна. Заставяш се да мислиш като противниците.

– Но ако я измъкнете, можете да спечелите – каза той. – Страшно много. Постъпката ще е мъжествена, решителна, доблестна, държавническа. Може да донесе голяма полза. На изборите.

Декстър кимна.

– Напълно си прав. Но е риск. Много голям риск. Една бърза победа носи някаква печалба, ала провалът ще е катастрофа. Залагаме на карта милиони избиратели. А в момента просто не ми се вярва да постигнеш бърза победа. В момента действаш необмислено и прибръзано. Тъй че, ако трябва да избирам, бих заложил на поражението.

Уебстър го изгледа яростно.

– Хей, Харланд, не се засягай – каза Декстър. – Нали знаеш, плащат ми, за да мисля така.

– Какви ги дрънкаш, по дяволите? – запита Уебстър. – Трябва незабавно да пратя спасителния екип.

– Не.

– Не? – изумено повтори Уебстър.

Декстър поклати глава.

– Нямах разрешение. Засега.

Уебстър продължаваше да го гледа.

– Трябва да знам как стоят нещата – каза той.

Отново настана тишина. После Декстър заговори на стената, около метър вляво от стола на Уебстър.

– Оставаш лично отговорен за ситуацията. От утре започват празници. Ела да си поприказваме в понеделник. Ако още има за какво да приказваме.

– В момента има за какво да приказваме. И го правим.

Декстър пак поклати глава.

– Няма такава работа. Днес не сме се срещали и аз не съм разговарял с президента. Още нищо не знаем. Каквото имаш за казване, Харланд, кажи ни го в понеделник, ако изобщо си струва.

Уебстър седеше като ударен. Беше умен човек, но в момента не можеше да проумее дали му предлагат грандиозна сделка или хапче отрова. Декстър се изправи.

– Още нещо – добави той. – Ако в почивните дни работата се издъни, президентът те моли да не подаваш оставка.

Уебстър го погледна с изненада.

– Да не подавам оставка ли? Защо?

– Ще трябва да ти тегли ритника публично – обясни Декстър. – Нали разбираш, с много шум. Да си опази името поне отчасти.

Джонсън и адютантът дойдоха в Бют един час по-късно. Пристигнаха по същия начин, с военен хеликоптер от базата „Питърсън“ до областното летище. Обадиха се от въздуха и Милошевич отиде да ги посрещне с двегодишния джип „Гранд Чероки“, нает от местната автомобилна агенция. По краткия път към града не разговаряха. Милошевич караше, а двамата военни наведоха глави над някакви карти и графики, които адютантът носеше в голямо кожено куфарче. Прехвърляха си ги от ръка на ръка и кимаха, сякаш думите бяха излишни.

Стаята на втория етаж изведнъж се препълни. Петима мъже, два стола. Единственият прозорец гледаше на югоизток, към улицата. Неподходяща посока. Петимата неволно се озъртаха към отсрещната стена. На триста и шейсет километра отвъд тази стена беше Холи.

– Ще трябва да се прехвърлим нататък – каза генерал Джонсън.

Адютантът кимна.

– Да, излишно е да стоим тук.

Макграт бе взел решение. Зарече се да не влиза в излишни разпри с военните. Дъщерята на Джонсън бе негов агент. Разбираше какво му е на човека. Не искаше да губи време и енергия в спорове кой е по-главен. А и щеше да се нуждае от помощ.

– Налага се да обединим сили – каза той. – Поне засега.

За момент настана мълчание. После генералът бавно кимна. Добре познаваше Вашингтон и без затруднение разшифрова смисъла на тези думи.

– Не разполагам с никакви сили – отвърна той. – Започват празници. Точно седемдесет и пет процента от американската армия е в отпуск.

Тишина. Макграт на свой ред разшифрова думите и бавно кимна.

– Няма ли разрешение за отмяна на отпуските? – запита той.

Генералът поклати глава.

– Преди малко разговарях с Декстър. А той се обади на президента. Смятат да отложат решението до понеделник.

В препълнената стая настана мъртвешко мълчание. Дъщерята на този човек беше в опасност, а шефът на Белия дом въртеше политически игрички.

– С Уебстър е същата работа – каза Макграт. – Няма право дори да изпрати спасителния екип. Засега оставаме само ние тримата.

Генералът кимна на Макграт. Жестът бе личен, като между мъже и говореше: ето, вече свалихме картите, знаем колко е унизително и взаимно си благодарим.

– Но не е зле да се подготвим – каза генералът. – Има нещо вярно в слуховете, че военните си падат по тайни маневри. Ще помоля за няколко лични услуги, без мистър Декстър да разбере.

Тишината омекна. Макграт гледеше въпросително.

– Насам вече пътува подвижен команден пункт – обясни генералът. После взе от адютанта си голяма карта и я разпъгна върху бюрото. – Имаме среща ето тук.

Пръстът му сочеше северозападно от последното градче преди Йорк. Точно там пътят описваше широк завой и след десетина километра стигаше до моста над оврага.

– Свързочните камиони идват право насам – каза той. – Смятам да идем, да организираме командния пункт и да блокираме пътя зад себе си.

Макграт стоеше и гледаше картата. Знаеше, че ако се съгласи, отстъпва цялата власт на военните. Знаеше още, че ако възрази, ще рискува живота на свой агент заради дребнави дрязги. После видя, че на един сантиметър северно от пръста на генерала има далеч по-добра позиция. След няколко километра на север пътят изведнъж се стесняваше. Ставаше прав и даваше добър обзор в двете посоки. Теренът наоколо беше по-стръмен. Чудесно място за блокада. И за команден пункт. Смая се как генералът не го е видял. Сетне в гърдите му нахлу чувство на благодарност. Генералът бе видял всичко. Но оставяше на Макграт да го посочи. Оставяше му вратичка за взаимодействие. Не искаше цялата власт.

– Бих предпочел това място – каза Макграт.

Той почука с молив северната позиция. Генералът се направи, че я проучва. Аджутантът му също се направи на изненадан.

– Добра идея – каза генералът. – Ще променим мястото на срещата.

Макграт се усмихна. Отлично знаеше, че камионите вече пътуват точно към това място. Или вече бяха там. Генералът отвърна с усмивка. Ритуалът беше изпълнен.

– Какво могат да ни покажат самолетите? – запита Броган.

– Всичко – отвърна адютантът на генерала. – Чакайте само да видите изображението. Тия машинки имат страхотни камери.

– Не ми харесва – каза Макграт. – Ония долу ще се изнервят.

Аджутантът поклати глава.

– Изобщо няма да ги усетят. Използваме два самолета. Летят по права линия от изток на запад и обратно. На единайсет хиляди метра. От земята няма дори да ги забележат.

– Единайсет километра – обади се Броган. – Как може да видим нещо от такава височина?

– С добри камери – отвърна адютантът. – Единайсет километра са дреболия. От единайсет километра виждаме пакет цигари на тротоара. Цялата апаратура е автоматична. Момчетата само натискат бутона, и камерата се лепва за набелязаната цел. Сочи каквото си изберем, предава висококачествено изображение по сателита, после прави завой и продължава в същия дух.

– Няма ли да привлекат внимание? – запита Макграт.

– Приличат на пътнически – каза адютантът. – Поглеждаш нагоре, виждаш тъничка бяла следа и си мислиш, че „Транс Уърлд“ пътува някъде. Откъде да знаеш, че военните са решили да проверят дали тази сутрин си с лъснати обувки.

– От единайсет километра ще видим и как са се сресали – каза

Джонсън. – Да не мислите, че прахосваме милиарди за селскостопански пръскалки?

Макграт кимна. Чувстваше се разголен. Засега нямаше какво да предложи, освен двата джипа във до тротоара.

– Чакаме психологически портрет на онзи тип Боркен – каза той. – В момента докторите от Академията работят по него.

– Ние пък открихме бившия командир на Ричър – каза Джонсън. – Сега е на канцеларска работа в Пентагона. Ще дойде да ни осведоми.

Макграт кимна.

– Оpozнай слабите места на противника.

Телефонът иззвъня. Адютантът вдигна слушалката. Беше най-близо.

– Кога потегляме? – запита Бруган.

Макграт забеляза, че се обръща направо към Джонсън.

– Най-добре още сега – каза генералът. – Ще ни прехвърлят с хеликоптер. Така пестим шест часа път, нали?

Адютантът остави слушалката. Изглеждаше тъй, сякаш току-що го бяха ритнали в слабините.

– Ракетното поделение – каза той. – Радиовръзката е прекъснала северно от Йорк.

Холи спря в коридора. Усмихна се. Жената бе подпряла оръжието си във вратата. Това бе причината да се забави преди малко – отключва, оставя подноса на пода, сваля оръжието от рамо, подпира го на стената и пак вдига подноса, преди да отвори вратата.

Захвърли желязната тръба и взе оръжието. Досега не бе използвала подобно нещо. И не би искала да го използва. Мъничък картечен пистолет. „Инграм МАК 10“. Отдавна изхвърлен от армията. И то с пълно право. На курсовете в Куонтико всички му се присмиваха. Наричаха го телефонно пушкало. Стреля толкова неточно, че за да улучиш някого, трябвало да се затвориш с него в телефонна кабина. Черен хумор. И отгоре на всичко стреляше прекалено бързо. Хиляда куршума в минута. Едно докосване на спусъка, и пълнителят се изпразва.

Но все пак щеше да свърши по-добра работа от парче стара тръба. Холи провери пълнителя. Беше зареден докрай, трийсет патрона. Нямаше патрон в цевта. Тя щракна спусъка и провери движението на ударника. Добро или лошо, оръжието беше наред. Тя отново сложи пълнителя. Оправи брезентовия ремък и го метна през рамо. Махна предпазителя и хвана дръжката. С другата ръка стисна здраво патерицата и тръгна към стълбището.

На площадката спря и изчака. Напрегна слух. Никакъв звук. Слезе стъпало по стъпало, насочила дулото право напред. Долу спря и пак се ослуша. Тишина. Тя прекоси фойето и стигна до вратата. Открехна я и надникна навън.

Улицата бе пуста. Но широка. Стори ѝ се като грамаден столичен булевард. Трябваша ѝ минути, за да се добере до прикритие от другата страна. Минути на открито под надвисналите планински склонове. Холи прецени на око разстоянието. Въздъхна дълбоко и стисна патерицата. Насочи оръжието напред. Пак въздъхна и се втурна в залитащ бяг, като рязко забиваше патерицата, подскачаше със здравия крак и въртеше дулото ту наляво, ту надясно.

Хвърли се към могилата пред разрушената областна управа. Заобиколи я от север и с усилие си проправи път през гъстия храсталак. Навлезе в гората и продължи покрай пътя, но на трийсет метра от него. Опря рамо в едно дърво и се прегъна на две, задъхана от умора, страх и опиянение.

Мигът на истината. За този миг се бе готвила цял живот. Сякаш отново чуваше военните разкази на баща си. Виетнамските джунгли. Смазващият страх, че някой те дебне в зелените гъсталаци. Победата при всяка крачка, при всеки спечелен метър. Виждаше лицата на мълчаливите, сурови мъже, които бе срещала като дете из военните бази. Инструкторите в Академията. Спомни си разочарованието, когато я пратиha на канцеларска работа в Чикаго. Толкова упорит труд в учението и накрая пълен провал, защото ставаше дума за нея. Но сега беше различно. Тя се изправи. Дълбоко пое дъх. После още веднъж. Усети как в кръвта ѝ кипят духовете на прадедите. По-рано ги смяташе за омразни натрапници. Сега с тях се чувстваше цялостна, окрилена и непогрешима. Дъщеря на баща си ли? Че как иначе!

Ричър стоеше прикован за дънера на трийсетметров бор. Бяха го довели дотук по тясната пътека от Бастиона. Яростта го изгаряше. Още от най-ранно детство не бе позволил никому да го ритне или удари повторно. Тази ярост прогонваше болката. И замъгляваше разума. Живот за живот, бе казал онзи тлъст мръсник. Но тогава Ричър се гърчеше на пода и думите наемаха никакъв смисъл.

Сега вече имаха. Припомняше си ги отново и отново. Наоколо започваха да се събират усмихнати мъже и жени. Такива усмивки бе виждал много, много отдавна. Усмивките на отегчени деца от затънтена база, току-що узнали, че в града пристига цирк.

Холи мислеше напрегнато. Трябваше да се досети къде е Ричър. И къде е парадният плац. Трябваше да подготви засада между тия две неизвестни места. Знаеше, че между града и бараките има стръмен баир. Помнеше как я смъкнаха към съда. Парадният плац трябваше да е широк и равен. Следователно се намиреше още по-горе, на северозапад, където имаше плитка котловина. Неиде отвъд поляната с бараките. И тя пое нагоре между дърветата.

Мъчеше се да съобрази къде е пътеката. През всеки няколко метра спираше, поглеждаше на юг и се озърташе, за да види пролуки в зеления свод на мястото на изсечените дървета. Така се досещаше накъде води пътеката. Вървеше успоредно на нея, като спазваше дистанция от трийсет-четирийсет метра и непрестанно се бореше с ниските жилави клони. Не беше лесно по тази стръмнина. Използваше патерицата си като лодкарски прът – забиваше я в земята и с две ръце се изтегляше

нагоре.

В известен смисъл коляното ѝ помагаше. Караше я да се катери бавно и предпазливо. Да стъпва тихо. А тя знаеше как да го прави. Не от Куонтико, а от старите вьетнамски истории. В Академията наблюдава най-вече на градските условия. Бюрото я научи как да се прокрадва из улици и тъмни сгради. Прекият опит идваше от много по-ранни слоеве на паметта.

Едни идваха, други си тръгваха, трети оставаха. След четвърт час около него стояха безцелно в широк полукръг петнайсетина души, предимно мъже. Спазваха разстояния като безделници около автомобилна катастрофа, удържани от невидима полицейска преграда. Гледаха го мълчаливо, с безизразни лица. Той също ги гледаше. Задържаше се на всекиго по няколко секунди. Бе вдигнал ръце зад гърба си колкото може по-високо. Искаше краката му да са свободни за в случай, че някой реши да прибърза с представлението.

Холи надуши първия часови още преди да го види. Движеше се откъм наветрената страна и пушеше. Мирисът на цигарен дим и непрана униформа долетя до нея и тя безшумно сви надясно. Описа широка дъга около него и изчака. Той продължи и изчезна надолу.

Вторият часови я чу. Холи усети това. Усети го как спира и се ослушва. Тя застина. Трескаво обмисли положението. Не искаше да използва картечния пистолет. Беше твърде неточен. Сигурно нямаше да улучи. А шумът щеше да я погуби. Затова се наведе и изрови две камъчета. Стар номер от джунглите, който бе чувала като дете. Метна първото камъче на пет метра вляво. Изчака. Метна второто на десет метра. Чу как часовият бавно пристъпва наляво Отдалечава се в тази посока. Тя тръгна надясно. Описа широк завой и продължи по безкрайния склон.

Фаулър разблъска с рамо кръга от зяпачи. Пристъпи пред Ричър. Изгледа го втренчено. После през тълпата си проправиха път шестима пазачи. Петима стискаха автоматични пушки, шестият носеше дълга верига. Фаулър отстъпи настрани и петте дула се забиха в корема на Ричър. Той погледна надолу. И петте пушки бяха със свалени предпазители, нагласени на автоматична стрелба.

– Време е – каза Фаулър.

Той изчезна зад масивния дънер и Ричър усети как белезниците се

разтварят. Блъснаха го напред и дулата леко отстъпиха. После белезниците щракнаха пак, вече с праметната през тях верига. Фаулър я хвана и повлече Ричър през Бастиона. Петимата пазачи вървяха заднишком, насочвайки пушките си от упор в главата му. От двете страни хората стояха в плътен кордон. Влачеха го през тях. Хората мърмореха и си шушукаха. Щом отминеше покрай тях, те разкъсваха строя и хукваха напред, към парадния плац.

Холи не успя да измами третия часови. Коляното я подведе. Беше стигнала до висока скалиста урва и заради коляното трябваше да се катери заднишком. Седна върху камъните и започна да се изтласква нагоре стъпка по стъпка с патерицата и здравия крак. Най-сетне достигна върха и се просна по гръб, задъхана от изтощение. После се извъртя, стана и вида пазача право пред себе си.

За част от секундата Холи се вкамени от изненада и смайване. Пазачът не. Бе наблюдавал отгоре цялото й мъчително изкачване. Тъй че срещата не го изненада. Но беше бавен. С противник като Холи би трябвало да е много бърз. Готов за бой. Тя реагира още преди той да помръдне. Извърши каквото я бяха учили. Без да мисли. Сви юмрук и нанесе бърз, нисък ъперкът. Улучи го право в слабините. Той се прегъна напред и надолу, а тя подложи лява ръка под гърлото му и замахна отгоре с дясната. Усети как прешлените изхрущяха и тялото на врага омокна. Тогава притисна с длани ушите му и яростно въртна главата първо в едната посока, после в другата. Гръбнакът се строши и Холи блъсна трупа по урвата. Той заподскача с глухи удари по скалите, размятайки мъртвите крайници. А Холи се сепна и отчаяно изруга. Защото трябваше да вземе пушката му. Би дала за нея десет картечни пистолета. Но нямаше начин да слезе надолу. Връщането щеше да ѝ отнеме твърде много време.

Парадният плац бе изпълнен с народ. Всички стояха в стройни редици. Ричър пресметна, че трябва да са около стотина. Мъже и жени. Всички в униформи. Всички въоръжени. Изключителен образец на огнева мощ. Всеки носеше на лявото си рамо автоматична пушка или картечен пистолет. Плюс кобур с пистолет. Всички имаха на колана паласки и гранати, закачени строго по устав. Лицата на мнозина бяха нашарени с нощна маскировка.

Униформите им идваха от разпродажби на старо армейско имущество. Маскировъчни якета и панталони, ботуши, кепета. Същите, каквито

бе видял Ричър в склада. Но имаше и допълнения. Върху рамото на всяко яке бе избродирана изящна емблема от кафява коприна с надпис: Доброволчески отряди, Монтана. Над лявото предно джобче имаше зелена лентичка с фамилията на собственика. А някои от мъжете носеха върху същото джобче лъскава метална звездичка. Знак за старшинство.

В западния край на подравнената площадка Бо Боркен стоеше върху преобърнат сандък с гръб към гората и огромното му туловище се извисяваше над войската. Видя как Фаулър, Ричър и стражата се задават между дърветата.

– Мирно! – изрева той.

С тихо шумолене стоте бойци се изпънаха мирно. Вятърът довя към Ричър мирис на брезент. Мирисът на сто вежди армейски униформи. Боркен размаха тлъстата си ръка и Фаулър повлече Ричър с веригата към пространството пред строените хора. Пазачите го завъртяха за раменете да застане до сандъка с лице към тълпата.

– Всички знаем защо сме тук – високо изрече Боркен.

Холи нямаше представа колко път е изминала. Може би километри. Стотина-двеста метра нагоре. Но все още беше сред гъста гора. На четирийсет метра отляво пътеката продължаваше да се изкачва. Минутите тиктакаха в главата ѝ, започваше да я обзема паника. Тя стисна по-здраво патерицата и продължи на северозапад с цялата бързина, която смееше да си позволи.

После зърна пред себе си сграда. Между дърветата се мерзелееше дъсчена барака. Храстите свършваха и започваше гола скала. Тя пролази до края на дърветата и спря. Напрегна слух през оглушителния шум на собственото си дишане. Стисна патерицата и насочи оръжието напред. Изкуцука по камъните до ъгъла на бараката. Подаде глава и се озърна.

Видя поляната, на която, бяха пристигнали снощи. Широко кръгло пространство. Каменисто. Наоколо имаше бараки. Пусто. Безмълвни. Абсолютната тишина на неотдавна напуснати жилища. Тя излезе иззад бараката и се затътри към центъра на поляната, като описваше пируети около патерицата и въртеше картучния пистолет в полукръг, готова всеки момент да стреля срещу околните дървета. Не се наложи. Нямаше жива душа.

Видя две пътеки, едната на запад, другата – по-широка – на север. Зави на север, към прикритието на дърветата. Вече изобщо не се

опитваше да пази тишина, само бързаше да достигне целта час по-скоро.

– Всички знаем защо сме тук – повтори Боркен.

Строената тълпа се размърда и към дърветата полетя приглушен шепот. Ричър оглеждаше лицата едно по едно. В първата редица видя Малкия Стиви. С лъскава звездичка на джобчето. Малкия Стиви беше офицер. Близо до Стиви видя Джоузеф Рей. Изведнъж осъзна, че Джаксън го няма. Никъде не се виждаше чело с белег. Той провери още веднъж. Огледа навсякъде. Нямаше го на плаца. Стисна зъби, за да не се усмихне. Джаксън се криеше. Все още имаше надежда за Холи.

Холи го видя. Надникна откъм гората над главите на множеството и го видя да стои до Боркен. С оковани ръце. Оглеждаше тълпата. Лицето му беше напълно безизразно. Тя чу Боркен да казва: всички знаем защо сме тук. Помисли си: да, знам защо съм тук. Знам точно защо съм тук. Озърна се. Сто души с пушки, автомати, пистолети, гранати. Боркен върху сандъка с вдигнати ръце. До него Ричър, напълно безпомощен. Холи стоеше между дърветата и гледаше с разширени очи, а сърцето ѝ биеше лудо. После въздъхна дълбоко. Нагласи картечния пистолет на единична стрелба и стреля във въздуха. Изскочи на открито. Стреля още веднъж. И още веднъж. Три куршума във въздуха. Още двайсет и седем в пълнителя. Отново превключи на автоматична стрелба и тръгна през тълпата, като си разчистваше път с бавни, заплашителни движения на цевта.

Една самотна жена бавно вървеше през тълпа от сто души. Те се отдръпваха плахо, но щом отминеше, сваляха оръжията от рамо, зареждаха ги и се прицелваха в гърба ѝ. Вълна от звънко прещракване я преследваше като океански прилив. Когато отмина най-предната редица, сто дула се целеха в нея.

– Не стреляйте! – изкрещя Боркен. – Заповядам! Никой да не стреля!

Той скочи от сандъка: Лицето му се кривеше от паника. Разпери широко ръце и отчаяно заподскача наоколо, опитвайки се да я прикрие с огромното си туловище. Никой не стреля. Холи изкуца настрани и се обърна с лице към тълпата.

– Какви ги вършиш, по дяволите? – изкрещя Боркен. – Да не мислиш, че ще избиеш сто души с тая играчка?

Холи поклати глава.

– Не – тихо каза тя.

После завъртя картечния пистолет към гърдите си.

– Но мога да се самоубия.

Хората мълчаха. Дъхът им заглъхваше в бездънната планинска тишина. Всички гледаха Холи. Тя държеше картечния пистолет наопаки, с дулото мъничко над сърцето си. Палецът ѝ опираше в спусъка. Бръчки на ужас прорязваха шишкавото лице на Боркен. Той подскачаше край сандъка и я гледаше с разширени очи. Тя го гледаше съвсем спокойно.

– Аз съм заложник, нали? – каза Холи. – Важна за тях, важна и за теб. Защото съм аз. Всички държат на мен. Ти очакваш да сторят разни неща, за да ме спасят. Сега е твой ред. Хайде да видим на какво си готов, за да остана жива.

Боркен я видя да поглежда към Ричър.

– Ти не разбираш – изкрещя той. Гласът му трепереше от напрежение. – Нямам намерение да го убивам. Той ще остане жив. Положението се промени.

– Как така се промени? – спокойно попита тя.

– Канех се да го помилвам – обясни Боркен. Все тъй напрегнато. – Затова сме тук. Тъкмо щях да го обявя. Знаем кой е. Преди малко разбрахме. Съобщиха ни току-що. Бил е военен. Майор Джак Ричър. Герой. Награден е със „Сребърна звезда“.

– И какво? – попита Холи.

– Спасил е цял куп морски пехотинци – бързо отвърна Боркен. – В Бейрут. Обикновени войници. Измъкнал ги от горящ бункер. Докато е тук, морската пехота няма да ни нападне за нищо на света. Никога. Тъй че смятам да взема и него като заложник. Той е добра застраховка срещу морската пехота. Трябва ми.

Тя го гледаше втренчено. Ричър също.

– Присъдата се променя – каза Боркен. – Пет години принудителен труд. Само толкова. Нищо повече. Край на въпроса. Трябва ми жив.

Гледаше я с лъчезарната усмивка на пътуващ търговец, сякаш всички проблеми бяха решени. Тя прехвърляше поглед от него към Ричър и обратно. Ричър гледаше тълпата. Тълпата беше сърдита. Циркът си тръгваше от града без представление. Ричър имаше чувството, че едновременно са пристъпили крачка напред. Сякаш искаха да проверят дали Боркен още има власт над тях. Холи го погледна и в очите ѝ блестеше страх. Кимна лекичко. Едва забележимо. Казваше му, че каквото и да се случи, тя ще е в безопасност. Защитена от собствената си самоличност

като с невидим магически плащ. Ричър също кимна. Без да се обръща, прецени разстоянието до дърветата зад себе си. Някъде около пет-шест метра. Ако хвърлеше Фаулър в първата редица, дръпнеше веригата и хукнеше като луд, щеше да навлезе в гората, преди някой да вдигне оръжието. Пет-шест метра аванс, а и отблъскването на Фаулър щеше да му помогне. Значи четири или пет крачки, три-четири секунди. А между дърветата имаше доста добър шанс срещу куршумите. Представи си ги как плющят по дънерите от всички страни, докато той тича приведен на зиг-заг. Гората е най-добрият приятел на беглеца. Голям късмет трябва, за да улучиш тичащ човек между дърветата. Ричър прехвърли тежестта си на другия крак и усети как сухожилията му се обтягат. Усети прилива на адреналин. Схватка или бягство. Но в този момент Боркен отново разпери ръце. Вдигна ги като криле и насочи към хората страховитата мощ на очите си.

– Взех решение – извика той. – Разбрахте ли?

Настана дълго мълчание. Много дълго. После сто глави се отметнаха назад.

– Да, сър! – изреваха сто гласа.

– Разбрахте ли? – повтори Боркен.

Стоте глави пак се отметнаха.

– Да, сър! – изреваха стоте гласа.

– Пет години принудителен труд – изрече Боркен. – Но само ако докаже кой е. Съобщиха ни, че този човек е спечелил състезание между снайперисти от морската пехота. Казват, че от километър можел шест пъти да улучи доларова монета. Затова аз ще се състезавам с него. На осемстотин метра. Спечели ли, ще живее. Загуби ли, ще умре. Разбрахте ли?

Стоте глави се отметнаха.

– Да, сър! – отвърнаха стоте гласа.

Над тълпата отново се надигна глух шум. Но сега в него звучеше интерес. Ричър мислено се усмихна. Хората искаха представление. Боркен им го осигуряваше. Фаулър въздъхна с облекчение и измъкна от джоба си ключ. Мина отзад и разкопча белезниците. Веригата падна на земята. Ричър въздъхна и разтри китките си.

После Фаулър пристъпи през навалищата към Холи. Застана пред нея. Тя се поколеба и погледна настрани. Боркен кимна.

– Имаш честната ми дума – каза той, опитвайки се да запази поне част от достойнството си.

Тя се озърна към Ричър. Той сви рамене и кимна. Тя също кимна и

наведе очи към картечния пистолет. Щракна предпазителя и свали ремъка от рамото си. Усмихна се широко и пусна оръжието. Фаулър приклекна да го вземе. Боркен отново вдигна ръце.

– Към стрелбището – извика той. – В колона. Свободни сте.

Холи закуца към Ричър.

– „Уимбълдън“ ли си спечелил? – тихо попита тя.

Той кимна.

– Значи можеш да победиш и сега? – настоя тя.

Той кимна отново.

– С вързани очи.

– Мислиш ли, че ще е разумно? – тихо попита Холи. – Подобен тип няма да е много щастлив, ако загуби.

Ричър сви рамене.

– Щом иска да правим театро, ще си го получи. Сега не е на себе си. Първо ти го подхвана. Искам да го довърша. В крайна сметка ще ни бъде от полза.

– Много да внимаваш, чу ли? – каза тя.

– Само гледай – отвърна Ричър.

Двете чисто нови мишени стояха една до друга в самия край на полигона. Тази на Боркен беше отляво, с надпис ЦРУ Отдясно стърчеше мишената на Ричър и върху сърцето ѝ бе изписано ФБР. За да се увеличи разстоянието до максимум, бяха придърпали дюшеците назад чак до дърветата. Ричър прецени, че ще трябва да стреля от около осемстотин метра. Никак нямаше да е лесно.

Тълпата се бе разтегнала в неправилен полукръг зад дюшеците и около тях. По-близките мишени бяха захвърлени в храстите, за да не пречат. Няколко души държаха бинокли. Всички надничаха към края на стрелбището и гласовете им постепенно заглъхваха, отстъпвайки място на напрегнато очакване.

Фаулър изтича надолу до оръжейната. Върна се с по една пушка във всяка ръка. Една за Боркен, една за Ричър. Бяха съвсем еднакви и струваха колкото малка семейна кола. Пушки „Барет 90“, калибър .50 инча. Дължина метър и двацет, тегло почти десет килограма. С ръчно презареждане. Изстрелваха куршуми с диаметър сантиметър и четвърт. Не куршум, а същински снаряд.

– По един пълнител на човек – каза Боркен. – Шест изстрела.

Ричър взе пушката и я остави до краката си. Малкия Стиви избута

хората по-назад от дюшеците. Боркен провери пушката и разгъна крачетата под цевта. Шумно зареди пълнителя. Лекичко остави оръжието върху дюшека.

– Аз стрелям пръв – каза той.

Падна на колене и намести туловището си зад пушката. Придърпа приклада удобно към рамото. Леко измести крачетата наляво и едва забележимо завъртя цевта надясно. Прещрака затвора и се прилепи към земята. Положи буза върху приклада и притисна око към оптическия мерник. Джоузеф Рей пристъпи напред и подаде на Ричър бинокъла си. Ричър кимна мълчаливо и го пое. Вдигна бинокъла пред гърдите си. Боркен обтегна пръст върху спусъка. Даде първия изстрел.

От огромното дуло изхвъркнаха газове настрани и надолу. Над дюшека се вдигна прах. Пушката ритна назад и изтрещя. Грохотът прелетя над дърветата и след секунди отекна из планините. Сто чифта очи се врътнаха от Боркен към мишената. Ричър вдигна бинокъла и фокусира изображението на осемстотин метра.

Изстрелът се оказа неточен. Мишената не беше засегната. Боркен погледна през мерника и се навъси. Пак залегна и изчака прахът да се разсее. Ричър го наблюдаваше. Боркен просто чакаше. Дишаше равномерно. Спокойно. После пръстът му се напрегна отново. Стреля втори път. Пушката ритна, изтрещя и отново се вдигна прах. Ричър пак вдигна бинокъла. Попадение. Върху дясното рамо на мишената имаше назъбена дупка.

Над тълпата се надигна шепот. Биноклите тръгнаха от ръка на ръка. Постепенно шушукането замря. Боркен стреля отново. Прибърза. Все още не бе съвсем неподвижен. Ричър видя грешката. Не си направи труда да вдигне бинокъла. Знаеше, че грамадният куршум е отхвърчал към Айдахо.

Тълпата пак зашушука. Боркен се вгледа през мерника. Ричър го гледаше как допуска грешка след грешка. Вече не можеше да се отпусне. Раменете му бяха напрегнати. Той стреля за четвърти път. Ричър върна бинокъла на Джоузеф Рей. Вече нямаше защо да гледа. Знаеше, че Боркен повече няма да улучи. В това състояние не би улучил и на четиристотин метра. Нито дори на двеста. Кой знае дали би улучил от упор.

Боркен изстреля петия куршум, после шестия и бавно стана. Вдигна тежката пушка, за да провери с оптическия мерник онова, което вече знаеха всички.

– Едно попадение – каза той.

Отпусна оръжието и се озърна към Ричър.

– Твой ред е. На живот или смърт.

Ричър кимна. Фаулър му подаде пълнителя. Ричър провери пружината с палец. Натисна надолу първия патрон и усети мекото съпротивление. Куршумите блестяха. Излъскани на ръка. Снайперистки куршуми. Той се наведе и вдигна тежката пушка. Изправи я вертикално и зареди пълнителя. Не с тласък като Боркен. Намести го лекичко с длан.

Разтвори крачетата на двуножника едно по едно. Щракна ограничителите им. Огледа стрелбището и остави пушката върху дюшека. Клекна до нея и залегна е пъргаво, неуловимо движение. Остана да лежи като мъртъв, изпънал ръце покрай пушката. Искаше му се да лежи още дълго. Беше уморен. До смърт. Но се размърда и плавно прилепи буза върху приклада. Намести рамо. Стисна с лява ръка цевта под мерника. Плъзна пръстите на дясната към спусъка. Прилепи дясното си око към мерника. Издиша.

Снайперисткият изстрел на голямо разстояние е сбор от много неща. Започва с химията. Зависи от механиката. Освен това включва оптиката, геофизиката и метеорологията. А над всичко това стои човешката биология.

Химията засяга експлозиите. Барутът в гилзата зад куршума трябва да експлодира съвършено, предсказуемо, мощно, мигновено. Трябва да тласне късчето метал през цевта с максимална скорост. Куршум калибър .50 тежи около петдесет и шест грама и половина. Лежи неподвижно един момент. След една хилядна от секундата изхвърква от дулото на път към целта с над три хиляди километра в час. Затова барутът трябва да избухне бързо, изцяло и мощно. Трудна химическа задача. Тази експлозия трябва да бъде най-добрата в целия свят.

След миг начело излиза динамиката. Самият куршум трябва да е изработен съвършено. По-добре от всяко друго човешко изделие. Да е оформен със златарска точност. Да е напълно стандартен по тегло и размери. Идеално заоблен и обтекаем. Да понесе с лекота жестокото въртене по винтовите канали в цевта. Да се върти с бясна скорост из въздуха без ни най-малко отклонение от посоката.

Цевта трябва да бъде права и стегната. Много е зле, ако нагриването от предишния изстрел промени формата ѝ. Дулото трябва да бъде маса от съвършен метал с необходимата тежест, за да остане стабилно. Да погълне лекия трепет от зареждането, спусъка и ударника. Именно затова пушката в ръцете на Ричър струваше колкото скромнен автомобил. Именно затова Ричър бе отпуснал лявата си ръка върху дулото. Успокояваше и последните неуловими вибрации.

Оптиката играе важна роля. Дясното око на Ричър бе на два сантиметра от мерник „Лиополд и Стивънс“. Прецизен инструмент. Зад тъничките линии върху стъклото мишената изглеждаше съвсем дребна. Ричър се вгледа напрегнато в нея. После отпусна приклада. Видя как мишената изчезна и на нейно място нахлу небето. Той отново издиша и се загледа във въздуха.

Защото геофизиката играе ключова роля. Светлината се движи по права линия. Единствено тя. Не и куршумите. Те са реални предмети и като всички други предмети се подчиняват на природните закони. Следват извивката на земното кълбо. На разстояние осемстотин метра извивката съвсем не е малка. Куршумът излита от дулото, издига се над линията на прицела, после я пресича и пада под нея. Описва идеална дъга, също като земята.

Само че дъгата не е чак толкова идеална, защото още в първата хилядна от секундата земното притегляне се вкопчава в него като мъничка упорита ръка. Куршумът няма как да го пренебрегне. Той представлява петдесет и шест грама олово в медна обвивка и лети с три хиляди километра в час, но гравитацията си знае работата. Отначало не й е лесно, ала скоро се намесва нейният най-добър съюзник. Триенето. Още в първата хилядна от секундата то забавя куршума и намесва все по-решително гравитацията в неговата съдба. С общи усилия триенето и гравитацията дърпат куршума надолу.

Затова се прицелваш по-горе. Да речем, три метра над мишената, тъй че след осемстотин метра земната извивка и гравитацията да доведат куршума точно където трябва.

Само че не се целиш точно над мишената. Защото тогава ще пренебрегнеш метеорологията. Куршумите преминават през въздуха, а въздухът се движи. Много рядко се случва да бъде напълно спокоен. Движи се в една или друга посока. Наляво, надясно, нагоре, надолу или в произволна комбинация.

Ричър гледаше листата на дърветата и виждаше бавен, упорит вецел от север. Сух въздух, леко движение от дясно на ляво през линията на прицел. Затова се прицели около два метра и половина надясно и три метра по-високо от избраната цел. Щеше да изстреля куршума, а природата имаше грижата да го насочи надолу и наляво.

Оставаше само едно препятствие – човешката биология. Снайперистите са хора. Хората са пулсираща, тръпнеща маса от плът и мускули. Сърцето бие като огромна помпа, дробовете поемат и изгласкват големи количества въздух. Всеки нерв, всяко мускулче тръпне от

микроскопични енергии. Никои не е съвършено спокоен. Дори и най-хладнокръвният човек се тресе невероятно. Нека от ударника до дулото има около метър. Ако цевта трепне с част от милиметъра, то след осемстотин метра куршумът ще се отклони с осемстотин части от милиметъра. Ефект на натрупването. Ако например едва доловимо трепване на стрелеца отклони дулото с четвърт милиметър, куршумът ще прелети на около двацет и един сантиметър от целта. Ширината на човешка глава.

За това методът на Ричър бе да изчака. Просто да гледа лениво през мерника докато дишането му се изравни и сърцето започне да бие бавно. После лекичко да придърпа спусъка и пак да изчака. После да отброи ударите на сърцето. Едно-и-две-и-три-и-четири. Да чака, докато ритъмът се забави. После да стреля между два удара. Точно когато трептенето на човешкото тяло е спаднало до абсолютния минимум.

Чакаше. Издиша дълбоко и бавно. Сърцето му удари. После още веднъж. Той стреля. Прикладът го блъсна в рамото и от дюшека под дулото бликна облаче прах. Тежкия тътен на изстрела отекна от склоновете и се завърна към него сред вълна от развълнуван шепот. Не бе улучил. Бягащият силует с надпис ФБР на гърдите стоеше незасегнат.

Той изчака праха да се разсее и огледа дърветата. Вятърът беше постоянен. Отново издиша и изчака сърцето му да се успокои. Стреля втори път. Тежката пушка ритна назад и изтрещя. Вдигна се прах. Тълпата се вгледа и замърмори. Пак нямаше попадение.

Два неуспеха. Той въздъхна дълбоко и стреля още веднъж. Неточно. Пак. Отново неточно. Спря за по-дълго. Възстанови ритъма и стреля за пети път. Не улучи. Тълпата се въртеше неспокойно. Боркен пристъпи към него.

– Сега всичко зависи от последния изстрел – ухили се той.

Ричър не отговори. В никакъв случай не би си позволил подобно разсейване. Нарушението на дишането, мускулното напрежение на дробовете и гърлото би било пагубно. Изчака. Сърцето му удари. После веднъж. Той изстреля шестия куршум. Не улучи. Отпусна мерника и се вгледа в шперлатовата мишена. Нито едно попадение.

Боркен го гледаше втренчено. С ням въпрос. Ричър се изправи на колене и вдигна пушката. Измъкна празния пълнител. Намести затвора. Плъзна пръст по изящно гравирания приклад. Стъгна крачетата. Внимателно сложи топлатата пушка върху дюшека. Стана и сви рамене. Боркен го зяпаше с разширени очи. Озърна се към Фаулър. Фаулър отвърна с озадачен поглед. Току-що бяха видели как този човек стреля за живота си, без да улучи нито веднъж.

– Знаеш правилата – тихо каза Боркен.

Ричър стоеше спокойно. Гледаше синьото небе. Високо в стратосферата два самолета оставяха бели следи като черти, надраскани с тебешир.

– Чакайте, сър – високо изрече Джоузеф Рей.

Той излезе пред тълпата. Изгарящ от нетърпение. Самоуверен. Имаше нещо да каже. Беше един от малцината с истински военен опит и се гордеше, че вижда онова, което не забелязват другите. Мислеше, че това го изтъква. Че го прави особено ценен.

Рей се втренчи в дюшека и легна точно там, където бе лежал Ричър. Вгледа се към мишените в края на полигона. Затвори едно око и вдигна бинокъла пред другото като далекоглед. Фокусира го върху тичащия силюет. После леко помръдна и се вгледа мъничко над рамото на мишената. Кимна.

– Елате – каза той.

Скочи на крака и изтича напред по стрелбището. Фаулър тръгна с него. След осемстотин метра Рей отмина мишената, без да я поглежда. Продължи да тича. Фаулър го следваше. Петдесет метра. Сто. Рей коленичи и погледна назад. Ориентира се по мишената и дюшека в далечината. Обърна се и изпъна ръка напред. Пак стана и измина още петдесет метра до едно определено дърво.

Това бе самотна брезичка. Жилаво, упорито дръвче, опитвашо да си пробие път нагоре сред високите борове. Дънерът му се кривеше ту насам, ту натам в борбата за въздух и светлина. Беше тънък, не повече от петнайсет-двайсет сантиметра. На метър и осемдесет над земята в него се врязваха шест дупки от куршуми. Широки пресни дупки от куршуми калибър 50. Три бяха подредени в идеално права вертикална черта, висока около осемнайсет сантиметра. Другите три описваха отдясно дъга, по средата вдлъбната навътре. Джоузеф Рей се втренчи в тях. После осъзна какво представляват. Ухили се. Шестте дупки изписваха върху бялата кора латинската буква „В“. Цялата буква заемаше площ приблизително дванайсет на осемнайсет сантиметра. Колкото шишкаво човешко лице.

Фаулър се провря край Рей и облегна гръб на стъблото. Изпъна се и притисна глава към разкъсаните дупки. Вдигна бинокъла и погледна към дюшека в другия край на стрелбището. Прецени, че се намира на повече от сто и петдесет метра отвъд мишената. Тя пък беше на разстояние осемстотин метра от дюшека. Пресметна наум и ахна:

– Хиляда метра.

Фаулър и Джоузеф Рей се върнаха заедно. Рей отмерваше широки крачки по около метър. Фаулър броеше. Деветстотин и деветдесет крачки, деветстотин и деветдесет метра. Боркен коленичи върху дюшека и взе бинокъла на Рей. Затвори едно око и се вгледа в далечината. Едва различи бялото дръвче. Ричър го гледаше как се мъчи да прикрие изненадата по лицето си. Щом искаш представление – ето ти го, помисли той. Как ти харесва, шишко?

– Добре – каза Боркен. – Да те видим винаги ли си такъв умник.

Петимата пазачи без Джаксън стояха в редица. Излязоха напред и заеха места около Ричър и Холи. Хората се разотиваха мълчаливо. Подметките им скърцаха по каменистата земя. После този звук заглъхна и над стрелбището се възцари тишина.

Фаулър се приведе над пушките. Пое по една във всяка ръка и се отдалечи между дърветата. Петимата пазачи свалиха пушките и дланите им звучно изплющяха по дървените приклади.

– Добре. А сега малко принудителен труд – каза Боркен. Завъртя се към Холи. – И за теб също. Не си чак толкова ценна, по дяволите. Можеш да му помогнеш. Имам за него сериозна задача.

Пазачите пристъпиха напред и ги поведоха след Боркен. Бавно слязоха през дърветата до Бастиона и продължиха по утъпканата пътека към командирската барака. Там спряха. Двама пазачи се отправиха към складовете. Върнаха се след пет минути с пушки на рамо. Първият носеше в лявата си ръка лопата, а в дясната лост. Вторият държеше две униформени ризи. Боркен ги взе и се обърна към Ричър и Холи.

– Свалете си ризите – нареди той. – Ще облечете тези.

Холи го погледна смяяно.

– Защо?

Боркен се усмихна.

– Такава е играта. Ако не се върнете до вечерта, пускаме кучетата. Трябва ни вашият мирис, за да ги насъскаме.

Холи поклати глава.

– Няма да се събличам.

Боркен я погледна и кимна.

– Ще се обърнем. Но имаш само една възможност. Ако не го стоиш, тия момчета ще ти помогнат, разбра ли?

Той даде заповед и петимата пазачи се разпръснаха в полукръг срещу дърветата. Изчака Ричър да се обърне, после се завъртя на пети и

отправи поглед нагоре.

– Добре. Започвай.

Чуха шумоленето на копчета и памучен плат. Чуха как старата риза пада на земята и новата заема нейното място. Чуха потракване на нокти по копчетата.

– Готово – промърмори Холи.

Ричър свали якето и ризата и потръпна от хладния планински вец. Взе от Боркен новата риза и я навлече. Преметна якето на рамо. Боркен кимна и пазачът подаде на Ричър лоста и лопатата. Ричър ги пое и го погледна въпросително. Боркен посочи с изпъната ръка към дърветата право на запад.

– Вървете сто метра на запад – каза той. – После още сто на север. Като стигнете, ще разберете какво да правите.

Холи погледна Ричър. Той също я погледна и сви рамене. Тръгнаха заедно на запад между дърветата.

След трийсет метра, щом дърветата ги закриха от поглед, Холи спря. Подпря се на патерицата и изчака Ричър да се върне.

– Боркен – каза тя. – Знам кой е. Виждала съм името му в досиетата. Подозират го за въоръжен грабеж някъде в Северна Калифорния. Двайсет милиона в облигации, платими на предявител. Шофьорът на бронираната кола бил убит. Централата в Сакраменто разследва случая, но не стигна доникъде.

Ричър кимна.

– Негова работа е. Няма съмнение. Фаулър сам го призна. Казва, че имали двайсет милиона на Каймановите острови. Отнети от врага.

Холи направи гримаса.

– Това обяснява предателя в Чикаго – каза тя. – С двайсет милиона в банката Боркен може да си позволи доста приличен подкуп.

Ричър пак кимна, този път по-бавно.

– Имаш ли представа кой би приел подкуп? – запита той.

Холи сви рамене.

– Всички се жалват от заплатата.

Той поклати глава.

– Не. Помисли кой не се жалва. С цял куп облигации в джоба нашият човек изобщо не би се тревожил за пари.

Тя отново сви рамене.

– Не всички мърморят. Някои просто се примиряват. Като мен

например. Само че аз май съм различна.

Той я погледна. Отново закрачи напред.

– Че си различна, различна си. Дума да няма.

Каза го разсеяно, сякаш размишляваше върху думите. Изминаха още десетина метра. Ричър крачеше бавно, Холи куцаше покрай него. Той наистина размишляваше. Отново чу пискливия глас на Боркен: Холи е нещо повече от генералска дъщеря. Чу собствения ѝ възмутен глас да пита: защо, по дяволите, всички смятат, че каквото и да се случи с мен, все е заради баща ми? Отново спря и я погледна право в очите.

– Коя си ти, Холи?

– Знаеш коя съм – отвърна тя.

Той поклати глава.

– Не, не знам. Отначало мислех, че си обикновена жена. После мислех, че си жена на име Холи Джонсън. След това се оказа агент от ФБР. После дъщеря на генерал Джонсън. А накрая Боркен ми каза, че си нещо повече. Холи е нещо повече от генералска дъщеря, точно така рече. Когато му врътна онзи номер, щеше да се надруска от страх. Ти си заложник от чисто злато, Холи, двайсет и четири карата. Тъй че коя си, по дяволите?

Тя го погледна. Въздъхна.

– Дълга история. Започнала е преди двайсет и осем години. В Белия дом се заинтересували от баща ми. Привлекли го за съветник. Често става така с най-перспективните. Там се сприятелил с един политик. Онзи мечтаел да стане конгресмен. Жена му била бременна, майка ми също. Той помолил родителите ми да станат кръстници, те пък помолили него. И така се случило, че човекът стоял до купела, когато ме кръстили.

– А после? – запита Ричър.

– После направил кариера – каза Холи. – Още е във Вашингтон. Сигурно си гласувал за него. Сега е президент.

Ричър крачеше като насън. Непрекъснато се озърташе към Холи, която пъргаво куцаше до него. На сто метра западно от наказателната барака имаше гола камениста площадка. Двамата завиха и тръгнаха на север, срещу вятъра.

– Къде отиваме? – попита Холи с тревожни нотки в гласа.

Ричър спря изведнъж. Знаеше къде отиват. Отговорът долиташе с вятъра. Изби го студена пот. Кожата му настръхна. Сведе очи към инструментите в ръцете си, сякаш за пръв път виждаше такива неща.

– Стой тук – каза той.

Тя поклати глава.

– Не. Където отидеш ти, там съм и аз.

– Моля те, Холи – настоя той. – Остани тук, ако обичаш.

Гласът му като че я изненада, но тя отново поклати глава и повтори:

– Идвам с теб.

Той я изгледа мрачно и продължи на север. Насилваше се да крачи към онова, което го чакаше. Петдесет метра. Всяка стъпка изискваше усилие на волята. Шейсет метра. Искеше да се завърти и да побегне. Просто да бяга, без да спира. Да се хвърли в буйната река и да излезне накъдето му видят очите. Седемдесет метра. Спря.

– Стой тук, Холи – повтори той. – Моля те.

– Защо? – запита тя.

– Не е за гледане – смутено призна той.

Тя отново поклати глава и продължи. Той я догони. Усетиха мириса още преди да видят каквото и да било. Лек, сладникав, забравим. Една от най-обикновените и най-страшните миризми в дългата и ужасна история на човечеството. Миризмата на прясна човешка кръв. Двайсет крачки, след като я усетиха, чуха звука. Влудяващото бръмчене на хиляди мухи.

Джаксън висеше разпнат между два млади бора. Разперените му ръце бяха приковани за стъблата през дланите и над китките. Краката му, също разперени, бяха приковани за корените. Беше гол и осакатен. Ричър разбра, че е умирал поне няколко минути.

Ричър стоеше неподвижно, втрещен в гъмжащата маса от лъскави сини мухи. Пребледнялата Холи бе изпуснала патерицата. Лицето й приличаше на зловеща восьмична маска. Тя падна на колена и повърна. Извъртя се от ужасната гледка и се просна по очи. Дращеше слепешком с пръсти в меката горска почва. Гърчеше се и крещеше сред бръмчащото горско безмълвие. Крещеше и плачеше.

Ричър гледаше мухите. Очите му бяха безизразни. Лицето спокойно. Само едно трептящо мускулче в ъгъла на челюстта му издаваше някакво чувство. Няколко минути стоя неподвижно. Холи замлъкна и остана да лежи до него. Ричър пусна лоста. Преметна якето си на един нисък клон. Пристъпи право пред тялото и започна да копае.

Копаяше с тиха ярост. Забиваше лопатата с все сила. Срязваше

корените с дивашки удари. Когато срещаше камъни, вадеше ги на купчина. Холи седна и го загледа. Гледаше пламналите очи на спокойното лице и издутите мускули по ръцете му. Следеше безмилостния ритъм на лопатата. Мълчеше.

От работата му стана горещо. Мухите взеха да се интересуват от него. Зарязаха трупа на Джаксън и забръмчаха около главата му. Той не им обърна внимание. Продължи да работи задъхан, додето потъна на два метра в земята. После подпря лопатата на едно дърво. Избърса потта с ръкав. Мълчаливо. Взе лоста и пристъпи към мъртвеца. Пропъди мухите. Измъкна гвоздеите от лявата ръка. Трупът на Джаксън провисна на една страна. Лявата ръка сочеше нелепо към ямата. Мухите литнаха сядно бръмчене. Ричър пристъпи към дясната ръка. Измъкна гвоздеите. Трупът рухна право в ямата. Падането строши и двата му глезена. Ричър издърпа гвоздеите от ходилата. Трупът се прекатури в гроба. Въздухът почерня от мухи, бръмченето им стана оглушително. Ричър скочи долу и изпъна тялото. Скръсти ръцете му на гърдите.

Изкатери се навън. Без да губи нито секунда, грабна лопатата и започна да засипва ямата. Работеше неуморно. Мухите изчезнаха. Той продължаваше да работи. Пръстта бе прекалено много. Струпа се нави-соко, както става с всички гробове. Той я приглади грижливо и захвърли лопатата. Наведе се и взе камъните. Огради с тях могилката. Най-големия сложи отгоре вместо паметник.

После спря неподвижно – задъхан, потресен, нашарен с петна от пръст и пот. Холи го гледаше. Заговори за пръв път от един час насам.

– Да се помолим ли?

Ричър поклати глава.

– Късно е вече – тихо отвърна той.

– Добре ли си? – запита тя.

– Кой е предателят? – запита той на свой ред.

– Не знам.

– Ами тогава помисли, ако обичаш – яростно каза той.

– Какво друго мислиш, че правя? – озъби се тя. – Какво мислиш, че правя от един час насам, по дяволите?

– Кой е тогава? – запита той. Все тъй яростно.

Тя помълча. Отново се успокои.

– Всеки може да бъде. В Чикаго са сто агенти.

Седеше сред гората – дребна, жалка, безпомощна. Бе вярвала в тези хора. Сама му го каза. Вярваше им с наивна самоувереност. Вярвам на своите, така каза. Изведнъж го заля вълна от нежност към нея.

Смазваща нежност. Не жалост, не състрадание, просто убийствена нежност към добър човек, чийто прекрасен свят изведнъж се е оказал мръсен и прогнил. Гледаше я с надеждата тя да забележи това. Тя също го погледна с просълзени очи. Той протегна ръце. Тя ги стисна. Той я вдигна в прегръдките си. Стисна я здраво. Гърдите ѝ се притиснаха до разтуптяното му сърце. Сълзите обляха врата му.

После дланите ѝ се озоваха зад главата му и го притеглиха още по-близо. Тя извъртя лице нагоре и го целуна. Целуваше жадно и яростно. Ръцете ѝ се сплетоха зад тила му. Той усети парещия ѝ дъх. Коленичи и лекичко я положи върху меката пръст. Пръстите ѝ започнаха да разкопчават ризата му. Той разкопчаваше нейната.

Любиха се голи наред гората – трескаво, страстно, жадно, сякаш искаха да победят самата смърт. После останаха да лежат прегърнати, задъхани и изтощени. Гледаха слънчевите лъчи, падащи между листата.

Той я погали по косата и усети как дишането ѝ се успокоява. Продължи да я прегръща, гледайки как из слънчевите лъчи над нея танцуват златни пращинки.

– Кой знаеше какво вършиш в понеделник? – запита най-сетне.

Тя се замисли. Не отговори.

– И кой не е знаел за Джаксън тогава? – отново запита той.

Мълчание.

– И на кого не му липсват пари?

Мълчание.

– Кой е нов? Кой е бил толкова близо до Боркен, че да бъде подкупен? Преди време. Може би при разследването на обира в Калифорния.

Тя потръпна в прегръдките му.

– Четири въпроса, Холи – каза той. Към кого сочат?

Тя обмисли всички възможности. Беше като процес на елиминиране. Алгоритъм. Прецеждаше имената. Първият въпрос отхвърли повечето от тях. С втория отпаднаха още няколко. Още шепа при третия. Четвъртият се оказа решаващ. Тя отново потръпна и каза: – Има само две възможности.

Милошевич и Броган бяха най-отзад във военния хеликоптер. Макграт, Джонсън и адютантът се бяха натъпкали на средните седалки. Екипажът седеше отпред. Излетяха от Силвър Боу и се понесоха с рев на северозапад – ниско, с приведен нос за максимална скорост. Хеликоптерът беше стар „Бел“ с нов двигател след основен ремонт и гонеше двеста километра в час, от което шумът вътре ставаше непоносим. Затова Макграт и Джонсън трябваше да крещат в микрофоните с надеждата, че отсреща ще ги разберат.

Макграт имаше връзка с Хувър Билдинг. Мъчеше се да разговаря с Харланд Уебстър. С една ръка закриваше микрофона, с другата притискаше слушалката към ухото си. Говореше за ракетното поделение. Не знаеше дали Уебстър го чува. Просто повтаряше и повтаряше до прекраване. После шракна лостчето и смъкна слушалките. Метна ги на втория пилот.

Джонсън разговаряше с базата „Питърсън“. Все още нямаха връзка с поделението. Нареди след два часа всички нови данни да се прехвърлят по шифров канал в подвижния команден пункт. Не разбра какво му отговориха. Смъкна слушалките и погледна Макграт въпросително. Макграт сви рамене. Хеликоптерът продължаваше да се носи напред.

Харланд Уебстър чу как оглушителният трясък изведнъж секна. Той остави слушалката сред стихналия кабинет. Приведе се напред и позвъни на секретарката.

– Кола.

Отиде до асансьора и слезе в гаража. Тръгна към лимузината. Шофьорът държеше вратата отворена.

– В Белия дом – каза Уебстър.

Този път шофьорът си премълча. Включи двигателя и подкара навън. Излезе по стръмната рампа и се вмъкна в натовареното следобедно движение. Мълчаливо изминаха километър и половина. В Белия дом насочиха Уебстър към същата стая. Наложиха му се да изчака четвърт час. Най-сетне влезе Декстър. Явно не се радваше да го види толкова скоро.

– Откраднали са ракети – каза Уебстър.

– Какви ракети? – запита Декстър.

Уебстър разказа каквото знаеше. Декстър слушаше. Без да кима.

Без да задава въпроси. Без каквато и да било реакция. Просто накрая му заръча да чака в стаята.

Военият хеликоптер кацна върху една чакълеста отбивка на двеста метра от мястото, където пътят за Йорк навлизаше в правата теснина между хълмовете. Пилотът не изключи двигателя. Петимата пътници изскочиха навън и побегнаха приведени от бурния вихър на витлата. На пътя пред тях имаше коли. Безредно струпани военни автомобили преграждаха асфалта. Един от тях бавно завиваше в теснината между скалните стени. Довърши завоя и се отправи към тях. На петдесет метра на мали скоростта и спря. Генерал Джонсън излезе напред. Колата отново потегли и спря до него. Беше нов шевролет, боядисан в скучен маслено-зелен цвят. От двете му страни и върху предния капак имаше големи бели букви и цифри. Отвътре излезе някакъв офицер. Той козирува на генерала и изтича да отвори всички врати. Петимата се вмъкнаха вътре и шевролетът подкара на север към струпаните автомобили.

– Командният пункт приближава, сър – каза офицерът. – До четирийсет минути ще е тук. Свързочните камиони са на един час път след него. Предлагам да изчакате в колата. Навън става студено.

– Някакви вести от ракетното поделение? – запита Джонсън.

Офицерът поклати глава в полумрака.

– Никакви, сър.

Уебстър чака почти цял час. Най-сетне вратата на малката бяла стачка се откряна. На прага стоеше агент в син костюм. Тънка жичка се виеше изпод яката към слушалката в ухото му.

– Заповядайте с мен, сър – каза агентът.

Докато Уебстър ставаше, онзи вдигна ръка и изрече нещо в ръкава си. Уебстър го последва по тихия коридор към асансьора. Асансьорът беше малък и бавен. Свали ги на първия етаж. Продължиха по друг тих коридор и спряха пред бяла врата. Агентът почука само веднъж и отвори.

Президентът седеше зад бюрото си. Бе извъртял стола тъй, че да е с гръб към кабинета. Гледаше през бронираните прозорци към гъстеещия мрак над градината. Декстър седеше в кресло отстрани. Никой не предложи на Уебстър да седне. Президентът не се обърна. Заговори веднага щом чу вратата да щраква.

– Да допуснем, че съм съдия – каза той. – Да допуснем, че ти си

ченге и идваш да искаш заповед за обиск.

Уебстър виждаше отражението на президента в дебелия стъкло. Вместо лице имаше само неясно розово петно.

– Добре, сър, да допуснем.

– С какво разполагаш? – запита президентът. – И с какво не разполагаш? Дори не си сигурен, че Холи е там. Имаш на място таен агент и той не го потвърждава. Само гадаеш, това е. Ами ракетите? Военните загубили радиовръзка. Може да е временно. Може да има цял куп причини. Твоят агент не споменава за ракети.

– Може да има затруднения, сър – каза Уебстър. – Наредено му е да се пази. Не е футболен коментатор, а агент под прикритие, нали? Не може да хукне из гората, когато му се прииска.

Президентът кимна. Розовото петно върху стъклото подскочи нагоре-надолу. Поне донякъде му съчувстваше.

– Разбираме, Харланд – каза той. – Наистина. Но би трябвало да предположим, че при събития от подобен мащаб човекът ще се напругне докрай, нали? Нямах обаче никакви вести. Тъй че идващ при нас само с шепа догадки.

Уебстър разпери ръце. Заговори право към тила на президента.

– Сър, работата е дебела. Те се въоръжават, взимат заложници, голявят за откъсване от държавата.

Президентът кимна.

– Не разбираш ли, че тъкмо там е цялата работа? – каза той. – Ако ставаше дума за шепа смахнати с бомба в някоя горска колиба, тутакси щяхме да те пратим натам. Но не е така. Можем да се изправим пред най-тежката конституционна криза от 1860 година насам.

– Значи сте съгласни с мен – каза Уебстър. – Приемате ги сериозно.

Президентът поклати глава. Печално, сякаш бе разтревожен, но не се изненадаваше.

– Не – каза той. – Не ги приемаме сериозно. Именно затова проклетата история става толкова сложна. Те са шепа наивни идиоти, които виждат навсякъде заговори и съзаклятия, дрънкат за независимост на някакво си жалко парче безполезна земя. Но въпросът е друг: как да реагира една зряла демократична нация? Дали да ги избие до крак, Харланд? Така ли реагира една зряла нация? Трябва ли да хвърли цялата си убийствена мощ срещу шепа слабоумни граждани? От едно поколение насам упрекваме най-сурово руснаците за тия неща. И сега да сторим същото?

– Те са престъпници, сър – каза Уебстър.

– Да, така е – кротко се съгласи президентът. – Те са фалшификатори, притежават незаконни оръжия, не плащат данъци, проповядват расова ненавист, може дори да са ограбили бронирана кола. Но всичко това са подробности, Харланд. А цялостната картина е, че имаме работа с недоволни граждани. И как ще реагираме? Окуражаваме недоволните граждани в цяла Източна Европа да се вдигнат на борба за национално самоопределение, нали така? Е, как да постъпим със собствените си недоволни граждани, Харланд? Война ли да им обясним?

Уебстър стисна зъби. Зави му се свят. Сякаш се задушаваше сред дебелия килим, меките цветове на стените и ароматизирания въздух в Овалния кабинет.

– Те са престъпници – повтори той. Не се сещаше какво друго да каже.

Президентът кимна. Все още му съчувстваше.

– Да, така е – отново се съгласи той. – Но погледни цялостната картина, Харланд. Помисли кое е най-тежкото им престъпление. Най-тежкото им престъпление е, че мразят своето правителство. Накажем ли ги заради него, можем да се изправим пред криза. Както вече казахме, може би има шейсет милиона американци, готови да прекратят чертата. Сегашната администрация много добре осъзнава това, Харланд. И ще стъпва на пръсти.

– Ами Холи? – запита Уебстър. – Нима ще я пожертвате току-така?

Настана дълго мълчание. Президентът продължаваше да седи с гръб към него.

– И тя е една от пречките да реагирам – тихо изрече той. – Нямам право да приемам нещата лично. Не разбираш ли? Една лична, емоционална, гневна реакция ще бъде грешка. Пагубна грешка. Мога само да чакам и да мисля. Обсъдих това с генерала. Разговаряхме часове наред. Откровено казано, Харланд, той е готов да ме заплую, и да си призна, не го упреквам. Най-старият ми приятел е готов да ме заплую. Тъй че не ми говори за жертви, Харланд. Защото в този кабинет друго не се и прави. Човек слага националния интерес над приятелството, над собствената си личност. През цялото време. Това е да си президент.

Отново настана дълго мълчание.

– И тъй, какво заповядвате, господин президент? – запита Уебстър.

Ново мълчание.

– Нищо не ти заповядвам – каза президентът. – Заповядвам лично да се заемеш със случая. Заповядвам да дойдеш при Декстър в понеделник сутринта, ако още има защо.

Никой не остана в колата. Не ги свърташе на едно място. Излязоха сред планинския хлад и закрачиха безцелно наоколо. Джонсън и адютантът отидоха с шофьора на север да огледат мястото за командния пункт. Макграт, Бруган и Милошевич стояха малко по-настрани. Макграт пушеше, унесен в размисли. От време на време хлътваше обратно в армейския шевролет да използва телефона. Обади се на щатската полиция, електрическата компания, телефонната компания и горската охрана.

Бруган и Милошевич се поразходиха на север. Откриха бронирана кола. Не танк, а нещо като бронетранспортър. Наблизо стоеше офицерът, който ги бе посрещнал, заедно със седем-осем войници. Едрите, мълчаливи мъже разпъваха палатки на завет под скалите край пътя. Бруган и Милошевич им кимнаха, после поеха обратно. Върнаха се при Макграт и зачакаха.

След четирийсет минути всички чуха далеч на юг глухото бучене на мощни дизели. Звукът се засили и ненадейно избухна иззад завоя. Зададе се колона камиони. Големи, ъгловати каросерии, вдигнати високо върху масивни шасита с огромни колела. Чакълът глухо хрущеше под тежките гуми. Наближаваха бавно, с мощен рев. Офицерът от колата изтича да ги посрещне. Посочи им къде да спрат. Камионите пропъзляха край него и спряха по двойки точно пред входа на скалната теснина.

Бяха четири. Боядисани на черни и зелени петна, със закачени отстрани маскировъчни мрежи, номера и големи бели звезди. Над покривите на първите два стърчаха антени. Другите два бяха за настаняване. В четирите ъгъла на всеки камион имаше хидравлични опори. Шофьорите ги спуснаха, за да облекчат колелата. После изключиха двигателите и тежкия дизелов рев заглъхна в планинската тишина.

Шофьорите наскачаха от кабините. Изтичаха отзад да отворят вратите. Бръкнаха вътре и разгънаха къси алуминиеви стълбички. Качиха се и включиха осветлението. Из каросериите припламнаха зелени лампички. Шофьорите отново излязоха. Строица се и козируваха на офицера.

– На ваше разположение, сър – каза старшият.

Офицерът кимна. Посочи към шевролета.

– Върнете се с тая кола. И забравете, че сте били тук.

Старшият козирува отново.

– Тъй вярно, сър.

Четиримата шофьори тръгнаха към шевролета. Чакълът хрущеше звънко под ботушите им в тихата нощ. Седнаха в колата и включиха двигателя. Завиха по пътя и изчезнаха на юг.

Когато се върна в кабинета си, Уебстър завари психологическия портрет на Боркен и един посетител. Мъж със зелена униформа, тютюнев шлифер и съвсем късо подстригана, леко оредяла стоманеносива коса. Възраст около петдесет, петдесет и пет години. Под мишница стискаше ожулено кожено куфарче, до краката му лежеше стара пътна чанта.

– Разбрах, че искате да разговаряте с мен – каза непознатият. – Аз съм генерал Гарбър. Дълги години бях командир на Джек Ричър.

Уебстър кимна.

– Заминавам за Монтана – каза той. – Можем да поговорим там.

– Предвидихме това – отвърна Гарбър. – Ако Бюрото може да уреди полет до Калиспел, военновъздушните сили ще ни поемат оттам с хеликоптер.

Уебстър кимна отново. Позвъни на секретарката. Беше си тръгнала. Той изруга.

– Моят шофьор чака долу – каза Гарбър. – Ще ни откара до „Андрюс“.

По пътя Уебстър се обади от колата и когато пристигнаха, реактивният самолет на Бюрото вече ги чакаше. Двайсет минути след като напусна Белия дом, директорът летеше на запад от столичния център. Запита се дали президентът чува рева на двигателите през бронираните стъкла.

Техниците от авиацията пристигнаха със свързочните камиони един час след установяването на командния пункт. Този път бяха само два. Първият приличаше на предишните – голям, висок, ъгловат, с хидравлични опори и алуминиева стълбичка. Вторият представляваше дълга и ниска платформа с голяма сателитна антена върху сложна шарнирна система. Щом спря, системата заработи и завъртя чинията към самолетите, изгубени нейде на единайсет километра в притъмняващото небе. Засече ги и прецизната електроника се зае да следи подвижните сигнали. Сред непрестанен шум на двигатели антената се въртеше толкова бавно, че окото едва я усещаше. Техниците изтеглиха от платформата кабел с дебелина на младо дръвче и го включиха в едно странично

гнездо на закрития камион. После се изкатериха вътре да включат апаратурата.

Макграт се качи при войниците в бронетранспортъора. Изминаха около километър и половина на юг и видяха край пътя кола на щатската полиция. След кратък разговор с Макграт полицаят отвори багажника. Извади комплект червени лампички и пътни знаци. Войниците изтичаха на юг и сложиха две мигащи светлини край голям надпис: Опасно! Свличане! Върнаха се на север и сложиха три лампички пред друг надпис: Спри! Мостът е разрушен! Минаха още петдесет метра на север и преградиха с лампи целия път. Между тях наслагаха знаци: пътят затворен. Когато полицейската кола ги заобиколи на зигзаг и изчезна на юг, войниците измъкнаха брадви и се захванаха да секат дървета. С тежък рев и свистене на гуми бронетранспортърът ги избутваше към платното. Подреждаха дънерите на зигзаг. Между тях можеше да мине кола, но съвсем бавно, с много завои. Двама войници останаха на пост. Другите се върнаха на север заедно с Макграт.

Джонсън беше в командния пункт. Имаше връзка с базата „Питърсън“. Новините не бяха добри. Ракетното поделение мълчеше от осем часа. Джонсън имаше едно твърдо правило. Бе го научил от горчив опит във виетнамските джунгли. То гласеше: щом нямаш радиовръзка с някое поделение за повече от осем часа, смятай го за напълно загубено.

Уебстър и Гарбър мълчаха през целия полет. Така бе решил Уебстър. Като стар бюрократ знаеше, че каквото и да чуе от Гарбър, ще трябва да го изслуша повторно, когато най-сетне събере целия екип. Затова кротко седеше сред воя на реактивните двигатели и четеше психологическия портрет на Боркен. От време на време Гарбър го поглеждаше въпросително, но той се правеше на разсеян. Нямаше смисъл да обяснява сега, след като скоро щеше да каже всичко пред Макграт и Джонсън.

В Калиспел ги посрещна хладна, навъсена вечер. Под шума на моторите притичаха бързо по пистата към военния хеликоптер. Гарбър се представи на втория пилот, който разгъна стълбичката. После двамата с Уебстър се изкатериха вътре и седнаха където им казаха. Вторият пилот ги подкани със знаци да закопчават коланите по-бързо и обясни, че полетът ще трае около двацет и пет минути. Уебстър кимна и се вслуша в грохота на двигателя, който отново ги издигаше във въздуха.

Генерал Джонсън тъкмо привършваше поредния дълъг разговор с

Белия дом, когато чу пърпоренето на хеликоптера. Застана на прага и го видя да слиза над същата чакълеста отбивка на двеста метра южно от командния пункт. Видя как два силуета изскочиха от кабината и се приведоха. Хеликоптерът се издигна, наведе нос и полетя обратно на юг.

Джонсън тръгна нататък и пресрещна новодошлите на половината път. Кимна на Гарбър и дръпна Уебстър настрани.

– Нещо ново?

Уебстър поклати глава.

– Все същото. Белият дом залага на сигурно. А при вас?

– Нищо – каза Джонсън.

Уебстър кимна. Нямахме какво повече да си кажат.

– С какво разполагаме тук? – запита той.

– Ако се интересуват от Белия дом, не разполагаме с нищо – каза Джонсън. – Имаме два разузнавателни самолета. Официално провеждат учения. Имаме осем морски пехотинци и бронетранспортър. Също на учения. Командирите им знаят къде са, но не питат защо.

– Преградихте ли пътя? – запита Уебстър.

Джонсън кимна.

– Да, сега сме съвсем сами.

34

Ричър и Холи седяха сред гората, облежнати на две съседни борчета. Гледаха надгробната могила на Джексън. Седяха така, докато дневната светлина взе да помръква. Не разговаряха. В гората захладна. Идваше времето за решение.

– Връщаме се – каза Холи.

Не питаше, просто го казваше. Гласът ѝ звучеше потиснато. Ричър не отговори. Дишаше равномерно и гледаше настрани, унесен в мисли. Отново усещаше нейния вкус и аромат. Косата, очите. Устните. Тялото ѝ – силно, стройно и нетърпеливо под неговото.

– Свечерява се – каза тя.

– Рано е още – отвърна той.

– Трябва – настоя тя. – Ще пуснат кучетата.

Той отново не отговори. Просто седеше, устремил поглед в далечината.

– Няма къде да отидем – каза тя.

Ричър бавно кимна и стана. Протегна се и тихо охна, когато уморените мускули изпукаха. Помогна на Холи да се изправи, взе якето си от клона и го навлече. Остави лоста да се търкаля в праха до лопатата.

– Тази нощ напускаме – каза той. – Утре лайното ще се натресе във вентилатора. Денят на независимостта.

– Да, но как? – запита тя.

– Още не знам.

– Не поемай рискове заради мен.

– Заслужаваш си – каза той.

– Защото съм аз ли?

Той кимна.

– Защото си ти. Не заради баща ти. Или заради скапания ти кръстник. Между другото не гласувах за него.

Тя се повдигна на пръсти и го целуна по устните.

– Пази се, Ричър.

– Искам само да бъдеш готова – каза той. – Някъде към полунощ.

Тя кимна. Извървяха стоте метра на юг до каменистата полянка. Завиха и изминаха стоте метра на изток. Излязоха от гората право срещу петимата пазачи, които ги чакаха в полукръг. Четири пушки. По средата стоеше Джоузеф Рей. Явно бе старши на групата, защото държеше

пистолет „Глок 17“.

– Тя се връща в стаята – каза Рей. – Ти отиваш в наказателната барака.

Пазачите се разделиха. Двама застанаха край Холи. Очите ѝ пламнаха заплашително и те не посмяха да я хванат за лактите. Просто тръгнаха бавно до нея. Тя се обърна и погледна към Ричър.

– Пак ще се видим, Холи – подвикна той.

– Не разчитайте на това, мис Джонсън – разсмя се Рей.

Той придружи Ричър до наказателната барака. Извади от джоба си ключ и отключи. Отвори вратата. Бутна Ричър навътре, готов да стреля всеки момент. После влезе след него, затвори вратата и пак я заключи.

По размери и форма наказателната барака приличаше на командирската. Но беше съвсем празна. Голи стени без прозорци, електрически крушки с дебела телена мрежа. На пода в дъното бе изрисуван с жълта боя правилен квадрат, приблизително трийсет на трийсет сантиметра. Нямахме нищо друго.

– Застани на онзи квадрат – нареди Рей.

Ричър кимна. Познаваше процедурата. Много тежко наказание – да стоиш мирно час подир час, без да помръдваш. Беше чувал за него. Веднъж дори бе видял последствията. След първите няколко часа започва болката. Отначало в гръбнака, сетне се разпростира от прасците нагоре. Към втория или третия ден подутите глезени започват да се пропукват, бедрените кости избиват нагоре, а шията хлътва.

– Хайде, заставай – каза Рей.

Ричър пристъпи към ъгъла на бараката и се наведе. Демонстративно избърса пода с длан. Завъртя се и седна удобно между двете стени. Изпъна крака и събра ръце зад тила си. Кръстоса глезени и се усмихна.

– Трябва да стоиш на квадрата – обади се Рей.

Ричър го погледна. Снощи бе казал: мене слушай, разбирам от танкове. Значи бивш войник. Редник в моторизирана част. Вероятно зареждач или водач.

– Ставай – нареди Рей.

Дай на редник задача и от какво ще се бои най-много? От това, че ако не я свърши, началството ще го съдъвче. Просто и ясно.

– Ставай, дявол да те вземе – каза Рей.

Затова или си свършва работата добре, или крие провала. Откакто свят светува нито един редник не е отишъл при офицера да каже: не можах да го свърша, сър.

– Наредих ти да станеш, Ричър – тихо изрече Рей.

Ако се провали, пази го в тайна. Така е далеч по-добре.

– Искаш да стана ли? – запита Ричър.

– Да, ставай.

Ричър поклати глава.

– Накарай ме, ако можеш, Джо.

Рей се замисли. Мисловният му процес течеше сравнително бавно. Движенията на тялото издаваха докъде е стигнал. Отначало дулото на глока се надигна. После пак слезе надолу. Да застреляш затворник значи да признаеш собствения си неуспех. Все едно да речеш: не можах да го свърша, сър. После Рей погледна ръцете си. Озърна се към Ричър. Изви глава настрани. Ръкопашният бой отпаднаше. Стоеше, скован от нерешителност.

– Къде си служил? – запита Ричър.

Рей сви рамене.

– Тук-там...

– Къде по-точно? – настоя Ричър.

– Два пъти бях в Германия. И участвах в „Пустинна буря“.

– Водач?

– Зареждач.

Ричър кимна.

– Добра работа свършихте там. И аз бях в „Пустинна буря“. Видях как ги подредихте.

Рей кимна. Както бе очаквал Ричър, той охотно налага въдицата. Щом не можеш да победиш някого, привлечи го към себе си. Рей небрежно пристъпи наляво, седна долу и подпря гръб на вратата. Отпусна глока върху бедрото си. Кимна отново.

– Голям пердах им теглихме.

– И още как – потвърди Ричър. – Страхотен пердах беше. Значи Германия и пустинята. Хареса ли ти там?

– Не особено.

– А системата им хареса ли ти?

– Каква система? – изненада се Рей.

– Правителствата – обясни Ричър. – Законите, правата и тъй нататък.

Рей се озадачи.

– Нямам представа. Не съм се интересувал.

– Тогава откъде знаеш, че са по-добри от нашите?

– Кой казва, че са по-добри? – запита Рей.

– Ти го казваш. Снощи ми разправяше колко зле било в Америка.

Значи навсякъде другаде трябва да е по-добре, нали така?

Рей поклати глава.

– Не съм казвал такова нещо.

– По-добре ли е там, или не? – настоя Ричър.

– Нямам представа – каза Рей. – Сигурно. Много неща са се обърка-
ли в Америка.

Ричър кимна.

– Много неща. Напълно си прав. Но ще ти кажа нещо. В Америка е по-добре, отколкото където и да било. Знам, защото съм обиколил цял свят. Навсякъде е по-зле. Далеч по-зле. Много неща са се объркали в Америка, но другаде бъркотията е направо страшна. За това трябва да си помислите.

Рей го погледна в полумрака.

– Мислиш ли, че грешим?

Ричър кимна.

– Знам, че грешите. Със сигурност. Всичко, дето ми го надрънка, е чиста глупост. Всичко. Няма такава работа.

– Има – отвърна Рей. – Бо го каза.

– Размърдай си мозъка, Джо. Бил си в армията. Знаеш я как работи. Мислиш ли, че могат да организират нещо толкова важно и да го запазят в тайна? Случило ли се е поне веднъж да ти дадат чифт еднакви ботуши?

Рей се разсмя.

– Къде ти.

– Точно така – каза Ричър. – Е, щом не могат едни скапани ботуши да уредят като хората, как ще организират всички тия неща, дето ви ги разправя Боркен? Ами тайните предаватели във всяка нова кола? Да не мислиш, че Детройт може да го направи? Нали ще им се наложи да връщат всяка втора кола, защото не работи както трябва. Обичаш ли да залагаш, Джо?

– Защо?

– Според теб какви са шансовете? Да организират такъв огромен заговор и да го пазят в тайна години наред?

По лицето на Рей бавно се разля широка усмивка и Ричър разбра, че е загубил. Все едно говореше на стените. Или учеше шимпанзе да чете.

– Ами че те не го опазиха в тайна – победоносно заяви Рей. – Ние ги разкрихме. Нали ти казах, Бо има доказателства. Изобщо не е тайна. Затова сме тук. Бо е прав, казвам ти. Той е умно момче.

Ричър затвори очи и въздъхна.

– Дано. Много ум ще му трябва тепърва.

– Умно момче е – повтори Рей. – И умее да убеждава. Обеднява ни. По-рано тук имаше десетина групи. Водачите им ги изоставиха и избягаха. Всички хора дойдоха при Бо, защото му вярват. Той е умно момче, Ричър, и освен него нямаме друга надежда. Зарежи тая работа. Никога няма да разубедиш. Всички до един го обичаме и вярваме, че каквото върши е правилно.

– Ами Джаксън? – запита Ричър. – И онова ли беше правилно?

Рей сви рамене.

– Джаксън беше шпионин. Случват се такива гадости. Бо е проучил историята. И през 1776 година е било същото, прав ли съм? Англичаните имали шпиони навсякъде. А пък нашите ги бесели. Разни бабички имат в дворовете си прочути стари дъбове, на които са висели английски шпиони. Някои взимат по долар и половина само за да ги погледнеш. Знаем, веднъж ходих да гледам.

– В колко часа гасят светлините? – запита Ричър.

– Точно в десет – каза Рей. – Защо?

Ричър помълча. Огледа го. Припомни си целия разговор. Взря се в мършавото, енергично лице. Надникна в безумния блясък на хлътналите очи под костеливото чело.

– След като изгасят светлините, трябва да ида на едно място – каза той.

Рей се разсмя.

– И си въобразяваш, че ще те пусна?

Ричър кимна.

– Ако ти се живее.

Рей вдигна пистолета от бедрото си и се прицели в главата на Ричър.

– Нали виждаш какво си имам?

– Преди да натиснеш спусъка, ще си мъртъв – каза Ричър.

– Спусъкът е тук – възрази Рей. – Ти си чак отсреща.

Ричър многозначително вдигна ръка. Приведе се напред и заговори с напрегнат шепот.

– Всъщност не бива да ти го казвам. Но ни предупредиха, че може да срещнем някои по-умни момчета, и разрешиха да им обясним това-онова, ако се наложи от обстоятелствата.

– Какви обстоятелства? – запита Рей. – За какво говориш?

– Ти беше прав – каза Ричър. – Повечето неща са верни. Има

неточности, но това е, защото разпръскваме тук-там по малко дезинформация.

– За какво говориш? – повтори Рей.

Ричър сниши гласа си до шепот.

– Аз съм от световната армия. Командир на челното разузнаване. Имам в гората пет хиляди войници от ООН. Предимно руснаци и малко китайци. Наблюдаваме ви от спътници. В момента над тази барака има рентгенова камера. А към главата ти е насочен лазерен лъч. Разработен по технологията „Междувездни войни“.

– Шегуваш се – каза Рей.

Ричър поклати глава. Съвършено сериозно.

– И за микрочиповете имаше право. Гледай тук.

Той бавно стана и вдигна ризата към брадата си. Леко се завъртя, за да покаже белега на корема.

– По-голям от съвременните. В днешно време ги присаждат, без да остане следа. Нали знаеш, в бебетата. Но и старите вършат същата работа. Както сам каза, спътниците знаят по всяко време къде се намирам. Опиташ ли се да дръпнеш спусъка, лазерът ще ти пръсне главата.

Очите на Рей пламтяха. Той откъсна поглед от белега на Ричър и нервно се озърна към тавана.

– *Suis pas americain* – каза Ричър. – *Suis un soldat francais, agent du gouvernement mondial depuis plusieurs annees, parti en mission clandestine il y a deux mois. Il faut evaluer l'element de risque que votre bande represent par ici.*¹

Говореше колкото се може по-бързо и накрая гласът му зазвуча точно като на образована парижанка. Точно както помнеше гласа на покойната си майка.

– Чужденец ли си? – запита Рей.

– Французин – отвърна Ричър. – Организираните сме в интернационални бригади. Казах, че идвам да преценя каква степен на риск представлявате за нас.

Рей бавно кимна.

– Видях те как стреляш. Аз го забелязах. На хиляда метра.

– Чрез насочване от спътник – уточни Ричър. – Нали ти казах, космически технологии. Всички стреляме безпогрешно на три километра.

– Божичко – възкликна Рей.

1. Не съм американец. Аз съм френски войник, дългогодишен агент на световното правителство, изпратен с нелегална мисия преди два месеца. Трябва да преценим каква степен на риск представлява вашата банда по тия места (фр.). – Б.пр.

– Точно в десет трябва да бъде на открито – продължи Ричър. – Задължителна процедура за безопасност. Имаш ли жена тук?

Рей кимна.

– А дечурлига? – запита, Ричър. – Твое ли е някое от ония хлапета?

Рей кимна отново.

– Ами да. Две момчета.

– Ако в десет не съм навън, всички ще умрат – каза Ричър. – Ако бъда пленен, ще изпепелят цялата територия. Микрочипът не бива да попада в чужди ръце. Уверяхах ги, че няма да разберете как действа, но шефът каза, че някои от вас може да се окажат по-умни, отколкото мисля. И май е бил прав.

Рей гордо кимна. Ричър погледна часовника си.

– Сега е седем и половина, нали? Ще поспя два часа и половина. Спътникът ще ме събуди точно в десет. Ако не вярваш, чакай да видиш.

Легна на пода и подложи ръка под главата си. Нагласи невидимия будилник за десет без две минути. И си заръча: гледай да не ме подведе тази нощ.

35

– Отказвам да повярвам в това – заяви генерал Гарбър.

– Замесен е – отвърна Уебстър. – Няма капка съмнение, дявол да го вземе. Снимките са ясни като бял ден.

Гарбър поклати глава.

– Преди трийсет години ме произведоха лейтенант. Сега съм генерал-полковник. Командвал съм хиляди хора. Десетки хиляди. Повечето опознах доста добре. И от всички тях единствено Джек Ричър за нищо на света не би се замесил в подобна история.

Гарбър седеше изпънат като свещ до масата в подвижния команден пункт. Бе свалил шлифера, под който носеше стар измачкан мундир. Върху този мундир се трупаха наградите от цял един живот на военна служба. Беше нашарен с лентички и почетни знаци. Мундир на човек, отслужил трийсет години, без да допусне нито една грешка.

Джонсън го гледеше втренчено. Побелялата глава на Гарбър не помръдваше. Очите му бяха спокойни. Ръцете му почиваха върху масата. Говореше твърдо, но тихо. Сякаш го караха да доказва, че небето е синьо, а тревата зелена.

– Покажи снимките на генерала, Мак – каза Уебстър.

Макграт кимна и отвори папката. Плъзна четирите фотографии по масата към Гарбър. Гарбър ги пое една по една, като се извърташе, за да хване най-добре зеленикавото осветление. Джонсън го гледаше право в очите. Чакаше да види проблясък на съмнение, после на примирение. Не видя нищо подобно.

– Тези снимки могат да се тълкуват по всякакъв начин – каза Гарбър.

Гласът му бе все тъй спокоен. Джонсън познаваше този глас – гласа на офицер, готов да защити най-добрия си подчинен. За Уебстър и Макграт обаче това бе гласът на колега полицаи, изказващ съмнение. Решиха, че след трийсет години служба човекът има право да бъде изслушан.

– Как другояче да ги тълкуваме? – запита Уебстър.

– Четири откъслечни мига от едно събитие – отвърна Гарбър. – Може да ни разкажат погрешна история.

Уебстър се наведе и посочи първата снимка.

– Ето, грабва дрехите и патерицата. Ясно е като бял ден, генерале.

Гарбър поклати глава. Настана тишина. Само електронните

прибори тихо бръмчаха. Джонсън зърна проблясък на съмнение. Но не у Гарбър, а в очите на Макграт. В този момент Броган шумно се изкатери по стълбичката. Подаде глава иззад вратата.

– Записите от наблюдението, шефе – каза той. – Преглеждахме как-во са засекали самолетите. Трябва да видите.

После отново изчезна навън. Четиримата се спогледаха и станаха. Излязоха в студената вечер и тръгнаха към камиона с голямата антена. Вътре Милошевич седеше със запретнати ръкави под синкавите лъчи на четири телевизионни екрана. Той зареди касетата и натисна един бутон. Върху екраните едновременно изникна кристално чист изглед отгоре към малко градче. Качеството на картината бе великолепно. Като свършен филмов кадър, само че заснет не хоризонтално, а вертикално.

– Йорк – каза Милошевич. – В долния десен ъгъл е старата съдебна сграда. А сега гледайте.

Той погледна брояча и превъртя лентата. После отново включи изображението.

– Сега сме на около два километра. Камерата се е преместила на северозапад. Наблизо има параден плац, а това е стрелбище.

Този път обективът обхващаше по-широка площ. На юг се виждаха две поляни с бараки, а на север равен плац. Между тях в дърветата се връзваше тясна просека, дълга към осемстотин метра и широка около двайсет. За момент камерата свърна надясно, за да определи мащаба, после се насочи към тълпата в източния край на стрелбището. След това обхвана само групичка хора, застанали около някакъв стар дюшек. Ясно се виждаха четирима мъже. И една жена. Генерал Джонсън ахна и се втренчи в образа на дъщеря си.

– Кога е било това? – запита той.

– Преди няколко часа – отвърна Милошевич. – Още е жива и здрава.

Той замрази кадъра и почука четири пъти с нокът по екрана.

– Ричър. Стиви Стюарт. Този тук вероятно е Одел Фаулър. А дебе-лакът е Бо Боркен. Съпада със снимката от калифорнийското досие.

После отново натисна бутона. От единайсет километра височина камерата оставаше прикована към мястото около дюшека. Боркен отпусна туловище на земята и остана да лежи неподвижно. После изпод дулото на пушката му беззвучно избухна облаче прах.

– Стрелят на осемстотин метра – каза Милошевич. – Според мен трябва да е някакво състезание.

Изгледаха следващите пет изстрела на Боркен, после Ричър вдигна

пушката си.

– Това е „Барет 90“ – обади се Гарбър.

Ричър легна и бавно изстреля шест беззвучни куршума. Тълпата се струпа наоколо. След малко Ричър изчезна между дърветата на юг.

– Добре – каза Уебстър. – Как ще го изтълкувате, генерал Гарбър?

Гарбър сви рамене. На лицето му бе застинало твърдо упорство.

– Той е с тях, няма съмнение – каза Уебстър. – Видяхте ли дрехите му? Беше с униформа. И стреля на полигона. Щяха ли да му дадат униформа и пушка, ако не беше от техните?

Джонсън върна записа малко назад и спря кадъра. За дълго се вгледа в Холи. После излезе навън и подвикна през рамо на Уебстър:

– Директоре, не забравяйте, че ни чака работа. Искам предварително да разработим подробен план. По-добре да сме готови за всичко.

Уебстър го последва. Броган и Милошевич останаха пред мониторите. Макграт гледаше Гарбър. Гарбър се взираше в изгасналия екран.

– И все пак не вярвам – каза той.

Завъртя се и видя, че Макграт го гледа. Кимна му да излязат. Бавно тръгнаха един до друг в тихата нощ.

– Не мога да го докажа – каза Гарбър. – Но Ричър е на наша страна. Лично аз гарантирам безусловно за него.

– Не ми изглежда така – възрази Макграт. – Той е класически тип. Идеално съвпада със стандартните психологически разработки. Бивш военен, останал без работа, недоволен, осакатено детство, вероятно обиден на целия свят.

Гарбър поклати глава.

– Съвършено невярно. Освен че е бивш военен. Беше чудесен офицер. По-добър не съм имал. Голяма грешка допускате.

Макграт го погледна в лицето.

– Значи вие му вярвате? – запита той. – Лично вие.

Гарбър кимна, свирепо навъсен.

– Главата си залагам. Не знам защо е там, но ви уверявам, че е чист, върши каквото трябва и ще успее или ще умре. А той е *труден за убиване*.

Точно на сто километра северно от тях Холи се бе доверила на същия инстинкт. Разглобеното легло вече го нямаше и сега тя лежеше на тънкия дюшек върху дъските. За наказание ѝ бяха отнели сапуна, шампоана и кърпите. Не бяха изчистили малката локвичка кръв от главата

на мъртвата. Сигурно си въобразявах, че това ще я разстрои. Но грешаха. Радваше я. С радост гледаше как кръвта засъхва и потъмнява. Мислеше си за Джексън и гледаше петното като картинка от Роршахов тест, която ѝ казва: ето че най-сетне излезе от сянката, Холи.

В крайна сметка Уебстър и Джонсън разработиха съвсем простичък план. Той се основаваше върху географията. Точно същата география, която бе съблазнила Боркен да избере Йорк за свой бастион. Както при всички планове, свързани с географията, разработката му зависеше от картата. И както всички планове, зависещи от картата, можеше да успее само ако тя се окаже точна. А както се случва обикновено с картите, тя вече бе остаряла.

Използваха едромашабна карта на Монтана. Повечето данни в нея бяха съвсем надеждни. Основните подробности на релефа бяха нанесени правилно. Западното препятствие се виждаше от пръв поглед.

– Можем да сметнем реката за непроходима, нали? – запита Уебстър.

– Правилно – съгласи се Джонсън. – Пролетното пълноводие сигурно е в разгара си. Нищо не можем да сторим до понеделник, когато ще разполагаме с оборудване.

Пътищата бяха отбелязани с червено и напомнях отпечатък от човешка ръка. Градчетата Калиспел и Уайтфиш се гушеха в дланта. Над тях пътищата се разпръскваха като палец и четири пръста. Показалецът минаваше през градчето Юрика и продължаваше към канадската граница. Палецът отиваше на северозапад, пресичаше Йорк и свършваше при старите мини. Сега този палец бе ампутиран над първата става.

– Те очакват, че ще дойдете по пътя – каза Джонсън. – Затова няма да го направите. Ще завиете на изток към Юрика и ще минете през гората.

Той плъзна молив надолу по палеца и през дланта. Върна нагоре по показалеца и се задържа върху Юрика. Между Йорк и Юрика имаше осемдесет километра гора. Тя бе изобразена на картата с голямо зелено петно. Широко и дълго. И двамата знаеха какво означава петното. Стигаше им да се озърнат наоколо. Тази зона бе обрасла с вековни гори. Те покриваха плътно планинските склонове. На места ставаха толкова гъсти, че човек едва можеше да се провре между дънерите. Но зеленото петно на изток от Йорк беше национален резерват. Притежаван и поддържан от горската охрана. През него минаваше паяжина от тънки

нишки. Тези нишки бяха пътеки на горската охрана.

– Хората ми ще са там след четири часа – каза Уебстър. – Екипът за спасяване на заложници. Ако трябва, ще действам на своя глава.

Джонсън кимна.

– Да, могат да минат пеш през гората. А не е изключено да има и път за коли.

Уебстър кимна.

– Обадихме се на момчетата от горската охрана. Ще ни доставят подробна карта.

– Чудесно – каза Джонсън. – Ако нещата тръгнат зле, викате екипа и го насочвате право към Юрика. Ние тук ще вдигнем малко шумотевица, а в това време те ще си пробият път откъм изток.

Уебстър кимна отново. Планът беше готов. И остана в сила, докато горският пазач се изкатери по алуминиевата стълбичка. Въведе го Макграт, следван от Милошевич и Броган. Уебстър представи новодошлия, а Джонсън почна да задава въпроси. Но горският пазач веднага поклати глава.

– Тия пътеки не съществуват – каза той. – Поне повечето от тях.

Джонсън посочи картата.

– Ето ги тук.

Горският пазач сви рамене. Носеше под мишница дебела папка с топографски планове. Отвори един от тях. Разгъна го върху картата. Машабът бе много по-едър и личеше, че паяжината има съвсем друга форма.

– Картографите знаят, че има пътеки – каза горският. – И ги рисуват както им падне.

– Добре – кимна Джонсън. – Ще използваме вашите карти.

Горският поклати глава.

– И те не са точни. Може да са били преди време, но сега само ще ви объркат. Дълги години ги затваряхме. Да не идват ловци на мечки. Екологите ни принудиха. Изригнахме с булдозери тонове пръст в началото на повечето удобни пътеки. Много други преградихме с отсечени дънери. Сега са обрасли и непроходими.

– Добре, кои точно премахнахте? – запита Уебстър. Беше придърпал плана и го оглеждаше.

– Не знаем – призна горският. – Не сме водили строга отчетност. Просто пращяхме булдозерите на работа. Често ги спипвахме, че затварят пътеките не където трябва, а където е по-близо, или пък изобщо не ги затварят. Голяма бъркотия беше.

– Значи няма път през гората? – запита Джонсън.

Горският сви рамене.

– Може би. А може и да има. Няма как да разберем освен чрез ходене. Ще отнеме два-три месеца. Ако успеете да минете, отбележете къде е пътеката и ни се обадете, бива ли?

Джонсън го изгледа свирепо.

– Дайте да се разберем. Да ви вземат дяволите, вие сте горска охрана и не си знаете собствените пътеки, така ли?

Горският кимна.

– Общо взето, това е положението. Нали ви казах, зле сме с отчетността. Пък и си викахме, на кой ли му пука.

Адютантът на генерала придружи горския до загражденията. В камиона настана тишина. Макграт, Броган и Милошевич проучваха картата.

– Ние не можем да минем, но и те не могат да минат – каза Макграт. – Заклешили сме ги. Трябва да използваме положението.

– Как? – запита Уебстър.

– Като ги контролираме. Вече държим пътя. Можем да им отрежем тока и телефонните линии. Те се движат покрай пътя. Има отклонение за Калиспел. Трябва да прехвърлим телефонната линия тук, в тази кола. Така ще имат връзка единствено с нас. После ще им кажем, че и токът е в наши ръце. Ако не преговарят, можем да го прекъснем.

– Искате да преговаряте? – обади се Джонсън.

– Искам да протакам – каза Макграт. – Докато Белият дом омекне.

Уебстър кимна.

– Добре, направи го. Обади се на телефонната компания и поръчай да прехвърлят линията насам.

– Вече се обадох – каза Макграт. – Утре сутрин ще е готово.

Уебстър се прозя. Погледна часовника. Махна с ръка на Милошевич и Броган.

– Трябва да си разпределим дежурствата – каза той. – Ще спим на две смени по четири часа. Вие сте първи.

Милошевич и Броган кимнаха. Изглеждаха доста доволни.

– Довиждане – каза Макграт. – Да се наспите добре.

Двамата излязоха от камиона и тихо затвориха вратата.

Джонсън още се занимаваше с картата. Въртеше я насам-натам по масата.

– Не може ли да оправят телефона по-бързо? – запита той. – Да речем още тази нощ.

Уебстър се позамисли и кимна. Знаеше, че половината успех във всяка битка зависи от добрите взаимоотношения между командващите.

– Обади им се пак, Мак – заръча той. – Кажй, че трябва да стане веднага.

Макграт се обади отново. Използва най-близкия телефон. Размени няколко думи и накрая тихичко се разсмя.

– Ще пратят аварийната група – каза той. – Щяло да стане за два часа. Но трябвало да платим разноските. Казах им да пратят сметката в Хувър Билдинг. Попитаха ме къде е това.

Стана и тръгна навън. Джонсън и Уебстър седяха до масата. Бяха привели глави над картата. Гледаха южния овраг. Преди милион години земята се бе разцепила там под тежестта на милиарди тонове лед. Гледаха го и се надяваха да е изобразен както трябва.

Ричър се събуди точно в десет без две минути. Събуди се както винаги – бързо, без да помръдва, без ни най-малка промяна в дишането. Усети ръката си под тила и открехна очи едва забележимо. В другия край на наказателната барака Джоузеф Рей продължаваше да седи до вратата. Гледаше си часовника. Глокът лежеше на пода до него.

Ричър отброи мислено деветдесет секунди. Рей въртеше очи ту към тавана, ту към часовника. После се втренчи в Ричър. Ричър стремително скочи нагоре и се озова на крака. Притисна ухото си с длан, сякаш слушаше тайно съобщение. Очите на Рей се разшириха. Ричър кимна.

– Добре – каза той. – Отвори вратата, Джо.

Рей извади ключа от джоба си. Отключи. Вратата се открехна сама.

– Искаш ли глока? – запита Рей.

Хвана пистолета за дулото и го протегна напред. С тревога в очите. Ричър се усмихна. Очакваше нещо подобно. Рей бе глупав, но не чак дотам. За два часа и половина беше обмислил всичко. Сега правеше последна проверка. Ако Ричър вземеше пистолета, значи лъжеше. Без съмнение пълнителят лежеше в джоба на Рей.

– Не ми трябва – каза Ричър. – Всичко наоколо е под прицел. Появявай ми, Джо, разполагам с далеч по-мощни оръжия от някакъв си деветмилиметров пистолет.

Рей кимна и се отдръпна.

– Не забравяй за лазера – каза Ричър. – Излезеш ли от бараката, мъртъв си. Засега с нищо не мога да ти помогна. *Vous comprenez, mon ami?*²

Рей кимна отново. Ричър се измъкна в нощта. Рей затвори вратата зад него. Ричър безшумно отстъпи назад и спря зад ъгъла на бараката. Коленичи и напипа неголям камък. Хвана го здраво и зачака Рей да излезе.

Рей не се появи. Ричър изчака осем минути. От дълъг опит знаеше: не изскочат ли след шест минути, изобщо не ги чакай. Хората планират на интервали от пет минути, защото тъй са устроени часовниците. Казват си: ще изчакам пет минути. После от предпазливост добавят още

2. Разбирате ли, приятелю? (Фр.) – Б.пр.

една. Мислят си, че е много хитро. Ричър изчака първите пет плюс допълнителната, после за всеки случай прибави още две. Но Рей не се появи. Нямахше да излезе.

Ричър не пресече поляната. Предпочиташе да се придържа към дърветата. Заобиколи през гората. Избягваше утъпканите пътеки. Кучетата не го плашеха. Знаеше, че са вързани. Фаулър бе споменал за пуми. Никой не пуска кучета нощем там, където върлуват пуми. Инак на сутринта непременно ще си остане без кучета.

Прикрит между дърветата, той обиколи целия Бастион. Никъде не светеше, цялата поляна тънеше в мрак и тишина. Изчака между дърветата зад столовата. Кухнята беше тромава ъгловата пристройка, прилепена отзад. Не светеше, но вратата беше отворена и в сенките стоеше жената, която му бе донесла закуска. Той я огледа иззад дърветата. Изчака пет минути. Шест. Не забеляза никакво друго движение. Метна камъче на пътеката вляво от нея. Жената подскочи. Ричър подвикна тихо. Тя излезе от сенките. Сама. Тръгна към дърветата. Той я дръпна за лакътя в тъмното.

– Как се измъкна? – прошепна жената.

Не личеше на колко години е. Може би двайсет и пет, може би четирийсет и пет. Беше хубава жена, слаба, с дълга права коса, но изнурена от грижи и страхове. И все пак в нея тлееше искрица упорит борчески дух. Преди век сигурно би крачила със заселниците по пътя за Орегон.

– Как се измъкна? – повтори тя.

– През вратата – прошепна Ричър.

Жената го изгледа с недоумение.

– Трябва да ни помогнеш – прошепна тя.

После замълча, сплете пръсти, завъртя глава насам-натам и с ужас се взря в тъмнината.

– Как да ви помогна? – запита Ричър. – Защо?

– Всички са луди – рече жената. – Трябва да ни помогнеш.

– Как? – повтори той.

Тя мълчаливо направи гримаса, сви рамене и разпери ръце, като че всичко бе ясно или просто не знаеше откъде да започне.

– Разкажи от началото – подкани я Ричър.

Тя кимна, преглътна, кимна още веднъж и се овладя.

– Изчезнаха хора.

– Какви хора? – запита той. – Как изчезнаха?

– Просто изчезнаха. Боркен има пръст в тая работа. Той завладя

всичко. Дълго е за разправяне. Повечето от нас бяха тук с други групи. Просто се борехме да оцелеем сами или със семействата си, нали разбираш? аз бях със Северозападните бунтари. После Боркен взе да се навърта наоколо и да дрънка за обединение. Караше се и спореше. Другите водачи не приемаха възгледите му. После просто започнаха да изчезват. Хей така, напускаха. Боркен каза, че загубили смелост. И си тръгнаха. Затова трябвало да се обединим с него. Нямамо друг избор. Някои от нас са, кажи-речи, пленници.

Ричър кимна.

– А сега става нещо из мините – добави жената.

– Какво точно? – запита той.

– Не знам. Сигурно ще е нещо лошо. На нас не ни позволяват да припарим нататък. Само километър и половина нагоре по пътя, но е забранено. Днес ставаше нещо. Рекоха, че отиват да работят на юг по границата, когато обаче се върнаха за обяд, дойдоха от север. Видях ги през кухненското прозорче. Смееха се.

– Кои бяха?

– Боркен и най-верните му хора. Той е луд. Казва, че когато обявим независимост, ще ни нападнат и трябва да отвърнем на удара. Още утре. Всички се страхуваме. Имаме семейства, нали разбираш. Но нищо не можем да сторим. Застанеш ли срещу него, или те прогонва, или крещи, додето се съгласиш. Никой не може да му устои. Той ни владее изцяло.

Ричър кимна отново. Жената безсилно се притисна към него. Усети сълзите по бузите ѝ.

– А не можем да победим, нали? – каза тя. – Няма начин, ако ни нападнат. Ние сме само сто души. Как да победим цяла армия? Всички ще умрем.

В разширените ѝ очи се белееше отчаяние. Ричър сви рамене. Тръсна глава и се помъчи да говори спокойно и убедително.

– Няма да има атака – каза той. – Обсада, това ще е. Изчакване. Ще преговарят. И преди се е случвало. Няма да пратят армията, а ФБР. Бюрото си знае работата. Всичко ще е наред. Няма да ви убият. Изобщо не искат такова нещо. Всичко това са само брътвежи на Боркен.

– Свобода или смърт – прошепна тя. – Все това разправя.

– ФБР си знае работата – повтори Ричър. – Никой не иска да ви убива.

Жената прехапа устни, затвори просълзените си очи и отчаяно тръсна глава.

– Не те. Боркен ще ни избие. Свобода или смърт, не разбираш ли?

Ако дойдат, той ще избие всички ни. Или ще ни принуди да се самоубием. Като онези масови самоубийства. Ще ни принуди. Знам го.

Ричър я гледаше мълчаливо.

– Чух ги да разговарят – продължи тя. – Все шушукат, все кроят тайни планове. Казват, че жените и децата трябвало да умрат. Било оправдано. Било важно от историческа гледна точка. Обстоятелствата го налагали.

– Значи си ги чула? – запита Ричър. – Кога?

– Непрекъснато. Все кроят планове. Боркен и неговите довереници. Жените и децата трябвало да умрат, така казват. Ще ни накарат да се самоубием. Масово самоубийство. Цели семейства. Децата. В мините. Мисля, че ще ни накарат да влезем в мините и да се самоубием.

Жената замълча и се озърна из мрачната гора. Трепереше цяла, макар че нощта не бе студена.

– Не трябваше да е така – каза тя. – Просто искахме да живеем свободни тук, да отгледаме децата си, нали разбираш. Сигурно сме полудели.

Ричър сви рамене.

– Не ми е работа да съдя.

– Имахме си причини – каза жената. – Всеки има право да живее свободно.

– Без съмнение – потвърди Ричър.

– Само че всичко се обърка. Не искахме тоя кошмар.

Той кимна.

– И какво смяташ да правиш сега? – запита жената.

– Да похапна – каза Ричър. – Умирам от глад. Има ли нещо вътре? Сандвич например.

Взе си сандвич с лебервурст и пое към мините. Остана между дърветата, докато стигна далеч отвъд парадния плац. После свърна на изток и стигна до пътя, идващ от Йорк. Беше неравен, надупчен и сив под лунната светлина. Ричър тръгна по него на север, като се придържаше в сянката на дърветата.

Пътят лъкатушеше с остри завои по планинския склон. Сигурен знак, че води към нещо важно, иначе просто не би си струвало труда да го прокарат. След около километър и половина криволичене и триста метра по-нависоко последният завой извеждаше към котловина с размерите на пуст стадион. Ямата беше отчасти естествена, отчасти

разкъртена с експлозивни в утробата на огромните върхове. Опираше в отвесна скална стена. Тук-там зееха полукръгли отвори. Приличаха на грамадни миши дупки. Някои бяха доизградени с камъни, за да оформят нещо като заслон. Две от пещерите представляваха огромни каменни складове с вътрешни тавани от греди и дъски.

Дъното на котловината бе осеяно с натрошени шисти. Навсякъде стърчаха купища пръст и камъни. По тях вече растяха прашни бурени и млади дръвчета. Ричър видя ръждиви останки от релси без начало и край. Приклезна край едно дърво навътре в гората, извади сандвича и продължи да наблюдава, докато се хранеше.

Не видя нищо особено. Котловината бе тиха и пуста. Дори повече от тиха. Наоколо цареше онази пълна липса на звук, типична за оживените места, след като ги изоставят. Природните звуци бяха отдавна изчезнали. Дърветата изсечени, потоците отклонени, храстите изкоренени, за да отстъпят място на машинния звън и човешките крясъци. А след хората и машините не бе останало нищо, за да замени техните шумове. Ричър напрегна слух, но не чу нищо. Беше тихо като на Луната.

Остана в гората. Ако тръгнеш от юг, трябваше да се приближи по стръмнината. Той заобиколи откъм запад и спечели още трийсет метра височина. Спря и надникна в котловината от нов ъгъл.

Все същото. Но бе имало нещо. Някаква неотдавнашна дейност. Лунните лъчи осветяваха следи от колела по натрошените шисти. Пред един от пещерните складове тия следи бяха безброй. Личеше, че поне две-три години оттам минават коли. Автомобилният парк. Към другата пещера водеха по-пресни следи. По-широки. Някой бе вкарал там тежки автомобили неотдавна.

Ричър напусна дърветата, изтича надолу и стъпи на шистите. Стъпките върху дребните плоски камъчета отекнаха като изстрели в тихата нощ. Почувства се дребен и уязвим, сякаш в кошмарен сън крачеше гол през футболно игрище. Като че ли по околните планини се е струпала огромна тълпа, впила в него хиляди безмълвни погледи. Спря зад една купчина камъни, приклезна и се послуша. Ехото от стъпките му прокътня и заглъхна. Не чу нищо друго. Все същата пълна липса на звук.

Шумно се прокрадна към вратата на по-малкия склад. Отблизо той се оказа огромен. Вероятно бе изграден за прибиране на тежки самосвали и помпено оборудване. Вратите достигаха на височина почти четири метра. Бяха направени от обелени дънери, скрепени с желязо. Напомняха стена на горска хижа, вградена в планинския склон.

Нямаше ключалка. Пък и не би могло да има. Ричър никога не бе

виждал толкова грамадна ключалка, че да подхожда на тия врати. Облегна гръб в дясната и леко откряхна лявата. Железните панти бяха добре смазани и се въртяха без затруднение. Ричър се промъкна през пролуката и прекрачи навътре.

Попадна в непрогледен мрак. Не виждаше нищо. Спря и зачака очите му да привикнат с тъмното. Но те не привикнаха. Човешкото око може да се разтваря все по-широко и по-широко, но без светлина няма да види нищо. Лъхна го тежък мирис на влага и разложение. Чу как тишината отстъпва към планинските недра, сякаш отпред имаше дълга зала или тунел. Протегна ръце напред като слепец и тръгна навътре.

Откри автомобил. Удари с пищял предната броня, преди ръцете му да докоснат капака. Беше висока машина. Камсион или пикап. Цивилен. Гладък, лъскав автомобилен гланц. Не грапава армейска боя. Ричър плъзна пръсти към ръба на капака. После настрани. Пикап. Заобиколи отзад и мина от другата страна. Опипа лявата врата. Беше отключена. Отвори я. Лампичката блесна ослепително като прожектор. Наоколо затамбуваха странни сенки. Намираше се в огромна пещера. Бездънна. Просто чезнеше навътре в планината. Скалният свод слизаше плавно надолу, превръщаше се в тясна цепнатина и потъваше в мрака.

Ричър посегна в кабината и включи фаровете. Двамата лъча блеснаха по скалата. Наоколо бяха подредени грижливо десетина коли. Очукани леки коли и пикапи. Военни джипове с маскировъчен цвят, купени на старо. И белият форд с надупчен покрив. Изглеждаше тъжен и изоставен след епичното си пътуване от Чикаго дотук. Грохнал, с подбити ресори. Наблизо имаше работни маси със закачени над тях стари инструменти. Кутии боя и бидони машинно масло. Купища протрити гуми и ръждиви бутилки от ацетилен.

Прегледа най-близките автомобили. Всички ключове бяха на таблата. В жабката на третата кола откри фенерче. Взе го. Върна се до пикапа и изгаси фаровете. Тръгна към големите дървени врати и излезе в нощта.

Изчака и се ослуша. Нищо. Затвори вратата на автомобилния парк и тръгна към по-голямата пещера. Сто метра по изданическите шисти. Вратите на другия склад се оказаха същите. Само че по-големи. И заключени. По-примитивна ключалка не бе виждал в живота си. Стар, изметнат дънер, наместен върху железни скоби и прикрепен с верига. Веригата пък беше заключена с два големи катинара. Ричър не им обърна внимание. Нямаше смисъл да си играе с тях. Виждаше, че дънерът е достатъчно хлабав, за да се промъкне човек.

Избута вратите навътре. Преди дънерът да ги спре, между тях вече ееше процеп, широк около педа и половина. Ричър провря ръце през него, после главата си, раменете. Заблъска с крака и пропълзя още напред. Изправи се и включи фенерчето.

Отново се намираше в огромна пещера. Същият мрак. Същият тежък мирис на влага и разложение. Същият скосен свод, слизащ към тясна пукнатина. Същото глухо безмълвие, сякаш планинските дълбини засмукваха всеки звук. Същото предназначение. Гараж за автомобили. Но тези бяха съвсем еднакви. Пет на брой. Пет съвременни камиона от армията на САЩ. С белите знаци на противовъздушната отбрана. Не нови, но добре поддържани. Идеално изпънати брезентови покривала над каросериите.

Ричър мина зад първия камион. Сложи крак върху стъпенката, надигна се и надникна в каросерията. Празна. От двете страни по цялата дължина имаше дъсчени скамейки. За превоз на личен състав. Ричър вече не помнеше колко километра е пътувал върху такива скамейки, колко се е люшкар и колко е гледал металния под в очакване да пристигне някъде.

Металният под бе зацапан. И това изглеждаше странно в иначе чистия камион. По него имаше черни петна. Някаква гъста течност, засъхнала на локвички. Ричър се втренчи в тях. Вече не помнеше колко пъти е виждал такива петна. Скочи долу и изтича към втория камион. Изкатери се и светна с фенерчето.

Във втория камион нямаше скамейки. От двете страни бяха закрепени масивни стойки. Прецизно изработени стойки от винкелно желязо със стоманени гнезда и дебели гумени уплътнители за деликатния товар. Лявата съдържаха пет ракетохвъргачки. Всяка от тях представляваше тъмносива стоманена тръба, дълга около два метра, с голяма кутия за електрониката, оптически прицел и ръкохватка със спусък в предния край. Общо пет бойки, прикрепени успоредно една на друга.

На дясната стойка имаше двама и пет ракети „Стингър“. На сантиметри една от друга, стегнати в гумените уплътнители, отменати контролни капачета, готови за зареждане. Корпус от тъмна сплав с изписани серийни номера и широка оранжева ивица около горивната част.

Ричър изтича към другите три камиона. Все същото. Пет ракетохвъргачки, двама и пет ракети. Общо двама ракетохвъргачки и сто ракети. Уставното въоръжение на подвижна противовъздушна част. Поделение от двама бойци. Върна се към първия камион и огледа кръвта по пода. После чу плъховете. Отначало ги помисли за стъпки отвън по

шистите. След това осъзна, че звукът се раздава по-близо, някъде зад гърба му. В дъното на пещерата притичваха плъхове. Той отново светна фенерчето, изтича навътре и откри двайсетте войници.

Трупите бяха нахвърляни на камара там, където сводът слизаше на около два метра от пода. Двайсет мъртви войници. Грозна картина. Всички бяха застреляни в гръб. Виждаше се от пръв поглед. Покосени в гръб с масиран картечен огън, както са стояли на групичка някъде. Той се наведе, изсумтя и преобърна двамина. Не приличаха на герои. Кротки запасници, зачислени в някоя усамотена база на своя територия. Нападнати в гръб и избити заради оръжието.

Но как? Знаеше как. Малко и безнадеждно остаряло противовъздушно поделение в далечните северни области на Монтана. Остатък от параноичната епоха на Студената война. Предвидено за разформиране. Или вече разформирано. Вероятно на път към базата „Питърсън“ в Колорадо. Получава последните заповеди с открит текст по радиото. Ричър си спомни радиостанцията в свързочната барака. И оператора, който търпеливо въртеше настройката. Представи си как случайно засичат заповедта за връщане, операторът хуква при Боркен, по шишкавото лице на Боркен изгрява широка усмивка. После бързо съставен план и коварна засада някъде из планините. Двайсет убити войници, натоварени в собствения си камион и нахвърляни тук, в пещерата. Той стоеше и се вирираше в ужасната гледка. После пак изгаси фенерчето.

Защото одеде не беше сгрешил. Отвън наистина долитаха стъпки по шистите. Сега отново ги чу. Наближаваха. Превръщаха се в оглушително хрущене сред нощната тишина. Идваха право към този гараж. Шумът бе такъв, че нямаше начин да разбере колко души са.

Чу ги да спират пред масивните врати. Чу звъntenето на ключове. Чу тракането на катинарите. Някой дръпна веригите настрани, изтегли дънера. Вратите хлътнаха навътре. Ричър се хвърли долу. Падна по очи и се притисна в купчината студени, лепкави трупове.

Два вида стъпки. Два гласа. Познаваше ги добре. Фаулър и Боркен. Разговаряха тихо, вървяха уверено. Ричър отпусна тяло върху купчината. По ръката му пробяга плъх.

– Каза ли кога? – запита Фаулър.

Гласът му кълтеше с изненадваща мощ под скалния свод.

– Утре рано сутринта – отвърна Боркен. – Кога започват работа телефонните техници? Около осем? Или седем и половина?

– По-добре да сме предпазливи – рече Фаулър. – Нека е седем и половина. Най-напред ще прекъснат линията.

Носеха фенерчетата. Лъчите подскачаха и се люшкаха в такт с крачките им.

– Няма проблеми – каза Боркен. – Седем сутринта по тукашно време прави девет часа на Източното крайбрежие. Идеално време. Ще го направим в седем. Най-напред Вашингтон, после Ню Йорк и Атланта. До седем и десет ще сме готови. Десет минути, които разтърсват света, нали? И остават двама в резерв.

Спряха до втория камион. Откачиха задния капак. Той падна с тежко метално дрънчене.

– А после? – запита Фаулър.

– После ще видим – отвърна Боркен. – Засега имат тук само осем морски пехотинци. Чудят се какво да правят. Не познават гората. Както очаквахме, Белият дом се ослушва. Дори и да вземат някакво решение за дванайсет часа, то ще е чак утре вечер. А дотогава ние ще сме им най-малката грижа.

Бяха пъхнали глави в каросерията. Дебелото брезентово покривало приглушаваше гласовете им.

– Трябва ли му и ракетата? – запита Фаулър.

– Само ракетохвъргачката – отговори Боркен. – Важна е електрониката.

Легнал сред притичващите плъхове, Ричър чу как изсракаха закопчалки. После изскърца гума – сваляха една от ракетохвъргачките. След малко изтракаха скобите на задния капак. Стъпките се отдалечиха. Фенерчетата заподскачаха към изхода.

Пантите тежко изскърцаха и грамадните дървени врати се затвориха с глух тропот. Ричър чу как оставиха лекичко ракетохвъргачката върху шистите. После двамата с пъхтене вдигнаха дънера на място. Издърнчаха вериги, шракнаха катинари. Стъпките пак захрущяха по шистите.

Ричър се търкулна настрани от труповете и налетя върху плъх. Гневно замахна и зверчето отхвъркна с цвърчене из мрака. Седна и изчака. Бавно пристъпи към изхода. Ослуша се. Изчака шест минути. Пъхна ръце в процепа между двете врати и дръпна.

Вратите мръднаха само два-три сантиметра. Той прилепи здраво длани върху гладкото дърво, стегна рамене и задърпа. Вратите останаха неподвижни. Все едно се мъчеше да отмести вековен бор. Ричър продължи усилията си още минута. Напъваше като щангист. Вратите бяха заклещени. И изведнъж разбра защо. Двамата бяха сложили изметнатия дънер обратно. Преди малко извивката сочеше навътре, сега беше

извъртяна навън. Вместо да оставя вратите хлабави, заклещваше ги двойно по-здраво.

Ричър си припомни как изглеждаше дънерът. Дебел около педя и половина, изметнат, но сух и корав като желязо. Обърнат навътре не беше препятствие. Обърнат навън ставаше непреодолим. Ричър хвърли поглед към камионите. Отказа се. Нямаше място, за да набере инерция. Можеше да натиска с цялата мощ на големия дизелов двигател, но това не беше достатъчно. Просто не си представяше сила, способна да строши онзи стар дънер.

Помисли дали да не използва ракета. Отказа се. Беше прекалено шумно, пък и нямаше да стане. Зарядното устройство се включваше едва на десет метра височина. И носеха само три килограма заряд. Достатъчно, за да разпердушният реактивен двигател, но на тия стари дънери три килограма експлозив щяха да им подействат колкото пилчка за нокти. Беше затворен тук, а Холи го чакаше.

Не му бе присъщо да изпада в паника. И не изпаднаше. По природа беше спокоен, а дългото обучение подсили тази черта. Учеха го да обмисля и преценява, да използва вроденото си високомерие, за да победи. Ти си Джак Ричър, казваха. Можеш всичко. Най-напред го казваше майка му, после баща му, после тихите, кротки убийци във военните школи. И той им повярва.

Но не докрай. Някакво гласче вечно крещеше от дъното на душата му: просто си късметлия. Вечно имаш късмет. И понякога в най-тихите часове сядаше и чакаше кога късметът ще му изневери. Сега седеше на каменния под с гръб към грамадната врата и се питаше: изневери ли ми най-сетне?

Завъртя лъча на фенерчето из пещерата. Плъховете стояха на почетелно разстояние. Повече ги интересуваше мракът в дъното. Изоставят ме, помисли той. Бягат от потъващия кораб. После умът му отново прещрака. Не, интересуват ги тунелите. Защото тунелите водят на разни места. Отново си спомни огромните миши дупки, прорязващи скалната стена в северния край на котловината. Може би всички те бяха свързани чрез тесните пукнатини в дъното.

Изтича към дъното на пещерата покрай камионите, покрай нелепата купчина трупове. Скоро му се наложи да наведе глава. Плъховете се стичаха като поток към пукнатината отляво. Той легна по корем и насочи лъча напред. Запълзя подир плъховете.

Налетя на скелет. Заблъска с крака и право пред лицето му изникна ухилен череп. После още един. В тясната пукнатина бяха наблъскани

четири или пет скелета. Разбъркана купчина кости. Ричър ахна и се отдръпна назад. Огледа внимателно. Освети ги отблизо.

Само мъже. Разбра го по петте тазови кости. По черепите личаха следи от огнестрелни рани. В слепоочията. Мънички кръгли дупки на влизане и на излизане. Мощен пистолетен куршум със стоманена обвивка. Неотдавнашна работа, свършена преди по-малко от година. Плътта не беше изгнила. Беше изядена. По костите личаха успоредни бразди от зъбите на гризачи.

Нямаше нито един цял скелет. Плъховете бяха раздърпали костите. Тук-там се мяркаха парцалчета плат. На места по гръдния кош имаше останки от дрехи. Плъховете не засягат сериозно дрехите. Особено по гърдите. За какво им е? Прогризват си път отвътре. Най-напред през меките части. После се заемат с ребрата от вътрешната страна.

Платът беше в тютюнев и масленозелен цвят. С черни и сиви маскировъчни петна. Ричър зърна раздърпана пъстра нишка. Проследи я до една емблема, закрита от изгризана плешка. Овална филцова емблема с копринена бродерия. Надписът гласеше: *Северозападни бунтари*. Ричър дръпна якето от скелета. Гръдният кош се разпадна. На предното джобче имаше три метални звездички.

Проснат по корем, заровен в костите, Ричър грижливо проучи всичко. Успя да сглоби пет униформи. Откри още две емблеми. Едната с надпис: *Бели праведници*. На другата пишеше: *Конституционни отряди, Монтана*. Подреди петте черепа. Провери зъбите. Пред него лежаха останки от петима мъже на средна възраст, между четирийсет и петдесет години. Петима водачи. Изчезналите водачи. Водачите, които загубили смелост. И изоставили своите хора на Боркен.

Тук скалата слизаше толкова ниско, че нямаше как да се пропъзти над костите. Трябваше да ги разблъска и да лази през тях. Плъховете не проявяваха интерес. Костите бяха изгризани. Новото пиршество ги чакаше в пещерата. Натам се стремяха. Ричър протегна фенерчето напред и запъзля към планинските недра срещу цвърчащия прилив.

Беше загубил чувство за ориентация. Надяваше се, че пълзи в западна посока, но не можеше да е сигурен. Таванът слезе на шейсет сантиметра от пода. Ричър лазеше по стара, отдавна изчерпана рудна жила. Таванът продължаваше да се спуска. Четирийсет и пет сантиметра. Беше студено. Пукнатината се сви около него. Пълзеше с протегнати ръце. Вече нямаше място да ги дръпне назад. Пълзеше по тясна каменна тръба под милиони тонове скала без ни най-малка представа накъде отива. А фенерчето почваше да гасне. Батерията се изтощаваше. Крушката

пръскаше мъждива оранжева светлинка.

Ричър се задъхваше. И трепереше. Не от умора. От ужас. Не това бе очаквал. Преди малко си представяше спокойна разходка по широка изоставена галерия. Не тази тясна пукнатина в скалата. Изтласкваше се с главата напред към най-страшния си детски кошмар. Много неща бе преживял и рядко изпитваше страх. Но още от най-ранно детство знаеше, че изпитва ужас от възможността да попадне на тъмно и тясно, където няма как да завърти грамадното си тяло. Всичките му детски кошмари бяха едни и същи – как е затворен на тясно. Той се отпусна по корем и затвори очи. Лежеше запъхтян, със стегнато гърло. Насилваше дробовете си да вдишват и да издишват. После продължи сантиметър по сантиметър напред към кошмара.

Стотина метра навътре в тунела фенерчето най-сетне изгасна. Настана пълен мрак. Пукнатината ставаше още по-тясна. Притискаше плещите му надолу. Той се напъваше да напредва там, където вече нямаше място за него. Бе извил глава настрани. Мъчеше се да запази спокойствие. Спомни си какво бе казал на Боркен: хората са били много по-дребни. Мършави дребосъци, тръгнали на запад да дирят богатство в планинската утроба. Два пъти по-дребни от Ричър. Може би легнали по гръб и пълзящи бавно навътре, за да къртят от скалата пъстрите рудни жили.

Опипваше с изгасналото фенерче като слепец. На половин метър от лицето му то блъсна плътна скала. През задавеното си дишане Ричър чу звънтенето на стъкло. Плътна стена. Тунелът свършваше. Той се опита да пропълзи назад. Изобщо не успя да помръдне. За да намери опора за ръцете си и да се отблъсне, трябваше да надигне гърди. Но скалата надвисваше твърде ниско. Раменете му бяха заклещени. Нямаше как да намери опора. Краката можеха да го тласкат напред, но не и да го издърпат. Ричър се вцепени от ужас. На гърлото му заседна буца. Главата му се блъсна в тавана, бузата му остърга пода. Дишаше бързо и тежко, за да не изкреши.

Трябваше да се върне. Той заби в пода носовете на обувките си. Извъртя китки и се подпря на палци. Пропълзя няколко сантиметра назад, после скалата го заклеши отстрани. За да го отблъснат, мускулите на раменете се издуваха и опираха плътно в стената. Той издиша и отпусна ръце. Опита да се издърпа само с крака. Те задраскаха безпомощно изситните камъчета по пода. Помогна им с палци. Раменете му пак се заклешиха. Завъртя бедра настрани. Имаше пет-шест сантиметра свободно пространство. Притисна длани в камъка и напъна назад. Тялото му се

заклеци като клин. Извъртя се настрани и удари буза в тавана. Отдръпна глава и другата му буза се блъсна в пода. Скалата премазваше ребрата му. Този път нямаше сили да удържи кръсъка. Трябваше да го пусне на свобода. Той отвори уста и изкрещя от ужас. Напорът на дробовете блъсна гърдите му в пода, а гърба в тавана.

Не знаеше дали очите му са отворени или затворени. Побутна с крака и отново загуби спечелените преди малко сантиметри. Протегна ръце. Пак опипа напред. Скалата го стягаше толкова здраво, че нямаше как да провери настрани. Разпери пръсти и зашари наляво, надясно, нагоре, надолу. Плътна скала. Напред нямаше път. Назад не можеше да се измъкне.

Щеше да умре в този планински капан. Знаеше го. И плъховете го знаеха. Ето ги, тичаха отзад. Наближаваха. Усети ги до краката си. Ритна и те отхвъркнаха с пронизително цвърчене. Но се върнаха. Усети тежестта им върху краката си. Вече гъмжаха по него. Провираха се покрай раменете му. Под мишниците. Усети с лицето си тяхната студена, мазна козина, докато лазеха напред. После размахваха опашки и продължаваха.

Накъде? Остави ги да тичат по ръката му, за да определи посоката. Движеха се напред в непрогледния мрак. Опипа ги с ръце. Усети, че отиват наляво. С бягането си раздвижваха въздуха. Въздухът беше хладен. Ричър усети движението му – лек, прохладен ветрец отляво по обляното в пот лице. Притисна се с всичка сила към дясната стена и тласна лявата си ръка наред и настрани. Потърси лявата стена. Нямаше я. Беше заседнал на връзката между два тунела. Нова пукнатина се отдалечаваше под прав ъгъл от неговата. Тесен, ужасно тесен прав ъгъл. Деветдесет градуса. Той се отблъсна назад, доколкото му позволяваха палците. Прилепи лице към стената и притисна ребра в камъка. Изви се с ръцете напред покрай ъгъла и бавно изтегли крака.

Новата пукнатина се оказа същата. Все тъй тясна. Все тъй ниска. Ричър се влачеше напред задъхан, потен и разтреперан. Отблъскваше се с крака сантиметър по сантиметър. Плъховете лазеха покрай него. Скалата раздираше гърба и ребрата му. Но ветрецът продължаваше да ползва насреща. Тунелът водеше някъде. Ричър пхътеше и се задъхваше. Лазеше упорито. После новата пукнатина се разшири. Оставаше все тъй ниска. Широка, плоска пукнатина в скалата. Той пълзеше по нея със сетни сили. Петдесет метра. Сто. После усети как таванът изведнъж шеметно се извиси. Заблъска с крака, въздухът наоколо се промени и ето че вече бе излязъл до кръста в пещерата с автомобилите. Осъзна, че

очите му са широко отворени и в мрака пред него се мерзелее белият фofd.

Търкулна се по гръб върху чакъла и остана да лежи задъхан. Дишаше задавено, разтреперан от глава до пети. С мъчително усилие стана на крака и се озърна. Не видя пукнатината. Мракът я криеше. Добра се до бялата камионетка и рухна край нея. Седеше, задъхваше се и трепереше. Светещите стрелки на часовника му показваха, че е бил в тунелите почти три часа. Заклещен, потен, обзет от ужас. Три часа кошмар наяве. Панталоните и якето висяха на парцали. Всяко мускулче в тялото му изгаряше от болка. Лицето, ръцете, лактите и коленете бяха окървавени. Но за всичко това бе виновен страхът. Страхът, че няма да мине. Още усещаше как скалата притиска гърба и гърдите му. Как се впива в ребрата. Стана отново и се затътри към изхода. Бутна вратите и застана под лунната светлина с разперени ръце, безумни очи и широко отворена уста. Вдъхна с пълни гърди ароматния нощен въздух.

Вече бе прекосил половината котловина, когато започна да мисли нормално. Изтича назад и отново се вмъкна при автомобилите. Намери каквото търсеше. Откри го в един от джиповете. Дебел кабел за подаване на ток към ремарке. Откъсна го и смъкна изолацията със зъби. После пак изскочи под лунната светлина.

На връщане към Йорк се придържаше близо до пътя. Три километра, двацет минути мъчително бавен тръс през дърветата. Заобиколи разрушените североизточни сгради и наближи съда изотзад. Промъкна се безшумно през сенките. Спря и се послуша.

Опита се да разсъждава като Боркен. Самодоволен. Уверен в границите. Постоянни сведения от ФБР. Ричър заключен в наказателната барака, Холи затворена в стаята. Ще остави ли часови? Не и тази нощ. Утре и през идните дни предстоят напрегнати действия. Трябват му отпочинали хора. Ричър кимна и заложи на това предположение.

Стигна до стъпалата на съда. Пусто. Опита вратата. Заключена. Усмихна се. Никой не слага часови зад заключена врата. Изви края на медната тел и бръкна в ключалката. Механизмът бе стар. Осем секунди. Прекрачи вътре. Спря и се послуша. Тишина. Изкачи се по стълбата.

Ключалката на стаята беше нова. Но евтина. Трябваше да работи тихо и това го забави. Цели трийсет секунди, докато щракна и последният щифт. Бавно отвори вратата и пристъпи върху високия под. Боязливо огледа стените. Холи седеше върху дюшека на пода. Напълно

облечена и готова. Огромните ѝ очи лъщяха в полумрака. Той махна с ръка. Обърна се, слезе долу и я изчака в коридора. Холи взе патерицата и закуца към вратата. Предпазливо слезе и застана до него.

– Здравсти, Ричър – прошепна тя. – Как си.

Той сви рамене.

– Бил съм и по-добре. От време на време.

Тя се озърна към стаята. Ричър проследи погледа и забеляза тъмно петно на пода. Въпросително вдигна вежди.

– Жената, която ми донесе обяд – прошепна тя.

Ричър кимна.

– С какво?

– С част от рамката на леглото.

Той забеляза колко е доволна и се усмихна.

– Добре си го измислила. Рамките от легла вършат чудесна работа.

Тя хвърли последен поглед към стаята и тихо затвори вратата. После едва го в тъмното и бавно слезе по стъпалата. Те минаха през двойната врата и се озоваха в безмълвната лунна нощ.

– Божичко – тревожно възкликна Холи. – Какво е станало с теб?

Ричър сведе очи и се огледа в лунната светлина. Беше облепен от глава до пети с каменен прах. Парцалив. Омазан в кръв и пот. Все още разтреперан.

– Дълга история – каза той. – Имаш ли на кого да се довериш в Чикаго?

– На Макграт – веднага отвърна тя. – Той е старши агент. Защо?

Хванати за ръка, те прекосиха широката улица, като се озъртаха на всички страни. Заобиколиха могилката пред разрушената сграда. Откриха пътеката на северозапад.

– Трябва да му изпратиш факс – каза Ричър. – Те имат ракети. Трябва да го предупредиш. Тази нощ, защото утре сутрин ще им прекъснат телефонната линия.

– От предателя ли са го разбрали? – запита Холи.

Ричър кимна.

– Как? – запита тя. – Как им предава сведения?

– Радиовръзка на къси вълни – каза Ричър. – Няма друга възможност. Всичко друго оставя следи.

Той залитна и се подпря на едно дърво. Разказа ѝ всичко от начало до край.

– По дяволите – промърмори тя. – Противосамолетни ракети? Масово самоубийство? Кошмар.

– Кошмарът си е техен – каза Ричър. – Ние изчезваме.

– Трябва да останем и да им помогнем – възрази Холи. – Семействата.

Той поклати глава.

– Най-добре ще им помогнем, като избягаме. Ако останат без теб, може и да променят плановете. Освен това ще обясним как стоят нещата.

– Не знам – каза тя.

– Аз знам. Правило номер едно: грижи се за най-важното. Това си ти. Изчезваме.

Тя сви рамене и кимна.

– Сега ли?

Той стисна зъби и също кимна.

– Незабавно.

– Как?

– С джип през гората. Открих къде е автомобилният парк.

Отиваме там, взимаме джип и дотогава вече ще е достатъчно светло, за да открием пътя. В бараката на Боркен видях карта. Гората е пълна с пътеки на изток.

Холи кимна и Ричър се отдръпна от дървото. Тръгнаха по криволичещата пътека към Бастиона. Километър и половина в тъмното. Препъваха се в камъните, но не ругаеха – трябваше да си пестят дъха. Завариха поляната тиха и мрачна. Промъкнаха се зад кухнята към свързочната барака. Излязоха от гората. Ричър пристъпи напред и притисна ухо към шперплатовата стена. Никакъв звук.

Отново си послужи с медната тел и след десет секунди бяха вътре. Холи откри хартия и химикалка. Написа съобщението. Набра номера на Чикаго и въведе листа във факса. Подложи ръка и го пое на излизане. Натисна бутон за потвърждение. Не искаше да оставя следи. Изпълзя нов лист. На него беше изписано, че номерът на получателя е верен. Време на изпращане: пет без десет, петък, четвърти юли. Тя нахкса двата листа на ситни парченца и ги пхна най-отдолу в кошчето за боклук.

Ричър се разрови насам-натам и откри кламер. Последва Холи навън в лунната нощ и заключи вратата. Изтича отзад и откри мястото, където кабелът от антената минаваше през стената. Взе кламера и го прегъна няколко пъти, докато се счупи. Заби счупения край в кабела като карфица. Избута го напред, тъй че едва да стърчи от двете страни. Беше направил късо съединение между проводника от антената и фолиото в обвивката. Сигналът щеше да идва от ефира по кабела и после да

заминава по фолиото направо към земята, без да достига приемника. Най-добрият начин да съсипеш една радиостанция. Счупиш ли я, ще я поправят. Така повредата е незабележима и техникът ще се бъхти до изнемогване, додето най-сетне му хрумне да провери.

– Трябва ни оръжие – прошепна Холи.

Той кимна. Промъкнаха се към оръжейната. Ричър погледна ключалката. Отказа се. Механизмът беше грамаден. Нищо нямаше да стане без инструменти.

– Ще взема глока от онзи, дето ме пазеше – прошепна той.

Холи кимна. Върнаха се между дърветата и тръгнаха към следващата поляна. Ричър се чудеше как да обясни вида си на Джоузеф Рей. Реши да му каже, че е бил телепортиран до ООН. И да обясни, че скоростното телепортиране понякога е опасно. Пропълзяха зад наказателната барака и се ослушаха. Тишина. Заобиколиха зад ъгъла. Ричър отвори вратата и видя срещу себе си деветмилиметров пистолет. Само че този път не беше глок, а зиг зауер. И не го държеше Джоузеф Рей, а Бо Боркен. Боркен стоеше на прага заедно с Малкия Стиви и се усмихваше радостно.

37

В четири и половина сутринта Уебстър нетърпеливо чакаше новата смяна. Джонсън, Гарбър и адютантът дремеха на столовете. Макграт беше отвън с телефонните техници. Вече привършваха. Работата отне повече време, отколкото предполагаша. Първо прерязаха телефонния кабел от Йорк и го насочиха към временна разпределителна кутия, която закрепиха в основата на един от стълбовете. После прокараха покрай пътя кабел от кутията до командния пункт. Включиха го в един от страничните изводи.

Но не излезе нищо. Поне на първо време. Техниците взеха да мърморят за милиметри, смущения и съпротивления. Работиха цели три часа. Вече бяха готови да обвинят несъвместимото армейско оборудване, когато се сетиха да проверят собствената си разпределителна кутия. Повредата се оказа там. Дефектен елемент. Смениха го и системата заработи идеално. В четири и половина Макграт ги изпращаше с хиляди заръки да си мълчат, когато Уебстър излезе при него. Погледаха как камиончето на техниците се отдалечава. Шумът заглъхна зад завоя. Уебстър и Макграт продължаваха да се взират в ясната лунна нощ. Стояха така пет минути, докато Макграт си допуши цигарата. Не разговаряха. Само гледаха в далечината на север и се питаха мълчаливо какво става там.

– Върви да събудиш момчетата – каза Уебстър. – Ще се оттеглим за малко.

Макграт кимна и тръгна към спалните фургони. Събуди Милошевич и Броган. Двамата спяха съвсем облечени върху кушетките. Станаха и се разкършиха. Слязоха по стълбичката и завариха отвън Уебстър, Джонсън и адютанта. Гарбър стоеше малко по-назад.

– Телефонната линия е готова – каза Уебстър.

– Вече? – изненада се Броган. – Мислех, че ще я прекъснем сутринта.

– Решихме да не протакаме – отвърна Уебстър и кимна към Джонсън. Жестът говореше недвусмислено: нали разбираш, човекът е разтревожен.

– Добре – каза Милошевич. – Ще я държим под око.

– Събудете ни в осем – заръча Уебстър. – Или По-рано, ако се наложи.

Броган кимна и тръгна на север към командния пункт. Милошевич го последва. Спряха един до друг да погледат планинските склонове под лунното сияние. Докато стояха, в празния команден пункт забръмча факс. Листът изпълзя с текста нагоре. Беше пет без десет сутринта. Петък, четвърти юли.

Броган събуди генерал Джонсън час и десет минути по-късно, точно в шест. Почука силно по вратата на фургона и след като не получи отговор, влезе и побутна стареца.

– Обаждат се от военновъздушната база „Питърсън“, сър – каза Броган. – Искат да разговарят с вас.

Джонсън се запрепъва към командния пункт по риза и панталони. За да не му пречи, Милошевич излезе при Броган в неясното утро. След пет минути Джонсън се появи на прага.

– Трябва да обсъдим положението – обяви той и отново изчезна вътре.

Милошевич отиде да събуди останалите. След малко те се зададоха. Уебстър и адютантът се прозяваха. Гарбър вървеше изпънат като бастун. Макграт беше облечен и пушеше. Кой знае дали изобщо бе лягал. Изкатериха се по стълбичката и насядаха около масата рошави, със зачервени очи.

– Обадиха се от „Питърсън“ – съобщи Джонсън. – На разсъване пращат спасителен хеликоптер да търси ракетното поделение.

Адютантът кимна.

– Уставно положение.

– Основано върху догадки – каза Джонсън. – Смятат, че имат работа с механична или електротехническа повреда.

– Което се случва често – добави адютантът. – Ако радиото им се повреди, според устава трябва да го поправят. Ако в същото време се повреди и камион, трябва да спрат и групово да изчакат помощ.

– Готови за отбрана? – запита Макграт.

Адютантът кимна отново.

– Точно така. Да отбият от пътя и да чакат хеликоптер.

– Трябва ли да им кажем? – запита Макграт.

Адютантът се приведе напред.

– Там е въпросът. Какво ще им кажем всъщност? Дори не знаем със сигурност, че онези безумци са ги докопали. Все още не е изключено да имат повредено радио и камион.

– Надявай се – промърмори Джонсън.

Уебстър сви рамене. Знаеше как да се справя с такива случаи.

– Какво печелим? – запита той.

– Нищо не печелим – отвърна Джонсън. – Кажем ли, че ракетите са пленени, започва дандания до небесата, губим контрол над положението и признаваме, че сме нарушили заповедта на Вашингтон да кротуваме до понеделник.

– Добре, а какво губим? – запита Уебстър.

– Загубата е чисто теоретична – каза Джонсън. – Ако допуснем, че са пленени, значи вече са скрити на сигурно място. В такъв случай авиацията няма да ги открие. Ще се повъртят малко и ще се върнат да чакат.

Уебстър кимна.

– Добре. Нищо не печелим, нищо не губим, край на тревогите.

Настана кратко мълчание.

– Значи ще си траем – каза Джонсън. – Оставяме хеликоптера да излети.

Макрат смаяно тръсна глава.

– Ами ако им хрумне да свалят хеликоптера?

Адютантът на генерала се усмихна снизходително.

– Няма начин. РВП ще им попречи.

– РВП ли? – повтори Макрат.

– Съкратено от „Разпознай враг или приятел“ – обясни адютантът. – Електронна система. Хеликоптерът излъчва сигнал. Ракетата го разпознава като приятел и отказва да излети.

– Сигурно ли е? – запита Макрат.

Адютантът кимна.

– Сто на сто.

Гарбър го изгледа навъсено. Но премълча. Не беше експерт в тази област.

– Добре – каза Уебстър. – По леглата. Събуди ни към осем, Броган.

На пистата в базата „Питърсън“ хеликоптер „Боинг СН-47D Чинук“ загреваше двигателите и започваше да гълта от своите три хиляди осемстотин деветдесет и пет литра гориво. Чинукът е огромна машина с две носещи витла, които се въртят в рамките на овал с размери трийсет на двайсет метра. Празен тежи над десет тона и може да вдигне още единайсет. Всъщност представлява грамаден летящ сандък с двигател отгоре, резервоари отстрани и кабина за екипажа високо отпред. Всеки

хеликоптер става за издирване, но единствено чинук може да спасява тежко оборудване.

Тъй като беше празник и дежуреше минималният личен състав, диспечерът отдели само двама пилоти. Без наблюдател. Предполагаше, че не им трябва. Колко му е да откриеш пет камиона на някоя крайпътна отбивка в Монтана?

– Трябваше да останеш тук – каза Боркен. – Нали, Джо?

Ричър се озърна из полумрачната барака. Джоузеф Рей стоеше мирно върху жълтия квадрат. Гледаше право напред. Беше гол. От носа и устата му течеше кръв.

– Нали, Джо? – повтори Боркен.

Рей не отговори. Боркен пристъпи към него и стовари юмрук в лицето му. Рей залитна и падна назад. Блъсна се в задната стена и с усилие застана отново върху квадрата.

– Питам те нещо – каза Боркен.

Рей кимна. От брадата му капеше кръв.

– Ричър трябваше да остане тук – каза той.

Боркен го удари отново. Жесток прав удар в лицето. Главата на Рей отхвъркна назад. Бликна кръв. Боркен се усмихна.

– Никакви приказки, когато си на квадрата, Джо. Знаеш правилника.

Върна се назад и пхна дулото на пистолета в ухото на Ричър. Избута го на поляната. Махна на Стиви да го последва.

– Ти стой на квадрата, Джо – подвижна той през рамо.

Стиви затръшна вратата на бараката. Боркен се завъртя и изтласка Ричър към него.

– Кажи на Фаулър да се отърве от този тип – нареди той. – И да е бил полезен, вече не ни трябва. Прибери кучката в стаята. Организирай охрана около сградата. Работа ни чака, нали? Няма време за глупости. На парадния плац в шест и половина. Всички да са там. Ще им прочета прокламацията, преди да я пуснем по факса.

Макграт не можеше да заспи. Върна се във фургона заедно с другите и легна на кушетката, но след десет минути стана. В седем без петнайсет влезе при Бродан и Милошевич в командния пункт.

– Ако искате, вървете да си починете, момчета – каза той. – Аз ще наглеждам тук.

– Може да организираме закуска – предложи Броган. – Заведенията в Калиспел трябва вече да са отворени.

Макграт кимна разсеяно. Бръкна във вътрешния джоб за портфейла си.

– Не се тревожете – каза Броган. – Аз черпя. Мой ред е.

– Добре, благодаря – кимна Макграт. – И донесете кафе. Много кафе.

Двамата станаха и излязоха. Макграт ги гледаше от прага как погледят на юг с една от армейските коли. Скоро шумът заглъхна и той остана сам с тихото електронно бръмчене зад гърба си. Върна се да седне. Часовникът сочеше седем. Факсът заработи.

Холи погали стария дюшек, сякаш върху него лежеше Ричър. Сякаш не докосваше никакъв протрит раиран дюшек, натъпкан с вехти конски косми, а неговото тяло – покрито с белези и синини, горещо, твърдо и мускулесто. Тя примига, за да пропъди сълзите. Въздъхна дълбоко и се замисли над следващото решение. Нямахте Ричър, нямахте Джаксън, нямахте оръжие и инструменти, а навън пазеха шестима часове. Тя огледа стаята за хиляден път и отново потъна в мисли.

Макграт заблъска с юмруци по фургона, за да събуди останалите. После изтича в командния пункт и видя, че от факса излиза трето копие от съобщението. Вече бе получил две. Сега и трето.

Уебстър дотича пръв. След минута нахълта Джонсън. После дойде Гарбър и накрая адютантът. Един след друг източваха по стълбичката и се втурваха към масата. Сядаха и поглеждаха Макграт въпросително. Макграт бе унесен в четене.

– Какво има, Мак? – запита Уебстър.

– Обявяват независимост – каза Макграт. – Чуйте това.

Той огледа четирите лица около себе си. Зачете на глас:

– Правителствата се създават от хората и извличат законна власт от съгласието на управляваните. Народът има право да ги смени или отхвърли след дълга верига от злоупотреби и неправди.

– Цитират оригинала – каза Уебстър.

– Перифразират – поправи го Гарбър.

Макграт кимна.

– Слушайте по-нататък. Историята на сегашното правителство на Съединените щати е история на непрестанни злоупотреби и неправди,

целящи да установят абсолютна тирания над народа.

– Какво става, по дяволите? – запита Уебстър. – Да не се връщаме пак в 1776 година?

– Нататък е още по-зле – каза Макграт. – Затова ние, представителите на Свободните американски щати, разположени първоначално в бившия окръг Йорк на бившия щат Монтана, тържествено обявяваме и декларираме, че от днес тази територия е свободна и независима държава, отхвърлила всяка зависимост от Съединените щати, разтрогнала всички предишни политически връзки и като свободна и независима държава има пълното право да обявява война, да сключва мир, да защитава своите граници и въздушното си пространство, да сключва съюзи, да води търговия и да извършва всички други дейности на свободна и независима държава.

Той вдигна глава. Грижливо събра трите екземпляра и мълчливо ги сложи на масата.

– Защо са три екземпляра? – запита Гарбър.

– Трима получатели – обясни Макграт. – Ако не ги бяхме засекли, вече щяха да са пристигнали.

– Къде? – запита Уебстър.

– Първият номер е столичен – каза Макграт. – Сигурно е на Белия дом.

Адютантът на Джонсън придърпа стола си към компютърния терминал. Макграт му продиктува номера. Адютантът го натрака и по екрана бързо пробягаха редове. Той кимна.

– Белият дом. Следващият?

– Някъде в Ню Йорк – каза Макграт и продиктува номера от втория екземпляр.

– Обединените нации – каза адютантът. – Искат свидетели.

– Третия не го знам – каза Макграт. – Код четиристотин и четири.

– Атланта, Джорджия – обади се Гарбър.

– Какво има в Атланта? – запита Уебстър.

Адютантът енергично тракаше по клавишите.

– Си Ен Ен – отвърна той. – Искат реклама.

Джонсън кимна.

– Хитро измислено. Искат всичко на живо по телевизията. Боже мой, представяте ли си? ООН за посредник и денонощни коментари по Си Ен Ен. Пред очите на целия свят.

– Какво да правим сега? – запита Уебстър.

Настана дълго мълчание.

– Защо споменават въздушното пространство? – изрече високо Гарбър.

– Перифразират – каза Уебстър. – През 1776 година не е имало никакво въздушно пространство.

– Ракетите – възкликна Гарбър. – Може ли да са премахнали системата РВП?

Отново мълчание. Чуха как отвън спира кола. Затръшнаха се врати. Бродан и Милошевич изтропаха по стълбичката и нахълтаха сред мъртешка тишина. Носеха кафяви книжни торби и пластмасови чаши с найлонови капачета.

Грамадният спасителен чинук прелетя без затруднения от Колорадо до военновъздушната база „Малмстром“ край Грейт Фолс, Монтана. Кацна там и насреща му се отправиха цистерни с гориво. Пилотите отидоха в столовата да пият кафе. Върнаха се след двамайсет минути. Излетяха отново, описаха изящна дъга в свежото утро и се отправиха с тътен на северозапад.

– Не получаваме никакъв отговор – каза Фаулър. – Започваме да се чудим защо.

Ричър сви рамене. Намираха се в командирската барака. Стиви го бе откъснал през дърветата до Бастиона, а оттам го пое Фаулър с двама въроръжени пазачи. Наказателната барака не им вършеше работа. Все още бе заета от Джоузеф Рей. Затова използваша командирската. Накараха Ричър да седне и Фаулър прикова с белезници лявата му ръка за облегалката на стола. Пазачите застанаха от двете страни, напрегнати и готови за стрелба. После Фаулър отиде при Боркен и Стиви за церемонията на плаца. Ричър чу в далечината крясъци и възторжени викове при обявяването на декларацията. После настана тишина. Деветдесет минути по-късно Фаулър се върна сам. Седна зад бюрото на Боркен и запали цигара. Пазачите останаха на място.

– Пратихме го по факса преди час – каза Фаулър. – Няма отговор.

Ричър вдишваше мириса на тютюн и оглеждаше знамената по стените. Тъмночервени, с бели кръгове и черни пречупени кръстове.

– Знаеш ли защо няма отговор? – запита Фаулър.

Ричър мълчаливо поклати глава.

– Знаеш ли какво си мисля? – каза Фаулър. – Прекъснали са линията. Телефонната компания се е съюзила с федералните агенти. Казаха ни, че ще го сторят в седем и половина. Очевидно са избързали.

Ричър отново сви рамене. Не отговори.

– Би трябвало да ни съобщят за такова нещо – каза Фаулър.

Той хвана глока, подпря дръжката върху бюрото и започна да го върти като оръдие.

– Но не ни съобщиха.

– Може приятелчето от Чикаго да ви е зарязало – каза Ричър.

Фаулър поклати глава. Глокът сочеше право в гърдите на Ричър.

– Получавахме лавина от информация. Знаем къде са, колко са, какво смятат да правят. Но сега, когато все още се нуждаем от информация, не я получаваме. Връзката е прекъсната.

Ричър мълчеше.

– Проучваме – каза Фаулър. – В момента проверяваме радиостанцията.

Ричър мълчеше.

– Нещо да ни кажеш за радиото? – запита Фаулър.

– Какво радио? – отвърна Ричър.

– Вчера работеше превъзходно – каза Фаулър. – Днес изобщо не ще да работи, а ти обикаляше през нощта.

Той се наведе и дръпна чекмеджето, в което Боркен държеше стария колт. Но не извади револвера. Извади малка черна радиостанция.

– Това беше на Джаксън. Той страшно бързаше да ни покаже къде е скрито. Дори умоляваше да ни покаже. Плачеше, пищеше и молеше. Едва не си строши ноктите от бързане, докато го изрови.

Фаулър се усмихна и внимателно прибра радиостанцията в джоба си.

– Предполагам, че трябва само да го включим – продължи той. – Би трябвало да ни свърже пряко с федералните отрепки. На сегашния етап се налага да разговаряме с тях. Да видим дали ще се съгласят да възстановят телефонната линия.

– Страхотен план – подметна Ричър.

– Факсът е важен за нас – каза Фаулър. – Жизненоважен.

Светът има право да знае какво вършим тук. Светът има право да види. Тук се твори историята. Разбираш го, нали?

Ричър се загледа в стената.

– Те имат камери – продължаваше Фаулър. – В момента над нас летят разузнавателни самолети. Вече е светло и виждат какво вършим. В такъв случай как да използваме този факт?

Ричър поклати глава.

– На мен не разчитайте.

Фаулър се усмихна.

– Естествено, че не разчитаме. Много ли ще се трогнат, ако те видят закован на някое дърво? Ти си просто боклук и за нас, и за тях. Но Холи Джонсън е друга работа. Може да ги потърсим по собствения им предавател и да им заръчаме да гледат с шпионските камери. Може да се замислят. Току-виж, се съгласили да разменят телефонната линия срещу лявата ѝ гърда.

Той загаси цигарата. Приведе се напред. Заговори по-тихо.

– Тук не си поплюваме, Ричър. Видя какво направихме с Джаксън. Можем да го направим с нея. Можем да го направим и с теб. Трябва ни връзка с целия свят. Трябва ни факс. Трябва ни радиостанция, за да узнаем какво са направили с линията. Отчаяно се нуждаем от тия неща. Разбираш, нали? Тъй че ако искаш да спестиш куп безсмислени страдания на себе си и на нея, казвай какво направи с радиостанцията.

Ричър се бе извъртял настрани и гледаше библиотечката. Опитваше да си припомни некадърните преводи от японски в книгите за Пърл Харбър, които бе чел.

– Каж ми – тихо изрече Фаулър. – Аз мога да ви опазя от тях. Изобщо няма да пострадате. Иначе нищо не мога да сторя.

Той остави глока върху бюрото.

– Искаш ли цигара?

Протегна пакета. Усмихна се. Доброто ченге. Приятел. Съюзник. Защитник. Най-старият трик в занаята. И му се полагаше най-старият отговор. Ричър хвърли поглед наоколо. По един пазач от двете страни, десният малко по-близо, левият почти до страничната стена. Пушките подпрени на лакът. Фаулър зад бюрото с пакет в ръката. Ричър сви рамене и кимна. Взе цигара със свободната си дясна ръка. Не беше пушил от десет години, но щом някой сам ти предлага смъртоносно оръжие, взимаш го без възражения.

– Хайде, признай – рече Фаулър. – Не ми губи времето.

Той щракна запалката и я поднесе. Ричър се приведе напред и запали цигарата. Смулна дълбоко и се облегна назад. Димът беше приятен. Вече десет години оттогава, а още му харесваше. Той издиша докрай и смукна отново.

– Как повреди радиостанцията? – запита Фаулър.

Ричър смукна за трети път. Пусна дима през ноздрите си и хвана цигарата като войник на пост с палец и показалец, скрита в дланта. Ако дръпнеш два-три пъти набързо, въгленчето в края се нажежава до две хиляди градуса. Става остро и дълго. Той завъртя длан, сякаш гледаше огънчето и мислеше за нещо. Насочи цигарата право напред като стрела.

– Как повреди радиостанцията? – повтори Фаулър.

– Ако не ти кажа, ще сториш ли нещо на Холи? – запита Ричър.

Фаулър кимна. Тънките му устни се извиха в усмивка.

– Непременно. Такива неща ще й сторя, че да моли за куршум.

Ричър тъжно сви рамене. Надигна ръка, сякаш казваше: слушай. Фаулър кимна, придърпа стола и се приведе по-близо. Ричър се стрелна напред и заби цигарата в окото му. Фаулър изпищя, а Ричър вече бе на крака и повлеченият стол трополеше зад него. Завъртя се надясно, столът описа широка дъга и изтрещя в главата на по-близкия пазач. Разцепи се и отхвъркна, докато Ричър отскачаше с танцова стъпка наляво. Улучи другия пазач с лакът в гърлото още преди да е вдигнал докрай оръжието си. Завъртя се назад и удари Фаулър с останките от стола.

Използва инерцията, за да се върне към първия пазач. Довърши го с лакът в главата. Онзи рухна. Ричър сграбчи пушката за цевта и я отметна право назад към другия. Усети как костите на черепа избухнаха под приклада. Пусна пушката, завъртя се и разби стола на парчета в гърба на Фаулър. Хвана го за ушите и размаза лицето му върху бюрото един, два, три пъти. Грабна крак от строшения стол и го заклеши пред гърлото му. Подви лакти около двата края и сплете пръсти. Провери хватката и напъна с плещи. С едно-единствено жестоко дръпване шията на Фаулър изхрущя срещу крака от стола и се пречупи.

Ричър взе двете пушки, глока и ключа от безезниците. Изскочи навън и заобиколи зад бараката. Изтича право към дърветата. Прибра глока в джоба си. Свали безезниците. Пое по една пушка във всяка ръка. Задъхваше се. От болка. Размахването на тежкия дървен стол бе превърнало червения белег на китката му в открита рана. Вдигна ръка, изсмука кръвта и закопча маншета на ризата вместо превръзка.

После чу хеликоптер. Някъде далеч на югоизток отекваше глухият басов тътен на тежка машина с две витла – „Боинг“, „Сий Найт“ или „Чинук“. Помисли си: снощи Боркен спомена за осем морски пехотинци. Имат само осем морски пехотинци, така каза. Морската пехота използва „Сий Найт“. Решили са да предприемат фронтална атака. Пред очите му се мярнаха новите стени в стаята на Холи и той отчаяно хукна между дърветата.

Стигна до Бастиона. Въздушният тътен ставаше все помощен. Ричър рискува да излезе на каменистата пътека. Не беше „Сий Найт“, а „Чинук“. Значи нямаше атака, а обикновено издирване. В момента хеликоптерът се намираще на около километър и половина и летеше на трийсетина метра над пътя, използвайки жестокия вихър от витлата, за да разгръща околните клони и да облекчи търсенето. Бавен и тромав на вид, той висеше с леко кљомнал нос и приближаваше, леко залитайки настрани. Ричър предположи, че е почти над самия Йорк.

После се озърна към поляната и видя на петдесет метра от себе си някакъв тип. Редник в маскировъчно облекло. Със стингър на рамо. Въртеше се и гледаше през прицела. Ричър го видя как прихвана целта. Стегна се и застина с разтворени крака. Ръката му подири активатора. Инфрочервените сензори на ракетата се включиха. Ричър зачака системата РВП да ги изключи. Напразно. От ракетата долетя пронизителен електронен писък. Беше засякла горещите двигатели на чинука. Редникът положи пръст върху спусъка.

Ричър пусна лявата пушка. Дръпна нагоре другата и в движение

освободи с палец предпазителя. Пристъпи наляво и подпря рамо на близкото дърво. Прицели се право в главата и стреля.

Но онзи стреля пръв. Само част от секундата, преди куршумът на Ричър да го убие, той натисна спусъка на ракетохвъргачката. Станаха две неща. Ракетният двигател се включи. Стингърът изхвъркна напред по стоманената тръба. После куршумът улучи главата на редника. Ударът го отхвърли настрани. Ракетохвъргачката закачи края на стингъра и го извъртя. Той изскочи навън и увисна във въздуха като копие, насочено право нагоре, свършено неподвижен върху огнената си опашка.

После ракетата се коригира. Ричър я видя с ужас как върши точно онова, за което е създадена. Осемте малки крилца щръкнаха навън. Продължи да виси вертикално, докато отново засече хеликоптера. После включи ракетния двигател на втората степен и се стрелна в небето. Още преди мъртвецът да бе докоснал земята, смъртоносният снаряд вече се носеше срещу чинук с хиляда и петстотин километра в час.

Чинукът упорито пълзеше на северозапад. Беше на километър и половина. Следваше пътя. Пътят минаваше през града. Между изоставените сгради. Първото здание край него от югоизток беше съдът. Чинукът се носеше натам със сто и двайсет километра в час. Стингърът летеше на среща му с хиляда и петстотин километра в час.

Километър и половина при скорост хиляда и петстотин километра в час. Една хилядна от часа. Малко повече от три секунди и половина. За Ричър това бе цяла вечност. Не откъсваше поглед от стингъра. Великолепно, жестоко оръжие. С проста, непоклатима цел. Създадено, за да разпознава точната температура на горещите газове от самолетен двигател и да я следва, докато улучи или остане без гориво. Простичка мисия с времетраене три секунди и половина.

Пилотът видя ракетата още в самото начало. Загуби първата секунда, защото се вкамени. Не от ужас, не от страх, а просто от недоумение как тъй на някаква си горска полянка в Монтана ще стрелят по него с противовъздушна ракета. После инстинктът и обучението взеха връх. Отклонявай се и внимавай. Отклонявай се от ракетата, внимавай да не рухнеш върху сградите долу. Ричър го видя как вирна носа нагоре. Грамдният чинук зави настрани и изхвърли във въздуха широко ветрило отработени газове. После сред писъка на двигателите опашката се метна в обратна посока и нажежените газове описаха нова дъга. Ракетата търпеливо проследи първия завой. От вътрешната страна, където радиусът е по-малък. Чинукът леко слезе надолу, после рязко подскочи. Полетя по спирала нагоре и настрани от града. Ракетата зави и тръгна по

втората дъга. Стигна там, където бе топлината преди част от секундата. Не я откри. Лениво описа пълен кръг под самия хеликоптер. Долови отзвук от новата маневра и безмилостно пое по спирала нагоре.

Пилотът спечели още една секунда, но това бе всичко. Стингърът го догони в отчаяното изкачване. Проследи топлинната дияря до десния двигател. Избухна в самия източник на нажежени газове.

Три килограма експлозив срещу десет тона летящ метал, но експлозивът печели винаги. Ричър видя как десният двигател се разпадна, после кожухът под задното витло отхвъркна настрана. Парчета от двигателния механизъм избухнаха като шрапнели, витлото се откачи и полетя настрана, продължавайки да се върти съвсем бавно, като в кошмарен сън. Чинукът застина във въздуха, сетне провисна със задницата надолу, удържан само от виещото предно витло, и бавно тръгна надолу като потъващ кораб.

Холи чу хеликоптера. Усети как niskият, глух тътен пулсира едва доловимо в стените. Чу го как се засилва. След това чу експлозията и писъка на предното витло, загребващо яростно въздуха. После престана да чува каквото и да било.

Тя пъхна ръка в патерицата и закуца към диагоналната преграда. В затворническата стая нямаше свършено нищо освен дюшека. Значи трябваше пак да започне търсенето си от банята.

– Само един въпрос – каза Уебстър. – Колко време можем да го опазим в тайна?

Генерал Джонсън не отговори. Аджантът също мълчеше. Уебстър се завъртя към Гарбър. Гарбър го гледаше мрачно.

– Няма да е за дълго, по дяволите – промърмори той.

– И все пак колко? – настоя Уебстър. – Ден? Час?

– Шест часа – каза Гарбър.

– Защо? – попита Макграт.

– Уставна процедура – обясни Гарбър. – Естествено, ще разследват катастрофата. По принцип би трябвало да пратят друг хеликоптер. Но не и ако подозират обстрел от земята. Значи ще дойдат по пътя от Малстром. Шест часа.

Уебстър кимна. Завъртя се към Джонсън.

– Можете ли да ги забавите, генерале?

Джонсън поклати глава.

– На практика не – каза той. Говореше глухо и примирено. – Току-що загубиха чинук. С двама пилоти. Няма как да позвъня и да им река: направете ми тая услуга, не разследвайте случая. Може да опитам, може и да приемат на първо време, но ще се разчуе и започваме пак отначало. Най-много да спечелим един час.

Уебстър кимна.

– Седем часа, шест часа, има ли разлика?

Никой не му отговори.

– Сега трябва да действаме – каза Макграт. – Да забравим Белия дом. Няма за кога да чакаме. Чуйте ме, незабавно трябва да предприемем нещо. След шест часа всичко излиза извън контрол. Ще я погубим.

Шест часа правят триста и шейсет минути. Първите две изминаха в пълно мълчание. Джонсън гледеше безсмислено в пустотата. Уебстър потропваше с пръсти по масата. Гарбър гледеше Макграт. С кисело изражение. Макграт гледеше картата. Милошевич и Броган стояха сред тишината с книжни торби и пластмасови чашки в ръцете.

– Иска ли някой кафе? – попита Броган.

Гарбър му махна с ръка.

– Яж и планирай – каза той.

– Карта – каза Джонсън.

Макграт му подаде картата. Всички придърпаха столовете и се наведоха. Отново бяха в действие. Още триста петдесет и осем минути.

– Оврагът е на шест километра северно от нас – каза адютантът. – Имаме само осем морски пехотинци с БТР.

– Онзи танк ли? – запита Макграт.

Адютантът поклати глава.

– Бронетранспортър. Съкратено БТР. Осем колела, без вериги.

– Значи брониран? – запита Уебстър.

– Естествено – кимна адютантът. – С него могат спокойно да стигнат до Йорк.

– Ако успеят да минат оврага – каза Гарбър.

Джонсън кимна.

– Там е цялата работа. Трябва да видим на място.

За цивилното око на Макграт бронетранспортърът си беше чист танк, само дето отдолу се виждаха осем колела вместо вериги. Имаше корпус от скосени бронирани плочи и картечна кула отгоре. Шофьорът седеше отпред, а командирът в кулата. Отзад морските пехотинци

сеяха по трима с гръб един към друг, обърнати срещу амбразуриите. Всяка амбразура имаше отделен перископ. Макграт си представи как неуязвимата машина бавно тръгва на бой, пръскайки куршуми през амбразуриите. Надолу в оврага, после по отсрещния склон и по пътя за съдебната сграда в Йорк. Дръпна Уебстър настрани и тревожно прошепна:

– Не сме им казали. За динамита в стените.

– И няма да кажем – спокойно отвърна Уебстър. – Старецът ще рухне. Той и сега едва се крепи. Ще кажа на пехотинците. Те отиват. Сами ще решат как да се справят. Няма значение дали Джонсън знае, или не.

Макграт заприказва Джонсън, а Уебстър изтича към бронетранспортъора. Макграт видя как командирът на пехотинците се подава от кулата. Видя го да кима намръщен, докато Уебстър разправяше нещо. После адютантът на генерала подкара армейския шевролет. Джонсън и Гарбър се настаниха отпред до него. Макграт скочи на задната седалка. Броган и Милошевич го последваха.

Уебстър привърши разговора и изтича назад към шевролета. Пъхна се до Милошевич. Бронетранспортърът включи мощния си дизелов двигател и изблъва облак черен дим. После шумно смени скоростите и се понесе на север. Шевролетът подкара след него.

След шест километра на север изкачиха полегат баир и навлязоха в завой. Намалиха скоростта и спряха под висока скална издатина. Командирът на пехотинците скочи от кулата и изтича на север по пътя. Уебстър, Джонсън и Макграт слязоха и побързаха след него. Край ръба на скалата спряха и бавно се промъкнаха отвъд завоя. Надникнаха напред и надолу в оврага. Гледката беше внушителна.

Оврагът пресичаше пътя им почти по права линия отляво надясно. И не беше просто дълбок изкоп. Представляваше огромен ров и грамадно стъпало. Цялата земна кора се бе разкъсала и южната част бе пропаднала под нивото на северната. Като две съседни секции на старо бетонно шосе с един сантиметър разлика във височината. Издигнат до геологичен мащаб, този сантиметър се превръщаше в цели петнайсет метра.

При разцепването и пропадането на земната кора от ръбовете се бяха откъртили грамадни канари. Напорът на ледниците ги бе претъркалял на юг. За милион години ледът, дъждовете и бурите бяха разширили пукнатината, докато се превърне в дълбока яма. Тя прорязваше скалните слоеве до мястото, където отново се съединяваха. Тук-там достигаше

ширина сто метра. Другаде по-плътни породи я ограничаваха само до двайсетина.

После корените на хиляди поколения дървета и зимните мразове бяха изгризали ръбовете, за да ги превърнат в стръмно, назъбено надолнище към дъното и също тъй стръмно нагорнище към южния край, петнайсет метра по-горе. Ниски криви дръвчета, преплетени храсталаци и сипеи покриваха склоновете. Самият път се издигаше постепенно върху бетонни колони и достигаше моста. После по нови бетонни колони се спускаше от северната страна и продължаваше през гората към планините.

Но мостът беше унищожен. Някой бе взривил двете централни опори. Пет-шест метра от средната му част лежах на дъното трийсет метра по-долу. Застанали до скалата, четиримата виждаха останките от пътя, пръснати из оврага.

– Какво мислите? – тревожно запита Джонсън.

Командирът на пехотинците набързо оглеждаше оврага с бинокъл. Наляво, надясно, нагоре, надолу, колкото да проучи терена.

– Мисля, че е скапана работа, сър – отвърна той.

– Ще можете ли да минете? – запита Джонсън.

Онзи отпусна бинокъла и поклати глава.

– Няма начин, мътните да го вземат.

Той пристъпи плътно до генерала, за да виждат от един и същ ъгъл. Заговори бързо, като сочеше с пръст.

– Можем да слезем до дъното. Хей там, по онзи сипей, където наклонът е горе-долу приличен. Изкачването отсреща обаче ще е проблем, сър. Бронетранспортърът не може да се катери по стръмнини над четирйсет и пет градуса. А почти целият северен склон е далеч по-стръмен. На места се издига почти отвесно. По-полегатите площадки са гъсто обрасли. И има отсечени дървета. Виждате ли там, сър?

Той посочи гората по отсрещния склон. На много места лежах повалени дървета с дънерите на юг.

– Засеки – каза командирът на пехотинците. – Машината ще забуксува пред тях. Непременно. По нагорнището, без инерция, няма да се справи и танк. Влезем ли в тази яма, няма измъкване, това е.

– И какво ще правим, по дяволите? – запита Джонсън.

Офицерът сви рамене.

– Доведете сапъори. Взривената част е само пет-шест метра. Можем да построим временен мост.

– Колко време ще трябва? – запита Уебстър.

Офицерът отново сви рамене.

– За да дойдат дотук ли? Поне шест часа. Може би осем.

– Много е – каза Уебстър.

В този момент запрашва радиостанцията в джоба на Макграт.

Ричър се спотайваше в гората. Тревожеха го кучетата. Само за тях не беше уверен. С хората знаеше как да се справя. Но с кучетата нямаше почти никакъв опит.

Намираше се между дърветата на север от Бастиона и южно от стрелбището. От километър и половина бе чул падането на хеликоптера. Тежката машина рухна с опашката надолу, като размазваше и трошеше дърветата по склона. Изглежда, в последния момент чинукът се бе плъзнал настрани, за да падне на около двеста метра от съдебната сграда.

Нямаше взривове. Нито в градчето, нито около хеликоптера. Ричър се надяваше екипажът да е оцелял. Предполагаше, че дърветата и разпадането на грамадния кух корпус може да са смекчили удара. Бе виждал пилоти, преживели далеч по-страшни прежеждия.

Държеше автоматична пушка М-16, а в джоба си имаше пистолет. Глокът беше зареден докрай. Седемнайсет патрона. Пушката беше с къс пълнител. Двайсет патрона без онзи, който изхаби преди малко за човека с ракетохвъргачката. Другата пушка имаше дълъг пълнител. Трийсет патрона. Само че беше скрита в гората. Защото Ричър имаше едно желязно правило: винаги избирай оръжието, за което знаеш със сигурност, че е в изправност.

Инстинктивно усещаше, че всеобщото внимание ще е насочено на югоизток. Там държаха Холи, там падна и хеликоптерът. Там би трябвало да се събират противниците. Усещаше, че в този момент хората се обръщат на югоизток и с тревожно очакване гледат към Съединените щати. Затова пое решително на северозапад.

Крачеше предпазливо. Основните вражески сили бяха другаде, но знаеше, че са пратили групи да го издирят. Знаеше, че вече са открили трупа на Фаулър. Бе видял два отделни патрула да претърсват горите. Във всеки по шест човека, въоръжени до зъби. Крачеха из гъсталаците и вдигаха шум до небесата, тъй че лесно щеше да ги избегне. Но с кучетата не беше така. Точно това го тревожеше. Затова се движеше толкова предпазливо.

Без да напуска дърветата, той заобиколи от западната страна на стрелбището. Върна се на изток покрай парадния плац. Мина петдесет метра на север, отново зави и тръгна покрай пътя за мините. Придържаше се към дърветата и тичаше в бърз тръс. Същевременно обмисляше

най-важните задачи. И си съставяше график. Предполагаше, че има на разположение около три часа. Свляянето на хеликоптера щеше да предизвика яростна реакция. Без съмнение. Но през цялата си военна служба не бе виждал нещо да стане за по-малко от три часа. Значи разполагаше с три часа и имаше да измине доста път.

Когато скалистата почва под нозете му стана по-стръмна, той премина на бърз ход. Изкачи се в широка дъга на запад и пресече право към ръба на котловината с мините. Чу дизелови двигатели, работещи на празен ход. Приведе се и пропълзя към прикритието на една висока скала. Надникна надолу.

Намираше се в средата на склона около котловината. Отсрещният край беше горе-долу в източна посока. Масивните врати на по-далечната пещера зееха широко разтворени. Четири от военните камиони бяха изкарани на каменистото дъно. Четирите камиона с ракетите. Петият още бе вътре.

В котловината имаше шепа хора. Стояха в неправилен кръг около камионите. Ричър преброи осем души. Униформи, пушки, напрегнати пози. Какво бе казала жената от кухнята? Мините са забранена зона. Там допускат само верните хора на Боркен. Ричър се вгледа в тях. Осем верни помощници, разигравачи твърде сносна пародия на караулна служба.

Погледа ги една-две минути. Смъкна пушката от рамото си. Беше на по-малко от сто метра. Чуваше как хрущят шистите под краката им. Нагласи селектора на единична стрелба. Имаше деветнайсет патрона в пълнителя и трябваше да изстреля минимум осем. Налагаше се да пести боеприпасите.

Автоматичната пушка М-16 е добро оръжие. Лесна за употреба и поддържане. Удобна за прицелен огън. Отгоре на дръжката има надлъжен прорез, който води към подобен върху предния прицел. От сто метра поглеждаш по двата прореза и виждаш какво ще улучиш. Ричър се подпря с цяла тежест на камъка и избра първата цел. Отработи лекото мръдване, с което да се насочи към втората. И третата. Репетира пълна серия от осем изстрела. Не искаше да закачи с лакът някоя издатина по средата на цялата работа.

Върна се към първата цел. Изчака миг и стреля. Трясъкът на гърмежа отекна из планините. Дясната предна гума на първия камион избухна. Той завъртя цевта към лявата предна. Стреля отново. Камионът клюмна напред като зашеметен бик.

Продължи равномерно да стреля. С пет куршума бе улучил пет

гуми, преди някой да реагира. Докато изстрелваше шестия, зърна с крайчеца на окоото си как часовете се разбягват да търсят прикритие. Някои просто залягаха на земята. Други тичаха към гаража. Той изстреля седмия куршум. Забави се преди осмия. Най-далечната гума беше и най-трудна. Под остър ъгъл. Нямаше как да я улучи отстрани. Трябваше да се цели отпред. Куршумът можеше да отскочи. Стреля. Улучи. Гумата избухна. И последният камион клюмна напред.

Най-близкият часови още, бе на крака. Не бягаше към пещерата. Просто стоеше и гледаше скалата, зад която се криеше Ричър. Надигаше пушката. Беше М-16, също като на Ричър. Дълъг пълнител, трийсет патрона. Стоеше прав и се целеше в скалата. Храбрец или идиот. Ричър приведе глава и изчака. Онзи стреля. Беше нагласил оръжието на автоматична стрелба. Пусна откос от три куршума. Три изстрела за една пета от секундата. Забиха се в дърветата на пет метра над Ричър. Наоколо се посипаха вейки и листа. Онзи изтича десет метра напред. Стреля пак. Още три изстрела. Далеч наляво. Ричър чу свистенето на куршумите и глухите удари в дънерите още преди гърмежа. Така става с куршумите, които летят по-бързо от звука. Чуваш всичко в обратен ред. Куршумът пристига преди гърмежа.

Ричър имаше да реши две неща. Докъде да допусне този тип? И да даде ли предупредителен изстрел? Следващите три куршума удариха по-близо. Ниско, но по-близо. На не повече от два метра. Ричър реши: дотук, по дяволите, и никакъв предупредителен изстрел. Онзи долу беше издивял. Да го предупреждава щеше да е чисто прахосничество. Само едно можеше да го успокои.

Ричър легна на една страна. Изпъна крака и се подаде край основата на скалата. Стреля веднъж и улучи врага в гърдите. Онзи рухна на камъните. Пушката отхвъркна надясно. Ричър остана на място. Вгледа се внимателно. Онзи не беше мъртъв. Затова Ричър стреля още веднъж. Улучи го в темето. Тъй бе по-милосърдно, отколкото да се мъчи още десет минути със зееща рана в гърдите.

Ехото на кратката престрелка заглъхна в планинската тишина и въздухът отново застина. Другите седем души не се виждаха никъде. Всички камиони бяха клекнали на предните джанти. Извън строя. Можеше и да ги изкарат някак от котловината, но още първият остър завой щеше да смъкне спуканите гуми. С камионите беше свършено. Без съмнение.

Ричър пропълзя десет метра назад и се изправи между дърветата. Изтича надолу по склона и пое обратно към Бастиона. Седемнайсет

патрона в глока, девет в пушката. Напредваше, но на висока цена.

Кучетата го срещнаха на половината път. Две едри, мощни животни. Немски овчарки. Видя ги точно когато го видяха и те. Препускаха с онази безгранична енергия, характерна за едрите кучета. Дълги, изящни скокове, стръвни очи, зинали влажни муцуни. Рязко заковаха с изпънати предни крака и в едно неуловимо движение смениха посоката. Бяха на трийсет метра от него. На двайсет. Десет. Ускоряваха. С прилив на нова енергия. От гърлата им се надигаше глухо ръмжене.

Ричър беше наясно с хората. Кучетата бяха съвсем друго нещо. Хората имат свободен избор. Ако някой човек се втурнеше озъбен насреща му, значи го правеше, защото така е решил. Сам си поемаше риска. Ричър не отговаряше за последствията. Но с кучетата не беше така. Те нямаха свободен избор. Лесно се подлъгваха. И възникваше морален проблем. Никак не му се искаше да стреля по куче само защото са го подвели да постъпва неразумно.

Остави глока в джоба си. Пушката му се стори по-подходяща. Беше със седемдесет и пет сантиметра по-дълга от пистолета. Седемдесет и пет сантиметра допълнително разстояние изглеждаха умна идея. Кучетата спряха съвсем наблизко. Козината по вратовете им бе настръхнала. И по цялата дължина на гръбнака. Привеодоха се с разперени предни лапи, от снишените им муцуни излиташе мощно ръмжене. Имаха жълтеникави зъби. Много. И кафяви очи. Ричър зърна черни ресници, изящни като на младо момиче.

Едното стоеше малко по-напред от другото. Водачът на глутницата. Ричър знаеше, че при кучетата трябва да има йерархия. Щом са две, значи едното трябва да е по-горе от другото. Като при хората. Не знаеше как го уреждат помежду си. Може би чрез сплашване. По миризмата. Или със схватки. Погледна първото куче. Право в очите. Понякога бе чувал хората да говорят за кучета. Никога не проявявай страх, така казваха. Овладей кучето с поглед. Не му давай да разбере, че се страхуваш. Ричър не се страхуваше. Стоеше с пушка М-16 в ръцете. Само едно го плашеше – че може би ще се наложи да я използва.

Мълчаливо се втренчи в кучето, като че имаше работа с някой разхайтен войник. Строг, безмълвен поглед като физическа сила, като студен, смазващ натиск. Хладните, сурови очи не мигат. Стотици пъти бе успявал да се наложи над хората. Сега успя и с кучето.

Кучето беше обучено само отчасти. Ричър усети това. То знаеше

какво да прави. Но не и как да го направи. Не беше обучено да пренебрегва реакцията на жертвата. Сега гледаше човека в очите и отстъпваше милиметър по милиметър, сякаш погледът притискаше мъчителна тежест върху тясното му чело. Ричър засили градуса на напрежение. Присви очи и оголи зъби. Направи гримаса като злодей от калпав филм. Главата на кучето клюмна. То завъртя очи нагоре, за да не изпусне човека от поглед. Опашката му провисна между краката.

– Седни – нареди Ричър.

Каза го спокойно, но твърдо. С мощно ударение на втората сричка. Кучето се подчини автоматично. Подви задни крака и седна. Другото изкопира движението му като сянка. Седяха и гледаха от долу на горе.

– Легни – каза Ричър.

Кучетата не помръднаха. Седяха и го гледаха с недоумение. Навярно бе сбъркал думата. Не познаваха тази команда.

– Долу – каза Ричър.

Те протегнаха предни лапи и се отпуснаха на земята. Продължаваха да го гледат.

– Стой – каза Ричър.

Изглежда ги, за да разберат, че не се шегува, и тръгна на юг. Наложил си да крачи бавно. След като мина пет метра през дърветата, спря и се обърна. Кучетата лежах. Бяха извили глави и го гледаха как се отдалечава.

– Стой – заповяда той още веднъж.

Кучетата останаха да лежат. Той продължи.

От Бастиона долиташе шумът на хора. Шум на голяма тълпа, която се мъчи да пази тишина. Ричър го чу още докато беше на север от плаца. Мина през дърветата и заобиколи края на стрелбището. Излезе в гората зад столовата. Срещу кухненската врата. Описа широк кръг зад сградите, докато подбра подходящото място. Пропълзля напред да погледне.

Сред Бастиона се бяха събрали около трийсет души. Стояха на плътна група. Разширена отпред като грозд. Само мъже с маскировъчни униформи, въоръжени до зъби. Пушки, картечници, гранатомети, резервни пълнители из джобовете. Тълпата се люшкеше насам-натам. Рамене се докосваха и отделяха. Ричър различи Бо Боркен сред човешкото множество. Държеше малка черна радиостанция. Ричър я разпозна. Радиостанцията на Джаксън. Боркен я бе взел от джоба на Фаулър. Държеше я до ухото си. Гледаше унесено, сякаш току-що я бе включил и чакаше

ОТГОВОР.

40

Макграт трескаво измъкна радиостанцията от джоба си. Отвори я и се вторачи. Тя прашеше шумно в дланта му. Уебстър пристъпи напред и я взе. После се отдръпна зад скалата и натисна бутона.

– Джаксън? – изрече той. – Говори Харланд Уебстър.

Макграт и Джонсън се струпаха около него. Тримата клекнаха до скалата. Уебстър леко отдръпна радиостанцията от ухото си, за да чуват и другите. На завет под скалата, сред планинската тишина, чуваха прашене, съскане и нечие забързано дишане. След това чуха глас.

– Харланд Уебстър? – изрече гласът. – Бре, бре, голямото началство.

– Джаксън? – повтори Уебстър.

– Не – отговори гласът. – Не е Джаксън.

Уебстър се озърна към Макграт.

– Кой е тогава?

– Бо Боркен – каза гласът. – Днес май вече би трябвало да съм президент Боркен. Президент на Свободните американски щати. Но, моля ви, говорете ми без формалности.

– Къде е Джаксън? – запита Уебстър.

Настана мълчание. Не се чуваше нищо, освен тихия електронен шум от телекомуникационната технология на ФБР. Спътници и ултракъси вълни.

– Къде е Джаксън? – попита отново Уебстър.

– Умря – каза гласът.

Уебстър пак се озърна към Макграт.

– Как?

– Просто умря – каза Боркен. – Всъщност сравнително бързо.

– Болен ли беше? – попита Уебстър.

Ново мълчание. После се раздаде смях. Висок и писклив. Звучен, почти истеричен смях, който претовари слушалката, преля в остър металически звън и отекна от скалата до тях.

– Не, не беше болен – каза Боркен. – Съвсем здрав си беше до последните десетина минути.

– Какво му направихте? – запита Уебстър.

– Същото, което ще направя на генералската дъщеря – каза Боркен.

– Слушайте да ви разправа с пълни подробности. Много внимавайте,

защото трябва да знаете с кого си имате работа. Ние тук не си поплюваме. Няма шега, разбрахте ли? Слушате ли ме?

Джонсън се приведе по-близо. Потен и пребледнял.

– Смахнати копелета – изрева той.

– Кой е тоя? – запита Боркен. – Да не е самият генерал?

– Генерал Джонсън – потвърди Уебстър.

От радиото пак долетя смях. Тихо, доволно кискане.

– Пълна къща – каза Боркен. – Директорът на ФБР и председателят на съвета на началник-щабовете. За нас е чест, повярвайте ми. Но пък и раждането на една нова нация го заслужава.

– Какво искате? – попита Уебстър.

– Разпнахме го – каза Боркен. – Намерихме две дървета на метър едно от друго и го заковахме. Ако не слушате, генерале, ще сторим същото с дъщеря ви. После му отрязвахме топките. Той пищеше и молеше да не правим това, но все пак го направихме. С малката няма как да го направим, понеже е жена и прочие, но ще намерим някакъв еквивалент, нали ме разбирате? Как мислите, генерале, дали ще пищи? Вие я познавате по-добре. Лично аз се обзалагам, че ще пищи. Мисли се за костелив орех, но като види отблизо ножовете, бързичко ще запее на нов глас, сигурен съм.

Джонсън пребледня още повече. В лицето му не остана и капка кръв. Той се отпусна назад и тежко седна с гръб към скалата. Устните му беззвучно мърдаха.

– Какво искате, мръсни негодници? – изкрещя Уебстър.

Отново настана тишина. После гласът заговори спокойно и твърдо.

– Искам да спрете да ми крещите. Искам да се извините за грубия тон. Искам да се извините, че ме нарекохте с обидни думи. Аз съм президент на Свободните щати и в известна степен ми се полага учтивост и уважение, не смятате ли?

Гласът бе тих, но Макграт го чуваше съвсем ясно. Той тревожно погледна Уебстър. Бяха на път да загубят още преди да са започнали. В такива случаи най-важното правило беше да преговарят. Да накарат противника да говори и постепенно да надделеят. Класическа теория на обсадата. Но да се извинят в самото начало за грубо държание значеше край на всички надежди за надмощие. Все едно сами да си вържат ръцете. Оттам нататък се превръщаха в марионетки. Макграт енергично поклати глава. Уебстър кимна. Мълчаливо. Само държеше радиостанцията, без да говори. Знаеше си работата. И друг път бе попадал в подобно положение. Няколко пъти. Познаваше протокола. Сега първият

проговорил щеше да се окаже по-слаб. И нямаше да е той. Двамата с Макграт гледаха надолу и чакаха.

– Чувате ли ме? – попита Боркен.

Уебстър продължи да гледа надолу. Мълчеше.

– Чувате ли ме? – повтори Боркен.

– Какво си намислил, Бо? – спокойно запита Уебстър.

От ефира долетя гневно дишане.

– Прекъснахте ми телефонната линия – каза Боркен. – Искам да я възстановите.

– Не сме – възрази Уебстър. – Телефонът ли не ти работи?

– Факсовете – каза Боркен. – Не получавам отговор.

– Какви факсове?

– Не ме баламосвайте. Знам, че сте прекъснали линията. Искам да я оправите.

Уебстър намигна на Макграт.

– Добре – каза той. – Можем да го направим. Но първо ти ще направиш нещо за нас.

– Какво? – попита Боркен.

– Холи. Доведи я на моста и я остави там.

Пак настана мълчание. После смехът избухна отново. Висок и писклив.

– Не се хващам на тая въдица – заяви Боркен. – Никакви споразумения.

Уебстър кимна. Заговори по-тихо. Като най-кроткия човек на света.

– Чуйте, мистър Боркен. Ако не можем да се споразумеем, как тогава да си помогнем взаимно?

Ново мълчание. Макграт се втренчи в Уебстър. Следващият отговор беше решаващ. Провал или победа.

– Ти ме чуй, Уебстър – изрече гласът. – Никакви споразумения. Не направите ли точно каквото ви кажа, Холи ще умре. Много болезнено. Аз държа всички козове и няма да се пазаря. Разбра ли?

Раменете на Уебстър провиснаха. Макграт извърна глава.

– Възстановете линията на факса – продължи гласът. – Връзката ми е необходима. Светът трябва да знае какво вършим тук. Това е велик исторически момент, Уебстър. Не ще позволя да ми го отнемеш с тъпите си игрички. Светът трябва да стане свидетел на първите удари срещу вашата тирания.

Уебстър бе забил поглед в земята.

– Знам, че не можеш да вземеш сам толкова важно решение – каза

Боркен. – Трябва да се консултираш с Белия дом. И онзи там има интерес, не смяташ ли?

Дори и през мъничката радиостанция се долавяше ясно невероятната мощ на гласа му. Уебстър болезнено примижа, сякаш усещаше върху ухото си непосилна тежест. Хапеше устни и се задъхваше, а сърцето и дробовете му се бореха за място в гърдите.

– Решавай – каза Боркен. – Ще се обадя след две минути.

После радиостанцията замлъкна. Уебстър се втрени в нея, като че никога досега не бе виждал подобно устройство. Макграт се пресегна и щракна бутона.

– Добре – каза той. – Ще протакаме, нали така? Кажете му, че поправяме линията. Кажете, че сме във връзка с Белия дом, ООН, Си Ен Ен, каквото ви хрумне. По дяволите, говорете му каквото иска да чуе.

– Защо прави това? – разсеяно промърмори Уебстър. – Защо нагнетява напрежението? Кара ни насила да го нападнем. И ще се наложи, нали? Точно както желае. Не ни дава избор. Предизвиква ни.

– Защото е луд – каза Макграт.

– Тъй трябва да е – каза Уебстър. – Напълно луд. Иначе просто не разбирам защо се мъчи да привлече вниманието. Сам каза, че вече държи всички козове.

– После ще му мислим, шефе – каза Макграт. – Засега важното е да протакаме.

Уебстър кимна. Реши да мисли само за най-неотложното.

– Ще ни трябва повече от два часа – каза той. – Спасителният екип не може да пристигне за по-малко от четири. Може би пет или шест.

– Добре де, нали е четвърти юли – отвърна Макграт. – Кажете му, че техниците не са на работа. Че може да мине цял ден, докато ги съберем.

Спогледаха се. Завъртяха очи към Джонсън. Той беше извън играта. Лежеше отпуснат до камъка, пребледнял и вцепенен. Едва дишаше. Деветдесет часа убийствен стрес и вълнения най-сетне го бяха прекършили. Изведнъж радиостанцията в ръката на Уебстър запращя отново.

– Е? – попита Боркен, когато смущенията отслабнаха.

– Добре, съгласни сме – каза Уебстър. – Ще поправим линията. Но ще ни трябва време. Техниците не работят през празниците.

Мълчание. После тихичък смях.

– Денят на независимостта – каза Боркен. – Май трябваше да избера друга дата.

Уебстър не отговори.

– Искам морските пехотинци да са ми под око – каза Боркен.

– Какви пехотинци? – попита Уебстър.

Нов кратък смях. Кратък и снизходителен.

– Имате осем морски пехотинци – каза Боркен. – И бронирана кола. Нашите разузнавачи са навсякъде. Наблюдаваме ви. Както вие ни наблюдавате с ония гадни самолети. Голям късмет имате, че стингърите не стигат толкова нависоко, инак нямаше да се отървете само с един скапан хеликоптер.

Уебстър не отговори. Оглеждаше хоризонта. Макрат също търсеше машинално слънчеви проблясъци по лещите на бинокъл.

– Вероятно в момента сте близо до моста – каза Боркен. – Прав ли съм?

Уебстър сви рамене. Макрат енергично закима.

– Да, сега сме близо до моста – отговори Уебстър.

– Искам морските пехотинци на моста – каза Боркен. – Да седнат един до друг на ръба. С бронираната кола зад тях. Искам го веднага, разбра ли? Иначе ще се заемем с Холи. Избирай, Уебстър. Или пък да реши генералът. Дъщерята си е негова, пехотинците също, нали?

Джонсън се опомни и вдигна очи. Пет минути по-късно морските пехотинци седяха на разбития край на шосето, провесили крака в пропастта. Бронетранспортърът стоеше зад тях. Уебстър още беше зад скалата заедно с Макрат и Джонсън. Продължаваше да държи радиостанцията до ухото си. Чуваше приглушени звуци. Сякаш Боркен бе закрил микрофона с длан и говореше по друга радиостанция. Тихият му глас се редуваше с прашящи отговори. Най-сетне дланта се отдръпна и гласът заговори високо и ясно.

– Браво, Уебстър, добре го свърши. Нашите разузнавачи ги виждат чудесно. Снайперистите също. Мръднат ли, мъртви са. Кой друг е при теб?

Уебстър се поколеба. Макрат енергично поклати глава.

– Не виждаш ли? – запита Уебстър. – Мислех, че ни наблюдавате.

– Не точно сега – отвърна Боркен. – Наредих на хората да се отдръпнат малко. На отбранителни позиции.

– Никой друг няма – каза Уебстър. – Само аз и генералът.

Ново мълчание.

– Добре, вървете при пехотинците – каза Боркен. – На моста. В края на редицата.

Уебстър дълго стоя неподвижен. С вкаменено лице. После стана и кимна на Джонсън. Джонсън се изправи залитайки и двамата тръгнаха

покрай завоя. Оставиха Макграт сам, приклепнал зад скалата.

Макграт изчака две минути и пропълзя на юг към шевролета. Гарбър и адютантът на Джонсън бяха отпред, Милошевич и Броган стояха отзад. Всички го гледаха.

– Какво става, по дяволите? – запита Броган.

– Здравата я закъсахме – каза Макграт.

След две минути забързани обяснения всички бяха на същото мнение.

– И какво сега? – запита Гарбър.

– Трябва да измъкнем Холи – каза Макграт. – Преди онзи да е разбрал, че го баламосваме.

– Но как? – попита Броган.

Макграт го погледна. После погледна Милошевич.

– Ние тримата – каза той. – В края на краищата това е наша работа. Наречете го както щете: тероризъм, подривна дейност, отвлечане, все е задължение на Бюрото.

– И ние да го направим? – възкликна Милошевич. – Само тримата? Сега?

– Имаш ли по-добро предложение? – отвърна Макграт. – Ако исках нещо да стане, свърши си го сам, нали така?

Гарбър бе извърнал глава и оглеждаше тримата на задната седалка.

– Ами вървете да го свършите – каза той.

Макграт кимна и вдигна ръка. Разпери три пръста.

– Аз съм палецът – каза той. – Тръгвам на изток от пътя. Броган, ти си показалецът. Ще изминеш около километър и половина на запад от пътя и тръгваш оттам. Мило, ти си средният пръст. Отдалечаваш се три километра на запад и тръгваш на север. Промъкваме се поотделно на километър и половина един от друг. Срещаме се на пътя един километър преди града. Ясно?

Броган направи гримаса. После кимна. Милошевич сви рамене. Гарбър погледна Макграт, а адютантът включи двигателя и бавно подкара на юг. Спря след около четиристотин метра, където скалите свършваха и имаше свободен достъп на юг и на север. Тримата агенти провериха оръжието си. Всеки имаше служебен револвер трийсет и осми калибър в лъскав кожен кобур под мишницата. Шест патрона в барабана и резервен пълнител с още шест в джоба.

– Опитайте се да отнемете две-три пушки – каза Макграт. –

Пленници не ни трябва. Видите ли някое копеле, стреляйте на месо.

Милошевич имаше най-дълъг път, затова тръгна пръв. Изтича през пътя и пое право на запад из планинските шубраци. Добра се до групичка дървета и изчезна. Макграт запали цигара и прати Броган след него. Гарбър изчака, докато и той изчезна в дърветата, после се обърна към Макграт.

– Помнете какво ви казах за Ричър. Не греша. Той е на ваша страна, повярвайте ми.

Макграт сви рамене и продължи мълчаливо да пуши. Отвори врата на шевролета и се измъкна навън. Смачка цигарата с крак и се отдаде на изток през крайпътната трева и храсталациите.

Макграт приближаваше петдесетте и пушеше като комин, но беше в добра форма. Имаше мършава фигура – от онези, които устояват и на годините, и на тютюна. Беше нисък, само един и седемдесет и пет, но як. Седемдесет килограма кости и здрави, жилави мускули, които не се нуждаеха от поддържане и никога нямаше да се превърнат в сланина. От хлапе си беше все същият. Нито по-зле, нито по-добре. Обучението му на агент беше отдавна и изобщо не можеше да се сравнява с днешното. Но той го преодоля като на шега. Физически беше непобедим. Не от най-бързите в курса, но най-издръжлив. Някога тренировките в Куонтико бяха жестоки. Безкрайни кросове с естествени препятствия из горите на Вирджиния. Макграт винаги пристигаше трети или четвърти. Но ако ги пратеха пак по маршрута, той го преодоляваше точно за същото време. До секундата. Най-бързите едва се влачеха, а той невъзмутимо трополеше напред. После обратно. На втория тур Макграт винаги пристигаше пръв. Ако имаше трети тур, само той се завръщаше.

Сега тичаше в лек тръс към южния край на оврага. Беше изминал около триста метра на изток. Склонът тук му се стори закрит и не толкова стръмен. Без да спира, той побегна надолу. Къси скокове с изпълнати крака по наклона. Теренът беше коварен. Подхлъзна се по един малък сипей и забави падането, като се вкопчваше в хилавите дръвчета. Изтича на зигзаг между разхвърляните скали по дъното и пое по отсрещния склон.

Изкачването бе по-трудно. Забиваше здраво крака в ситните камъчета и се придърпваше нагоре, скубейки шепа трева. Лъкатушеше между дръвчета и храсти в търсене на опора. Допълнителните петнайсет метра от север бяха истинско изтезание. Той отби надясно, където старо

срутване разкриваше път към по-полегат наклон. Подхлъзна се и запълзя нагоре през натрошените камъни.

Спря в естественя навес, където пръстта се бе изронила изпод преплетените корени. Напрегна слух. Не чу нищо, освен тишина. Притисна гърди към земята, подаде глава и надникна на север, към вражеската територия. Не видя нищо. Само полегати склонове, след това хълмове и накрая огромните планини в далечината. Синьо небе, милиони дървета, чист въздух, абсолютна тишина. Това не ти е Чикаго, Мак, помисли си той.

Пред него имаше пояс от храсталаци – там скалата бе твърде близо до повърхността, за да расте нещо друго. По-нататък започваха да се мяркат дървета, отначало разделени от скалисти зъбери, след това все по-гъсти. Там, където трябваше да е пътят, се мерзелееше извита пролука между короните. Триста метра наляво. Той изпълзя на тревата и изтича към дърветата. Зави наляво, наближи пътя и продължи покрай него през гората на север.

Тичаше в тръс, заобикаляйки дърветата като някаква бавна пародия на футболен нападател, устремен през защитата на противника. Картата бе запечатана в главата му. Вероятно му оставаха около пет километра. Пет километра бавен тръс, почти като бърз ход – общо четирийсет и пет, може би петдесет минути. Склонът под краката му се изкачваше плавно нагоре. На всяка четвърта или пета стъпка кракът му удряше земята малко по-рано – стръмнината се увеличаваше в подножието на хълмовете. Няколко пъти се препъна в стърчащи корени. Веднъж налетя на дънер. Но продължаваше неуморно напред.

След четирийсет минути спря. Навярно Броган и Милошевич идваха по подобен маршрут, но по-дълъг, защото първо трябваше да се отдалечат на запад. Значи щяха да се забавят. В най-добрия случай щяха да дойдат двайсетина минути след него. Той се отдръпна навътре в гората и седна до един дънер. Запали цигара. Предполагаше, че до мястото на срещата няма и километър. Според картата в главата му малко по-нататък пътят поемаше право нагоре към Йорк.

Изчака петнайсет минути. Две цигари. После стана и продължи напред. Крачеше предпазливо. Наближаваше. На два пъти мина наляво да провери къде е пътят. Промъкваше се през дърветата, докато зърне слънчевите отблясъци по платното. После изтичваше обратно и продължаваше на север. Най-сетне гората пред него започна да оредява. Отвъд последните дървета просветна открито пространство. Той спря и се огледа, за да намери пролука. Видя как пътят напуска гората. Зърна

сгради. Сива развалина върху малка могилка отляво. Съдебната сграда отдясно. По-запазена. Искрящо бяла под слънчевите лъчи. Макграт дълго я гледа през дърветата. После се върна назад. Петстотин метра навътре в гората. Отби към пътя, докато зърна неясни сиви отблясъци между стволите. Подпря се на едно дърво и зачака Броган и Милошевич.

Този път той устоя на изкушението да запали цигара. Отдавна бе научил, че да пушиш в укритие не е много умно. Мирисът се разсейва и човек с по-остро обоняние може да го надуши. Затова се подпря на дървото и отчаяно заби поглед надолу. Загледа се в обувките си. Бяха съсипани след катеренето по северния склон. Жестоко издрани от острите камъни. Макграт се вгледа в захабените им носове и изведнъж разбра, че е предаден. Паниката избухна в гърлото му. Усети около гърдите си стоманен обръч. Сякаш току-що бе чул зад гърба му тихичко да се захлопва желязна врата. Обръща се и я вижда как идва право насреща върху добре смазаните панти и издрънчава право в лицето му.

Какво бе казал Боркен по радиото? Както вие ни наблюдавате с ония гадни самолети. А какво му бе казал в Бют адютантът на генерала? Поглеждаш нагоре, виждаш тъничка бяла следа и си мислиш, че „Транс Уърлд“ пътува нанякъде. Откъде да знаеш, че военните са решили да проверят дали тази сутрин си с лъснати обувки. Тогава откъде знаеше Боркен, че в небето летят разузнавателни самолети? Някой му бе казал. Но кой? Кой знаеше, дявол да го вземе?

Трескаво се озърна наоколо и първото, което видя, бе куче, приближаващо право отпред. После още едно. Носеха се през дърветата срещу него. Чу зад гърба си някакъв звук. Шум от стъпки и свистене на клончета. После същият звук долетя отдясно. Отляво изщрака оръжие. Кучетата вече бяха съвсем близо. Макграт се завъртя, обзет от паника. Отвсякъде през дърветата идваха хора. Мършави, брадати мъже с маскировъчни облекла, пушки и автомати. На коланите им висяха гранати. Петнайсет-двайсет души. Крачеха спокойно и бавно. Обграждаха го от всички страни. Той се завъртя на една страна, после на друга. Беше в обръч. Мъжете надигнаха оръжията си. Петнайсет-двайсет дула се целеха в него като спици на колело.

Стояха мълчаливи, готови за стрелба. Макграт се завъртя в кръг, като оглеждаше лице подир лице. После един от тях излезе напред. Нещо като офицер. Пъхна ръка право под сакото на Макграт. Дръпна от кобура служебния револвер. После посегна към джоба му. Напипа

резервния пълнител и го извади. Прибра оръжието и се усмихна. Замахна с юмрук и удари Макграт в лицето. Макграт залитна и отзад го подпря дулото на пушка. После чу свистене на гуми по пътя. Бучене на двигател. Озърна се и забеляза тъмнозелен отблясък. Джип. С двама души в него. Войниците се приближиха и го изтласкаха от гората. Той примига от яркото слънце. Усети как от носа му се стича кръв. Джипът наближи бавно и спря до него. Шофьорът го гледаше с любопитство. Отдясно седеше грамаден мъж в черно. Бо Боркен. Макграт го разпозна по снимката от досието. Впи поглед в него. Боркен приведе глава настрани и се ухили.

– Здравейте, мистър Макграт. Бива ви в бягането, нали?

Ричър видя как стана всичко. Беше на сто и петдесет метра по-навътре в гората. Северозападно от засадата, високо на склона оттатък пътя. До краката му лежеше мъртъв часови. Изпънат върху пръстта, с шия, извита под прав ъгъл. Ричър държеше бинокъл пред очите си. Наблюдаваше. Сам не знаеше точно какво.

Бе чул разговора по радиото от Бастиона. По думите на Боркен се досети за отговорите. Чу как охраната от юг се обажда по радиостанциите. Разбра за морските пехотинци на моста. Разбра, че Уебстър и Джонсън седят до тях, в края на редицата.

Чудеше се кой ли още е долу. Може би други военни, може би хора от ФБР. Не, военните не биха дошли. Джонсън сигурно им бе наредил да си траят. Ако дойдеха хора, щяха да са от ФБР. Сигурно се бяха събрали доста народ оттатък моста. Рано или късно щяха да тръгнат в атака. Трябваше да използва това положение. За отклоняване на вниманието, докато измъкне Холи. Затова слезе на югозапад да види кога ще дойдат. Сега, един час по-късно, гледаше как долу качват в джипа някакъв нисък, набит мъж. Черен костюм, бяла риза, градски обувки. Ясна работа – ФБР.

Но не от спасителния екип. Нямахме никакво оборудване. Спасителите идваха въоръжени до зъби, като военни. Ричър познаваше техните процедури. Беше чел някои от наръчниците им. Знаеше едно-друго за обучението. Беше срещал момчета, минали курсове в Куонтико. Знаеше как работят спасителите. Високотехнологични операции. Приличаха на редовна армейска част, само че в синьо. Имаха всъдеходи. А този тук ходеше пеш през гората. Облечен като за съвещание.

Пълна загадка. Осем морски пехотинци. Без спасителен екип. Обикновен разузнавателен хеликоптер. И изведнъж му се стори, че разбира. Може би имаше работа с нелегална операция. Организирана незабелязано. Тихомълком. Бяха проследили пътя на Холи от Чикаго дотук, но по една или друга причина не подготвиха мощен удар. Може би по политически съображения. Може би нещо, свързано с Холи и Белия дом. Може би имаха такава практика – да се разправят тайно, грубо, с малък екип от доверени хора. Толкова малък, че лявата ръка да не знае какво върши дясната. Това обясняваше появата на хеликоптера. Той бе долетял слепешком. Без да знае какво го чака.

В такъв случай онзи човек долу идваше право от Чикаго. Участник в първоначалната операция, започнала вероятно още от понеделник. Приличаше на началник. Около петдесетте. Може би Броган, при когото работеше Холи. Може би дори старшият агент Макграт. И в двата случая излизаше, че предателят е Милошевич. Въпросът бе: и той ли е тук, или си седи в Чикаго?

Джипът бавно зави по пътя. Човекът с костюма седеше отзад, между двама въоръжени мъже. Носът му кървеше и Ричър забеляза, че лицето му започва да се подува. Боркен извъртя туловището си и заговори нещо. Останалите от засадата се събираха на пътя. Джипът ги задмина и се отправи към града. Мина на трийсет метра от скривалището на Ричър. Ричър го проследи с поглед. Завъртя се и взе пушката. Тръгна между дърветата, унесен в мисли.

Мъчеше се да определи кое е по-важно. Имаше си правило: гледай си текущата работа. Текущата работа бе да измъкне Холи жива и здрава. Нищо друго. Но онзи там беше загазил. Ричър си спомни за Джаксън. Последният агент, когото бяха докопали. Може би и следващия го чакаше същото. В такъв случай трябваше да се намеси. Пък и онзи му се хареса от пръв поглед. Изглеждаше як. Дребен, но жилив. Пълен с енергия. И някакъв странен чар. Май не би било зле да си намери съюзник. Две глави мислят по-добре от една. Два чифта ръце. Четири показалеца за стрелбата. Полезна работа. Но правилото гласеше: гледай си текущата работа. Толкова години му бе служило вярно. Нито веднъж не го подведе. Да изневери ли на правилото? Или не? Той спря и се прикри в гората, докато въоръженият отряд отmine по пътя. Вслуша се В заглъхващия тропот. Постоя още малко, помисли за човека с костюма и си наложи да вземе трудното решение.

Генерал Гарбър също видя как стана всичко. Беше на сто и петдесет метра южно от засадата. От западната страна на пътя, зад една остра скала, точно на триста метра срещу Ричър. Когато Макграт тръгна, той изчака три минути и го последва през оврага. Гарбър също бе в нелоша форма, но като по-възрастен трябваше да положи доста усилия, за да не изостане. Стигна до острата скала и рухна задъхан зад нея. Реши, че има още петнайсет-двайсет минути, за да си почине преди срещата. После смяташе да се промъкне след тримата агенти и да види какво ще стане. Не искаше някой да допусне грешка относно Джек Ричър.

Но до среща не се стигна. Той видя засадата и разбра, че са

допуснати много грешки относно много неща.

– Ще умреш – каза Боркен.

Макграт седеше заклешен между двама войници отзад в джипа. Подскачаше, защото пътят беше неравен. Нямаше как да вдигне рамене, защото седалката бе твърде тясна за трима души. Затова само леко изкриви окървавеното си лице.

– Всички ще умрем – каза той. – Рано или късно. Такъв е животът.

– Да, рано или късно – отвърна Боркен. – Само че ти ще си от ранните.

Седеше извъртян и го зяпаше. Макграт гледеше покрай лицето му към необятното синьо небе. Гледаше малките облачета и се питаше: кой е бил? Кой знаеше? Персоналът от военновъздушната база, естествено, но идеята беше нелепа. Трябваше да е някой по-близък. По-дълбоко замесен в цялата работа. Единствените заподозрени бяха Джонсън, адютантът му, Уебстър, Броган и Милошевич. Евентуално Гарбър. Прекалено разпалено оправдаваше онзи Ричър. Дали пък военната полиция не бе организирала някакъв заговор за сваляне на началник-щаба?

– Кой беше, Боркен? – запита той.

– За кого питаш, мъртвецо? – отвърна Боркен.

– Кой ти изпя всичко?

Боркен се усмихна и почука с пръст по слепоочието си.

– Обща кауза. За такова дело на наша страна са повече хора, отколкото на ваша.

Макграт отново погледна небето и си помисли как Декстър седи спокойно в Белия дом. Какво бе казал на Уебстър? Дванайсет милиона? Или шейсет и шест милиона?

– Ще умреш – повтори Боркен.

Макграт се сепна.

– Щом е тъй, поне ми кажи кой беше.

Боркен се ухили.

– Ще разбереш. Голяма изненада те чака.

Джипът спря пред съда. Макграт се завъртя и огледа сградата. Отпред стояха на пост шестима войници. Бяха разпръснати в широка дъга на юг и на изток.

– Там ли е тя? – попита той.

Боркен кимна и се усмихна.

– Засега да. По-късно може да я изкарам навън.

Радиостанцията на колана му запрашя. Сред силни смущения долетя някакво кратко известие. Той натисна бутона и наведе глава. Потвърди, че е разбрал, без да откачи радиостанцията. После извади от джоба си предавателя на Джексън. Отвори капачето и издърпа късата антена. Натисна бутона.

– Уебстър? Ти ме излъга. На два пъти. Първо, долу при теб е имало трима твои агенти. Току-що ги заловихме.

Той изслуша отговора. Притискаше слушалката плътно към ухото си. Макрат не чу какво говори Уебстър.

– Все едно, вече няма значение – каза Боркен. – Не всички бяха на твоя страна. Някои хора в този свят са готови на всичко за пари.

Той изчака отговор. Явно не го получи.

– И освен това се опита да ме баламосваш – продължи Боркен. – Изобщо не си възнамерявал да възстановиш линията, нали? Само дрънкаше врели-некипели.

Уебстър понечи да отговори, но Боркен го прекъсна.

– Ти и Джонсън. Можете да си вървите от моста. Пехотинците да останат. Наблюдаваме ви. Двамата се върнете при камионите. Седнете пред телевизорите. Скоро трябва да има много интересно предаване.

Боркен изключи предавателя и го прибра в джоба си. Усмихна се широко.

– Ще умреш – каза той за трети път.

– Кой беше? – попита Макрат. – Броган или Милошевич?

Боркен пак се ухили.

– Познай. Досети се сам. Нали уж си много умен федерален агент? Дори май беше старши агент.

Шофьорът скочи долу и извади пистолет от кобура си. Насочи го с две ръце в главата на Макрат. Левият пазач се измъкна навън и свали пушката. Хвана я здраво, готов за стрелба. Десният направи същото. После Боркен бавно смъкна тежкото си туловище.

– Слизай – нареди той. – Отгук нататък продължаваме пеш.

Макрат сви рамене и слезе под прицела на оръжията. Боркен мина отзад и го хвана за ръцете. Сложи му белезници. После го блъсна напред. Посочи зад разрушената областна управа.

– Натам, мъртвецо.

Оставиха джипа до съда. Двамата пазачи минаха отзад. Макрат неуверено прекоси неравната улица и се изкачи по могилката. Изблъскаха го покрай сухото дърво. После наляво, докато откри пътеката. Тръгна по нея покрай старата сграда. Усещаше острите камъни през тънките

подметки на съсипаните си градски обувки. Все едно вървеше бос.

– По-бързо, тъпако – изръмжа Боркен.

Пазачите го блъскаха отзад с дулата на пушките. Той ускори крачка и се запрепва през гората. Усети как кръвта засъхва по устната и носа му. След километър и половина излезе на познатата поляна от въздушните снимки. Сега изглеждаше по-голяма. От единайсет километра височина приличаше на петънце сред гората с кръгче от мънички сгради. От земята изглеждаше колкото стадион. Беше обсипана с натрошени шисти, а бараките се издигаха върху солидни бетонни основи.

– Чакай тук – нареди Боркен.

Той се отдалечи, а пазачите застанаха от двете страни. Макрат се озърна. Видя свързочната барака с телефонен кабел и антена на покрива. Видя другите сгради. От най-голямата долиташе мирис на застояла храна. Още една барака стоеше настрани от другите. Сигурно е оръжейната, помисли си той.

Погледна нагоре и видя в небето две бели следи. Отчаяното положение бе изписано там бяло на синьо. Самолетите вече не кръстосаха невинно от изток на запад. Следите им описваха два плътни кръга един под друг. Обикаляха на единайсет километра над него. Вдигна глава право към тях и беззвучно изрече: помощ! Запита се дали имат толкова добри обективи, че да го видят. И дали Уебстър, Джонсън, Гарбър или адютантът могат да разчитат по устните. Не знаеше, но предположи: първото да, второто не.

Ричър се сблъскваше с истинска ирония на съдбата. За пръв път в живота си съжаляваше, че враговете му не са добри стрелци. Криеше се в дърветата на сто метра северозападно от съда. Гледаше шестимата часови. Те стояха в широка дъга на юг и на изток отвъд голямата бяла сграда. Ричър се целеше в най-близкия. Но не стреляше. Защото, ако го стореше, шестимата щяха да стрелят по него. И нямаше да улучат.

Пушката М-16 и разстоянието от сто метра го задоволяваха напълно. Можеше да улучи каквото иска с това оръжие и от това разстояние. Можеше да заложи живота си. Както бе правил неведнъж. И обикновено се радваше да си има работа с некадърни стрелци. Но не и сега.

Щеше да стреля от северозапад. Враговете щяха да му отвърнат от югоизток. Щяха да чуят изстрелите, може би да забележат припламване, после щяха да се прицелят и да започнат стрелба. И нямаше да улучат. Щяха да отклонят куршумите нагоре и настрани. Мишените от

полигона категорично подкрепяха този извод. Личеше, че е имало прилична стрелба на триста и четиристотин метра. Доказваха го надупчените мишени. Но Ричър знаеше от собствен опит, че войници, които стрелят прилично от триста-четиристотин метра на полигона, стават съвсем безнадеждни в престрелка. Едно е да лежиш върху дюшек и да се целиш в мишената, без да бързаш. Съвсем друго – да стреляш сред суматохата под град от куршуми. Просто няма място за сравнение. Доказа го и онзи, който се опита да отбранява ракетните камиони. Гърмеше напосоки. И точно там беше проблемът. Стреляйки от югоизток, шестимата също щяха да гърмят напосоки. Нагоре, надолу, наляво и надясно. Надолу и наляво куршумите не го плашеха. Най-много да покосят някой храст. Но нагоре и надясно щяха да улучат съда.

Пушката М-16 използва куршуми с обозначение М855. Стандартни куршуми в армиите на НАТО с калибър 5,56 милиметра, широки малко повече от половин сантиметър. Доста тежки за размера си, защото представляват сандвич от олово и стомана в медна обвивка. Предназначени да проникват дълбоко. Заблудените куршуми, които улучеха сградата на съда, щяха да се забият в стените с над три хиляди километра в час. Да минат през старите дъски като през въздух. И да се врежат в нестабилния динамит като изхвъркнал от релсите локомотив. Енергията на удара щеше да представлява такъв детонатор, за какъвто всяка миньорска компания можеше само да си мечтае. Именно за това бяха създадени. Някоя военна комисия бе поръчала да се проектират куршуми, които да проникват свободно през каросерията на камиони за боеприпаси. И резултатът бе налице.

За това Ричър не стреляше. С трима пазачи би могъл да рискува. Навярно можеше да даде три точни изстрела за около три секунди. Преди някой да реагира. Но с шестима нямаше да се справи. Бяха прекалено разпръснати. Изискваха прекалено много движение между изстрелите. Последните имаха време да реагират. Не много. Определено нямаше да улучат. И точно там бе проблемът.

Обратният ъгъл също нямаше да му помогне. Можеше да се оттегли надясно, на юг. Трябваша му около двацет минути, за да заобиколи през дърветата и да ги нападне от другата страна. Но какво щеше да стане тогава? Щеше да стреля от долу на горе. Право срещу съда. Да ги простреля в главите беше най-лесната работа. Но нямаше как да спре куршумите след това. Нямаше как да попречи на тия мощни метални късчета с медна обвивка да изхвъркнат от черепите и да продължат по-нагоре, право към стените на втория етаж. Той поклати глава и отпусна

оръжието си.

Макграт видя Боркен да разговаря с някого край дърветата. Беше същият тип, който ръководеше засадата. Същият, който му взе револвера и го удари в лицето. Двамата гледаха ту към часовниците си, ту към небето. Кимаха. Боркен потупа другия по рамото и се обърна. Навлезе в дърветата и изчезна надолу към града. Водачът на засадата тръгна към Макграт. Усмиваше се. Свали пушката от рамо.

– Циркът започва – подвижна той.

Пристъпи по-близо и в движение завъртя пушката. Заби приклада в корема на пленника. Макграт се свлече върху чакъла. Единият пазач опря в гърлото му дулото. Другият го мушна в корема, точно на удареното място.

– Не мърдай, тъпако – рече водачът. – Идвам след малко. Заради пушката върху гърлото Макграт не можеше да помръдне глава, но го проследи с поглед. Отиваше към предпоследната барака. Не оръжейната, тя стоеше отделно. Някакъв склад за материали. След малко се върна с въжета, чук и четири метални предмета. Армейски, боядисани в тъмнозелено. Отблизо Макграт ги разпозна. Колчета за палатка. За голяма палатка – бяха дълги към четирийсет и пет сантиметра.

Водачът пусна товара си. Колчетата издрънчаха по шистите. Кимна на единия войник, който вдигна пушката от корема на Макграт и се отдръпна. Водачът зае мястото му. Притисна пленника със своята пушка.

Войникът се хвана на работа. Явно знаеше какво трябва да прави. Взе чука и заби първото колче. Земята бе камениста и не се поддаваше лесно. Войникът размахваше чука с всичка сила. Продължи да удря, докато остана да стърчи една трета от колчето. После пристъпи на около два метра и половина и се захвана с второто. Когато заби и него, мина още два метра и половина под прав ъгъл и заблъска по третото колче. С четвъртото довърши идеален квадрат два и половина на два и половина. Макграт се досещаше за какво е предназначен.

– Обикновено го правим в гората – каза водачът. – И във вертикално положение, на дърветата. – Той посочи към небето. – Но ония там трябва да видят. Няма как да те видят в гората. Ще им пречат листата, нали така?

Пазачът, който бе забил колчетата, се задъхваше от умора. Отново зае мястото на водача. Заби пушката в корема на Макграт и се подпря да си почине. Макграт пшкеше и се въртеше от болка. Водачът клекна и

разрови преплетените въжета. Измъкна едно и хвана Макграт за глезена. Омота въжето и стегна здраво. Издърпа Макграт за крака към средата на квадрата. После върза свободния край за четвъртото колче. Провери дали е добре изпънат.

Второто парче въже стегна другия глезен на Макграт. Привързаха го за третото колче. Краката на Макграт се разпериха под прав ъгъл. Ръцете му все още бяха оковани зад гърба, притиснати към каменистата земя. Водачът го принуди с ритник да се извърти настрани. Наведе се и отключи белезниците. Хвана едната китка и я омота с въже. Стегна здраво и я дръпна към второто колче. Продължи да тегли, докато ръката се изпъна по права линия с отсрещния крак. После върза въжето за колчето и посегна към другата китка. Войниците притиснаха пушките още по-силно. Макграт гледаше белите черти в небето и пъхтеше от болка, докато онзи дърпаше ръката му и го разпъваше на кръст.

Двамата войници дръпнаха пушките и отстъпиха. Застанаха до водача. Погледнаха надолу. Макграт надигна глава и се озърна трескаво. Опъна въжетата, после осъзна, че само затяга възлите още по-здраво. Тримата се отдръпнаха още малко и погледнаха към небето. Проверяваха дали нещо не пречи на камерите.

Нищо не пречеше на камерите. На единайсет километра височина пилотите описваха кръгове – единият с радиус няколко километра, другият по-широк около него. Камерите им сочеха надолу под неуморния контрол на компютрите. Вътрешният самолет фокусираше плътно върху поляната, където разпъваха Макграт. Другата камера хващаше по-широка площ – от съдебната сграда на юг до изоставените мини на север. Видеосигналите слизаха почти право надолу към антената на камиона, паркиран зад командния пункт. Антената ги подаваше по дебелия кабел към наблюдателния център. Там компютрите разшифроваха информацията и я прехвърляха върху големите цветни монитори. Фосфоресциращите екрани показваха потресаващата истина. Генерал Джонсън, адютантът и Уебстър седяха като вкаменени пред тях. Вкаменени, безмълвни, зяпнали. Видеозаписът тихо бръмчеше, регистрирайки безпристрастно всяка секунда от онова, което ставаше на десет километра северно от тях. Целият камион тръпнеше от електронна енергия. Но беше тих като гробница.

– Може ли да приближите? – глухо запита Уебстър. – Към Макграт. Адютантът завъртя голям черен диск. Вгледа се в екрана.

Продължи да увеличава, докато изображението започна да се разпада на отделни точки. После върна малко назад.

– По-близо не може – каза той.

Нямаше нужда. Разпънатата фигура на Макграт запълваше почти целия екран. Виждаха право отгоре как водачът на групата обикаля около него, прекривайки над въжетата. Държеше нож. Черна дръжка, лъскаво острие, дълго около двайсет и пет сантиметра. Приличаше на голям кухненски нож. Точно такъв би купил някой запален готвач. Полезно нещо за нарязване на жилав бифтек. Такъв нож би взел човек, който се кани да готви месна яхния или кълцан шницел.

Видяха го как остави ножа върху гърдите на Макграт. После дръпна с две ръце реверите на самото. Разхлаби вратовръзката и я избута настрани, почти под ухото. После хвана ризата и я разкъса. Памучният плат под ножа се раздра. Ножът остана на място, вече по-близо до кожата. Водачът издърпа ризата изпод колана и я разтвори настрани. Внимателно, много грижливо, като хирург, подготвящ тежка операция в походни условия.

Видяха го как отново взе ножа. Клекна отдясно на Макграт и леко се приведе. Държеше ножа с острието надолу, почти опрян в корема на жертвата. Розовият телесен цвят на Макграт озаряваше наблюдателите в камиона.

Видяха го как вдигна ножа с два-три сантиметра. Как изпъна показалец от горната му страна, сякаш искаше да бъде пределно точен. Видяха ножа да слиза надолу. Блед слънчев лъч проблесна по стоманата. После гледката бе нарушена. Безшумно розово облаче замъгли образа. Когато се разсея, онзи още държеше ножа. Но вече нямаше глава. Вместо глава имаше огромна розова рана и бавно падаше настрани.

И левият пазач не представляваше трудност. Ричър го простреля от страни точно над ухото и той рухна тежко върху разпънатия агент. Но десният пазач реагира. Завъртя се, прескочи опънатите въжета и хукна към дърветата. Ричър изчака миг и го простреля на третия метър. Онзи падна и шумно се плъзна по чакъла сред облаче прах. Ритна два пъти и умря.

Ричър изчака. Последният разпокъсан отзвук на трите изстрела долетя обратно от най-далечните планини и заглъхна. Ричър оглеждаше дърветата около Бастиона. Дебнеше за движение. Слънцето грееше ярко. Прекалено ярко, за да е сигурен. Прекалено силен контраст между слънчевата поляна и горския полумрак. Затова чакаше.

После изхвъркна в отчаян бяг иззад свързочната барака. Втурна се през поляната към бъркотията по средата. Изблъска трупове. Пазачът лежеше върху агента. Водачът върху краката му. Ричър ги отметна настрани и откри ножа. Преряза четирите жилави въжета. Дръпна агента на крака и го блъсна в посоката, от която бе дошъл. После грабна двете най-близки пушки и хукна след него. Догони го на половината път. Човекът едва се влачеше. Ричър го грабна под мишница и се втурна напред към прикритието. Захвърли го между дърветата далеч зад бараките и се приведе над него задъхан. После свали пълнителите от новите пушки, пъкна единия в джоба си, а другия зареди на своята. И двата бяха дълги, за трийсет патрона. Преди малко му оставаха едва шест патрона. Сега имаше шейсет. Десетократна печалба. Плюс още един чифт ръце.

– Броган ли си? – запита той. – Или Макграт?

Онзи отговори някак стегнато и безизразно. По лицето му се изписаха страх, паника и объркване.

– Макграт. ФБР.

Ричър кимна. Човекът не беше на себе си, но все пак вече имаше съюзник. Извади от джоба си глока на Фаулър и му го подаде. Макграт се задъхваше тихичко и хвърляше трескави погледи към околните дървета. Бе заел нападателна поза. Със стиснати юмруци.

– Какво? – тревожно попита Ричър.

Макграт се стрелна напред, грабна пистолета и отскочи. Вдигна оръжието, зае стойка и се прицели с две ръце. В главата на Ричър. Срязаните въжета висяха под китките му. Ричър го гледаше с недоумение.

– Какви ги вършиш, по дяволите? – запита той.

– Ти си с тях – отвърна Макграт. – Пусни пушката, чуваш ли?

– Какво? – повтори Ричър.

– Подчинявай се – нареди Макграт.

Ричър го изгледа смяно. Посочи през дърветата към проснатите тела сред Бастиона.

– Ами това? Нищо ли не ти говори?

Глокът не трепваше. Беше застинал съвършено неподвижно в спокойно обтегнатите ръце и сочеше право в главата му. Ако не бяха увисналите въжета, Макграт би приличал на илюстрация от наръчник по стрелба.

– Това там за нищо ли го имаш? – настоя Ричър и посочи отново.

– Може и така да е – изръмжа Макграт. – Ти уби и Питър Бел. Знаем това. Не позволяваш на своите да изнасилват и инквизират заложниците, това обаче не те прави ангел.

Ричър дълго го гледа онемял от смаяване. Мислеше напрегнато. После кимна и пусна пушката точно на половината разстояние между двамата. Ако я пуснеше до краката си, Макграт щеше да му нареди да я подритне напред. Ако я хвърлеше прекалено близо до Макграт, нищо нямаше да излезе. Човекът бе опитен агент. При такава стойка трябваше да е доста кадърен.

Макграт погледна надолу. Поколеба се. Явно не искаше Ричър да приближава към него. Дори и за да избута пушката по-напред. Затова плъзна крак напред да я придърпа. Беше с около двацет сантиметра по-нисък от Ричър. Целеше се в главата му от два метра, тъй че Glockът сочеше нагоре под доста голям ъгъл. Когато плъзна крак напред, намали височината си с още два-три сантиметра и ръцете му автоматично се вдигнаха още по-нагоре. Същевременно дойде малко по-близо до Ричър и ъгълът нарасна още повече. Докато напипа с крак пушката, ръцете вече се бяха вдигнали пред лицето му и не виждаше много добре. Ричър го изчака пак да погледне надолу.

Той погледна надолу. Ричър разхлаби колене и рухна като покосен. Замахна с лакът нагоре и отби Glocka. С другата ръка описа широка дъга зад коленете на Макграт и го повали по гръб на земята. Вкопчи пръсти в китката му, стисна лекичко и Glockът се търкулна. Ричър хвана оръжието за цевта и го подаде отново.

– Виж това – каза той.

Разкопча ръкава на ризата си и показа засъхналата кървава коричка около лявата китка.

– Не съм с тях. През повечето време бях с белезници.

Протегна глока напред. Макрат се втреничи в него, после хвърли поглед назад, към поляната. Извъртя глава, за да види всички трупове. Завъртя се към Ричър, все още объркан.

– Бяхме те сложили в черния списък.

Ричър кимна.

– Очевидно. Но защо?

– Видеозапис от ателието за химическо чистене – обясни Макрат.
– Изглеждаше, като че я нападаш.

Ричър поклати глава.

– Просто минавах.

Макрат продължаваше да го гледа втреничено. Размишляваше, колебаеше се. Ричър го усети как взе решение. Макрат кимна, взе глока и го остави долу, точно между двамата – като договор, като символ. Започна неловко да закопчава ризата си. Отрязаните въжета провисваха под китките и глезените му.

– Добре, да започнем ли отначало? – смутено запита той.

Ричър кимна и протегна ръка.

– Ами да. Аз съм Ричър, ти си Макрат. Старши агент на Холи. Много ми е приятно.

Макрат се усмихна тъжно и едва-едва стисна ръката му. После взе да разнишва възлите по китката си.

– Познаваш ли някой си Гарбър? – запита той.

Ричър кимна.

– Едно време работех при него.

– Гарбър ни каза, че си чист. Не му повявахме.

– Естествено – отвърна Ричър. – Гарбър винаги казва истината. Затова никой не му вярва.

– Е, извинявай – рече Макрат. – Наистина съжалявам. Но опитай да се поставиш на мое място. От пет дни насам те водим за обществен враг номер едно.

Ричър махна небрежно с ръка, стана и помогна на Макрат да се изправи. Наведе се, вдигна глока и му го подаде.

– Как ти е носът? – попита той.

Макрат пхна пистолета в джоба на самото. Леко докосна носа си и примижа.

– Здравата ме удари онова копеле. Май е счупен. Просто се завъртя и ме цапардоса, сякаш едва бе изтраял да му падна.

Откъм дърветата вляво долетя шум. Ричър хвана Макрат за рамото

и го дръпна по-навътре в гората. Мина през храстите и се обърна на изток. Постоя мълчаливо и се послуша. Макграт смъкна въжетата от глезените си и попита:

– Добре ли е Холи?

Ричър кимна. Мрачно.

– Засега. Но ще е адски трудно да я измъкнем.

– Знам за динамита – каза Макграт. – Това беше последното донесение на Джаксън. В понеделник вечерта.

– Адски трудно – повтори Ричър. – Един заблуден куршум, и с нея е свършено. А тук е пълно с въоръжени дръвници. Каквото и да правим, трябва много да внимаваме. Идват ли ви подкрепления? Тук ли е спасителният екип?

Макграт поклати глава.

– Засега не. Политика.

– Може пък да е за добро – каза Ричър. – Ония се канят да извършат масово самоубийство, ако загубят. Свобода или смърт, нали разбираш?

– Както искат – каза Макграт. – Тяхна си работа. Пет пари не давам за тях. Интересува ме само Холи.

Замълчаха и се запровираха между дърветата. Спряха още по-навътре в гората, приблизително зад столовата. Сега Ричър събираше смелост да зададе въпрос. Но изведнъж застина с пръст върху устните. Отляво долетя шум. Из покрайнините на гората обикаляше патрул. Макграт понечи да се отдръпне, но Ричър го хвана за ръката. Беше по-добре да останат на място, отколкото да се издадат с някой звук. Патрулът приближаваше. Ричър вдигна пушката и я нагласи на автоматична стрелба. Приглуши с длан прещракването. Макграт затаи дъх. Патрулът се виждаше между дърветата на три метра от тях. Шестима мъже, шест пушки. Озъртаха се ритмично в движение – наляво, надясно, наляво, надясно. Ту към слънчевата поляна, ту към тъмнозелените горски дебри. Ричър си отдъхна. Некадърници с калпаво обучение и зле избрана тактика. Ярката слънчева светлина при всяко второ озъртане ги лишаваше от възможност да видят каквото и да било в горския полумрак. Бяха слепи. Отминаха, без да спират. Ричър проследи отдалечаващия се шум и пак се обърна към Макграт.

– Къде са Броган и Милошевич? – прошепна той.

Макграт кимна унило.

– Знам – тихо отвърна той. – Един от тях е предател. Най-сетне го съобзах около половин секунда, преди да ме спипат.

– Къде са? – повтори Ричър.

– Някъде тук – каза Макграт. – Минахме едновременно през оврага, на километър и половина един от друг.

– Кой е? – запита Ричър.

Макграт сви рамене.

– Не знам. Не се сещам. Все мисля и мисля. И двамата свършиха добра работа. Милошевич откри ателието за химическо чистене. Донесе видеозаписа. Броган хвърли много усилия да ги проследи чак до Монтана. Той се занимаваше с камионетката. Поддържаше връзка с Куонтико. Инстинктивно бих казал, че и двамата са наши хора.

– Кога разбрахте кой съм? – запита Ричър.

– В четвъртък сутрин. Получихме досието ти.

Ричър кимна.

– Обадил се е веднага. В четвъртък сутрин тук изведнъж научиха кой съм.

Макграт пак сви рамене.

– Не са се отделяли от мен. По това време бяхме в „Питърсън“.

– Получи ли факса на Холи? – запита Ричър.

– Какъв факс? – трепна Макграт. – Кога?

– Тази сутрин. Рано, някъде към пет без десет. Тя ти прати по факса предупреждение.

– Ние им прекъснахме телефонната линия – каза Макграт. – Всичко постъпва в един камион долу на пътя. Но в пет без десет вече спях.

– И кой остана да поддържа огъня? – запита Ричър.

Макграт кимна.

– Милошевич и Броган – кисело призна той. – Двамата. В пет без десет тъкмо застъпваха на дежурство. Единият е забелязал факса и го е скрил. Но кой от двамата, просто нямам представа.

Ричър също кимна.

– Можем да съобразим. Или пък ще изчакаме да го видим. Единият ще се разхожда свободно, другият ще е мъртъв или с белезници. Няма как да сгрешим.

Макграт направи гримаса.

– Изгарям от нетърпение.

В този момент Ричър се напрегна и го дръпна десетина метра понавътре в гората. Бе чул патрула да се завръща.

Боркен беше в съдебната зала, когато чу трите изстрела. Седеше на

съдийския подиум и ги чу съвсем ясно. Изтрещяха така: тряс, тряс... тряс, после се повториха още десетина пъти – далечните склонове връщаха ехото. Заповяда на един разузнавач да изтича до Бастиона. Километър и половина натам, километър и половина обратно по стръмната горска пътека. Поне двайсет минути, а тъкмо времето беше по-важно от всичко друго. Най-сетне задъханият разузнавач се върна с новина. Три трупа, четири срязани въжета.

– Ричър – ядосано промърмори Боркен. – Трябваше да го очистиш още в самото начало.

Милошевич кимна.

– Искам да го държиш далеч от мен. Четох протокола от аутопсията на твоя приятел Питър Бел. Дай си ми парите и изчезвам отгук, бива ли?

Боркен кимна. После се разсмя. Писклив, нервен смях – донякъде от възбуда, донякъде от тревога. Стана и заобиколи подиума. Ухили се широко и потупа Милошевич по рамото.

Холи Джонсън знаеше за динамита не повече от всеки друг. Не помнеше точния химичен състав. Знаеше, че съдържа амониев нитрат и нитроцелулоза. За нитроглицерина не беше наясно. И нитроглицерин ли съдържаше? Или някакъв друг експлозив? Така или иначе, доколкото помнеше, динамитът представляваше пръчки от някакъв шуплест материал, напоени с лепкава течност. Тежки, плътни пръчки. Щом стените наоколо бяха натъпкани с тежки, плътни пръчки, значи добре поглъщаха шумовете. Като изолиращ слой в стените на апартамент. А това означаваше, че изстрелите са някъде съвсем наблизо.

Беше ги чула ясно: тряс, тряс... тряс. Но не знаеше кой стреля, по кого и защо. Не бяха от пистолет. По време на обучението си в Куонтико бе опознала добре глухия лай на пистолета. Значи бяха от пушка. Но не напомняха тежкия тътен на ония грамадни Яушки от полигона. Полеко оръжие. Някой бе стрелял три пъти с пушка среден калибър. Или трима души в нестроен залп. Така или иначе, ставаше нещо. И трябваше да е готова.

Гарбър също чу изстрелите. Тряс, тряс... тряс – на около хиляда метра северозападно от него, може би хиляда и двеста. После десетина отзвук от планинските склонове. Без колебание разбра какво означават. М–16 на единична стрелба, първите два изстрела плътно един след друг, казано на военен жаргон „двоен изстрел“. Това издаваше добър стрелец.

Втората цел е улучена още преди първата гилза да тупне на земята. После изстрел по трета мишена или за всеки случай във втората. Типичен ритъм. Като подпис. Звуков подпис на човек, хвърлил стотици часове труд по стрелковите полигони. Гарбър кимна и тръгна напред през дърветата.

– Трябва да е Броган – прошепна Ричър.

Макграт го погледна с изненада.

– Защо Броган?

Бяха приседнали до две съседни дървета на трийсет метра навътре в гората, невидими сред полумрака. Патрулът не ги откри и на връщане. Макграт разказа на Ричър всичко. Набързо изреди основните моменти от разследването – като между професионалисти, един вид стенография за познавачи. Ричър задаваше резки въпроси, Макграт отговаряше кратко и ясно.

– Време и разстояние – обясни Ричър. – Това е било най-важното. Постави се на тяхно място. Вкарват ни в камионетката и дават газ право към Монтана. Колко е пътят? Две хиляди и шестстотин километра? Две и осемстотин?

– Там някъде – кимна Макграт.

– А Броган е умно момче. Знае, че и ти си умен. Не си толкова глупав, че да го сметнеш за пълен дръвник. Значи няма как да замаже цялата работа. Но може да те държи настрана, колкото да не представляваш заплаха. И точно това прави. Поема потока от информация. Връзката трябва да е двупосочна, нали така? Още в понеделник е знаел, че са наели кола. Но чак до сряда те води подир крадени камионетки, прав ли съм? Прахосва безценно време за оная история в Аризона. Най-сетне прави големия пробив с наетата кола и засъхналата кал. Моментално става герой, а всъщност те е държал настрана от преследването. Осигурил им е време, за да стигнат дотук.

– Но все пак ни доведе, нали? – възрази Макграт. – Вярно, със закъснение, но ни доведе.

– Нищо не губи – каза Ричър. – Боркен е изгарял от нетърпение да ви каже къде се намира Холи, след като му падне в ръцете. Така и така мястото нямаше да остане в тайна, нали? Там е цялата работа. Холи му трябва, за да не го нападнете. А как ще ви спре, ако не знаете къде се намира?

Макграт изсумтя. Замисли се. Не изглеждаше убеден.

– Подкупили са го – каза Ричър. – Повярвай ми. Тъпкани са с пари. Двайсет милиона долара крадени облигации, платими на предявител.

– Бронираната кола? – трепна Макграт. – Някъде в Северна Калифорния. Те ли са я обрали?

– И дори се хвалят.

Макграт се замисли. Пребледня. Ричър забеляза това и кимна.

– Именно. Чакай да позная: Броган никога не е закъсвал за пари, нали? Някога да ти е мърморил за заплатата?

– Мамка му – изруга Макграт. – Два чека за издръжка всеки месец, приятелка, копринени костюми, а аз не се и замислях. Само се радвах, че не е от мърморковците.

– Сега си прибира поредната вноска – каза Ричър. – А Милошевич е мъртъв или нейде под ключ.

Макграт бавно кимна.

– Броган работеше в Калифорния. Преди да дойде при мен. Дявол да го вземе, как не се сетих. Залагам десет към едно, че точно него са пратили подир Боркен. Разправяше, че централата в Сакраменто не успяла да събере доказателства. Не било ясно защо. А то си е ясно като бял ден – защото Боркен го е затрупал с долари да си трае. И онзи мръсник ги е прибрал.

Ричър кимна. Мълчаливо.

– Мамка му – повтори Макграт. – Мамка му, мамка му, мамка му. Аз съм виновен.

Ричър пак не каза нищо. Беше по-тактично да си мълчи. Разбираше какво изпитва Макграт. На какъв огън се пече. Понякога и той бе изпадал в същото положение. Когато ножът се впива точно между лопатките.

– С Броган ще се разправяме после – каза най-сетне Макграт. – След като измъкнем Холи. Тя спомена ли за мен? Знае ли, че ще дойда? Спомена ли го?

Ричър кимна.

– Каза ми, че вярва на своите.

Генерал Гарбър уби човек за пръв път от двайсет години насам. Не го искаше. Искаше да зашемети човека и да му вземе оръжието. Нищо повече. Човекът беше звено от вътрешната верига пазачи. Те стояха далеч един от друг на стотина метра южно от съда. Гарбър се запромъкна предпазливо из гората и ги засече. Неравна верига пазачи през интервали от четирийсет-петдесет метра. Двама край пътя, другите из гората.

Гарбър избра онзи, който стоеше най-близо до правата линия между него и голямата бяла сграда. Трябваше да го премахне. Нуждаеше се от пряк път. И от оръжие. Затова избра точно този човек и се промъкна напред. Изрови от влажната горска почва камък колкото мъжки юмрук. Приблужи се отзад.

Лошото обучение облекчаваше задачата му. При заграждение часовете трябва да се движат. Напред-назад по целия периметър, който са им поверили. Така покриват всеки сантиметър и проверяват дали съседът не е обезвреден от засада. Но тези тук бяха неподвижни. Просто си стояха на едно място. Гледаха и се ослушваха. Погрешна тактика.

Избраният човек носеше военно кепе. С маскировъчни шарки, но в неподходящ цвят. Безформени черни и сиви петна. Грижливо подбрани, за да вършат чудесна работа в градска среда. Напълно безполезни на шарена сянка в гората. Гарбър се приближи отзад и замахна с камъка. Удари човека точно в тила.

Ударът бе твърде силен. Там е работата, че хората са различни. Няма точно определена сила за удара. Не е като при билиярда. Ако искаш да вкараш топката в ъгловата дупка, знаеш точно как да я чукнеш с щеката. Но с черепите не е така. Някои са корави. Този не беше. Изпраща като яйце, връзката с гръбначния стълб се прекъсна и човекът умря още преди да докосне земята.

– Мама му стара – прошепна Гарбър.

Не го мъчеха морални проблеми. Никак дори. За трийсет години работа с корави престъпници бе успял да си изясни морала от край до край. Тревожеха го лешоядите. Те не обръщат внимание на припаднал човек. Но мъртвците ги привличат. Ято лешояди в небето говори красноречиво. То подсказва на другите часови: един от вас е мъртъв.

Затова Гарбър леко промени плана си. Взе пушката на мъртвеца и мина по-напред, отколкото му се искаше. Приблужи се на двайсет метра

от края на гората. Отстъпи наляво, после надясно, докато забеляза на откритото един стърчащ камък, десетина метра отвъд последните дървета. Следващата му задача бе да продължи натам съвсем предпазливо. Той спря зад едно дърво и приклезна. Разглоби пушката за проверка. Сглоби я отново и зачака.

Харланд Уебстър върна видеозаписа за четвърти път и отново изгледа действието. Облаче розова мъгла, пазачът пада, вторият пазач хуква, камерата отскача рязко, за да обхване цялата поляна, вторият пазач се просва безшумно. Дълго затишие. После Ричър отчаяно тича напред. Отхвърля телата, реже въжетата, помъква Макграт към гората.

– Голяма грешка направихме – каза Уебстър.

Генерал Джонсън кимна.

– Жалко, че Гарбър не е тук. Дължа му извинение.

– Самолетите привършват горивото – обади се адютантът сред насаналата тишина.

Джонсън кимна отново.

– Нека върнат единия. Вече не ни трябва и двата. Да се редуват.

Адютантът се свърза с базата „Питърсън“ и след половин минута три от шестте екрана изгаснаха. Външният самолет прекрати кръговете и се отправи на юг. Вътрешният разшири малко кръга и сви обектива на камерата, за да покрие цялата територия. Поляната се смали до размерите на монета, а в долния десен ъгъл изплува голямата бяла сграда на съда. Три еднакви кадъра върху три екрана – по един за всеки от тях. Радиостанцията в джоба на Уебстър запраща.

– Уебстър? – изрече гласът на Боркен. – Чуваш ли ме?

– Чувам – отвърна Уебстър.

– Какво става със самолета? Да не сте загубили интерес?

За момент Уебстър се зачуди откъде е разбрал. После си спомни белите следи. Те приличаха на чертеж високо в небето.

– Кой беше? – попита той. – Броган или Милошевич?

– Какво става със самолета? – повтори Боркен.

– Привършва горивото – каза Уебстър. – Ще се върне.

Мълчание. После Боркен се обади отново.

– Добре.

– Е, кой беше? – настоя Уебстър. – Броган или Милошевич?

Но радиостанцията просто замлъкна. Той изключи и видя, че Джонсън го гледа. Лицето му говореше недвусмислено: военният излезе

свестен човек, а твоят агент не. Уебстър сви рамене. Опита се да го стори печално. Да каже: и двамата сбъркахме. Но лицето на Джонсън отвърна: ти беше длъжен да знаеш.

– Може да си имаме големи неприятности, нали? – обади се адютантът. – Броган или Милошевич? Който и да е нашият, още смята Ричър за враг. А предателят знае, че Ричър е негов противник.

Уебстър извърна очи. Завъртя се към екраните.

Боркен прибра предавателя в джоба на черната си униформа. Потропа с пръсти по съдийската маса. Погледна хората отсреща. Те също го гледаха.

– Една камера стига – каза той.

– Ами да – потвърди Милошевич. – И една върши същата работа.

– Точно сега нищо не бива да ни попречи – каза Боркен. – Значи преди всичко трябва да спипаме Ричър.

Милошевич се озърна тревожно.

– Не ме гледай. Не мърдам оттук. Искам си парите, и толкоз.

Боркен го погледна. Продължаваше да размишлява.

– Знаеш ли как се хваща тигър? Или леопард, да речем. В джунглите.

– Какво? – сепна се Милошевич.

– Забиваш колче и връзваш за него коза – обясни Боркен. – После чакаш в засада.

– Какво? – повтори Милошевич.

– Ричър хукна да спасява Макграт, нали така? Значи сигурно ще хукне и подир твоето приятелче Броган.

Генерал Гарбър чу шума и рискува да мине няколко метра напред. Добра се до по-редките дървета и приклезна. Мръдна малко наляво, за да вижда добре. Съдът се намираше точно над него. Беше срещу южната стена, но виждаше и част от предната. Виждаше стъпалата на входа. Отвътре излезе група хора. Шестима. Двамата отпред стискаха здраво пушките и се озъртаха. Другите четирима носеха още един, разпънат с лицето надолу. Стискаха го за китките и глезените. Беше мъж. Гарбър разбра по гласа. Риташе, блъскаше и пицеше. Беше Броган.

Гарбър изстина. Знаеше какво е станало с Джайкън. Макграт му бе разказал. Вдигна пушката. Прицели се в най-предния. Плавно го проследи в движението от дясно на ляво. После измести поглед към другите петима. Спомни си за часовите отзад. Прехапа устни и свали пушката.

Никакъв шанс. Имаше си правило: гледай си текущата работа. От трийсет години го повтаряше като евангелие. А текущата работа беше да измъкне Холи жива и здрава. Той пролази назад през гората, погледна другите двама и сви рамене.

Преди час пилотите на чинука изпълзяха от разбитата си машина и тръгнаха залитайки през гората. Мислеха, че отиват на юг, но се объркаха и поеха право на север. Без изобщо да разберат, прекосиха веригата от пазачи и под един бор се натъкнаха на генерал-полковник. Генералът им махна с ръка и нареди да залегнат. Струваше им се, че сънуват и скоро ще се събудят. Сега мълчаха и слушаха как писъците заглъхват зад разрушената областна управа.

След няколко минути Ричър и Макграт също ги чуха. Отначало звучаха съвсем тихо в гората отляво. После се засилиха. Двамата минаха срещу един процеп между бараките, за да виждат пътеката в другия край на Бастиона. Бяха само на три метра навътре в гората – достатъчно добре прикрити, но и достатъчно близко за наблюдение.

Видяха как първите двама излизат на светло. После още четирима – в крачка, с пушки на рамо, приведени напред, с изпънати настрани ръце, за да уравнивят някакъв тежък товар. Товар, който блъскаше, риташе и пищеше.

– Божичко – прошепна Макграт. – Това е Броган.

Ричър се вгледа. Дълго мълча. После кимна.

– Сбъркал съм. Милошевич е предателят.

Макграт понечи да свали предпазителя на глока.

– Чакай – прошепна Ричър.

Мина надясно и махна на Макграт да го последва. Прикрити между дърветата, двамата проследиха движението на шестимата пазачи и Броган през поляната. Войниците крачеха бавно по натрошените шисти, а Броган пищеше все по-отчаяно. Минаха покрай труповите, колчетата и срязаните въжета, после продължиха напред.

– Отиват към наказателната барака – прошепна Ричър.

Изгубиха ги от поглед сред дърветата около пътеката към съседната поляна. Но чуваха писъците. Изглежда, Броган знаеше точно какво го чака. Макграт си спомни какво разказваше Боркен по радиото. Ричър си спомни как погребва обезобразеното тяло на Джаксън.

Поеха риска да се промъкнат към следващата поляна. Видяха шестимата да вървят към бараката без прозорци. Пред вратата спряха.

Първите двама се обърнаха и насочиха пушките към гората. Онзи, който държеше Броган за дясната китка, изрови от джоба си ключ с другата ръка. Броган пищеше за помощ. За милост. Онзи отключи вратата. Спря изненадан на прага и възкликна.

Отвътре изскочи Джоузеф Рей. Все още гол, с вързоп дрехи под мишница. Засъхналата кръв превръщаше лицето му в маска. Той заподскача бос по острите камъчета. Шестимата го гледаха как се отдалечава.

– Този пък кой е, по дяволите? – прошепна Макграт.

– Един глупак – отвърна Ричър.

Четиримата захвърлиха Броган. После го вдигнаха за яката. Той се озърташе трескаво и пищеше. Ричър зърна лицето му – бяло, зяпнало, изкривено от ужас. Шестимата го блъснаха в бараката. Влязоха подир него. Вратата се затръшна. Макграт и Ричър пристъпиха по-напред. Чуха писъци и блъскане на човешко тяло в стените. Така продължи няколко минути. После стана тихо. Вратата се отвори. Шестимата излязоха един по един, като се усмихваха и изгупваха длани. Последният изтича обратно за още един ритник. Ричър чу удара и писъка на Броган. После пазачът заключи вратата и побърза след другите. Стъпките им изхрущяха по чакъла и заглъхнаха. Над поляната се възцари тишина.

Холи се приближи до вратата. Притисна ухо и се послуша. Тишина. Никакъв звук. Тя се върна към дюшека и взе резервните панталони. Разкъса шевовете със зъби. Задърпа, докато накрая успя да откъсне предницата на единия крачол. Сега разполагаше с парче платно приблизително седемдесет и пет на петнайсет сантиметра. Отнесе го в банята и напълни мивката с гореща вода. Натопи плата. После свали панталоните си. Изстиска мокрия Плат и го омота колкото се може по-стегнато около коляното. Здраво завърза края и се обу. При изсъхването горещият влажен плат би трябвало да се свие. Да стегне още повече. Това щеше да й помогне поне донякъде. Можеше да се предпази от болки само като блокира ставата неподвижно.

После направи онова, което бе репетирала няколко пъти. Свали гумения накрайник от патерицата. Стовари металната тръба върху плочките около душа. Плочките се строшиха. Тя завъртя патерицата и изчегърта парчетата с полукръглата гривна. Подбра две. И двете бяха тригълни, с тясна основа и остър връх. С ръба на тръбата изстърга по-меката част на плочката откъм върха. Остави непокътнат белия гланцов слой като острие на нож.

Прибра оръжията си в два отделни джоба. Дръпна завесата пред душа, за да скрие повредата. Сложи крайника на патерицата. Докуцука обратно до дюшека, седна и зачака.

Лошото при работа с една камера беше, че трябваше да използват по-широкоъгълен обектив. Само така можеха да обхванат цялата територия. Затова отделните предмети изглеждаха дребни върху екрана. Групата мъже с тежък товар отначало им заприлича на едро насекомо, лазещо по стъклото.

– Броган ли беше? – високо запита Уебстър.

Адютантът върна записа и го пусна отново.

– Не е ясно – каза той. – Носят го с лицето надолу.

Спря кадъра и започна да увеличава компютърното изображение. Намести разпънатия човек в центъра на екрана. Продължи да приближава, докато образът се разпадна.

– Не е ясно – повтори той. – Сто на сто беше един от двамата.

– Мисля, че беше Броган – каза Уебстър.

Джонсън присви очи. Разпери палец и показалец пред екрана, за да измери ръста на човешката фигура.

– Колко е висок? – запита той.

– Колко е висок? – внезапно запита Ричър.

– Какво? – трепна Макграт.

Ричър стоеше зад него между дърветата и гледаше наказателната барака. Взираше се в предната стена. Стената беше дълга около четири метра, два и половина висока. Най-отдясно имаше около шейсет сантиметра стена, после идваше вратата, широка към седемдесет и пет сантиметра с пантите отдясно и дръжка отляво. После стената продължаваше два метра и половина до края на сградата.

– Колко е висок? – повтори Ричър.

– Господи, нима има значение? – отвърна Макграт.

– Мисля, че има – каза Ричър.

Макграт се завъртя и го изгледа втренчено.

– Някъде към метър и седемдесет и пет. Не е много едър.

Стената беше от стандартни шперплатови листове метър и двайсет на два и половина, заковани хоризонтално върху рамка от греди. По средата бяха съединени. Подът беше дъсчен, също подпрян върху греди. Значи се намираще на около дванайсет сантиметра над долния край на

външната облицовка. Може би три-четири сантиметра под прага на вратата.

– Мършав, нали? – запита Ричър.

Макграт продължаваше да го гледа.

– Седемдесет кило с мокри дрехи – отвърна той.

Ричър кимна. Отвътре стените също бяха облицовани с шперплат. Обща дебелина към четиринайсет сантиметра, може би дори по-малко. Вътрешната облицовка на крайната стена трябваше да е на дванайсет сантиметра от ъгъла, а подът на дванайсет-тринайсет над земята.

– С коя ръка си служи? – попита Ричър. – Лявата или дясната?

– Обясни ми – изсъска Макграт.

– Коя ръка? – повтори Ричър.

– Дясната – каза Макграт. – Сигурен съм.

Вероятно опорните греди бяха разположени през четирийсет сантиметра. Стандартно разстояние. Но от ъгъла до десния край на вратата имаше само шейсет сантиметра. Шейсет без дванайсет – значи отвътре бяха едва четирийсет и осем. Вероятно бяха сложили гредата точно по средата. Или не бяха сложили, което само го облекчаваше. Пълнеж от стъклена вата за изолация.

– Отдръпни се – прошепна Ричър.

– Защо? – запита Макграт.

– Слушай какво ти казвам – отвърна Ричър.

Макграт се отдръпна настрана. Ричър прикова очи в една точка на двајсет и пет сантиметра от ъгъла на бараката, малко по-малко от метър и половина над основата. Пристъпи наляво и подпря рамо на едно дърво. Вдигна пушката и се прицели.

– Какво правиш, по дяволите? – изсъска Макграт.

Ричър не отговори. Изчака сърцето му да удари и стреля.

Пушката изтрещя, куршумът прелетя сто метра и се вряза в обшивката. Двајсет и пет сантиметра от ъгъла, метър и половина над основата.

– Какво правиш, по дяволите? – изсъска отново Макграт.

Вместо отговор Ричър стисна ръката му и го дръпна навътре в гората. Отдалечи се на север и изчака. После станаха две неща едновременно. Шестимата въоръжени мъже отново изхвъркнаха на поляната. А вратата на наказателната барака се отвори. Бруган стоеше на прага. Дясната му ръка висеше безсилно. От разкъсаното му дясно рамо шуртеше кръв. Стискаше служебния си револвер трийсет и осми калибър. Ударникът бе вдигнат. Пръстът му лежеше върху спусъка.

Ричър нагласи пушката на сериен огън. Пусна през поляната пет откоса по три куршума. Шестимата отскочиха назад, сякаш изведнъж пред тях бе изникнала невидима стена или бездънна пропаст. Побегнаха към гората. Броган пристъпи навън. Стоеше под слънчевите лъчи и се мъчеше да вдигне револвера. Но ръката не му се подчиняваше. Висеше безжизнено.

– Примамка – каза Ричър. – Мислеха, че ще хукна да го спасявам. Чакаше зад вратата с револвера. Знаех си, че той е предателят. Но без малко да ме излъже.

Макграт бавно кимна. Погледна служебния револвер в ръката на Броган. Спомни си как прибраха неговия. Вдигна глока и подпря ръка на един клон. Вгледа се покрай цевта.

– Зарежи го – каза Ричър.

Без да откъсва поглед от Броган, Макграт поклати глава.

– Няма да го зарежа – тихо каза той. – Този мръсник продаде Холи.

– Зарежи глока, искам да кажа – поправи се Ричър. – Сто метра са това. Глокът не върши работа. Голям късмет ще извадиш, ако улучиш бараката.

Макграт отпусна глока и Ричър му подаде своята М-16. Загледа го с интерес как се цели.

– Къде? – запита Ричър.

– В гърдите – каза Макграт.

Ричър кимна.

– Бива.

Макграт затаи дъх и стреля. Беше добър стрелец, но не чак толкова. Пушката още беше нагласена на сериен огън и пусна три куршума. Първият улучи Броган горе отляво в челото, а другите минаха по-високо и избиха трески от рамката на вратата. Добре, но не чак толкова. Все пак свърши работа. Броган рухна като марионетка с прерязани конци. Просто се сгъна на земята пред прага. Ричър взе оръжието и обсипа с куршуми дърветата отвъд поляната, докато пълнителят щракна на кухо. Зареди другия и върна глока на Макграт. Кимна му към гората на изток. Завъртяха се и налетяха право на Джоузеф Рей. Беше полугол и без оръжие. С кафяви петна от засъхнала кръв по лицето. Мъчеше се да оправи копчетата на ризата. Всички бяха закопчани накриво.

– Ще умрат жени и деца – каза той.

– Разполагаш с един час, Джо – отвърна Ричър. – Предай на всички. На който му се живее, да бяга към планините.

Онзи поклати глава.

– Не. Трябва да се строим на парадния плац. Така е заповядано. Там да изчакаме Бо.

– Бо няма да дойде – каза Ричър.

Рей отново поклати глава.

– Ще дойде. Който и да си, няма да победиш Бо. Невъзможно е. Трябва да го изчакаме. Той ще ни каже какво да правим.

– Бягай, Джо – посъветва го Ричър. – За бога, вземи децата и бягай.

– Бо каза, че те трябва да стоят тук – възрази Рей. – За да пожънат плодовете на победата или последствията от поражението.

Ричър го гледаше мълчаливо. Светлите очи на Рей искряха. Той оголи зъби в предизвикателна усмивка. Наведе глава и изтича настрани.

– Значи ще умрат жени и деца? – попита Макграт.

– Пропаганда на Боркен – обясни Ричър. – Убедил е всички, че масовото самоубийство ще е наказание за провала.

– И те си траят?

– Той ги контролира. Нямаш представа колко е зле.

– Не ме интересуват – каза Макграт. – В момента искам само да измъкна Холи.

– И аз – добави Ричър.

Тръгнаха мълчаливо през гората към Бастиона.

– Как разбра? – запитва Макграт. – За Бродан, искам да кажа.

Ричър сви рамене.

– Просто усетих. Май заради лицето. Те обичат да бият по лицето. Теб например. Но Бродан нямаше белези. Видях му лицето – без синини, без кръв. Стори ми се нередно. Възбудата, засадата, напрежението, трябвало е да се облекчат с малко пердах. Както в твоя случай. Но той е техен човек, тъй че само са се ръкували.

Макграт кимна. Вдигна ръка и опипа носа си.

– Ами ако беше сбъркал? – запитва той.

– Нищо особено – каза Ричър. – Ако бях сбъркал, той нямаше да е зад вратата. Щеше да лежи на пода с потрошени ребра след цялата оная шумотевица.

Макграт кимна отново.

– Ами пишъците? – добави Ричър. – Минаха съвсем бавно, като за представление, а той пишъчеше та се късаше. Мъчеха се да привлекат вниманието.

– Да, в това много ги бива – каза Макграт. – И Уебстър се разтревожи. Не разбира защо Боркен иска на всяка цена да привлече вниманието, да раздуха нещата по-силно, отколкото трябва.

Бяха в гората. На половината път между малката поляна и Бастиона. Ричър спря. Като ударен в корема. Вдигна ръце пред устата си. Стоеше задъхан, сякаш всичкият въздух на този свят бе изчезнал.

– Господи, знам защо – каза той. – Това е примамка.

– Какво? – сепна се Макграт.

– Имам лошо предчувствие – каза Ричър.

– За кое? – тревожно запитва Макграт.

– Боркен. Нещо не се връзва. В намеренията му. Нанеси първия удар. Но къде е Стиви? Знаеш ли какво? Мисля, че има два първи удара, Макграт. Тия глупости тук и още нещо, някъде другаде. Изненадващо нападение. Като Пърл Харбър, като проклетите му военни книги. Затова изостря напрежението. Холи, масовото самоубийство. Иска да привлече насам цялото внимание.

Когато дойдоха да я вземат, Холи стоеше права срещу вратата. Стегнатата превръзка около коляното ѝ вече бе засъхнала и твърда. Налагаше се да стои права, защото не можеше да прегъва крак. А и предпочиташе да стои, защото така бе най-добре.

Чу стъпките във фойето. Чу ги как трополят по стъпалата. Прецени, че са двама. Чу ги да спират пред вратата. Чу как ключът се плъзна навътре и ключалката щракна. Тя примига и си пое дъх. Вратата се отвори. Нахълтаха двама мъже. Тя стоеше права срещу тях. Единият пристъпи напред.

– Излизай, кучко – нареди той.

Тя стисна патерицата. Подпря се тежко на нея и закуца по пода. Бавно. Искаше да излезе, преди да разберат, че се движи по-добре, отколкото подозират. Преди да разберат, че е въоръжена и много опасна.

– Нанеси първия удар – каза Ричър. – Погрешно съм го изгълкувал.

– Защо? – бързо запита Макграт.

– Защото не съм виждал Стиви – отвърна Ричър. – Още от сутринта. Стиви вече не е тук. Тръгнал е нанякъде.

– Ричър, говориш глупости – каза Макграт.

Ричър тръсна глава като след замайване и се опомни. Хукна на изток през дърветата. Говореше тихо, но напрегнато.

– Сбърках. Боркен каза, че ще нанесат първия удар. Срещу системата. Мислех си, че има предвид обявяването на независимост. Мислех си, че това е първият удар. Декларацията и сражението за територия. Така смятах. Това и нищо друго. Но те подготвят и още нещо. Другаде. Вършат две неща наведнъж. Едновременно.

– Какво говориш? – попита Макграт.

– Слушай внимателно – каза Ричър. – Обявяването на независимост привлича вниманието насам, към Монтана, нали така?

– Естествено – потвърди Макграт. – Канеха се да привлекат за зрители Си Ен Ен и ООН. Повече внимание от това, здраве му кажи.

– Само че не където трябва. Боркен има цяла библиотека с военни теории, които му казват да не върши каквото очакват от него. Цяла лавица за Пърл Харбър. Освен това го чух да говори в мината. Когато беше отишъл да вземе ракетохвъргачката. Бяха двамата с Фаулър. Боркен

каза на Фаулър, че до довечера тукашната история ще е последна грижа. Значи готвят още нещо някъде другаде. Нещо различно, може би по-голямо. Двоен удар срещу системата.

– Но какъв? – запита Макграт. – И къде? Наблизо ли?

– Не – каза Ричър. – Вероятно далече. Като Пърл Харбър. Пресягат се и опитват да нанесат убийствен удар. Защото най-много държат на времето. Всичко е координирано.

Макграт го гледаше втренчено.

– Добре са го замислили – продължи Ричър. – Да привлекат насам цялото внимание. Независимост. И онова, което се канеха да ти сторят. Щяха да те убият бавно, пред камерите. После заплахи за масово самоубийство на жени и деца. Напрегната обсада. Никой няма да погледне настрана. Боркен е по-хитър, отколкото си мислех. Два удара, като всеки прикрива другия. Всички гледат насам, после другаде става нещо голямо, всички се насочват натам, а в това време той укрепва новата си нация.

– Но къде ще стане, за бога? – запита Макграт. – И какво е, дявол да го вземе?

Ричър спря и поклати глава.

– Просто не знам.

Изведнъж той застина. Отпред се раздаде шумно прашене, от гъстите ниски борчета изскочиха шест души и спряха на място. Стискаха пушки М-16, на коланите им висяха гранати, а по лицата им бе изписана радостна изненада.

Боркен бе пратил всичко живо да търси Ричър. Остави само двама души за Холи. Чу ги как слизат по стъпалата от втория етаж. Извади преподавателя от джоба си и отвори капачето. Дръпна късата антена и натисна бутона.

– Уебстър? Имай готовност, чу ли? След малко пак ще си побъбрим.

Не изчака отговор. Изключи преподавателя, обърна глава и проследи шума от стъпки към изхода.

На седемдесет и пет метра южно оттам Гарбър ги видя как излизат и тръгват по стъпалата. Преди малко беше напуснал гората. Сега се криеше зад високия камък. Смяташе, че е в относителна безопасност, след като вече има помощници. Двата пилоти бяха на трийсет метра зад

него, разделени и добре прикрити. Имаха заповед да крещат, ако някой се зададе отзад. Затова Гарбър лежеше спокойно и гледаше нагоре по склона към голямата бяла сграда.

Видя двама брадати въоръжени мъже да слизат по стъпалата. Влачеха по-дребна фигурка с патерица в ръката. Буйна черна коса, спретната зелена униформа. Холи Джонсън. Срещаше я за пръв път. Беше я виждал само на снимките, които му показаха хората от ФБР. И трябваше да признае, че там не е излязла добре. Дори от седемдесет и пет метра усещаше неукротимия ѝ характер. Някаква лъчиста енергия. Усети я и прихвана по-здраво пушката.

Автоматичната пушка М-16 в ръцете на Ричър бе произведена през 1987 година от оръжейната компания „Колт“ в Хартфорд, щата Кънектикът. Модел А2. Принципна новост при този модел беше замяната на автоматичната стрелба със сериен огън. За икономия спусъкът блокираше след всеки трети изстрел. Идеята бе да се пестят боеприпаси.

Шест мишени, по три куршума за всяка от новия пълнител, общо осемнайсет патрона и шест натискания на спусъка. Всяка серия от три изстрела траеше една пета от секундата, тъй че самата стрелба щеше да отнеме всичко на всичко секунда и една пета. Но натискането на спусъка праросваше много време. Толкова много, че Ричър сериозно закъса, след като повали четвъртия човек. Не се целеше. Просто описваше небрежна дъга от ляво на дясно и гърмеше от упор в телата пред себе си. Отсреща пушките се вдигаха едновременно. Първите четири не успяха. Но петата и шестата вече сочеха хоризонтално след две секунди и четвърт, когато четвъртата падна надолу.

И Ричър рискува. Пое онзи инстинктивен риск, онова хазартно решение, което идва толкова бързо, че да говориш за част от секундата е просто абсурдно. Завъртя пушката право към шестия, твърдо уверен, че Макграт ще повали петия с глока. Инстинктивен риск без каквото и да било основание освен предчувствието, което от своя страна се основава единствено върху външния вид на човека и сравнението му с други хора, на които някога си разчитал.

Глухият пукот на глока едва се чу през трясъка на пушката, но петият тип рухна едновременно с шестия. Ричър и Макграт се хвърлиха в храстите настрани и прилепнаха към земята. Сред внезапната тишина се вгледаха в струйките барутен дим, зареяни из слънчевите лъчи. Нищо не помръдваше. Нямаше оцелели. Макграт въздъхна дълбоко и протегна

ръка както лежеше. Ричър се извъртя и я стисна.

– Доста си бързичък за тая възраст – каза той.

– Затова я доживях – отвърна Макграт.

Бавно станаха и продължиха през дърветата. После чуха да идват още хора. Цял човешки поток, устремен от Бастиона на северозапад. Макграт пак вдигна глока, а Ричър нагласи своята М-16 на единична стрелба. Оставаха му дванайсет патрона. Твърде малко, за да ги хаби дори с икономичния модел А2. После забелязаха жени между дърветата. Жени и деца. Тук-там по някой мъж. Семейства. Крачеха в колона по двама. Ричър видя Джоузеф Рей и някаква жена с две момчета пред тях. Видя жената от кухнята с някакъв мъж. Пред тях унило се тътреха три деца.

– Къде отиват? – прошепна Макграт.

– На плаца – отвърна Ричър. – Боркен е заповядал, не помниш ли?

– Защо просто не се разбягат?

Ричър сви рамене и премълча. Нямаше обяснение. Стоеше в прикритието и гледаше как безизразните лица се мяркат из шарената сянка. После побутна Макграт по рамото. Изтичаха през дърветата и излязоха зад столовата. Ричър внимателно огледа наоколо. Протегна ръце и се хвана за покрива. Стъпи на близкия прозорец и се изкатери върху керемидите. Пролази нагоре и се настани до лъскавия метален комин. Вдигна крадения бинокъл и го насочи на югоизток към града, като се питаше: добре, но какво още става, по дяволите? И къде?

Адютантът на генерал Джонсън се справяше най-добре с компютрите – или от опит, или защото бе по-млад. С помощта на ръчки и копчета нагласи изображението точно пред стъпалата на съдебната сграда. После леко изтегли за по-широк обзор. Отдясно се виждаше западната стена на съда, а отляво източната стена на разрушената областна управа. Между тях имаше две затревени площи, едната запусната и буренясала, другата що-годе поддържана. Пътят пресичаше вертикално екрана като на карта. Джипът, с който докараха Макграт, още си стоеше там, където го бяха оставили. Адютантът го използва, за да провери настройката. Виждаше се кристално ясно. Беше бракуван армейски джип. Замазани бели номера. Видяха сваленото предно стъкло, брезентов калъф за карти, туба за резервно гориво и лопата с къса дръжка, закрепена отзад.

Видяха как двама души извеждат Холи. Гледани отгоре, стояха дигонално с Холи в средата. Като точките на тройката върху зара.

Изведоха я и спряха. После по стъпалата зад тях се зададе грамадна фигура. Боркен. Той слезе на пътя и вдигна глава нагоре. Право към невидимата камера на единайсет километра височина. Помаха с лявата си ръка. Вдигна високо дясната. Държеше черен пистолет. После наведе глава и измъкна нещо с лявата ръка. Вдигна го към ухото си. Радиостанцията пред Уебстър запрашя. Уебстър я грабна и отвори капачето.

– Слушам.

Боркен пак размаха ръка срещу камерата.

– Виждате ли ме?

– Виждаме те – тихо отвърна Уебстър.

– А това виждате ли го? – запита Боркен.

Той отново вдигна пистолета. Адютантът увеличи докрай. Грамадното туловище на Боркен изпълни екрана. Широко розово лице, черен пистолет.

– Виждаме го – каза Уебстър.

Адютантът отдръпна назад. Боркен придоби по-нормални размери.

– „Зиг Зауер Р-226“ – каза той. – Познавате ли това оръжие?

Уебстър помълча. Озърна се.

– Да, познаваме го.

– Девет милиметра – каза Боркен. – Петнайсет патрона в пълнителя.

– И какво? – запита Уебстър.

Боркен се разсмя. Смехът му отекна мощно в ухото на Уебстър.

– Време е за тренировка по стрелба. Познайте кой ще е мишената.

Видяха как двамата мъже пристъпват по-плътено до Холи. После я видяха да вдига патерицата. Държеше я хоризонтално с двете ръце. Жестоко заби върха в корема на първия. Отдръпна я и замахна. Завъртя се и удари втория по главата. Но патерицата беше от лек алуминий. Нямаше тежест. Холи я захвърли и ръцете ѝ се стрелнаха към джобовите. След миг изхвъркнаха и всяка стискаше нещо. Нещо блестящо под слънцето. Тя се хвърли напред и замахна срещу по-близкото лице. Подскачаше, въртеше се и размахваше искрящите оръжия.

Адютантът се вкопчи в таблото. Отдръпна картината и се вторачи. Първият мъж лежеше, притискайки с длани лицето и гърлото си. Кръв по сивия път. Холи описваше бързи кръгове и мятеше ръце из въздуха като пантера в клетка. Въртеше се около изпънатия, вдървен крак, а с другия нанасяше стремителни удари на всички страни. Уебстър чуваше по радиостанцията тежкото ѝ дишане. Чуваше я как крещи заплашително. Гледаше екрана и безмълвно се молеше: бягай наляво, Холи, бягай

към джипа.

Тя побегна надясно. Вдигна високо лявата си ръка, а дясната свали надолу, като боксьор. Хвърли се върху втория мъж. Той вдигна пушката, но настрани, в панически опит да отбие жестокия удар. Изпречи я срещу ръката и китката ѝ изпраща върху цевта. Лъскавото оръжие отхвъркна във въздуха. Тя ритна с всички сила под пушката и го улучи в слабините. Човекът се завъртя и рухна. Холи се стрелна към Боркен. Блестящото нещо в ръката ѝ описа свирепа дъга. Уебстър чу писък. Камерата показва как Боркен залита назад с окървавена шия, а Холи се хвърля след него.

Но зад нея първият мъж отново бе на крака. Поколеба се. После размахна пушката като тояга. Стовари плоската страна на приклада върху тила ѝ. Тялото на Холи омекна. Само кракът остана вдървен. Тя се преметна през него като през ниска ограда. И остана да лежи на пътя в краката на Боркен.

Две проснати фигури. Едната беше на Холи. Ричър настрои бинокъла и се вгледа. Двама прави. Войник с пушка и Боркен с пистолет и радиостанция. Всички плътно един до друг. Виждаше ги през дърветата на хиляда и двеста метра югоизточно и сто метра по-долу. Вгледа се в неподвижната Холи. Желаяше я. Обичаше я. Заради храбростта. Двама въоръжени мъже и Боркен, а тя все пак се опита. Безнадеждно беше, но се опита. Той отпусна бинокъла и преметна крак пред комина. Сякаш яздеше тенекиен кон. Коминът бе топъл. Лежеше с гърди върху керемидите. Главата и раменете му се додаваха над ръба на покрива. Отново вдигна бинокъла, затаи дъх и зачака.

Видяха – как Боркен размахва ръце, после раненият се надигна и застана до другия, който я бе ударил. Видяха ги как извиха ръцете ѝ зад гърба и я вдигнаха на крака. Главата ѝ клюмна. Единият крак се подгъваше, другият беше вдървен. Подпряха я на него и изчакаха. Боркен им махна с ръка. Двамата я повлякоха през пътя. После Боркен заговори на Уебстър високо и задъхано:

– Добре, веселбата свърши. Дай ми нейния старец.

Уебстър подаде радиостанцията на Джонсън. Той се вгледа в нея. Вдигна я към ухото си.

– Каквото искате – каза той. – Всичко, което искате. Само не я мъчете.

Боркен избухна в смях. Мощен смях на облекчение.

– Ето, такива хора харесвам. А сега гледайте.

Двамата повлякоха Холи по могилката пред разрушената сграда. Стигнаха до дънера на изсъхналото дърво. Завъртяха я и подпряха гърба ѝ на него. Минаха от двете страни и дръпнаха ръцете ѝ около дървото. Тя надигна глава. Тръсна я замаяно. Докато единият държеше Холи за ръцете, другият извади нещо. Белезници. Закопча китките ѝ зад дървото. После двамата отстъпиха надолу към Боркен. Холи се свлече покрай дънера. Напрегна крака и се изправи. Пак тръсна глава и се огледа.

– Дойде време за тренировка – каза Боркен по радиото.

Адютантът на Джонсън завъртя настройката и увеличи изображението. Боркен се отдалечаваше. Измина двайсет метра на юг и се обърна. Пистолетът сочеше към земята, радиостанцията бе вдигната край лицето му.

– Хайде, започваме – каза той.

Завъртя се надясно и вдигна ръка. Държеше я съвършено права по линията на раменете като в дуел от стар филм. Погледна с присвито око над цевта и стреля. Пистолетът подскочи безшумно и на метър пред краката на неподвижната Холи избухна облаче прах.

Боркен пак се разсмя.

– Слаб изстрел. Трябва да потренирам. Май няма скоро да приближа мишената. Но ми остават още четиринайсет патрона, нали?

Той стреля отново. Вдигна се облаче прах. На един метър зад дънера.

– Още тринайсет – каза Боркен. – Как мислиш, не е ли най-добре да заложиш на Си Ен Ен? Обади им се и разкажи всичко. Нека да е официално изявление. Накарай Уебстър да потвърди. После ги свържи с този предавател. Като не ми поправихте линията, ще трябва да си осигурия пряка връзка.

– Ти си луд – каза Джонсън.

– Не аз, ти си луд – отвърна Боркен. – Аз съм историческа сила. Нищо не може да ме спре. Стрелям по дъщеря ти. Кръщелницата на президента. Ти не разбираш, Джонсън. Светът се променя. Аз го променям. Светът има право да види какво върша тук. Милиони последователи ще се втурнат към мен.

Джонсън мълчеше. Беше зашеметен.

– Добре – каза Боркен. – Сега ще изключа. Ти хващай телефона. Още тринайсет куршума. Ако не ми се обадят от Си Ен Ен, последният ще я убие.

Джонсън чу как връзката се прекъсна. Вдигна очи към екраните и видя, че Боркен е захвърлил преподавателя на земята. Видя го как вдига пистолета с две ръце. Как се прицелва. И как забива куршум точно между краката на дъщеря му.

Ричър се отпусна над топлия комин и свали бинокъла. Трескаво пресмяташе наум. Пресмяташе време и разстояние. Намираше се хиляда и двеста метра на северозапад. Нямаше как да стигне навреме. И при всяко положение щеше да вдигне шум. Той отпусна гърди върху покрива на столовата и подвикна надолу към Макграт. Гласът му изведнъж бе станал тих и спокоен. Сякаш даваше поръчка в изискан ресторант.

– Макграт – обади се той. – Бягай да разбиеш вратата на оръжейната. Това е крайната барака, отделно от другите.

– Добре – отвърна Макграт. – Какво искаш?

– Знаеш ли как изглежда „Барет 90“? Голяма черна пушка с оптически прицел и дулен спирач. Потърси и зареден пълнител. Сигурно ще е близо до нея.

– Добре – повтори Макграт.

– И побързай – каза Ричър.

От юг Гарбър вече имаше чудесна видимост, защото двамата войници се върнаха и застанаха зад Бо Боркен. Отдръпнаха се на разстояние, като че не искаха да го разсейват. Боркен стоеше на около двацет метра от Холи и стреляше по могилката. Гарбър лежеше на склона седемдесет метра по-долу. Холи беше пред него, леко наляво. Боркен леко надясно. Черното му туловище се очертаваше идеално върху бялата южна стена на съда. Гарбър забеляза, че неотдавна някой е затулил горните прозорци с белосан шперплат. Главата на Боркен се виждаше точно в средата на един от новите правоъгълници. Гарбър се усмихна. Щеше да е като стрелба по малко розово кръгче върху лист бяла хартия. Той нагласи пушката на сериен огън и погледна за всеки случай. После вдигна приклада към рамото си.

Макграт се вдигна на пръсти и бутна пушката към Ричър. Ричър поsegна и я издърпа. Хвърли един поглед и върна оръжието.

– Не тази. Намери друга със сериен номер, който завършва на петнула-две-четири, запомни ли?

– Защо? – подвикна Макграт.

– Защото знам със сигурност, че е точна – каза Ричър. – Вече стрелях с нея.

– Господи – прошепна Макграт.

Завъртя се и хукна като луд. Ричър лежеше на покрива и се мъчеше да овладее сърцето си.

Десетият изстрел на Боркен все още бе неточен, но не много. Холи отскочи, доколкото ѝ позволяваха безелниците. Боркен радостно се разхождаше напред-назад. Крачеше, смееше се и спираше, за да стреля. Гарбър следеше грамадно му туловище насам-натам върху белия фон на сградата. Чакаше го само да спре. Защото Гарбър си имаше правило: не разчитай на втори изстрел.

Макграт се върна с пушката и я прехвърли на покрива. Ричър я взе и провери номера. Кимна. Макграт се втурна в безумен бяг към каменистата пътека. Стремглаво изчезна надолу. Ричър го проследи с поглед. Сложи палец върху масивните патрони в пълнителя и провери пружината. Лекичко зареди с длан. Опря пушката на рамо и внимателно я закрепил върху ръба на покрива. Намести удобно приклада и наведе око към мерника. С левия палец нагласи фокуса на хиляда и двеста метра. Обективът излезе напред докрай. Ричър отпусна лявата си длан върху цевта. С плавно движение дръпна затвора и зареди патрон. Вгледа се в сцената долу.

Мощната оптика на мерника изцяло променяше гледката, но геометричното разположение бе превъзходно. Холи стоеше върху могилоката, точно отпред и малко надясно. Прикована за изсъхналото дърво. Той за дълго се вгледа в лицето ѝ. После леко завъртя мерника. Боркен беше под нея, малко наляво, около двайсет метра по-далеч, и стреляше от долу на горе. Крачеше по дъга напред-назад. Но където и да спреше, зад главата му се простираха стотици километри безлюден пущинак. Съдът беше далеч настрани от траекторията на Ричър. Безопасно. Безопасно, но не и лесно. Хиляда и двеста метра бяха ужасно много. Той издиша и зачака Боркен да спре.

После застина. С крайчеца на окото си зърна слънчев отблясък по матов метал. Около седемдесет метра по-надолу по склона. Камък. Човек зад камъка. Пушка. Позната глава с оредяла прошарена коса. Генерал Гарбър. Гарбър с пушка М-16 зад камъка бавно движеше дулото насам-натам, следейки целта, която крачеше на седемдесет метра право

пред него.

Ричър въздъхна и се усмихна. Обля го топла вълна на благодарност. Гарбър. Имаше подкрепление. Гарбър щеше да стреля от седемдесет метра. В тази част от секундата усети, че Холи е в безопасност. Радостта плъзна по жилите му като горещ поток.

Сетне се превърна в леден ужас. Мозъкът му прещрака. Преобърнатият геометричен чертеж погледнат отдолу избухна в страховита диаграма. Като изрисуван върху хартия, като учебник, който обяснява как се е стигнало до катастрофата. Гледано откъм Гарбър съдът се намираше точно зад Боркен. Когато Боркен престанеше да се разхожда, Гарбър щеше да стреля по него. Можеше да улучи, можеше и да не улучи. При всяко положение куршумът щеше да стигне стената на съда. Вероятно в югоизточния ъгъл на втория етаж. Един тон стар динамит щеше да избухне сред огнен облак с ширина четиристотин метра. Да превърне Холи в облаче пара, а Гарбър в окървавен парцал. И дори на хиляда и двеста метра да изхвърли Ричър от покрива. По дяволите, защо Гарбър не знаеше?

Боркен спря. Извъртя се и застина неподвижно. Ричър издиша до дъното на дробовете си. Завъртя пушката. Намести двете кръстосани нишки точно върху слепоочието на Холи, където пухкава черна къдрица се извиваше към очите. Без да поема дъх, изчака сърцето му да удари. После натисна спусъка.

Гарбър видя как Боркен вдигна ръка. Изчака го да се прицели. Плъзна поглед през мерника и го нагласи точно върху средата на бледорозовата глава. Тя беше право отпред, голяма и ясно очертана пред искрящата бяла стена. Гарбър изчака, както го бяха учили преди много десетилетия. Издиша и изчака мига между два удара на сърцето. После натисна спусъка.

Генерал Джонсън бе затворил очи. Аджутантът му бе впил поглед в екрана. Уебстър гледаше през пръсти, с отворена уста, като малко дете с нова бавачка, на което са разрешили да гледа късния филм на ужасите по телевизията.

Най-напред от дулото излетя облак горещи газове. Барутът в гилзата избухна за десетомилionна част от секундата и се превърна в нажежен мехур. Този газов мехур тласна куршума напред по цевта и го

изпревари, за да изхвъркне навън в атмосферата. Дулният спирач почти изцяло го отби настрани в съвършено правилен кръг, като геврек, тъй че откатът да блъсне цевта право назад, към рамото на Ричър, без да я отклони настрани, надолу или нагоре. Междувременно зад него винтовите канали в цевта бяха стиснали куршума и започваха да го въртят.

После газовете пред куршума нажежиха атмосферния кислород до такава степен, че въздухът пламна. За миг проблесна пламък и куршумът изхвъркна точно в средата му, пронизвайки горящия въздух със скорост три хиляди километра в час. След една хилядна от секундата беше цял метър напред, а зад него се влачеше конус от микроскопични частици изгорял барут и сажди. След още една хилядна от секундата беше на два метра и звукът усърдно се мъчеше да го догони, макар и три пъти по-бавно.

За пет стотни от секундата куршумът прекоси Бастиона. По това време звукът му вече бе прелетял край ушите на Ричър и отминаваше ръба на покрива. Куршумът имаше ръчно полирана медна обвивка и летеше без ни най-малко отклонение, но когато премина беззвучно над главата на Макграт, вече започваше да губи скорост. Триенето във въздуха го загряваше и намаляваше скоростта. А въздухът го изместваше. Движеше го от дясно на ляво с недоловимия допир на лек планински ветрец. След половин секунда полет куршумът бе изминал четиристотин метра с отклонение седемнайсет сантиметра наляво.

И точно толкова сантиметра бе паднал надолу. Гравитацията го теглеше по права линия към кипящия център на земното кълбо. Колкото по-силно теглеше гравитацията, толкова по-бавно летеше куршумът. Колкото по-бавно летеше, толкова по-мощно го отклоняваше гравитацията. Носеше се напред по идеална, изящна крива. Една секунда след като напусна цевта, вече бе изминал деветстотин метра от пътешествието. Намираще се далеч пред бягащия Макграт, но все още над дърветата. Все още му оставаха триста метра до целта. След още една шеста от секундата отмина дърветата и прелетя край разрушената областна управа. Сега вече летеше бавно. Беше се отклонил метър и двайсет сантиметра наляво, метър и половина надолу. Прелетя на безопасно разстояние от Холи и отмина още шест метра, преди тя да чуе свистене. Звукът от изстрела тепърва щеше да дойде. Едва бе догонил бягащия Макграт сред дърветата.

После във въздуха се появи втори куршум. И трети, и четвърти. Гарбър стреля много по-късно от Ричър – цяла секунда и четвърт. Пушката му бе нагласена на сериен огън. Изстреля три куршума. Три

изстрела за една пета от секундата. Неговите куршуми бяха по-малки и по-леки. И затова летяха по-бързо. Изхвъркнаха от дулото със скорост над три хиляди и двеста километра в час. Той беше по-близо до целта. Тъй като беше по-близо, а куршумите бяха по-леки и по-бързи, триенето и гравитацията почти не ги закачиха. Трите куршума летяха по права линия.

Куршумът на Ричър улучи Боркен в главата цяла секунда и една трета след изстрела. Влезе отпред в челото и след три хилядни от секундата изхвъркна през тила. Влезе и излезе почти без да загуби скорост, защото черепът и мозъкът на Боркен не представляваха нищо за петдесет и шест грама олово с лъскава медна обвивка и остър връх. Куршумът вече бе отминал далеч над безкрайните гори, когато ударната вълна избухна в черепа на Боркен и го пръсна на парчета.

Ефектът представлява математическо уравнение, свързано с кинетичната енергия. Както го бяха обяснили на Ричър преди много години, всичко е въпрос на еквивалент. Петдесет и шест грама, летящи с хиляда и шестстотин километра в час се равняват на предмет с тежест десет килограма и скорост около пет километра в час. Например ковашки чук, размахан от мощна човешка ръка. Горедолу такъв беше ефектът. Ричър чакаше да го види през мерника. С пресъхнало гърло. Секунда и една трета е много дълго очакване. Видя как черепът на Боркен избухна, сякаш някой го пръсна отвътре с ковашки чук. Разпадна се за миг. Ричър видя как извити парчета кост отлитат навън сред облак пурпурносивкава каша.

Но не видя как трите куршума на Гарбър минаха безпрепятствено през кашата и продължиха право към стената на съда.

45

Класическата грешка при стрелба с автоматично оръжие е да позволиш на отката от първия изстрел да подметне дулото нагоре, тъй че вторият куршум отива по-високо от първия, а третият още по-високо. Но Гарбър не допуска подобна грешка. След безброй часове по стрелковите полигони нямаше как да не улучи от седемдесет метра. Беше преживял множество напрегнати ситуации и знаеше как да запази хладнокръвие и бистър ум. Заби трите куршума точно в средата на розовото облаче, където преди миг бе главата на Боркен.

За две десетохилядни от секундата те прелетяха през лепкавата каша и продължиха право напред. Пронизаха новия шперплатов лист на прозореца. Първият куршум леко се отклони от удара, отби наляво и след петдесет и пет сантиметра раздра вътрешната чамова обшивка. Прекоси стаята на Холи и пак се заби в стената вляво от вратата. Прониза я и потъна в отсрещната стена на коридора.

Вторият куршум влезе през дупката на първия и затова прекоси разстоянието от петдесет и пет сантиметра по права линия. Изскочи през вътрешната обшивка и се отклони надясно. Прекоси стаята, прониза стената на банята и разби евтината тоалетна чиния от бял порцелан.

Третият куршум летеше мъничко по-високо. Улучи пирон от външната стена и зави под прав ъгъл. Прелетя настрани и надолу като обезумял термит през осем греди, преди да изчерпи енергията си. Накрая се превърна в безформено топче олово, залепнало зад една от новите чамови дъски.

Ричър видя през мерника как от дулото на Гарбър излетя пламък. Разбра, че стреля на серия. Разбра, че ще улучи стената на съда. Вгледа се надолу от хиляда и двеста метра, после вкопчи пръсти в ръба на покрива и затвори очи. Зачака експлозията.

Гарбър разбра, че Боркен не е убит от неговите куршуми. Просто нямаше време. Дори когато си имаш работа с нищожни частици от секундата, съществува определен ритъм. Изстрел... попадение. Боркен бе улучен, преди куршумите да стигнат до него. Значи стреляше някой друг. Екип в действие. Гарбър се усмихна. Стреля отново. Още девет

пъти натисна спусъка и с останалите двацет и седем куршума разпиля късчета от двамата войници на Боркен по цялата съдебна сграда.

Милошевич изхвъркна от съда и се втурна надолу по стъпалата. С дясната си ръка бе вдигнал високо служебния револвер, а с лявата размахваше позлатената значка.

– ФБР! – изкрещя той. – Никой да не мърда!

Озърна се надясно към Холи, после към Гарбър, който се изкачваше насреща и към Макрат, който изскачаше иззад областна управа. Макрат изтича право към Холи. Прегърна я както стоеше до дървото. Тя се смееше. Нямаше как да го прегърне с окованите си ръце. Макрат хукна надолу. Вдигна ръка в движение и двамата с Милошевич плеснаха длани.

– У кого са ключовете? – изкрещя Макрат.

Гарбър посочи двамата мъртви войници. Макрат изтича към тях и прерови лепнещите от кръв джобове. Измъкна ключ и се върна тичешком към могилката. Заобиколи дънера и освободи Холи. Тя залитна и Макрат се втурна да я подкрепи. Милошевич видя патерицата на пътя и я подхвърли към тях. Макрат я хвана. Холи се подпря и слезе надолу заедно с Макрат. Спряха на равното един до друг и се озърнаха сред внезапната оглушителна тишина.

– На кого да благодаря? – попита Холи.

Държеше се за Макрат и гледаше към останките на Боркен, проснати на двацетина метра от нея. Трупът лежеше по гръб с разперени ръце и крака. Глава нямаше.

– Запознай се с генерал Гарбър – каза Макрат. – Голяма клечка от военната полиция.

Гарбър поклати глава.

– Не бях аз. Някой ме изпревари.

– И аз не бях – каза Милошевич.

В този момент Гарбър посочи с брада някъде зад тях.

– Трябва да е било онова момче.

Ричър се задаваше по могилката. Задъхан. В много случаи е добре да си висок сто деветдесет и три сантиметра и да тежиш сто килограма. Само не ако ти се налага да пробягаш километър и половина.

– Ричър – каза Холи.

Той не я погледна. Никого не погледна. Продължи да тича на юг, спря и се вторачи в бялата стена. Видя дупки от куршуми. Много дупки.

Около трийсет, повечето пръснати по югоизточния ъгъл на втория етаж. Гледа ги цяла секунда, после се втурна към джипа до завоя. Грабна лопатата от скобите на задния капак. Изтича към стъпалата. Ритна вратата и се понесе нагоре по стълбището. Рязко зави и нахълта в стаята на Холи. Хвърли се към срещната стена.

Видя поне петнайсет дупки в дъските. Неравни, назъбени. Стовари острието на лопатата върху една от тях. Разцепи дъската по дължина и я изкърти. Пъхна лопатата зад съседната дъска и я изтръгна заедно с гвоздеите. Когато Макграт дотича в стаята, той вече бе оголил цял метър. Когато пристигна Холи, двамата гледаха тъпо празнината между дъските.

– Няма динамит – тихо каза тя.

Ричър се втурна към съседната стена. Изкърти още дъски, за да провери.

– Изобщо не е имало – каза Холи. – Дявол да го вземе, направо не ми се вярва.

– Имало е – каза Макграт. – Джаксън се е обадил. Описал е всичко. Видях донесението му. Разтоварвал камиона заедно с още седем души. Пренесли сандъците тук. За бога, видял е как го залагат в стените. Един тон динамит. Няма как да го събрка човек.

– Значи са го извадили – каза Ричър. – И са го отнесли. Сложили са го, за да видят всички, после тайно са го изнесли. Трябвал им е за нещо друго.

– Значи са го изнесли? – повтори Холи.

– Ще умрат жени и деца – бавно изрече Ричър.

– Какво? – трепна Холи. – Какво говориш?

– Но не тук – каза той. – Не тези жени и деца.

– Какво? – пак попита Холи.

– Не е масово самоубийство – каза Ричър. – Масово убийство.

После просто изключи. Замълча. Но в главата си чуваше нещо. Чуваше същия страшен взрив, който бе чул преди тринайсет години. Звук от Бейрут. Звук в казармата на морските пехотинци близо до аерогарата. Чуваше го отново и отново – страшен и оглушителен.

– Сега знаем какво е – едва избъбри той през чудовищния грохот.

– Какво е? – запита Макграт.

– С хлътнали ресори – каза Ричър. – Но не знаем накъде е потеглил.

– Какво? – пак се обади Холи.

– Ще умрат жени и деца – повтори Ричър. – Боркен е казал така. Било оправдано от историческа гледна точка. Но не е имал предвид тези

жени и тези деца.

– Какво говориш, по дяволите? – запита Макграт.

Ричър се озърна към него, после към Холи. Гледаше с изненада, сякаш ги виждаше за пръв път.

– Бях в пещерата – каза той. – Видях камионетката. Нашата камионетка. Стоеше там, хлътнала върху ресорите, като че вътре имаше тежък товар.

– Какво? – изрече Холи за четвърти път.

– Направили са кола бомба – каза Ричър. – Сега Стиви я кара към някое обществено място. Това е другият удар. Ще я взривят сред тълпата. С цял тон динамит. И той има шест часа преднина.

Макграт пръв хукна към стълбището.

– В джипа – изкрещя той.

Гарбър изтича към джипа. Но Милошевич беше много по-близо. Скочи вътре и включи двигателя. После Макграт настани Холи на предната седалка. Ричър стоеше на тротоара и замислено гледаше на юг. Милошевич извади револвера. Дръпна ударника. Гарбър побегна напред. Вдигна пушката и се прицели. Милошевич се наведе пред Холи. Макграт отскочи настрана. Милошевич даде газ и подкара с една ръка, забил дулото на револвера в ребрата на Холи. Без здрава ръка върху волана джипът подскочаше на всички страни по разбития път. Нямаше как да улучат Милошевич. Гарбър разбра това. Отпусна пушката и ги изпрати с поглед.

– И двамата? – прошепна Уебстър. – Господи, не.

– В момента един хеликоптер ще ни свърши добра работа – каза адютантът. – Мисля, че ракетите вече не представляват заплаха.

Той насочи камерата на северозапад, към котловината пред мините. Четирите ракетни камиона стояха неподвижно. Наблизо лежеше мъртвият пазач.

– Добре, повикай хеликоптер – каза Джонсън.

– По-добре да наредите лично, сър – отвърна адютантът.

Джонсън посегна настрана към телефона. После пак се завъртя, защото на екрана се появи джипът. Изскочи от последния остър завой, слезе в котловината и се понесе по чакъла. Свърна покрай камионите и закова пред лявата пещера. Милошевич скочи навън и тичешком заобиколи отпред. Целеше се право в Холи. Дръпна я за ръката и я помъкна към огромните дървени врати. Бутна едната с крак и блъсна Холи

навътре. После влезе на свой ред и грамадната порта се затвори. Уебстър откъсна очи от екрана.

- Повикайте хеликоптера, сър – каза адютантът.
- И да е бърз – добави Уебстър.

До мините най-бързо се стигаше по пряката пътека през Бастиона. Беше тихо и пусто. Прекосиха поляната тичешком и продължиха покрай стрелбището на север към плаца. За момент спряха в гората. Всички оцелели стояха в безмълвни, стройни редици и плахо гледаха напред, където обърнатият сандък още чакаше да се появи Боркен.

Без да им обръща внимание, Ричър поведе останалите през дърветата покрай плаца. После право към пътя. Продължи по него на север. Носеше тежката пушка „Барет 90“. Попътно я беше взел от покрива на столовата, защото му харесваше. Наблизо подтичваше Гарбър. Макграт все избързваше напред в отчаяния си стремеж да спаси Холи.

Когато наближиха последния остър завой, те отново се скриха между дърветата и Ричър мина да разузнае напред. Прикри се зад познатата скала на ръба и огледа с мерника всеки сантиметър от котловината. После махна на другите двама да се приближат.

- В автомобилния парк са – каза той. – Лявата пещера.

Посочи с дебелото дуло на пушката, те видяха изоставения джип и кимнаха. Ричър изтича надолу по шистите и приклепна зад първия камион. Гарбър прати Макграт подир него. След това изтича и той. Свити зад камиона, тримата огледаха тежките врати.

- А сега какво? – запита Гарбър. – Фронтална атака?

– Той е насочил револвер в главата ѝ – каза Макграт. – Не искам тя да пострада, Ричър. Много ми е скъпа, разбираш ли?

- Има ли някакъв друг път? – попита Гарбър.

Ричър се вгледа във вратите и грохотът на бейрутската бомба отсъти място на тих детски хленч от много по-ранен кошмар. Загуби цяла минута в отчаяно търсене на друга възможност. Мислеше за пушки, ракети и камиони. След това се предаде.

- Занимавайте го – каза той. – Говорете му каквото ви хрумне.

Остави пушката и взе глока от Макграт. Притича до съседния камион, после към следващия, докато се изравни с входа на другата пещера. Гробницата, пълна с трупове, скелети и плъхове. Чу как нейде далече Макграт вика Милошевич и хукна към грамадните врати. Хвърли се в процеп между тях и навлезе в мрака.

Нямаше фенерче. Пипнешком заобиколи петия камион и продължи към планинските недра. Вдигна ръка над главата си и усети как сводът слиза надолу. Напипа камарата трупове и я заобиколи. Приведе се и тръгна наляво, към скелетите. Плъховете го чуваха, надушваха го и бягаха към гнездата си с гневно цвърчене. Той коленичи, после легна и пролази през купчината влажни кости. Усети как скалата го стяга отгоре и отстрани. Дълбоко въздъхна и зачака страхът да се завърне.

За този ден най-бързият хеликоптер в базата „Малмстром“ се оказа „Найт Хоук“ от морската пехота. На вид беше дълъг, тромав и гърбав, но летеше стремително. Броени минути след обаждането на Джонсън витлата вече се въртяха и пилотите получаваха заповед да се отправят на северозапад към една чакълеста отбивка край последния път в Монтана. Сетне машината излетя. Пилотът откри пътя и се понесе с пълна скорост ниско над него, докато забеляза няколко армейски коли, задръстили скалната теснина. Зави обратно, кацна на отбивката и изчака. Видя трима души да тичат от север към него. Един цивилен и двама военни. Единият беше полковник, а другият генерал – председателят на съвета на началник-щабовете. Пилотът сви рамене и погледна колегата си, който посочи нагоре през плексигласовата кабина. На около единайсет километра височина се очертаваше самотна бяла следа. Някакъв голям самолет излизаше от спирала и се отправяше на юг. Пилотът пак сви рамене и предположи, че каквото и да става, ще е в тази посока. Затова предварително пресметна курса и много се изненада, когато началството се изкатери на борда и му заповяда да лети на север, към планините.

Ричър се смееше. Лазеше по тунела и се смееше на висок глас. Цял се тресеше от смях до сълзи. Не изпитваше страх. Стегнатата скала около тялото му беше като милувка. Вече бе минал веднъж по този път и оцеля. Значи беше възможно. Щеше да мине.

Преди малко страхът бе изчезнал също тъй ненадейно, както дойде. Той пролази в мрака през камарата кости, изпъна се и усети как скалата се вкопчва в гърба му. Гърдите му се свиха, задави го горчива буца. Усети горещия влажен прилив на ужас и се притисна надолу. Изведнъж силите го напуснаха. После се опомни. Текущата работа. Холи. Револверът на Милошевич върху черната къдрица, мъглата на отчаяние във вълшебните й очи. Мислено я видя в края на тунела. Холи. После тунелът сякаш стана по-прав и се превърна в гладка, топла тръба. Точно по

мярка за мощните му плещи. Сякаш бе скроен за него и само за него. Простичко хоризонтално пътуване. Много отдавна бе научил, че от някои неща си струва да се боиш. А от други не. Всичко, което бе извършил в миналото, без да пострада, не заслужаваше страх. Да се боиш, щом можеш да оцелееш, е чиста глупост. А Ричър знаеше, че може да е всякакъв, но не и глупак. В тази част от секундата страхът изчезна и той усети как отново израства в собствената си кожа. Боец. Отмъстител. Супермен. И Холи го чакаше. Той изпъна ръце като плувец и се гмурна през планината към нея.

Носеше се напред съвършено ритмично. Сякаш крачеше нейде навън, само дето лежеше и беше тъмно. Леки, пъргави движения с ръце и крака. Главата наведена. Цялото тяло се тресе от смях на облекчение. Усети как тунелът се свива и го прегръща. Продължи да се плъзга. Напипа стената отпред и с ловка чупка отмина ъгъла. Успокои дъх и престана да се смее. Каза си, че е време за тишина. Запълзя с цялата бързина, на която бе способен. Забави чак когато усети как сводът се извисява нагоре. Продължи още малко и мирисът на околния въздух му подсказа, че приближава края.

После чу хеликоптера. Чу глухия тътен на витла в далечината. Чу стъпки на четирийсет метра пред себе си. Нечленоразделно възклицание на паническа изненада. Чу гласа на Милошевич. Изтънял. С акцент от Западното крайбрежие.

– Махайте тоя хеликоптер – изкрещя Милошевич през вратата.

Шумът приближаваше. Ставаше все по-мощен.

– Махай го, чуваш ли? – крещеше Милошевич. – Ще я убия, Макграт. Непременно ще я убия, разбра ли?

Беше съвсем тъмно. Между Ричър и светлите процепи около вратата имаше автомобили. Но бялата камионетка я нямаше. Беше изчезнала. Той се търкулна на нейното място и измъкна глока от джоба си. Витлата тътнеха съвсем наблизко. Грохотът разтърсваше вратите и изпълваше пещерата.

– Предлагам размяна – изкрещя Милошевич. – Изляза ли оттук жив и здрав, ще си я получиш, разбра ли, Макграт? Чуваш ли?

Ричър не разбра дали някой му отговори.

– Не съм с тях – изкрещя Милошевич. – Не ми пука за цялата работа. Броган ме забърка. Той ме накара.

Шумът ставаше оглушителен. Тежките врати се тресяха.

– За пари го направих, това е – крещеше Милошевич. – Броган ми плащаше. Стотици хиляди долари, Макграт. И ти би сторил същото.

Броган ме затрупа с пари. Купи ми форд експлорър. Специалния модел. Трийсет и пет бона. Как иначе можех да си го позволя, по дяволите?

Ричър слушаше крясъците му в мрака. Не искаше да го застреля. В един безумен миг изпита към него нелепа благодарност, че е прогонил детския му кошмар. Че го накара да се изправи срещу ужаса и да победи. Че го направи по-съвършен. Искаше да изтича напред и да му стисне ръката. Просто виждаше как го прави. Сетне обаче картината се промени. Наистина трябваше да изтича напред и да го стисне, но за гърлото и да попита накъде е потеглил Стиви с бялата камионетка. Това трябваше да направи. Затова не искаше да го застреля. Той се прокрадна напред сред оглушителния шум и заобиколи автомобилите.

Действаше в свят само с едно измерение. В тъмнината не виждаше нищо. Нищо не чуваше заради хеликоптера. Излезе иззад някакъв пикап и на фона на светлите пукнатини видя силует. Силует, събрал два силуета. Разширен, с четири крака. Милошевич с ръка през гърлото на Холи и револвер, опрян в главата ѝ. Изчака очите му да привикнат. Лицата им просветляха от черно към сиво. Холи пред Милошевич. Ричър вдигна глока. Зави наляво, за да има по-добър ъгъл. Кракът му закачи бронята на една кола. Той залитна назад и се блъсна в купчина кутии с боя. Те се сгромолясаха беззвучно на каменния под сред оглушителния грохот, долитащ отвън. Ричър се втурна към светлината.

Милошевич усети и се обърна. Ричър видя как устата му се отваря в безшумен вик. Видя го как се завърта и изблъсква Холи пред себе си като щит. Как застива от нерешителност с револвер във въздуха. Ричър отскочи надясно, после веднага наляво. Видя как револверът го следи в двете посоки. Видя как Холи използва движението, за да се изтръгне от хватката. Тътенът на витлата разтърсваше цялата планина. Видя как Милошевич се озърта насам-натам. Как взима решение. Ричър беше въроръжен. Холи не. Милошевич се хвърли напред. Дулото на револвера припламна безшумно сред трясъка. Белият пламък бе ослепителен в тъмното. Ричър загуби представа къде се намира Холи. Изруга и не стреля. Видя Милошевич да се цели отново. Видя как ръката на Холи се вдигна от мрака и прелетя изотзад покрай главата му. Видя как докосна лицето му с изящна точност. Видя го да се препъва. После вратата се разтвори широко, а Холи обърна гръб на оглушителния потоп от шум и светлина и се хвърли право в прегръдките му.

Сноп ярки слънчеви лъчи огря Милошевич. Той лежеше по гръб като заспал. Стискаше револвера. С вдигнат ударник. Там, където трябваше да е лявото му око, стърчеше парче от фаянсова плочка. Стърчеше

на седем-осем сантиметра и навярно още толкова имаше вътре. Под него се стичаше тъничка струйка кръв.

После в рамката на отворената врата се очерта същинска тълпа. Ричър видя Макграт и Гарбър сред облак прах от витлата на хеликоптера. Видя как трима души скачат от люка и тичат напред. Цивилен и полковник. И генерал Джонсън. Холи се завъртя, видя ги и пак зарови лице върху гърдите на Ричър.

Гарбър дотича пръв. Издърпа ги към слънцето и шума. Те се препреха и с четирите си крака. Вихърът раздърпа дрехите им. Макграт пристъпи насреща, Холи пусна Ричър, хвърли се към него и го прегърна с все сила. После генерал Джонсън си проби път до нея.

– Холи – беззвучно изрече той сред шумотевицата.

Холи вирна глава. Усмихна му се широко. Отметна косата зад уши-те си. Пусна Макграт и прегърна баща си.

– Имам още малко работа, татко – изкрещя тя през шума на двигателите. – После ще ти разправя всичко.

Ричър завъртя ръка из въздуха към пилота, за да не изключва двигателя, после хукна през прашната шумотевица да вземе тежката пушка от Гарбър. Направи знак на другите да се качват. Изблъска ги по стълбичката, скочи последен и дръпна вратата. Сложи пушката на металния под и се тръшна на една брезентова седалка. Надяна слушалки и микрофон. Натисна копчето и се свърза с пилота.

– Имай готовност, разбра ли? Ще ти дам курс веднага щом изясним нещата.

Пилотът кимна и увеличи оборотите. Витлото затъгна по-бързо и шумът се засили. Машината увисна на сантиметри от земята.

– Накъде отиваме, дявол да го вземе? – викна Уебстър.

– Ще гоним Стиви, шефе – отвърна Макграт. – Той кара камионетката. Пълна е с динамит. Ще я взриви някъде. Помните ли какво каза шерифът от Кендал? Вечно пращали Стиви да върши мръсната работа. Да обяснявам ли още, по дяволите?

– Но той няма как да се измъкне оттук – изкрещя Уебстър. – Мостът е вдигнат във въздуха. А през гората няма пътеки. Всички са затворени.

– Горският не каза такова нещо – възрази Макграт. – Само някои са затворили. Не знаеше точно кои, това е. Каза, че може да има път, може и да няма.

– Имали са две години да разузнаят – викна Ричър. – Нали ти ми каза, че пикапът е пътувал доста време по пътища на горската охрана? Отдолу бил покрит с натрошен пясъчник. Имали са две години да открият път през лабиринта.

Уебстър се озърна наляво, на изток, където лежеше гората отвъд огромните планини. Кимна трескаво, с разширени очи.

– Добре, значи трябва да го спрем – провикна се той. – Но къде е отишъл?

– Има шест часа преднина – отвърна Ричър. – Можем да допуснем, че гората доста го е забавила. Да речем два часа. После четири часа по пътищата. Може би триста и двайсет километра. Дизелов форд с един тон товар не може да вдигне повече от осемдесет.

– Но в коя посока, да му се не види? – изрева Уебстър през тътена.

Холи погледна Ричър. Много пъти се бяха питали същото за

същата камионетка. Ричър разгъна картата в главата си и отново я завъртя по часовниковата стрелка.

– Може да е тръгнал на изток – извика той. – Тогава още ще е в Монтана, някъде отвъд Грейт Фолс. Може да е слязъл в Айдахо. Или в Орегон. Може да е на половината път за Сиатъл.

– Не – възрази Гарбър. – Трябва да мислиш наопаки. Това е ключът. Къде са му заповядали да отиде? Каква ще е целта?

Ричър бавно кимна. Гарбър говореше смислено. Целта.

– Къде би атакувал Боркен? – извика Джонсън.

Боркен бе казал: опознай системата и се научи да я мразиш. Ричър се замисли дълбоко, после пак кимна, включи микрофона с палец и се свърза с пилота.

– Добре, давай. Засега право на юг.

Шумът стана още по-силен и хеликоптерът тежко се отлепи от земята. Описа завой из въздуха и се издигна над канарите. Плъзна на юг и направи вираж. Наведе нос и рязко увеличи скоростта. Шумът изпълзя навън от кабината и се превърна в глух грохот около двигателите. Отдолу стремглаво прелиташе наклонената земя. Ричър видя как остриите завои на планинския път се разтеглят. За миг зърна плаца. Човешката група се разпадаше. Дребни фигурки се отправяха към дърветата и потъваха под зеления свод. После долу прелетя тясната просека на стрелбището, след нея широкият каменист кръг на Бастиона. После хеликоптерът рязко се издигна нагоре и земята пропадна, тъй че голямата бяла съдебна сграда мина под тях като детска играчка. Сетне отминаха оврага с разрушения мост и се понесоха на юг над необятните горски пространства.

Ричър потупа пилота по рамото и попита през микрофона:

– С каква скорост се движим?

– Двеста и шейсет – отговори пилотът.

– Курс?

– Право на юг.

Ричър кимна. Затвори очи и се зае да пресмята. Сякаш пак беше в гимназията. Той има преднина триста и дващест километра, движи се с осемдесет километра в час. Ти го гониш с двеста и шейсет. Колко време ти трябва, за да го настигнеш? В училище му вървеше с математиката. Както и с боя в задния двор. Само че усвои боя по-добре от математиката. Сигурен беше, че трябва да има някаква формула. Нещо с цяла страница гадни хиксове и игреци. Еди какво си равно на еди кое си. Но и да имаше формула, отдавна я бе забравил. Значи трябваше да опита чрез

проби и грешки. След още един час Стиви ще е на четиристотин километра. Хеликоптерът ще е изминал двеста и шейсет. Далеч назад. След още час Стиви ще е на четиристотин и осемдесет километра. Хеликоптерът ще е минал петстотин и дваайсет. Пред него. Значи щяха да го догонят някъде към края на втория час. Ако летяха в правилната посока.

Далеч напред и долу се появи езерото Флатхед. Ричър видя лъкашните пътища между хълмовете. Натисна копчето на микрофона.

– Още ли сме на юг?

– Като по конец.

– С двеста и шейсет?

– Твърдо.

– Добре, дръж така – каза Ричър. – Около час и петдесет минути.

– Накъде е тръгнал? – запита Уебстър.

– Към Сан Франциско – отвърна Ричър.

– Защо? – намеси се Макграт.

– Или към Минеаполис – добави Ричър. – Но аз залагам на Сан Франциско.

– Защо? – повтори Макграт.

– Сан Франциско или Минеаполис – каза Ричър. – Помисли малко. Другите възможности са Бостън, Ню Йорк, Филадельфия, Кливланд, Ричмънд във Вирджиния, Атланта, Чикаго, Сейнт Луис и Канзас Сити в Мисури или Далас в Тексас.

Макграт с недоумение сви рамене. Уебстър изглеждаше озадачен. Джонсън се озърна към адютанта. Гарбър седеше неподвижно. Но Холи се усмихна. Усмихна се и намигна на Ричър. Ричър също намигна, а хеликоптерът прелетя над Мисула и продължи на юг с двеста и шейсет километра в час.

– Господи, днес е четвърти юли – внезапно възкликна Уебстър.

– Браво, аз пък не знаех – каза Ричър. – Сума ти народ на обществени места. Семейства, деца и тъй нататък.

Уебстър мрачно кимна.

– Добре де, къде по-точно в Сан Франциско?

– Не съм сигурен – каза Ричър.

– На север – обади се Холи. – Точно до площад Ембаркадеро. Там ще е, шефе. Била съм там за празниците. Следобед има голям парад, вечерта пускат фойерверки над водата. Огромни тълпи през целия ден.

– На четвърти навсякъде са огромни тълпи – каза Уебстър. – Хей,

хора, дано да гадаете правилно.

Макграт надигна глава. Сред синините по лицето му бавно се разливаше широка усмивка.

– Правилно гадаем – намеси се той. – Сто на сто ще е Сан Франциско. Не е Минеаполис, нито някой от другите градове.

Ричър също се усмихна и му намигна. Макграт бе схванал.

– Ще ми обясниш ли защо? – запита Уебстър.

Макграт продължаваше да се усмихва.

– Сам познай. Нали си голямо началство.

– Защото е най-близо ли? – попита Уебстър.

Макграт кимна.

– Във всяко отношение – каза той и пак се усмихна.

– Какво отношение? – запита Уебстър. – За какво говорим изобщо?

Никой не му отвърна. Военните мълчаха. Холи и Макграт гледаха през илюминаторите към земята от височина шестстотин метра. Ричър бе изпънал шия напред и гледаше през плексигласовата кабина покрай пилота.

– Къде сме? – попита той.

Пилотът посочи към бетонната панделка долу.

– Това долу е шосе 93. След малко напуска Монтана и навлиза в Айдахо. Продължава право на юг.

Ричър кимна.

– Чудесно. Следвай шосе 93. Това е единственият път на юг, нали? Ще го догоним някъде преди Невада.

Към края на втория час той започна да се тревожи. Много да се тревожи. Взе да проверява ученическите си изчисления. Ами ако Стиви бе вдигнал повече от осемдесет? Той обичаше да кара бързо. По-бързо от Бел. Може би караше със сто. Къде щеше да е тогава? На шестстотин километра. В такъв случай щяха да го догонят някъде за два часа и двайсет минути. Ами ако караше със сто и десет? Можеше ли онзи форд да поддържа сто и десет час подир час с един тон товар? Може би. Вероятно. В такъв случай беше на шестстотин и шейсет километра. Общо два часа и четирийсет минути, докато го догонят. Това бяха границите. От час и петдесет минути до два часа и четирийсет, някъде между Монтана и Невада. Цели петдесет минути нарастваща паника. Сто и осемдесет километра бетонна ивица, които да наблюдава, преди да знае със сигурност, че е сбъркал и трябва отчаяно да полетят на североизток към

Минесота.

Привел нос, хеликоптерът летеше с максимална скорост над шосе 93. Седмината пътници бяха изпънали шии и се вираха в пътя. Прелетяха над градче на име Салмън. Пилотът изреждаше сведения като екскурзовод. Далече надясно огромният връх Макгуайър. Напред отдясно Туин Пийкс. Напред и отляво най-високият – Бора Пийк. Хеликоптерът се надигаше и спускаше, спазвайки височина шестстотин метра над терена. Носеше се по-ниско от околните върхове, прилепил нос като хрътка върху шосето.

Времето бавно отлиташе. Двайсет минути. Трийсет. Пътят бе почти пуст. Водеше от Мисула на север към Туин Фолс в Айдахо, четиристотин и осемдесет километра на юг. И двата града не представляваха кой знае какво, а днес бе празник. Всички отдавна бяха където трябва. Туктам се мяркаше по някоя лека кола и някой камион, тръгнал на извънреден курс. Бял форд нямаше. Задминаха две бели коли, но и двете бяха с отворена каросерия. Мярна се една закрыта камионетка, но беше тъмнозелена. Това бе всичко. Нищо повече. Нямаше бяла камионетка. Понякога пътят напред опустяваше чак до хоризонта. Времето отлиташе. Като в бомба със закъснител. Четирийсет минути. Петдесет.

– Ще уведомя Минеаполис – каза Уебстър. – Издънихме се.

Макграт все още се надяваше. Поклати глава.

– Още не – каза той. – Това е отчаян ход. Масова паника. Представяш ли си тълпите? Евакуацията? Хората ще се изпотъпчат.

Уебстър се вгледа напред и надолу. Цяла минута не откъсна очи от пътя. Петдесет и четири минути при максимум петдесет.

– Само с тъпкане няма да се размине, ако онзи мръсник вече е там – каза той. – Това представяш ли си го?

Времето отлиташе. Петдесет и осем минути. Час. Пътят оставаше пуст.

– Има още време – каза Гарбър. – Доста път му остава както до Сан Франциско, така и до Минеаполис.

Той погледна Ричър. В очите му се четеше поравно доверие и съмнение. Времето продължаваше да отлита. Час и две минути. Пътят бе все тъй пуст чак до хоризонта.

– Може да е навсякъде – каза Уебстър. – Щом не е Сан Франциско, може да не е и Минеаполис. Може вече да е в Сиатъл. Или където и да било.

– Не е в Сиатъл – каза Ричър.

Гледаше право напред. Упорито. Страхът и паниката го стискаха за

гърлото. Непрестанно поглеждаше часовника си. Час и десет минути. Единайсет. Дванайсет. Тринайсет. Четиринайсет. Час и петнайсет минути. Гледаше ту часовника, ту пустата бетонна ивица долу. После се облегна назад и притихна. Вледенен от ужас. Бе издържал, доколкото можеше, но ето че дойде момент, в който математиката ставаше просто абсурдна. За да стигне толкова далече на юг, без да го догонят, Стиви трябваше да се движи със сто и шейсет километра в час. Или двеста. Или двеста и петдесет. Или колкото кажеше оная проклета формула, която не помнеше. Той погледна другите и когато заговори, сам не позна гласа си.

– Провалих се. Трябва да е Минеаполис.

После тътенът на двигателите заглъхна и за втори път през този ден в главата му нахлу страшният басов рев на бомбата. С всички сили държеше очите си отворени, за да не види, но все пак видя. Вече не морски пехотинци, не корави мъже, закалени в най-страшния огън, а простички хорица, жени и деца, от дребни по-дребни, наизлезли в градския парк да гледат фойерверките – всички се изпаряват в розова мъгла като неговите приятели преди тринайсет години. Парчета кост излитат от децата, свистят из горящия въздух и улучват други деца сто метра по-далеч. Улучват ги, разкъсват меките вътрешности като шрапнел и най-щастливите попадат в болница за цяла година мъчения.

Всички го гледаха втренчено. Той осъзна, че по бузите му се стичат сълзи и капят на ризата.

– Съжалявам – каза той.

Всички извърнаха глави.

– Трябва да се обадя – каза Уебстър. – Защо сега е Минеаполис? Защо беше Сан Франциско?

– Клоновете на Федералния резерв – тихо отвърна Ричър. – Дванайсет на брой. Най-близо до Монтана са Сан Франциско и Минеаполис. Боркен ненавиждаше Федералния резерв. Смяташе го за главен инструмент на световното правителство. Смяташе, че е чудовищен заговор за премахване на средната класа. Лично негова теория. Казваше, че чрез нея схванал нещата далеч преди другите. И вярваше, че Федералният резерв е наредил на местната банка да подмами баща му със заем, за да го разори.

– Значи Боркен атакува Федералния резерв? – тревожно запита Джонсън.

Ричър кимна.

– Двоен удар. Във войната срещу световното правителство. Напада

старата система с изненадващ ход, като Пърл Харбър. И в същото време създава нова система, към която да прииждат поклонници. С един куршум два заека.

Млъкна. Чувстваше се прекалено изморен, за да продължи. Обезсърчен. Гарбър го гледаше втренчено. С истинска болка в очите. Грохотът на двигателите бе толкова мощен, че приличаше на абсолютна тишина.

– Обявяването на независимост е било само половината от играта – каза Макграт. – Двойна примамка. Трябвало е да се насочим натам, да се тревожим за Холи, за масовото самоубийство, да полудяваме от тревога, докато те взривяват зад гърба ни Федералния резерв. Предположих, че ще е Сан Франциско заради Кендал, помните ли? Смятах, че Боркен ще се прицели в най-близкия клон до някогашната ферма на неговия старец.

Уебстър кимна.

– Страхотен план. Празничен ден, агентите в отпуск, трябва да се взимат важни стратегически решения, всички гледат не където трябва. После целият свят гледа бомбата, а в това време Боркен си стъпва на краката в Монтана.

– Къде е Федералният резерв в Минеаполис? – тревожно попита Джонсън.

Уебстър сви рамене.

– Нямам представа. Никога не съм бил в Минеаполис. Трябва да е в голяма обществена сграда, вероятно на хубаво място, сред паркове, може би край река или нещо подобно. В Минеаполис май има река, нали?

Холи кимна.

– Нарича се Мисисипи.

– Не – каза Ричър.

– Точно тя е, по дяволите – каза Холи. – Всички го знаят.

– Не – повтори Ричър. – Не е Минеаполис. Сан Франциско е.

– Мисисипи изобщо не минава през Сан Франциско – каза Холи.

После видя как цялото лице на Ричър се разтяга в огромна усмивка. Уморените му очи пламтяха победоносно.

– Какво? – запита тя.

– Сан Франциско беше правилен избор – каза той.

Уебстър раздражено изръмжа.

– Вече щяхме да сме го задминали. Преди километри.

Уебстър включи микрофона и подвикна на пилота:

– Давай обратно. Широк, плавен завой.

После пак се усмихна. Усмихна се и затвори очи.

– Отминали сме го. Преди километри. Право над него, по дяволите. Боядисали са колата в зелено.

Хеликоптерът се наклони и навлезе във вираж. Земята се въртеше отдолу и пътниците въртяха погледи от илюминатор към илюминатор.

– В автомобилния парк имаше боя – каза Ричър. – Налетях право на кутиите. Вероятно зелена армейска боя. Тази сутрин са я намазали. Гадната камионетка сигурно още е влажна.

Зърнаха един камион, който бяха отминали преди минути. Влачеше се на шестстотин метра под тях. После пътят опустя за дълго. После открит бял пикап. Отново празен път. После тъмнозелена камионетка, устремена на юг.

– Надолу, надолу – изкрещя Ричър.

– Това ли е? – запита Макграт.

Разстоянието между камионетката и пикапа отпред бавно растеше. Камионетката изоставаше. Зад нея нямаше нищо чак до хоризонта. Хеликоптерът губеше височина. Спускаше се над камионетката като ястреб над сгушено зайче.

– Това ли е? – повтори Макграт.

– Това е – каза Ричър.

– И още как – потвърди Холи с радостен писък.

– Сигурна ли си? – запита Макграт.

– Виж покрива – каза Холи.

Макграт погледна. Покривът беше замазан с тъмнозелена боя, но личеше, че е осеян със ситни дупчици. Сякаш някой бе прострелял ларината със сачми.

– Цели два дни гледахме тия скапани дупки – каза Холи. – Ще ги помня, додето съм жива.

– Сто и тринайсет – каза Ричър. – Преброих ги. Сто и тринайсет е просто число.

Холи със смях се приведе към него. Плеснаха длани.

– Нашата кола – каза тя. – Няма съмнение.

– Виждате ли шофьора? – попита Макграт.

Пилотът извъртя машината надолу и настрани, за да виждат по-добре.

– Стиви е – викна Холи. – Сигурна съм. Спипахме го.

– Има ли оръжие тая чудесия? – запита Уебстър.

– Две тежки картечници – отвърна пилотът. – Но няма да ги използвам. Нямам право. Забранено е военните да се месят в полицейски

акции.

– Можеш ли да подкараш тая машина ниско и хоризонтално? – попита Ричър. – С осемдесет километра в час. Или, да речем, сто. Без да задаваш въпроси.

Пилотът се разсмя. Смехът прозвуча в слушалките глухо, с метален звън.

– Както искаш, тъй ще ти я подкарам. Ако разреши генералът, разбира се.

Джонсън се поколеба и кимна. Ричър вдигна тежката пушка от пода. Разкопча ремъците и се изправи. Махна на Холи да си сменят местата. Тя се промъкна пред Макграт и Ричър седна на нейното място. Усети как хеликоптерът намалява скорост и пропада надолу. Ричър поразхлаби коланите и ги закопча свободно около кръста си. Посегна към вратата. Дръпна дръжката и вратата се плъзна назад по релсите.

През отвора с вой нахлу буен вихър. Хеликоптерът бавно се извърташе настрани като кола върху заледен път. Зелената камионетка беше зад тях и шейсет метра по-долу. Пилотът продължи да намалява скоростта, докато се изравни с нея. Наклони хеликоптера на една страна, тъй че Ричър да гледа право към пътя.

– Как е сега? – запита пилотът.

Ричър натисна копчето на микрофона.

– Разкошно. Има ли нещо отпред?

– Една кола идва от юг – обади се вторият пилот. – Щом отmine, на петнайсет километра е чисто.

– Нещо отзад? – запита Ричър. Видя как колата от юг се стрелна под тях.

Макграт подаде глава във вихъра. Отдръпна се и кимна.

– Отзад е чисто.

Ричър вдигна приклада към рамото си. Зареди патрон в цевта. Да стреляш в движение от едно превозно средство по друго не е най-лесната работа, но сега щеше да стреля само от седемдесет метра, а целта бе шест метра дълга и два висока, тъй че нямаше за какво да се тревожи. Нагласи прицела по средната линия на покрива, приблизително на две трети от дължината. Пресметна, че движението на камионетката и насрещното съпротивление на въздуха ще изместят куршума точно в средата на каросерията. Разсеяно се запита дали дюшекът още е там.

– Чакай – изкрещя Уебстър. – Ами ако грешиш? Ако е празна? Това са само твои догадки, нали? Цялата работа е догадка. Трябват ни доказателства, Ричър. Трябва ни някакво потвърждение.

Ричър не се озърна. Продължаваше да гледа през мерника.

– Глупости – каза той тихо и съсредоточено. – Ще имаш потвърждение и друго не ни трябва.

Уебстър се вкопчи в ръката му.

– Не можеш да го направиш. Ами ако убиеш невинен човек?

– Глупости – повтори Ричър. – Ако е невинен човек, няма да го убия, нали така?

Той тръсна ръката на Уебстър настрани. Завъртя се към него.

– Помисли малко, Уебстър. Отпусни се. Бъди логичен. Доказателството ще дойде след изстрела, нали така? Ако кара бомба, всички ще разберем. Ако кара чист въздух, нищо лошо няма да му се случи. Просто ще си има още една дупка в скапаната камионетка. Номер сто и четиринайсет.

Той отново се завъртя към вратата. Пак вдигна пушката. Прихвана целта. Просто по навик изчака да издиша и сърцето му да замре между два удара. После натисна спусъка. Нужна бе една хилядна от секундата, за да стигне трясъкът до ухото му и седемдесет пъти повече, за да се вреже тежкият куршум в камионетката. Цяла секунда не се случи нищо. После камионетката престана да съществува. Изведнъж се превърна в ослепително огнено кълбо, което се търкаляше по шосето като пламтяща топка за боулинг. Мощната ударна вълна полетя на всички страни. Грабна хеликоптера и го отметна назад и сто и петдесет метра по-нагоре. В последния момент пилотът овладя машината. Стабилизира полета и описа завой. Отпусна носа надолу. По шосето не се виждаше нищо освен мътен облак дим, който бавно се разтегляше в овал с дължина триста метра. Нямахше останки, желяза, отхвъркнали колела, дрънчащи тенечки. Нищо освен микроскопични частици изпарен метал, летящи през атмосферата по-бързо от скоростта на звука.

Пилотът за дълго задържа машината неподвижна, после отклони на изток. Леко кацна сред хралалака на стотина метра от пътя. Изключи двигателите. Ричър поседя сред оглушителната тишина, после разкопча колана си. Остави пушката на пода и пъргаво скочи през отворената врата. Бавно тръгна към шосето.

Един тон динамит. Цял тон. Страхотен гърмеж. Не бе останало нищичко. Тревата сигурно беше оскубана на километър наоколо, но с това се изчерпваше всичко. Страховитата енергия на взрива бе полетяла навън, без да срещне по пътя си каквото и да било. Нищо меко, нищо

уязвимо. Бе продължила все по-надалеч, губейки сила и скорост, за да се превърне в безвреден полъх на километри оттук. Нищо повече. Той спря мълчаливо и затвори очи.

После чу стъпки зад себе си. Беше Холи. Чу как здравият крак се редува с болния. Дълга стъпка, след това провлачена. Той отвори очи и погледна към пътя. Холи мина пред него и спря. Отпусна глава на гърдите му и го прегърна. Стисна с всичка сила. Той вдигна ръка и пригладя косата зад ушите ѝ, както я бе виждал да прави.

– Свърши се – каза тя.

– Имаш ли проблем, разреши го – отвърна той. – Това ми е правилото.

– Де да беше толкова лесно – промълви тя.

Изрече го тъй, сякаш бе цял разговор. Обсъдена и изчерпана тема. Той се направи, че не разбира за какво става дума.

– Баща ти ли? Вече си далеч, ама много далеч от сянката му.

Тя поклати глава до гърдите му.

– Не знам.

– Повярвай – настоя той. – Онова, което направи за мен на плаца, беше най-умното, най-страхотното, най-храброто, което съм виждал от когото и да било, мъж или жена, млад или стар. По-добро от всяка моя постъпка. И от всяка постъпка на твоя старец. Той би си дал и кътните зъби, за да има такъв кураж. Аз също. Вече си далеч от чиято и да било сянка, Холи. Повярвай ми.

– И аз тъй мислех – каза тя. – Усещах го. Наистина. За малко. Но после пак го видях. И се почувствах както винаги. Нарекох го татко.

– Той ти е татко – каза Ричър.

– Знам – отвърна тя. – Там е работата.

Той дълго мълча.

– Ами щом е тъй, смени си името. Може пък да помогне.

Усети я как затаи дъх.

– Това предложение ли е? – попита тя.

– Само идея.

– Мислиш ли, че Холи Ричър звучи добре?

Сега бе негов ред да затаи дъх. Да мълчи дълго. И накрая да заговори за истинския проблем.

– Чудесно звучи – каза той. – Но мисля, че Холи Макграат звучи още по-хубаво.

Тя не каза нищо.

– Той е късметлията, нали?

Холи кимна. Главата ѝ трепна едва доловимо върху гърдите му.

– Ами тогава кажи му.

Тя сви рамене в прегръдката му.

– Не мога. Страх ме е.

– Не се страхувай – каза Ричър. – Може би той също иска да ти каже нещо подобно.

Холи надигна глава. Той я изгледа отгоре с присвити очи.

– Мислиш ли? – попита тя.

– Ти се страхуваш, той се страхува – каза Ричър. – Все някой трябва да проговори. На мен не разчитайте.

Тя го стисна още по-здраво. После се надигна на пръсти и го целуна. Дълго и силно, по устните.

– Благодаря ти.

– За какво? – попита той.

– Че ме разбираш.

Той сви рамене. Не беше краят на света. Само така му се струваше.

– Идваш ли? – попита тя.

Той поклати глава.

– Не.

Разделиха се там, край шосе 93 в Айдахо. Той я проследи с поглед чак до хеликоптера. Видя я как се изкачва по стълбичката. Тя спря и се озърна. Погледна го. После приведе глава и пристъпи навътре. Вратата се затвори. Витлата забучаха. Знаеше, че вече никога няма да я види. Вихърът раздърпа дрехите му, наоколо литнаха облаци прах и хеликоптерът се издигна. Той помахаша с ръка. Продължи да се взира след него, докато изчезна зад хоризонта. После въздъхна дълбоко и огледа пустото шосе в двете посоки. Петък, четвърти юли. Денят на независимостта.

На пети юли, събота и шести, неделя, област Йорк бе блокирана и там запрестигаха секретни армейски подразделения. Части от противовъздушната отбрана прибраха ракетните камиони. Откараха ги на юг с четири чинука. Дойдоха тиловащи и събраха всички оръжия. Колкото за една малка война.

Военни санитарни прибраха трупите. В пещерата откриха двайсетте войници от ракетното поделение. Откриха скелетите, през които бе пропъзлял Ричър. В друга пещера намери пет обезобразени тела. С работни дрехи. Строители или дърводелци. Прибраха Фаулър от командирската барака и Боркен от пътя пред съда. Донесоха Милошевич от

котловината и Броган от полянката на запад от Бастиона. Откриха горския гроб на Джаксън и го изровиха. Подредиха на плаца още осемнайсет мъртви мъже и една жена, после ги откараха с хеликоптери.

Един от военните следователи на Гарбър долетя съвсем сам, взе хард диска с финансовите данни от компютъра и го качи на хеликоптер за Чикаго. Доиде инженерна част и взриви входовете на мините. Сапъори се изкачиха до Бастиона, унищожиха водопровода и прекъснаха електрозахранването. Подпалиха бараките и стояха, докато изгорят. Късно в събота вечер, когато изчезнаха последните струйки дим, те се върнаха при хеликоптерите и отлетяха на юг.

Рано сутринта в понеделник Харланд Уебстър посети същата стачка в Белия дом. Рут Роузън му се усмихна и го попита как е изкарал почивните дни. Той също се усмихна, но не каза нищо. Един час по-късно слънцето се надигаше над Чикаго, а трима агенти арестуваха приятелката на Броган. След половин час кръстосан разпит я посъветваха да напусне града и да зареже всичко, което ѝ е купувал. После същите агенти взеха от паркинга пред централата новичкия форд експлорър на Милошевич и го откараха седем-осем километра на юг. Оставиха го на една тиха улица – отворен и с ключове на таблото. Малко по-късно джипът изчезна. По същото време Холи Джонсън пристигаше в клиниката за извънреден преглед. Един час по-късно вече седеше зад бюрото си. Малко преди пладне парите от въоръжения грабеж в Калифорния напускаха Каймановите острови по избран от нея маршрут. В шест часа вечерта Холи си беше у дома и стягаше куфарите. Нахвърля ги в колата и подарка на север. Към дома на Макграт в Еванстън.

Във вторник сутринта по Националния доброволчески Интернет се появиха три отделни съобщения. Бегълци от една усамотена долина в Монтана се придвижвали на юг и на запад в търсене на нови места за заселване и разказвали за последното злодеяние на световното правителство. Чуждестранни войски изтребили шепа доблестни борци за свобода. Начело на интернационалния батальон стоял френски наемник. Той успял да победи само защото използвал секретни космически технологии, спътници, лазери и микрочипове. Журналистите надушиха историята и се свързаха с Хувър Билдинг. Във вторник късно вечерта говорителят на ФБР излезе с предварително подготвено изявление, категорично отричащо подобни събития.

Рано сутринта в сряда, след като смени пет коли на автостоп и четири автобуса през седем щата, Ричър най-сетне се озова в Уисконсин. Точно там възнамеряваше да бъде преди една седмица. Мястото му

хареса. Беше просто чудесно местенце през юли. Остана там до петък следобед.

КРАЙ

© 1998 Лий Чайлд
© 1998 Любомир Николов, превод от английски

Lee Child
Die Trying, 1998

Сканиране, разпознаване и редакция: ultimat, 2009

Издание:

Лий Чайлд. Труден за убиване
Обсидиан, София, 1998
Худ. оформление: Кръстьо Кръстев
Редактор: Кристин Василева
Техн. редактор: Людмил Томов
Коректор: Петя Калевска
ISBN 954-8240-57-2

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11920>]